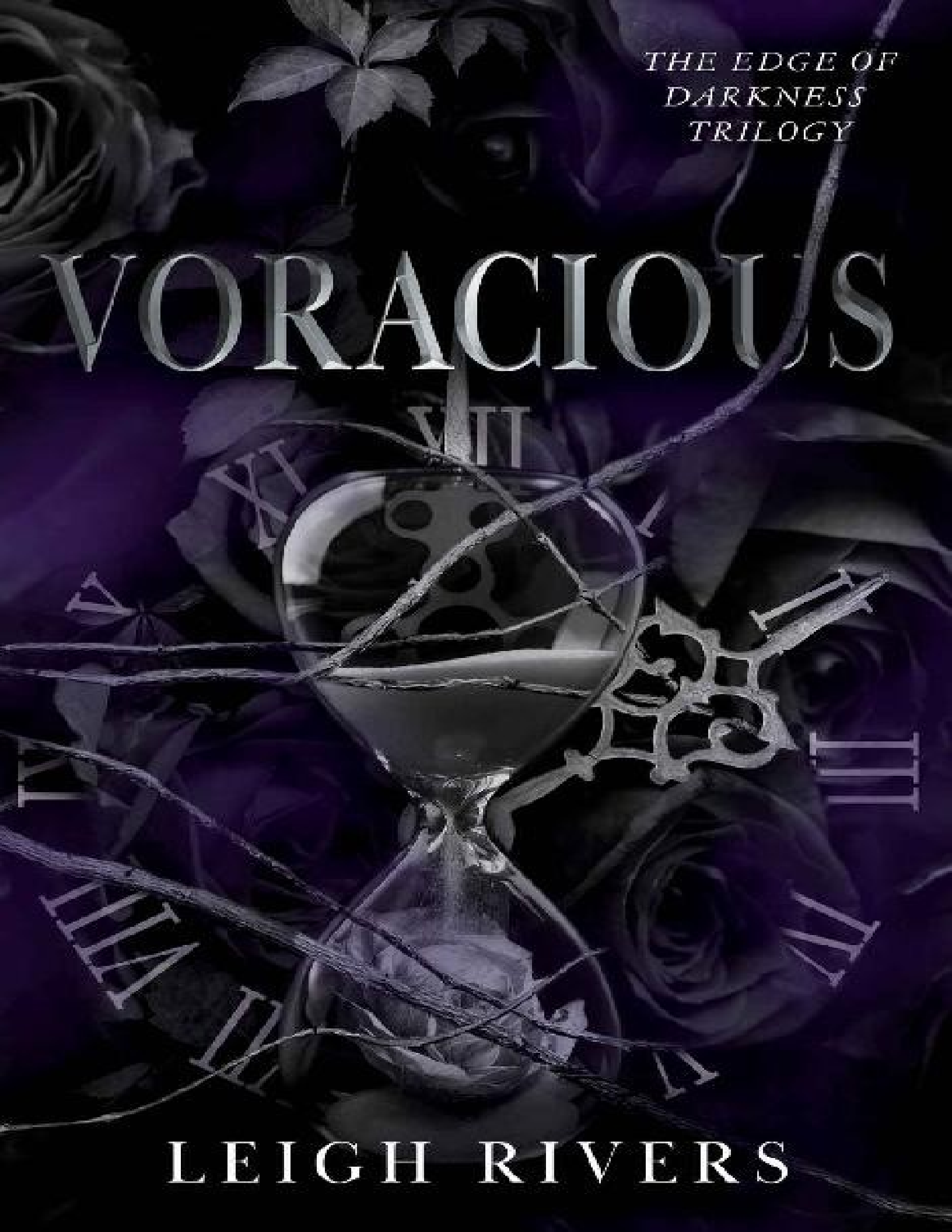

THE EDGE OF DARKNESS TRILOGY
VORACIOUS
LEIGH RIVERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VORACIOUS

KARANLIĞIN SINIRI ÜÇLEMESİNİN 2. KİTABI

LEIGH RIVERS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi
İçerik Uyarısı 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
Çok Yakında
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © *2023 Leigh Rivers tarafından*
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve yasaların izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotoğraf, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya yeniden satılamaz ya da herhangi bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazar tarafından yaratılmış veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Laura, Ten Thousand Editing and Book Design **Düzelti:** Shawna Peak ve Kendra Taylor **Format:** Sarah, Bookobsessedformatting
Kapak Avery **tarafından** Averyxdesigns'da
Birinci Baskı 2023

ISBN (ciltsiz) 978-1-7394330-3-1
ISBN (e-Kitap) 978-1-7394330-2-4

Bu seri İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Parti Bittiğinde - Billie Eilish Spiracle

- Çiçek Yüz

From Now On - En Büyük Şovmen

Kings And Queens - Thirty Seconds To Mars Crawling

- Linkin Park

Banyo - Montell Fish Swim -

Chase Atlantic

Can't Help Falling In Love - Tommee Profitt (Dark Version)

Taylor Swift - You Belong With Me (Taylor's version) Spanish

Sahara - Foals

Pumped Up Kicks - 3T33TH Porcelain

- Moby

Çok Yakın Hisset - Calvin Harris

11 Dakika - Halsey ve YUNG BLUD

Spotify Çalma Listesi BURADA

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARISI

Bu kitap Doyumsuz'un devamı niteliğinde olduğundan, kafa karışıklığını önlemek için önce onu okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Voracious birkaç tetikleyici ile birlikte gelir. Maske ve ilkel oyun, övgü ve aşağılama, eşek oyunu ve hafif üreme gibi birden fazla kink ile cinsel ve şiddet içeriğine sahip olmasının yanı sıra, ciddiye alınması gereken bazı aşırı tetikleyicilere de sahiptir. Birden fazla cinsel saldırı, cinsel ve fiziksel istismar, tecavüz, toplu tecavüz, uyuşturucu verme, işkence, çocuk kaybı ve intihara teşebbüs etti.

Bu hikaye bir uçurumla bitiyor.

OceanofPDF.com

1

STACEY

"D "Bir şeye ihtiyacınız var mı, Bayan Rhodes?"

Pencereden dışarı bakıyorum, özel jetin kanadının havayı kesişini izliyorum, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor, bazıları çoktan tenimde kurumuş. Burnumu silmek için kolumu kullanarak burnumu çekiyorum. Kalkışımızdan bu yana üç saat geçti ve sakat göğsümde hızla çarpan kalbimi bir türlü sakinleştiremiyorum.

Kade'nin beni aceleyle motosiklete bindirdiği andan, sokaklarda kovalanmaya kadar son birkaç saat kafamda dönüp duruyor.
Silah sesleri, şantaja uğradığını öğrenmesi, o son öpücük - ve nefes alamıyorum.

Barry küçük masanın yanında duruyor, ellerini önünde kavuşturmuş.

"Ben iyiyim." Yalan. Değilim. İyi *olmaktan başka* her şeyim var.

Onlara geri dönüp ona yardım etmeleri için yalvardım ama Barry emirlere karşı gelemeyeceklerini söyledi. Kade hangarda ne olursa olsun beni uçuracaklarından emin olmuştu. Ne pahasına olursa olsun korunacaktım.

Kade'in güvenliği için kendi güvenliğimi düşünemeyecek kadar çok korkuyorum. Ya da evde beni neyin beklediğini. Chris'le daha sonra ilgileneceğim. Zihnim şu anda Kade'e neler olabileceğine dair travmatik düşüncelerle yanıyor.

Benimle gelebilirdi. Elimi tutup bunu geride bırakabilirdi. Onu bu durumdan nasıl kurtaracağımızı birlikte çözerdik. Onun

Ailesi onu korurdu.

Bitti artık. İki yıldır bitmiş durumda.

Yanılıyor. Eğer bittiyse, o zaman tüm bu yolculuk ne içindi? Seks. Öpüşme. Bana sarılma ihtiyacı. İşimiz bitmedi.

Kade bana babasına olanlardan bahsetmememi söyledi ama ona başka nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Tobias'a söylemek ne işe yarayacak? Bu onun daha da kötüleşmesine neden olur mu? Luciella sağlığı ve davranışları konusunda çok iyi olduğunu söyledi.

Ona söylemek bunu tehlikeye atabilir.

Ama başka ne yapabilirim ki?

Kade'in babasını kurtarmak için onun hayatını mahvetmeyi göze almam beni bencil mi yapıyor? Aria ile konuşmalı mıyım? Luciella'yla?

Kayboldum.

Barry'ye bakarak, "Bir şeyler yapmalıyız," diye fısıldıyorum.

"Polis yardımcı olamaz, bu yüzden onları aramaya zahmet etmeyin. Kimse müdahale edemez."

"Ona yardım edebilecek birileri olmalı?"

"Hayır."

İnanmayı reddettiğim sağlam bir cevap. "Ona

zarar verirler mi?"

Barry bakışlarını kaçırıyor, ayaklarının üzerinde kayıyor.

"İyileşecek." "Biri kafasına vurdu. Sen de gördün."

"Bayan Rhodes..."

"Stacey," diye cevap veriyorum. "Lütfen bana Stacey de."

"Üstesinden gelemeyeceği bir şey değil, Stacey," diye yanıtlıyor Barry. "Uyumalısın."

Arabada uyuduğumu sanıyorlardı - sanki o şartlar altında gerçekten bayılabilirmişim gibi. Söyledikleri her kelimeyi duydum - ben çok masumum; birlikte zaman geçirirsek tehlikede olurum - ve Kade onun hayatından uzak durmam gerektiğini söylüyordu, ama ben hep oradaydım.

Bir saat sonra, düşüncelerim hala çılgınca. Barry bana bir bardak su uzatıyor, elimde titriyor. İç geçiriyor ve önümdeki koltuğa çöküyor. Yorgun görünüyor, sanki günlerdir uyumamış gibi. Kade için çok şey yapıyor - dağınıklığını temizliyor ve uyuşturulduğunda ya da aklını kaçıracak kadar sarhoş olduğunda onunla ilgileniyor.

Kade'in de uyuşturucu almaya zorlandığını düşünmeye başlıyorum, çünkü biz gençken onlardan nefret ederdi.

Sudan üç yudum içmeyi başardıktan sonra bardağı aramızdaki masaya koyuyorum. "Bir sorum var. Onlar için mi çalışıyorsun? Yoksa Kade için mi?"

Boğazını temizliyor, zaten düz olan kravatını düzeltiyor. "Bay Mitchell benim patronum. Maaşımı ve ikramiyelerimi o ödüyor. Ama ben bu işin Sawyers ve onlarla olan konumu."

"Karısı kim?" Dirseklerimi masaya dayayarak soruyorum. "Adı ve hakkında bildiğiniz diğer her şey."

"Bilmen için bir sebep yok. Hiçbir şey yapamazsın. Kimse bir şey yapamaz. Bay Mitchell'ın dediğini yap, yoluna devam et."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Nasıl öylece oturup bu insanların onu kontrol etmesini izleyebiliyorsun?"

"Ailenizi önemsiyor musunuz, Bayan Rhodes?"

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Kısmen."

"O halde kazmaya devam ederseniz, sonuçlarına ailenizin katlanacağını anlayın. Hazır öndeyken durun. Tek tavsiyem bu."

"Eve döndüğümde onun için geri dönecek misin?" "Hayır. Öngörülebilir bir süre için seni izleyeceğim." "Lütfen onun için geri dönebilir misin?"

Yüzünü siliyor, bıkkın bir halde. "Dört saat sonra iniyoruz," diyerek konuyu değiştiriyor ve kalbim sıkışıyor. Gerçekten de yapmayacak
Bir şey mi? "İndiğimizde, seni alması için kardeşinle bağlantı kur. Ben arkadan geleceğim. Ona bunlardan bahsetme ya da bana veya meslektaşlarıma aldırma. Biz senin için hayaletleriz."

Midem bulanıyor. Ya Chris'i görürlerse?

İçimdeki çarpık duyguya aldırmadan başımı sallıyorum. "Tamam."

Ayağa kalkar ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikler. "İçinizi rahatlatmak için söylüyorum, eğer emir gelirse, evet, onun için geri döneceğim.
Güvendesiniz. Ama Bay Mitchell'dan bir süre haber alabileceğimizi sanmıyorum. Telefonuyla tüm iletişimi engelledi ve sistemi devre dışı bıraktı. İzi sürülemez. Bu en son olduğunda üç ay ortadan kaybolmuştu."

Dudağım titriyor. "Kade her zaman böyle değildi. Ben... Ben onun için çok endişeleniyorum. Şu anda ona zarar veriyor olabilirler. Kendimi işe yaramaz hissediyorum."

Işıklar sönüyor ve suyumu dolduruyor.

"Bay Mitchell hayatının risk altında olduğu pek çok durumla karşı karşıya kalmıştır. Bunun önemsiz olduğunu söylediğimde bana güvenin. O öldürülemeyecek kadar değerli. Birçok kişi denedi ve başarısız oldu. Yaşadıklarından dolayı işinde çok iyi.

" Bana sıkı bir gülümseme veriyor ve kokpiti işaret ediyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen geliyorum. Biraz dinlenin. Bayan Stacey."

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim; müzik odaklanmam gereken tek şey hoparlörler. Billie Eilish'in "When the party's over" şarkısı çalıyor ve her şarkıda kalbim sıkışıyor. İçimden anılar geçiyor. Çemberin üzerinde ters dönmüş halim; bu şarkı çalarken Kade'in beni baş aşağı öpmesi.

Beni öpmek ya da dokunmak için sık sık rutinimi yarıda keserdi. Bazen de sanki ilk kez dans edişimi izliyormuş gibi bir kenarda oturup beni izlerdi.

Kade'in o versiyonunun bana aşık olduğunu biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Onun bu yönünü bir daha göreceğimden emin değilim.

Tuvalete gidiyorum. Ağlamaktan gözlerim şişmişti.

Baş ağrım tam bir migrenin eşiğinde sallanıyor. Barry'nin sesini duyunca kokpit kapısının önünde durdum.

"Kız mı?" diye soruyor mutlu bir ses tonuyla. "Ebe başka ne dedi? Evet. Bu harika. Orada olamadığım için çok üzgünüm, bebeğim. Birkaç hafta içinde evde olacağım. İşler biraz yoğun." Sonra uzun bir sessizlik oldu. Ortağı konuşuyor olmalı.

"Dürüst olmak gerekirse, o anlattığı gibi biri değil. Bence kafalarını birbirine vurmaları ve bunu gerçekten konuşmaları gerekiyor. Evet. Ben de seni özledim. Evlilik yıldönümümüzden önce evde olacağım, söz veriyorum. Ben de seni seviyorum."

Uzaklaşıyorum ve Barry ile karısını dinlemeyi bırakıyorum. Dünya beni yutuyormuş gibi hissettiğim zamanlarda bile insanların hâlâ neşeli anları olduğunu duymak güzel. Bir kızımız olacağını öğrendiğimizde Kade'le ne kadar heyecanlandığımızı hatırlıyorum. Sabırsızlıkla on altı haftaya kadar beklemiş ve fazladan dört hafta beklemek yerine kendi ultrasonumuz için para ödemiştik.

Kade'in hayatını riske atmadan Chris'ten kaçmak için bir plan yapana kadar bu bir sır olarak kaldı. Luciella'nın henüz bilmesini istemediğim bahanesini kullandım. Dans ederken ağırdan aldım ve arkadaşlarıma rotator manşetimi yırttığımı, bu yüzden ağır egzersizler yapamadığımı; bazı ilaçlar kullandığım için geceleri dışarıda içki içemediğimi söyledim ve onlar da bu yalana inandılar.

Bir sürü yalan.

Lu ve Ty'ın yanındayken karnımın alt kısmında şişkinliğe bağladığım hafif bir şişlik vardı, ancak ne kadar küçük olduğuma rağmen Ebe her şeyin mükemmel olduğunu söyledi. Daha da fazla plan yapmaya başladık.

Nereye taşınacağımızı, nasıl bir ev yapacağımızı, kaç çocuk yapacağımızı. Liste isimleri.

Kade önerdiğim isimlerin yarısından utandı. *Kızıma Vixen demeyeceğim*. Ve sonra: *Georgina mı? Gerçekten mi? Doksan yaşında değil*. Benim favorim: *Beni kızdırmaya çalışıyorsun, Freckles. Bu bir köpek ismi.*

Felaket ancak bir hafta sonra geldi ve bu sonun başlangıcı oldu. Şu anda her konuda kafam çok karışık. Kade bittiğini söyledi,

Yine de beni öptü. Parmaklarımı ağzımın üzerinde gezdirirken dudaklarını hâlâ hissedebiliyorum. Keşke beni daha önce öpmesine izin verseydim. Keşke bunu tüm yolculuk boyunca yapsaydık.

Onu hâlâ seviyor muyum? Evet, şüphesiz. Ona aşık mıyım? Hiçbir fikrim yok.

Duygular bazen berbattır. Onlar benim en iyi arkadaşlarım ama aynı zamanda en kötü düşmanlarım.

Uykuya dalmayı başardım ve Glasgow'a indiğimizde Barry Havaalanı tuvaletinin dışında sakin kalmaya çalışarak Aria'nın bana verdiği numaradan Tobias'ı arıyorum ama açmıyor. İskoçya'ya geri döndüğümü bildirmek için bir mesaj gönderiyorum.

Kyle bana gelen yolcu bölümüne park ettiğini söyledi, ben de kıçımı kaldırdım.

Banyodan çıkıyorum. "Kardeşime söyleyebilir miyim? Ne olduğunu?"

Barry dehşet içinde bana bakıyor. "Kesinlikle hayır. Uçakta ne dediğimi duymadınız mı? Sonuçlar, Bayan Rhodes."

"Stacey."

"Kardeşinin ölmesini istemiyorsan, çeneni kapalı tut ve hayatına devam et. Sizinle muhatap olmayacağım. Sadece kardeşinin öldüğünden emin olmak için buradayım.

Sawyers sizin için avlanmıyor."

Beni asla bulamazlar. Chris bir siber manyak. Polisin telefonuma ya da Fields malikanesinin güvenlik sistemine girebileceğini bile sanmıyorum. Geçen yıl ona yalvardıktan sonra takip cihazını kaldırdı ve mesajlarımı okumayı bıraktı, ama sadece odamın kapısını kilitlemeyi bırakmayı kabul ettiğim için. Kabul ettim ama paranoya tekrar devreye girmeden önce sadece kısa bir süre için.

Bir mahremiyet biçimini bir diğeri için feda ettim.

Barry yanımdan ayrılıyor ve siyah cipine gidiyor.

Kyle'ın birkaç ay önce aldığı beyaz Range Rover'ın birkaç araba arkasında. Kardeşim bana sırıtarak çantalarımı bagaja koyuyor, ben de arabaya tırmanıyorum.

Chris'in arka koltuktan bana ters ters baktığını görünce sinirlerim bozuluyor.

OceanofPDF.com

2

KADE

FLASHBACK

Ailece kampa gitmenin harika bir fikir olduğuna kim karar verdiyse ölmesi gerekiyor. Tercihen çadırlar kurulmadan ve ben Benimkinde yatarken çok sıkılmıştım.

Kardeşim Jason'ın doğum gününü Malikanedeki partiden ne kadar nefret etsem de, Stacey'i boş bir odaya ya da dolaba sürükleyebilir ve nefes alamayana kadar yüzünü yiyebilirdim.

Her türlü sosyal toplantıdan nefret ederim. Ama bu mu? Hafta sonunu Stacey'e yakın geçirip onu öpememek, dokunamamak, hatta konuşamamak? Çok daha kötü. Bu bir işkence.

Başımı belaya sokuyor gibi davranmak zorundayım çünkü Görünüşe göre ona rastgele isimler takmayı ve hayatını cehenneme çevirmeyi bırakırsam şüpheli görünecek.

Dün gece, Ewan ve Base Eyfel Kulesi'nin planları hakkında hararetli bir tartışmaya girerken herkes çadırlarına döndüğünde, o uykuya dalmadan önce saatlerce mesajlaştık. Son mesajımda hâlâ uyanık olup olmadığını sordum ve bütün gün ondan hiçbir haber alamadım.

Hepsi bu. Lanet olsun. Gün. Acımasızca. Çok yakın olmak ama hiçbir şey yapamamak. Çadırımı Jason, Dez ve Base ile paylaşıyorum. Ewan ve annem kendi çadırlarında, Luciella, Stacey ve Tylar da diğer çadırda. uzakta.

Kız kardeşimin kıkırdamasını duyabiliyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor. Stacey'nin ona kalması ne kadar adil?

Londra'dan ayrılmamızın üzerinden tam bir ay geçti, yüzümde vanilya kokulu saçlarının kokusuyla uyandığımdan beri, vücudu üstümde, yumuşak nefesleri boynuma çarpıyor. Farklı hissediyordum, belki de daha yeni ilk kez seks yapıyordum. Kelebeklerin uçuştuğunu hissettim, özellikle de uyanıp bana gülümsediğinde.

Saatlerce o pozisyonda kaldığımı, siyah saçlarını okşadığımı, kürek kemiklerindeki mürekkebi izlediğimi, merak ettiğimi itiraf etmekten korkmuyorum.

Benden bıkmadan önce ne kadar süreceğini.

Seks ya da diğer eylemler söz konusu olduğunda yavaş ilerliyoruz. Benim için hiç sorun değil. Acelemiz yok. Ama beş kez seviştiğimizde, dikkatli, güvenli ve her zaman ikimiz de uykuya dalana kadar ona sarılmamla bitiyor. Genelde uyandığımda gitmişti.

Hâlâ birbirimizden bir şeyler öğreniyoruz. Sanırım onun bir insan olarak güzelliğinin yanı sıra anlayışlı olması da beni cezbediyor. Bunların hiçbiri benim için kolay değil. Onun yanındayken daha önce hiç temas etmediğim duygularım su yüzüne çıkıyor. Bana karşı sabırlı ve bence sadece bu bile onun yanında rahat olmamı sağlıyor.

Bana güvensiz diyebilirsiniz ama ben her şeyi ikinci kez düşünürüm. Bir insanın benim kadar mutlu olması ve diğer ayakkabının gök gürültüsü gibi düşmemesi imkansız. Daha ailesiyle tanışmamı bile istemiyor, Tanrı aşkına.

Bir ilişkimiz yok. Hiçbir şey tam olarak oturmuş değil. Nasıl hissettiğimiz hakkında konuşmadık, bana benden hoşlandığını söylediği garip zamanlar dışında ve ona aşık olabileceğimi düşündüğümü söylemek için geri çekilmem gerekiyor.

Olabilir.

Onu görme, onunla konuşma ve hatta onu koklama ihtiyacının takıntılı bir özellik olup olmadığından emin değilim.

beni kontrol ediyor ya da manipülatif yapıyor. Aklımda o olmadan uyanamıyorum ve uyuduğumda tek düşünebildiğim o oluyor.

Onunla olmadığım zamanlarda, her beş dakikada bir telefonumu kontrol ediyorum,

Luciella'nın orada olduğunu bildiğimde, kasıtlı olarak mutfağa gidip

Stacey onunla birlikte. Her zaman onun sosyal medyasındayım, etiketlediği resimleri ve yeni birini takip edip etmediğini kontrol ediyorum.

Bana cevap vermesi sonsuza kadar sürdüğünde kalbim tam anlamıyla sıkışıyor. Ama aynı zamanda bana gülümsediğinde, bana sarıldığında ve bana kız kardeşimin odasına dönmek istemediğini söyledi.

Bir süredir diğer çadırdan hiç ses duymadım. Acaba gizlice girip Stacey'i kaçırmam ve onu ormana sürükleyip gün ışığında öpmem psikopatlık mı?

Tartışılabilir.

Uyku tulumumda doğruldum ve telefonumu aldım.

Ben: Hala uyanık mısın?

Üç nokta beliriyor ve içimden rahat bir nefes alıp arkama yaslanıyorum, cevabını beklerken telefonumu yüzüme tutuyorum. Kapüşonumun iplerini çekerek kapüşonu yüzümün etrafında sıkıyorum.

Çilli: Evet. Ewan'ın horlamasını buradan duyabiliyorum! I Annen olsaydım şimdiye kadar onu yastıkla boğmuş olurdum. Bekle. Bu Ewan mı yoksa Aria mı?

İkisinden biri olabilir. Doğruyu söylemek gerekirse, Stacey de horluyor. Yine de bunu ona söylemeyeceğim. Şarkı söyleme sesini inkar ediyor - horlaması hakkında da yorum yaptığımı hayal edin? Yastıkla boğulan ben olurdum.

Ben: Sana bu kadar yakın olup hiçbir şey yapamamak berbat bir şey. Burada olduğun halde seni özlemek nasıl mümkün olabilir?

Çok mu ileri gittim? Siktir et, mesaj çoktan gönderildi. Babam dürüst olmamı söyledi, ben de dürüst oluyorum.

Çilli: Ben de seni

özledim. *Gülümsüyorum*

ve bir cevap yazıyorum.

Ben: Bir sorum var...

Çilli: Sorabilirsin.

Ona kız arkadaşım olmasını söylemeden nasıl münhasırlık teklif edebilirim? Sanırım ikincisi onu korkutacak, ne kadar gizli olmamızı istediğini düşünürsek, bu yüzden gerçek bir ilişki içinde olduğumuzdan bahsetmeyeceğim.

Ben: Amerika'dayken bu konuyu konuştuğumuzu biliyorum ama başka insanlarla da görüşmek ister misin?

Yazıyor. Siliyor. Çevrimdışı oluyor. Tekrar çevrimiçi oluyor ve yazıyor.

Çevrimdışı.

Çevrimiçi. Türler ve siler.

Freckles: Ummmm...

Kahretsin, kalbim göğsümde tıkırdıyor. Ya Londra'dan beri işler değiştiyse ve o başkalarıyla görüşüyorsa ve ben
Bu yanlış mı?

Sol gözüm seğiriyor, bir başkasının onu öptüğü düşüncesi içime huzursuz edici, şiddetli bir his çöküyor. Gülümsemesini görmek. Kıkırdamasını duymak. Dans edişini izlemek ve kollarında onunla uykuya dalmak.

Kim olduğunu bulacağım ve onlara zarar
vereceğim. Tehdit edeceğim. Dur, hayır, siktir.
Hayır, hayır.

Freckles: Bunu yanlış mı değerlendirdim? Muhtaç gibi görünmeden, sadece seni istiyorum. Ama başka insanlarla görüşmek istiyorsan, lütfen söyle. Paylaşmaktan hoşlanmıyorum.

Göğsümdeki ağır yükün kalkması mı rahatlama hissi?

Ben: Ben de sadece seni istiyorum. Buraya gel ve bunu kanıtlayayım.

Freckles: Kardeşin ve arkadaşlarınla bir çadırı paylaştığın kısmı unuttun mu?

Ben: Sarhoşlar ve uyuyorlar. Gel bana eşlik et.

O çevrimdışı olduğunda ekranımı kapatıyorum ve emin olmak için kontrol ediyorum
kesinlikle uyuyorlardır. Saat sabahın üçü - kimsenin uyanık olacağından şüpheliyim. Base kolunu gözlerinin üzerine koymuş, ağzı derin, uykulu bir şekilde açık.
nefes alıyor, Rusça mırıldanıyor. Dez yüzüstü yatıyor ve hangi rüyadaysa seğirmeye devam ediyor. Jason hareketsiz, bu da derin bir uykuda olduğunun kesin bir işareti.

Base'in protein çubuklarından birini onlara fırlattım ve hiçbiri öldürmekle tehdit etmedi.
Be
n. Kesinlikle uyuyor.

Çadırın fermuarı yavaşça yukarı doğru hareket eder ve kadının başı görünür. Saçları
çoğunlukla bir klipsle geriye doğru çekilmiş. Ay ışığında görebildiğim kadarıyla yüzünde makyaj yok ama buraya gelmeden önce dudaklarına sürdüğü merhemden dolayı dudaklarında hafif bir parlaklık var.

Bu soğuk havada onu sıcak tutacak kapüşonlu bir tişört ve bol bir eşofmanla çadıra tırmanıyor, bir salyangoz hızıyla fermuarını çekiyor ve sonra sürünerek
olabildiğince sessiz bir şekilde bana doğru geliyor.

Onun benimle vakit geçirmek istemesi karşısında kalbimin küt küt atması acınası bir durum. Arkadaşlarından gizlice kaçıp benimkinin etrafından dolanması ve uyku tulumumda yanıma kaymasından duyduğum

heyecan, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir heyecanla kıyaslanamaz.

Stacey'nin durumu bu. Yüzü gözü yemek içinde, korkunç derecede akortsuz bir müzikal söylüyor olabilirdi ve ben yine de onu kendi meleğim olarak görürdüm.

"Merhaba," diye nefes alıyor, ben de onun pozisyonunu taklit ederek yüzümü ona dönüyorum. "Bu riskli."

Omzunun üzerinden arkadaşlarıma bakıyorum, sonra da uyku tulumumu yukarı çekerek onu onlardan gizliyorum. Yarı gülümseyerek saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Riskli olan eğlencelidir."

"Uyanıp Luciella'ya burada olduğumu söylemeyecekler mi?" Sesi çok sessiz, çok tatlı ve yumuşak.

"Yaşamak istiyorlarsa, hayır. Sadece Base ve onun koca ağzı var. O lanet olası bir dedikoducu."

Mümkün olduğunca alçak sesle fısıldayarak, her şeyden ve her şeyden bahsediyoruz - bu hafta neler yaptığı, verdiği dersler
Bir gece canım sıkıldığında ona çizimlerimi gönderdim. Onları gördükten sonra, ona bir dövme tasarlayıp tasarlamayacağımı sordu.

Stacey zaten bir sanat eseri. Çizimlerimin onun teninde olması fikri benimkileri de ürpertiyor. Profesyonel değilim, ancak terapistim beni sık sık karalama yapmaya teşvik etmeye başladı, çünkü bunaldığımda veya kendimi zorlandığım bir şekilde ifade etmem gerektiğinde yardımcı oluyor.

Kollarını boynuma doluyor, bacağını kaldırıp kalçamın üstüne koyuyor. "Burada uyuyamam," diyor bana. "Ama biraz sarılmak istiyorum."

Belindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum, dizini kaburgalarıma doğru yükseltiyorum. "O zaman sarıl bana, Çilli. Bunu seninle yapamamak çok acımasızca."

"Bu kadar romantik olmana bayılıyorum," diyor. "Romantik olmadığını söyleyip durduğunu biliyorum ama gerçekten öylesin. Sen de en az benim kadar muhtaçsın."

Kıçını sıkıyorum. "Ben romantik değilim." Muhtaç mı? Evet, konu o olunca muhtaç oluyorum.

Sessizce mırıldanıyor. "Bu yüzden mi hapımın tüm yan etkilerini araştırdın ve mini buzdolabını beni daha iyi hissettirecek şeylerle doldurdun? Ya da ilk seferimizden sonraki sabah bana bir sıcak su şişesi aldığında, ağrım olduğu için mi?"

"Yan etkileri biraz yoğun. İyi davranıyordum." Elimi kaldırıyorum omuz. "Bu kadar iyi karşıladıktan sonra sana bir şekilde bakmam gerekiyor."

Kolumu tokatlıyor ve ikimiz de sessizce kıkırdıyoruz.

Çoğu zaman, birlikte olduğumuzda bunu yaparız. Sarılıyoruz ve Kon

uş. Stacey'nin kucaklayıcı olması beklenmedik bir şeydi. Şüphesiz, bu Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de ne zaman uyusak bana dokunmak istemesi.

Başı her zaman göğsümde ve ne zaman uyansam ve birbirimize dolanmış olsak, hareket edemiyorum. Hareket etmek istemiyorum. İşte böyle anlarda, babamın anneme karşı hiç böyle hissedip hissetmediğini ve hangi noktada her şeyin tersine döndüğünü anlamaya çalışıyorum. Hangi noktada bunun yeterli olmadığına karar verdi ve onu bu kadar uzun süre elinde tutmak için manipülasyon ve zorlama kullanmaya başladı?

Hâlâ öyle. Bir bakıma. Yirmi yıl sonra hayatı hala Babamın etrafında kırılgan bir cam gibi. Onu seviyor - bir parçası onu asla sevemez. Bu zehirli balonun içinde kalıyorlar, kadın onun etrafında parlıyor ve babam da onu mutlu etmek için her türlü kötü dürtüsünü gizliyor.

Bunun onun için çok zor olduğunu biliyorum ve bazen annem onun kötü günleriyle uğraşmak için zamana ihtiyaç duyduğunda, babam öfkeli bir psikopat olduğu için kendini hücre hapsinde buluyor.

Söyleyeceğim tek bir şey var, ailem öğrenirse lanet olsun, ama asla tekrar bir araya gelmelerini istemiyorum. Onlar gerçekten zehirli. Bu kadar basit. O evli ve dürüst olmak gerekirse ayrılırlarsa Ewan'la giderim diye düşünüyorum.

Şahsen, Ewan'ın daha iyisini hak ettiğini düşünüyorum. Onu sevdiği gibi sevebilecek birini bulmalı.

Bunu düşündüğüm için en kötü evlat benim.

Stacey yanağımı avuçlayarak beni kafamdaki sikişten uyandırıyor. "Hey. Sorun nedir?"

Başımı sallıyorum. Bazen düşüncelerimin nereye gittiğini bilmesine gerek yok. "Hiçbir şey. Seni gerçekten özlüyorum."

Base kesinlikle uyuyor. Çünkü beni duysa homurdanır ve gülmemeye çalışırdı.

Sırıtıyor ve bana iffetli bir öpücük veriyor. Daha fazlası için hamle yapıyorum ama orta parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Ben buradayım."

Evet, öyle ama yakalanma riskimiz olmadan onu öpemem, sarılamam ya da kıçına bile bakamam. Her şeyi gizli tutma kuralı beni kızdırmaya başladı. Sabırlı olmaya çalışıyorum ama siktir et.

Ben sabırlı değilim.

Ayrıca kız kardeşimden de nefret etmeye başladım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum parmağına karşı.

Elini hareket ettirip aramıza sokuyor ve gri eşofmanımın kemerini kavrıyor. "Yarın eve gidiyoruz. Hoop dersimden sonra görüşürüz. Dokuza kadar dersim var."

Derin bir iç çekiyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. "Yeterli değil."

Stacey sessiz bir kahkaha atarak hafifçe sallanıyor. "Ocak ayında ailemle Hawaii'ye gittiğimde ne yapacaksın?"

"Gitmeden önce pasaportunu yak."

Parmaklarını bel kemerimin içine sokuyor ve fısıldıyor, "Yatağımın yanındaki çekmecede saklıyorum. Odama gizlice girip alman gerekecek."

"Odana gizlice girmek imkansız değil." Kapılarına geldiğimden beri babası güvenliği artırdı ama bu beni durdurmayacak.

Stacey alt dudağını ısırıyor, emiyor ve yavaşça bırakıyor. Gözlerim ağzına kayıyor ve o dudakların tadına bakmak, dilimi içine sokmak ve onu altımda yuvarlamak istiyorum.

"Odama gizlice girmeni istiyorum."

Tanrım. "Öyle mi?"

Eli hem eşofmanımın hem de boxer'ımın kemerlerinin altına kayıyor. "Uh-huh." Parmaklarını sertleşen sikimin etrafına sarıp beni tabandan uca doğru okşamaya başladığında ağzımdan bir inilti dökülüyor. "Gelecek hafta ailem evde yokken. Penceremden gizlice girip yatağıma tırmanmanı ve yüzün bacaklarımın arasındayken beni uyandırmanı istiyorum."

Sikeyim. Sikeyim. Her hareketinde sikim elinde kabarıyor, kafamda bacaklarının arasına girip klitorisini emdiğim görüntüler beliriyor.

"Bu," diyorum, başparmağını ucun üzerinde gezdirip prekumumu bulaştırırken duruyorum, "ayarlanabilir, Çilli."

"Güzel," diyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp emiyor. Geri fırlıyor ve beni daha sıkı kavrayarak duyulabilir bir iniltiyle savaşmamı sağlıyor.

Dez, Base ve Jason da oradalar ve onun eli sikime sarılmış durumda ama onlar umurumda değil, sadece o ve her vuruşta beni nasıl izlediği.

Arkasında uyuyanlara son bir kez bakıp başımı eğiyorum ve burnumu onun burnuna değdiriyorum. Kalçasını bırakıp ensesinden tutuyorum ve dudaklarımızı bir öpücükle birleştiriyorum.

Başımı eğiyorum ve dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. Öpücük daha aç hale geliyor - bileğini şişmiş dudaklarıma doğru her büküşünde daha talepkar

Kafa.

Elim saçlarından ayrılıp aramıza giriyor ve külotunun içine düşüyor. Islak - gerçekten ıslak - ve başparmağım klitorisine bastırırken kalçalarımı onun kavrayışına doğru yuvarlıyorum.

İki parmağımı ağzıma sokarken sessizce inliyor, nefesi kesiliyor.
ve onu onlarla beceriyorum. Onları onun sıcaklığına doğru kıvırıyorum, kasıldığını, kalçalarının elime doğru yuvarlandığını hissediyorum.

Aletimi kendi eşofmanımdan tamamen kurtarırken ben de onu rahatça çıkarıyorum ve eşofmanını aşağı çekiyorum. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, bacaklarından birini materyalden kurtarıyoruz ve dizini kalçama doğru kaldırıyoruz.

Tekrar yan yana yatıyoruz, birbirimize bakıyoruz ve sikim kalçalarının arasına giriyor. Ucunu girişine sürtüyorum, sonra başımı indirip ağzımla sikiyorum. *"Prezervatifim yok."*

Aletimin alt tarafına sürtünüyor. "Hap şimdiye kadar etkisini göstermiş olurdu."

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Bir tane olmadan devam etmemi mi istiyorsun?"

"Sadece sen istersen. Korunmasız seks yapmadan önce sadece yedi gün beklemek zorunda kaldım. Üç hafta oldu."

Daha fazla izin almak için, "Emin misin?" diye sordum.

"Evet." Kalçalarını sallıyor, ıslaklığı sikimin üzerinde kayıyor. "Lütfen, Kade."

Kendime not: Stacey onu becerirken benim adımı söylesin. Tercihen kardeşim ve arkadaşlarımla bir çadırı paylaşırken değil.

Başımı sallıyorum, dudaklarını nazik bir öpücükle okşamadan önce
yutkunuyorum. olmadan
Ağzımızı ayırarak kalçasını kavrıyorum, kalçamı tutarak hizalıyorum ve kolaylıkla içine doğru itiyorum. Sıkılığının sıcaklığı gözlerimi kapattırıyor, amcığının aletimi ne kadar mükemmel kavradığına dair boğazımı terk etmekle tehdit eden sesleri tutmamı sağlıyor.

Prezervatif engeli olmadan her şeyi hissedebiliyorum. Gerçekten ne kadar ıslak olduğundan, bağımlılık yapan sıcaklığa, iç duvarlarının nasıl uyum sağladığına kadar
Uzunluğum, sekste yeni olmanın verdiği hafif baskı. Seksin zaten harika olduğunu düşünüyordum, ama bariyer olmadan, sanırım ne kadar iyi hissettirdiğinden ölebilirim.

Sadece bu seferlik, bundan zevk alacağım. Hayatımın geri kalanında onu çıplak becermek cennette bir gün gibi geliyor.

Stacey -ayrılmış dudakları ve genişleyen gözleriyle kızarmış- ben daha derine batarken can havliyle bana tutunuyor. Ucunu içeride tutarak dışarı kayıyorum, sonra tekrar içeri itiyorum.

Ve tekrar. Ve tekrar. Ta ki ben her paramparça sesi yutana kadar.

Dudaklarına sert bir öpücük konduruyor ve her hamlesine karşılık verirken ona tutunuyorum. Dilim onunkinin üzerinde, parmaklarım etine batıyor ve kimsenin uyanmadığından emin olmak için yanımızdaki bedenlere bakıyorum.

Ağzını yalayıp yutuyorum, tadına bakıyorum, vücudunun her santimini keşfederken parmak uçlarımın altında hissediyorum.

Buna asla alışamayacağım. Ona.

"Benim," diyorum ağzına karşı.

Başka kimsenin değil.

Omzunu, teninde gül ve kurukafa dövmesi olan bölgeyi öpüyorum, sonra ağzımı boğazına götürüyorum, elimi boğazına dolamak istiyorum. Düşüncesizce bir düşünce, asla harekete geçmeyeceğim bir düşünce.

Bu altıncı seksimiz; onu sikerken boğazını sıkmamdan rahatsız olacağından şüpheliyim.

Kontrolü ele almaya çalıştığını fark ettiğimde hareket etmeyi bırakıyorum.

Onun küçük

Nefes alış verişleri ve gözlerini benden alamaması, yüzünü iki elimle kavrayıp ağzımı onunkine yapıştırmama ve dizginleri onun ele almasına izin vermeme neden oluyor.

Tırnaklarını kafa derime batırıyor, saçlarımı çekiştirerek bana sürtünmek için kaldıraç olarak kullanıyor. Her kalın santimi ıslak amcığı tarafından sarılıyor ve beni daha sert sikebilmek için topuğunu kalçama geçiriyor. İnsanlarla dolu bir çadırda olmasaydık, inlememe izin verir ve her sesi bastırmak için dudağımı ısırmazdım.

Taşaklarım sıkışıyor, omurgamdaki heyecan verici hislerden karıncalanıyor ve onun içinde patlamaya çok yakınım, ama bunun bitmesine hazır değilim.

Tamamen çekiliyorum. "Arkanı dön."

Yapıyor, bana mükemmel kıçını veriyor. Bir yanağını avucumun içine alıp sıkıyorum, boğazının kenarından kulağına doğru ıslak bir iz öpüyorum, sonra arkadan girişini dürtüyorum. Bu açıdan daha sıkı - amını sikerken bacağını yukarıda tutuyorum.

Bu, hızlandırmak istediğim yavaş ve eziyetli bir ritim.

Bize bu kadar yakın uyuyan diğerlerini görmezden gelmek ve ona daha sert, daha hızlı çarpmak, kamp alanındaki tüm vahşi yaşamı uyandıracak kadar yüksek sesle inlediğini duymak.

"Oh Tanrım," diye nefes alıyor, her itişte geri çekiliyor, beni

Daha derine iniyor ve onu kıvrandıran o tatlı noktaya vuruyorum. Ağzını

kapatıyorum

Ben hızlandıkça o daha fazla bağıramadan.

Çenemi indirip kulağına fısıldıyorum. "Gözlerini kapat. Seni becerirken arkadaşlarıma ya da kardeşime bakmanı istemiyorum."

Tamamen kabul edilebilir bir talep. En azından kafamda. Gözlerini kapattı ve tırnaklarını bileğime geçirdi, elim hala ağzındaydı ve ben onu iterken

Daha sert.

Tenin tene çarpması ve ağır nefesler çadırda yankılanıyor ama bunlar ne benim ona girmemi ne de Stacey'nin son derece esnek olan sırtını kamburlaştırıp bana yeni bir açı vermesini engelliyor.

"Çok iyi gidiyorsun Çilli," diyorum, daha sert iterken kulağının altını öpüyorum. Sesim titriyor ama onu övmeye devam ediyorum. "Çok iyi karşılıyorsun."

Aletimin şiştiğini, başının etrafını ne kadar sıktığından zonkladığını hissedebiliyorum. Önüne uzanıyorum, elimi bacaklarının arasına atıyorum ve klitorisini çimdikliyorum.

Etrafımda kenetlenirken avucumu ısırıyor, orgazmı içine çökerken duvarları sikimi boğuyor. Her nabız, her seferinde

Beni coşkulu kasılmalarıyla yutuyor, görüşümü kaybetmeye başlıyorum. Bulanık. Puslu. Mutlu bir sarhoş ya da uyuşturucu almış gibiyim, taşaklarım çekilirken kendi uyuşturucum.

Başımı boynunun kıvrımına gömüyorum, itişlerim hızlanırken oradaki deriyi emiyorum - tamamen durana kadar, derinlerde duruyorum, onu her damla spermimle doldururken sikim seğiriyor.

Burada ne kadar yattığımızı, sarıldığımızı, birbirimizi yakalamaya çalıştığımızı bilmiyorum.

nefes alır. Giysilerimizi düzelttikten uzun süre sonra Stacey kollarımda kalıyor. Kuşların cıvıltısını, yakındaki suyun şırıltısını ve yağmurun çadıra vuruşunu duyuyoruz.

Sonunda işemek için dışarı çıkıyor, çünkü görünüşe göre bu seksten sonra olan bir şey, ama doğruca bana geri geliyor.

"Gitmeliyim," diyor sessizce. "İnsanlar uyanmaya başlayabilir."

Parmak uçlarımla yanağını okşadım. "Önce benimle bir sigara içmeye gel."

"Bırakmak için bir anlaşma yapmalıyız," diyor gözlerini kısarak. "Bu bizim için kötü."

"Seni daha fazla görmeme izin verirsen yaparım."

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Belki."

Kâfir arkadaşlarımı ya da kardeşimi uyandırmamaya dikkat ederek gizlice dışarı çıkıyoruz ve onu ormana kadar takip ediyorum. Bir ağaca yaslandı, gölgelik
dallar bizi yağmurdan koruyor. Ona bir sigara uzattım, yaktım ve kendi sigaramı yaktım.

Sigara hiç ilgimi çekmedi ama Stacey'nin yaptığı her şey bana seksi geliyor.

Üzerimize duman üflüyor ve başını eğiyor. "Neden bana bakıyorsun?"

Omuz silkiyorum ve derin nefes alıyorum. "Çok tatlısın," diyorum ciğerlerimden duman çıkarken.

Başını sallayarak kızarıyor ve bir yudum daha alıyor. "Sadece beni istediğini söylerken ciddi miydin?"

Başımı salladım. "Yaptın mı?"

O da başını sallıyor.

"Evet." "Harika."

"Harika," diye tekrarlıyor, sertçe
gülümseyerek. Çok güzel ve benim.

"Eve dönerken arabada yanıma otur."

Mırıldanıyor. "Neden?"

"Böylece elini tutabilirim." Omuz silkiyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. "Ya da kalçanı. Hangisi daha erişilebilirse."

"Annenin arabasında mı?"

"Kapüşonumu ellerimizin üzerine koyacağım. Mutlu musun?"

"Gördün mü! Çok romantiksin! Bu tıpkı senin oturma odanda Lu'nun seçtiği o korkunç filmi izlediğimiz zamanki gibi. Battaniyenin altında el ele tutuşmuştuk."

O geceyi hatırlıyorum. Onun altımdaki görüntüsünü haftalarca aklımdan çıkaramadım. "Milyarıncı kez söylüyorum, ben romantik değilim."

"Öylesin!"

Gözlerimi deviriyorum ve onu kollarımın arasına alıp ters yöne doğru taşıyorum.
Çadırlardan yakındaki bir piknik bankına doğru yöneldim ve onu bankın üzerine oturttum. Bacaklarının arasında duruyorum ve ikimizin de kafası önümüzde duran manzaradan büyülenmiş bir şekilde yana kayıyor.

Güneş Torridon Tepeleri'nin üzerinden yükseliyor, gökyüzünü ve atmosferi turuncu ve sarı tonlarla aydınlatıyor. Kuş sürüleri suyun üzerinde uçuyor. Stacey'e bakıyorum, gözleri yansıyan renklerle dans ediyor, yanakları ve burnu soğuktan kızarmış.

O benim kendi gündoğumum gibi. Çok güzel. Mükemmel. Kendimi bildim bileli boş ve karanlık olan bir yanımı dolduruyor.

Belki de ona aşık oluyorum. Ona söylemeli miyim? Bu korkutur mu Onu mu?

Biraz cıvıldadığını görünce kapüşonumu çıkarıp üzerine geçirdim. Kafası. Onunki ince ve küçük. Benimki vücudunu boğuyor, neredeyse dizlerine kadar iniyor. "Teşekkür ederim," diyor kelepçeleri yumruklayıp yanaklarına tutarak. "Senin gibi kokuyor."

"Bunu çalmayın."

Sırıtıyor. "Çadırlara dönmeden önce çıkarmam gerekecek ama sonra çalarım."

Sırıtarak onu dizlerinden kendime doğru çekiyorum. Başını göğsüme gömüyor. Tanrı bilir ne kadar süre böyle kalacağız. Rahat bir şekilde sessizlik içinde kalmak isterdim. Ama sonra sinir bozucu düşünceler çılgınca dolaşmaya başlıyor, o kadar çılgınca ki kalbimin göğsüme çarpışını duyamamasına şaşırıyorum.

Gergin bir şekilde yutkunarak, bir süredir beni rahatsız eden bir şeyi sorarak dürüst olmama izin veriyorum. "Bu seni endişelendirmiyor mu? Kim olduğum?"

Başını kaldırdı. "Ne? Neden endişeleneyim ki?"

"Ben kendi kız arkadaşını kaçıran ve birçok kişiyi öldüren bir psikopatın oğluyum. Onunla aynı olma ihtimalim sizi korkutmuyor mu? Bu genetik olarak mümkün. Duygularımla ne kadar mücadele ettiğimi biliyorsun."

Hiç tereddüt etmeden başını sallar. "Sen Tobias değilsin."

"O zaman neden seni düşünmeden duramıyorum? Ya annemde olduğu gibi bir saplantının başlangıcıysa?"

Sırıtıyor ve beni kendine çekiyor, ayak bileklerini kalçalarımın arkasına bağlıyor.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Ben de seni düşünmeden edemiyorum. Bu beni psikopat mı yapar?"

Alay ediyorum. "Tabii ki hayır."

"İşte cevabın. Beni şimdi öpebilir misin? Uyku tulumumda battaniye ve kulaklık varmış gibi gösterdim ama şimdi fark edilecek, o yüzden geri dönmem gerek."

Kıkırdıyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum, dillerimiz uyuşana kadar onun dediğini yapıyorum. Yollarımızı ayırıyoruz, parmaklarımız serbest kalıyor ve o tekrar
onun çadırına, ben de benimkine tırmanıyorum.

OceanofPDF.com

3

KADE

Parlak ışığın altında gözlerimi ovuşturup doğrulmaya çalışıyorum, baş dönmesi beni sırtüstü düşürdüğünde başarısız oluyorum. Uyku tulumunda değilim ya da

Bir çadırda ya da lanet olası rüyamda, bir otel odasındayım, yatak çok yumuşak, kızıl saçlarım yüzümden sarkıyor. Karanlık değil ve vanilya kokmuyor.

Saman gibi ve sigara kokuyor.

Kelebekler de yok. Elimde kalan tek insanlık belirtisi, *onu* düşündüğümde hissettiğim.

Sikeyim.

Gözlerimi tekrar ovuşturuyorum, böyle durumlarda kaçtığım birçok anıdan birine geri dönme ihtiyacı duyuyorum.

Bernadette üzerime eğiliyor, genişçe sırıtıyor. "Oh, güzel. Bizi görünce bayıldın sanmıştım. Sana çok fazla mı doz verdik?"

Solumdan bir ses geliyor, yakın - gerçekten yakın - ama kim olduğunu görmek için başımı çevirmeye çalışmıyorum. Bernadette bir yandan onlarla konuşurken bir yandan da üzerime eğilmiş, sanki küçük kuzusuymuşum gibi yanağımı okşuyor. Tırnakları kirli sakalıma sürtünüyor ve doğrulmaya çalıştığımda beni göğsümden itip avucunu aşağı bastırıyor.

Onunla savaşamayacak kadar güçsüzüm. Bana enjekte ettikleri şey yüzünden damarlarım yanıyor.

Uyuşturucunun etkisiyle bilincim gidip geliyor ama bu onları durdurmuyor - koluma bir şey saplanıyor ve bir sıcaklık dalgası omurgamdan aşağı inip taşaklarımda toplanıyor. Beni sertleştiren şeylerle beni bıçaklamaya devam ediyor ve ne yaparsam yapayım durduramıyorum. Haftalardır sertleşmeye zorlanmak canımı acıtmaya başladı. Aletimi kesmek istiyorum.

Birkaç gün önce İskoçya'ya geri döndük, Inverness'te bir otelde kalırken yeni müşterilerle bazı anlaşmalar imzaladı. Beni bir şirkete sattı.
İki gün boyunca evli bir çifti öldürdüm ve sonra ikisini de öldürdüğüm için ortalığı temizlemek zorunda kaldım. Canlı canlı derilerini yüzdüğümü hatırlamıyorum ama görünüşe göre kocası izlerken önce karısını öldürmüşüm. İkisi de bana yaklaşmadı.

Başımın üzerinde beliren tüm sonuçlara rağmen sınırıma yaklaşıyorum. Ben Tobias Mitchell'ın oğluyum, Tanrı aşkına. Ben oyuncak değilim - ama sevdiklerimi korumak için oyuncakmışım gibi davranmam gerekiyor. Bir evcil hayvan. Bir katil. Akıldan çok parası olmasına rağmen sattığı sıcak bir beden.

Barry, Stacey'i güvende tutsa iyi olur. Bernie hem Stacey'i hem de ekibimi ararken dikkatini dağıtmak için mümkün olan her şeyi yaptım. Hâlâ küçük sistemine girip eski sevgilimi bulamamış olmasına şaşırdım - sanki hiç var olmamış gibi. Bu... endişe verici. Birisi onun varlığıyla oynuyor. Barry ve benim onu hiç hackleyememiş olmamızın sebebi bu olabilir.
Ev güvenliği ya da telefonu. Elimde sadece önceki adresi ve ailesinin ölüm belgeleri vardı.

Eğer bana üvey kardeşi Kyle'dan bahsetmeseydi, onun varlığından haberim olmayacaktı. Muhtemelen yollarımızın kesişmeyeceği kadar uzakta yaşıyoruz.

Bernadette Avustralya'daki adamlarımdan bazılarının peşine düştü - bir liseye saldırmayı planlayan bir terörist grubu inceliyorlardı, ancak Inverness'te bir soruna neden olarak onu oyaladım.

Dün sabahtan beri bu yatakta yatıyorum. Glasgow yakınlarında bir yerde. Vücudum uyuşmaya başladı. Yemek ya da su yok - bana damardan sıvı veriyor ama yine de iğneler batırmakta ısrar ediyor.

Bernadette korumalarına dışarı çıkıp Archie'yi bulmalarını söyler ve kapıyı arkalarından kilitledikten sonra geceliğini çıkarıp
Ben. "Sana iki hafta izin vereceğimi söylediğimi biliyorum ama önümüzdeki hafta sonu Cassie ve benimle bir partiye geliyorsun. Sonra kızımı oradaki otel odasına götüreceksin ve en azından biraz daha

Şu anda olduğundan daha uyumlu. Onunla birlikte olmak *istediğini* düşünmesi gerekiyor."

Canavara bakıyorum ve sanırım yüz ifadem her şeyi anlatıyor, çünkü kelimeleri bir araya getiremeyecek kadar berbat durumdayım.

"Kızım bizim dünyamıza karşı hassas olabilir. Buna alışacaktır ama başından sonuna kadar onun yanında olmana ihtiyacım var. Archie hâlâ evlilik konusunda ısrar ediyor."

Boş midem bulanıyor ve o saçlarını önce at kuyruğu yapıp sonra topuz haline getirirken dişlerimi sıkıyorum.

"Baban hücre hapsinde ve ben senin için çalışanı bulana kadar da orada kalacak. Onun hayatı artık yeterli değil mi? Sırada kız kardeşini ziyaret etmek var mı?"

"Hayır," diye homurdandım, sesim gergin çıkıyordu.

"O zaman uslu durup kızımla evlenecek misin?"

Ters ters bakmaya çalışıyorum ama içime pompalanan uyuşturucu her neyse başımı döndürüyor.

Görünüşe göre bana sarılırken cevap vermeyi umursamıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kafatasımın arkasını yastığa gömüyorum, tiksinti ve cinayet içime çöküyor. Koyu renk saçları, yumuşak bir sesi düşünüyorum.

Parmaklarımın altında hissediyor ve bedenimin bana ihanet etmesini görmezden geliyor. Bu beni hasta ediyor. Ne kadar karşı koyarsam koyayım, bana verdiği ilaçlar inkârımı yeniyor. Bernadette'ten etkilenmiyorum. Ondan tanıdığım herkesten daha çok nefret ediyorum.

Ölüm daha iyi olurdu. Ama benim ölmem herkesi riske atar. Eğer ölürsem, onu Stacey'nin kuyruğundan nasıl uzak tutacağım?

Barry onu koruyabilirdi - herkes içinde en çok ona güveniyorum - ama bir çocuğu olacak. Karısı Stacey'i yalnız bırakacak mı?

Doğum mu? Stacey'i kim güvende tutacak?

Kahretsin, kalbim yine çarpmaya başladı - panik atağın başlangıcı. Nefes almaya çalışıyorum, sakinleştirici bir şeyler düşünüyorum.

Stacey güvende. O iyi.

Onu çok uzun zamandır görmedim ve bu beni içten içe öldürüyor. Önceden, gizlice dizüstü bilgisayarıma girip onu kameradan izlerdim. Dans ederdi, ya da kız kardeşimle malikanede, ya da arabamı stüdyonun yakınına park eder ve yüzünü görebilmek için onun çıkmasını beklerdim.

Hala dilimin ucunda onun tadını alabiliyorum. Onu bir saniye görmek, lanet olası bir bakış için stüdyoya gitmek, tek ihtiyacım olan bu - bu lanet olası bir işkence. Belki de şu anki durumumdan daha kötü.

Bernadette boğazımı tutup sıkıyor. "Gözlerini benden ayırma, evlat. *Beni* düşün."

Solunum yollarımı ezerken bile ona bakmıyorum. Ona doğru bakıyorum - her zaman yaptığım gibi ayrışıyorum.

Boynunu kırmak için çok zayıfım. Gözlerimi odaklamadığım ve başka bir yerde olduğumu hayal ettiğim için çok işe yaramazım. Bir çadır. Benim yatağım. Benim yatağımda.

Trafikte hız yaparken Stacey'nin heyecan çığlıkları kulağımda motosiklet. İkimiz için yaptığım dövmeyi ona gösterdiğimde yüzündeki ifade. Bana ilk kez beni sevdiğini söylediğinde.

Parmaklarım hayali bir kâğıdın üzerinde zihinsel olarak gezinirken, onun için yaptığım son çizime bakıyorum - bitmemiş. Evimde tozlanıyor, tüm çizimlerimin bulunduğu kasamda kilitli duruyor. Bir keresinde kızımızın nasıl görüneceğini tahmin ettiğimi çizmiştim - en değerli varlığım.

Bernadette eğilip boğazımı öperek odağımı bozduğunda çarşafları yumrukluyorum. Enerjinin nereden geldiğinden ya da nasıl başardığımdan emin değilim ama alnımı yüzüne yapıştırıyorum. Çığlıkları, aletimden inip bana başka bir iğne batırmadan önce duyduğum son şey oluyor ve bunu şimdi memnuniyetle karşılıyorum çünkü zihnimde olmak istediğim yere geri dönebiliyorum.

OceanofPDF.com

4

KADE

FLASHBACK

Bu sabah Stacey'i yatağımda bırakmak biraz zor oldu ama alnından öpüp kollarını benimkilerden çözdüğümde her şeyin çok güzel olacağını biliyordum.

Buna değer. Babamın Amerika'dan gönderdiği bir hokey üstünü giyiyor ve üzerinde kocaman duruyor. Gardırobumun yarısını ele geçirmiş gibi görünüyor.

Elimde bir eşofman ve üstlük, eğilip burnunun ucunu öpüyorum, inleyip ön tarafına yuvarlandığında sırıtıyorum. Telefonumdaki saate bakıyorum, Base ve Dez'den dört mesaj görüyorum, ikisi de bir aile partisi için Rusya'da.

Dez elinde silahla duran bir gardiyanın resmini içeren bir SOS mesajı gönderiyor ve Base yanlışlıkla bana kız kardeşime gönderildiği belli olan bir mesaj gönderiyor.

Lütfen ağlama. Endişelenme prenses. Neden korktuğunu anlıyorum ama korkmana gerek yok. Kendini iyi hissedene kadar sohbet etmek istersen, her zaman bir telefon uzağında olduğumu biliyorsun. Orada her şeyi mahvedeceksin ve senin yanında olan herkes çok şanslı. İyi uçuşlar ve indiğinde bana haber ver xx

Siktir. O kadar insan arasından sana gönderiyorum. Bunun ekran görüntüsünü alırsan seni asarım.

Başka zaman olsa ona cehennemi yaşatırdım, ama kız kardeşimi daha iyi hissettirmeye, dünyanın öbür ucundayken onu rahatlatmaya çalışıyor olması

Bana uyar. Onu güvende tutmak için her türlü güce sahip ve isterse çıplak elleriyle bir kafatasını ezebilir. Luciella daha korkutucu ama daha şefkatli bir adam bulamazdı. Keşke ahlaki pusulasını yeniden düzenleyip ona bir şans verseydi.

Yapmayacak.

Muhtemelen bu yüzden Stacey birbirimizle görüştüğümüzü öğrenmesinden daha da korkuyor.

Freckles iki aydır hap kullanıyor ve yan etkiler onu etkilemeye başlıyor. Memeleri şişmiş, yüzü kızarmış ve canı sürekli jambonlu sandviç çekiyormuş. Tylar ona neden

Günde iki kez egzersiz yaptığı ve genellikle diyetine çok dikkat ettiği düşünüldüğünde biraz kilo alıyordu.

Stacey gözyaşları içinde stüdyodan çıkar çıkmaz beni aradı, durmazsa ilgimi kaybedeceğim paranoyasına kapılmıştı.

Onu bir yere gitmeyeceğime ikna etmem günlerimi aldı. Stacey'i nasıl görünürse görünsün güzel olduğuna inandırmam birkaç gün daha sürdü.

Şimdi de memelerini yüzüme dayayıp beni onlarla boğmaya çalışıyor.

Yani evet. Stacey'e olan ilgimi kaybetmem imkansız.

Güneş Munros'un üzerinden ışıldamadan önce evden ve araziden gizlice çıkıp yeni tüylü dostlarımızı almak için Glasgow'a doğru yola çıkıyorum. Tepkisi beni heyecanlandırdı. En sevdiği köpeklerin büyük olanlar olduğunu söylemişti. Ben de bir Dobermann istiyorum. Tesadüfe bakın ki, barınak internette acilen bir eve ihtiyaçları olduğunu duyurduktan sonra iki tanesini yeniden sahiplendiriyorum.

Barınağa vardığımda bir sürü form imzalıyorum ve arabanın arkasını hazırlayıp taşıyıcıları açıyorum. Yardımcının köpekleri dışarı çıkarmasını beklerken, Jason'ın arabasının yan tarafındaki büyük göçüğü inceliyorum.

Suçu ben üstlendim ama Stacey'nin normal bir yolda araba kullanabilmesi için çok daha fazla pratik yapması gerektiğini söylemek yanlış olmaz. Ona öğretmeye çalışıyordum.

Haftalardır araba kullanmayı öğreniyor ama ne yaparsam yapayım, sonunda ben kırbaçlanıyorum, o da kucağıma düşüyor.

"Bay Mitchell?" Bir ses dikkatimi ön kapıya çekiyor. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederiz. Tüm köpek kulübelerimizde olduğu gibi gidecek hiçbir yerimiz yoktu.

doluydu. Son iki gündür resepsiyonda bekletiliyorlardı.

hiçliğin ortasında terk edilmiş. Bu çantada tüm temel ihtiyaçlarımız var." Bana üzerinde barınaklarının logosu olan bir çanta uzattı. "Bu Küçük olanın stresten midesi bozulmuş ama birkaç gün içinde iyileşir."

"Tamam." Çantayı arabaya yerleştirdim ve tasmaları aldım. "Benden başka bir şey ister misin? Barınak bağışı aldı mı?"

Sıcak bir şekilde gülümsüyor, gözlükleri burnunun üzerinde duruyor, gri saçları rüzgârda dağılıyor. "Evet, teşekkür ederim. Çok cömertsiniz. Eğer zorlanırsanız ya da onları yeniden evlendirmeniz gerekirse, size yardımcı olabiliriz."

Köpekleri taşıyıcılara yerleştirip kilitliyorum ve bagajı yavaşça kapatıyorum. "Teşekkürler. Bu küçük adamları sonsuza kadar saklayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Nasıl olduklarını görmek için birkaç hafta içinde sizi ararız."

Başımı salladım, elini sıktım ve eve doğru yola çıktım.

Dönüş yolunda radyomu kapatıyorum ve onlara nerede yaşayacaklarını, büyük olasılıkla onlardan kaçacak bir kız kardeşim olduğunu ve yüzmeleri için büyük bir kapalı havuzum olduğunu söylüyorum. "Ayrıca evde bir kız var ve ikinizi de çok sevecek. Sanırım içinizden birinin ismini vermesine izin verdim." Bakıyorum Aynadan en küçüğünü. "Sen Yok Edici olabilirsin." Başını bana doğru eğiyor, sevimli ve şirin görünüyor.

Malikâneye döndüğümde güneş tamamen doğmuş ve ev uyanmış oluyor.

Annem onları gördüğünde ciyaklıyor, Ewan başlarını okşuyor ve Luciella eğiliyor ama ona tiz bir havlama sesi çıkardıklarında siniyor.

"Ne tür köpekler bunlar?" diye soruyor, ayağa kalkıp tekrar kahvaltısının başına otururak. "Dobermann yavrularına benziyorlar."

"Evet, onlar Doberman." Kaşlarını kaldırdı ve ben de hatamı anladım. Lanet olası Stacey ve onun uydurma kelime dağarcığı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Beş dakika içinde ayrılmamız gerekiyor. Çalışanlardan birinden onlara göz kulak olmasını isteyeyim mi?"

Başımı salladım. "Ben dönene kadar benim odama gidebilirler."

Taşıyıcıları ve eşyalarla dolu çantayı malikânenin kendi tarafına, sarmal merdivenlerden odama götürüyorum.

Stacey bir isyan sırasında bile uyuyabilir. Onları yatak odasına götürdüğümde, sessizlik içinde bir köpek kafesi kurduğumda ve

Luciella uçak çantasını hazırlarken hızlıca mutfağa koşuyoruz. Hemen ayrılıyoruz ve havaalanında hızlıca vedalaşıyoruz.

Nedense Stacey'nin panik içinde bana mesaj atması iki saat sürüyor, beklediğimin tam tersi.

Freckles: OMG, Kade!!! Neden odanda iki köpek var?? Acele eder misin? Lütfen? LÜTFEN?

Freckles: İki Dobermann yavrun mu var? Beni yiyecekler! Ölmek için çok gencim!

*Sırada yatağın altında çekilmiş, ikisinin telefona doğru baktığı, başlarının öne eğik olduğu bir fotoğraf var ve altına "*Ölmeden önce gördüğüm son şey bu olacak" *yazıyor.* En azından şirinler. Ben öldüğümde, başka biriyle seks yapmana izin yok. Hayaletim kıskanır ve sana musallat olur.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Annem kolumu dürterek acele etmemi ve arabayı sürmemi söylüyor. Hemen bir yanıt gönderiyorum.

Luciella'yı havaalanına bıraktım. Ben dönene kadar bir saat daha hayatta kalırsın.

Çilli: Geri döndüğünde beni parçalara ayırmış olursan, beni özlesen iyi edersin.

Çok dramatik, benim küçük Çiller'im. Onlar sadece yavru.

Freckles: Sen yatağa dönene kadar küçük Çilli'n et yığınına dönecek. Sanırım sen eve gelene kadar burada kalacağım. Son derece keskin dişleriyle beni parçalamak isteyen kötü kalpli köpeklere benziyorlar.

"Büyük köpekleri sevdiğini söyleyen oydu," diye mırıldandım kendi kendime. "Ha?" Annem cevap veriyor ve ben de homurdanarak ekranımı kapatıp

Jason'ın arabası park yerinden çıktı. Annem arabanın içinde gözlerini siliyor. babamla telefonda konuşurken yolcu koltuğuna oturdu. "Küçük kızımın sonunda üniversiteye gideceğine inanamıyorum," diye hıçkırıyor, babamı hoparlöre verirken sesi titriyor. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Babam gülüyor, gülümsemesi ses tonundan belli oluyor. "Tatlım, onu her ay ziyarete geldiğinde göreceksin."

"Onu her gün görmen hiç adil değil." Annem burnunu çekiyor. "Resmen kıskandım."

"Burada kilitli kalmamdan mı? Erken kalkmaktan ve yemeklerden nefret edersin. Tabii beni ziyaret etmeyi seçerse. Ziyaretlerden nefret eder. Ayrıca, benden iki saat uzakta."

Luciella'nın okumaya gitmesi annemizi bu kadar üzmemeli,
Emin misin? Ondan biraz huzur bulduğu için mutlu olmalı. Eminim öyledir.

Yeni yıla gireli bir hafta oldu ve kutlamalarla işim bitti. Partiler o kadar da kötü değildi, çünkü Stacey ile gizlice dolaştım ve saatler on ikiyi gösterirken ondan bir öpücük çaldım. Ama sonra Luciella ve Tylar
kulübe gitmenin harika bir fikir olacağına karar verdi ve Base ve Dez ile otururken her iki saniyede bir telefonuma bakmıyormuş gibi yapmak zorunda kaldım.

Stacey'e mükemmel bir Noel hediyesi alabilmek için son iki aydır Ewan'la birlikte canla başla çalıştık. O gün Dublin'e gittik.
Ailemle kutlama yaptıktan sonra Temple Bar'da sarhoş olduk ve onu otele geri sürükleyip vücudu hakkında daha fazla şey öğrendim.

Bilekliği için küçük dansçı tılsımını açtığında ağladı ve haftalardır üzerinde çalıştığım eşleşen dövmelerimizi yaptırırken elimi tuttu. Baş harflerimiz iç içe geçmiş ve tanınmaz hale gelecek şekilde çarpıtılmış, kelimeler o kadar küçük ve asma gibi ki Stacey bile "Sevdiğimi seçiyorum ve seni seçiyorum" dediklerini bilmiyor.

Ne kadar taze olduğumuzu ve hala resmi olmadığımızı düşünürsek biraz derin ama bilmiyorum, doğru geldi. Mürekkep almaktan çok mutlu oldu ve yüzünde bir gülümseme görmek için her şeyi yapardım.

Bir gün ona ne yazdığını söyleyeceğim.

Kendime itiraf etmem çok zaman aldı - ve ailemin beni ikna etmesi de - onu sahiplenip elimde tutmak isteyen öfkeli bir psikopat olmadığımı
Ama hâlâ bir olasılık olduğunu düşünsem de, onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi biliyorum.

Yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir duygu. Ya da en azından benim çarpık versiyonum.

Stacey Rhodes'a aşık oldum.

İrlanda'dayken ona kız arkadaşım olmasını teklif etmek istedim, çünkü babam bunun bizim için bir sonraki adım olduğunu söylemişti, ama kendimi heyecanlandırıp kelimeleri dudaklarımdan dökmeye çalıştığımda donup kaldım. Göğsüm sıkışmıştı, görüşümde siyah noktalar vardı ve Stacey kendimi kaybettiğimi fark ettiğinde odamıza dönüp film izleyeceğimizi söyledi.

İşe yaradı, çünkü ağrı ve endişe geçti ve eve dönüş uçağımıza yetişmemiz gerekene kadar onu saatlerce kucağımda tuttum.

Hayatımda hissettiğim en sakin an onun yanında olduğum andır. Sesler kesiliyor, kalbim sağlıklı bir hıza yavaşlıyor ve uyuyabiliyorum.

Panikleme, aşırı düşünme ve takıntılı düşünceler tamamen yatışmadı - hatta o yokken daha da kötüleşti. Çoğunlukla her şeyin sona ermesiyle ilgili her senaryoyu düşünüyorum.

Aptalca ama ben paranoyağım. Uyanır uyanmaz onu düşünüyorum, hemen telefonumu kontrol ediyorum ve ya mesaj attığı için kendimden geçiyorum ya da
Mesaj gelmeyince kafam karışıyor. Arkadaşlarım geldiğinde ya da Base'de sigara içmek için bir gün ayarladıklarında, daha iyi bir seçenek olmadığından emin olmak için Stacey'e bir planı olup olmadığını soruyorum. Çoğu zaman, küçümsememe rağmen
meşgul olduğunu ve stüdyoda olduğu ya da Luciella ile kaldığı zamanlar için plan yapacağımızı söyledi.

İkiz kardeşim Amerika'da okuyacağını açıkladığında, Stacey'den daha fazlasına sahip olacağım için çok heyecanlandım. Ama bu beni sahiplenici mi yapardı? Onu kendime istiyor ve onun ilgisini çeken diğerlerinden nefret ediyordum. Edinburgh'daydık ve ben ATM'deyken bir adam ona kapıyı açtı ve onun cesedini bir morgda, beni de parmaklıklar ardında hayal ettim.

Babam bunun normal olduğunu düşünüyor. Ama öyle derdi, değil mi?

Yeni terapistim çok yardımcı oldu ve hatta bazı dürtülerimi ve olumsuz düşüncelerimi kontrol etmem için bana daha iyi ilaçlar verdi.

Her zaman oradalar, ne olursa olsun, ama bazen yapabileceğimi hissediyorum
aslında nefes alıyorum ve bu o benimleyken oluyor. Onu inciteceğimden ya da benden korkmaya başlayacağından endişeleniyorum. İstemediği biri olabilirim, dolabında saldırmak için bekleyen bir iblis. İstediği zaman becerdiği bir adam,
Onun için her şeyi yapan biri.

Stacey hayatımı ele geçiriyor ve biz bunu sadece birkaç aydır yapıyoruz.

Kız arkadaşım olmasını istiyorum, belki o zaman gizlice kaçmayı bırakabiliriz.
ve dünyaya birbirimize ait olduğumuzu söyleyeceğiz. Belki onun ailesinin kutsaması ve benim ailemin de bunu görmesiyle her şey daha iyi olacak.

İşler kötü olduğundan değil. Onun etrafında, üzerinde ve içinde olmayı seviyorum. I
Onun iğrenç şarkılarını ve gülüşünü duymaya bayılıyorum, özellikle de ben sebep olduğumda. Şimdi araba kullanırken duyabiliyorum, küçük domuz göbek kahkahası atarken homurdanıyor, bunu eliyle en yakınındaki şeyi tokatlayarak abartıyor. Uyurken onu izliyorum, çünkü her zaman önce ben uyanıyorum, yüzü rahatlamış ve huzur içinde
umarım bizimle ilgili rüyalar görür.

Kahretsin, çok derindeyim. Ama daha derinde olmak istiyorum. Daha fazlasını. Ona daha çok ihtiyacım var.

Annem babamla konuşmasını bitirip telefonu kapatıyor ve bana sıkıca gülümsüyor. "Sen iyi misin?"

O bana bakarken yüzümdeki çatık kaşlar daha da derinleşiyor. "Neden olmayayım ki?"

"O senin ikizindi!"

Gözleri tekrar sulanırken gülmemeye çalışıyorum. "Tanrım, kadın. O ölmedi."

Ewan öne doğru eğilir, kafası oğlunun arabasının iki koltuğu arasına girer.

Araba. "O haklı. Tobias da öyle. Onu düşündüğünden daha çok göreceksin, tamam mı? Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, gidip bir hafta Stranraer'deki kulübede kalabiliriz."

Başını sallıyor. "Bu hoşuma gider."

Annem bir mendille gözlerini sıvazlıyor ve tekrar bana dönüyor. "Peki senin için plan nedir?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Eve arabayla mı?"

Yaşlı bir kadına göre koluma attığı tokat biraz cimri.

"Luciella'ya Stacey'den bahsedecek misin?" "Stacey istediği zaman, evet," diye yanıtlıyorum.

Sonra Ewan konuşuyor. "Henüz resmileştirmediniz mi?"

İçimi çekiyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Denedim ama çıldırdım. Yine de yapacağım."

"Doğum gününde sorsan nasıl olur? Gelecek hafta on dokuz yaşına girecek, değil mi?"

"Evet."

Benden yirmi üç gün büyük ve bunu yaşamama izin vermeyecek. Kendinden küçük biriyle sevişirken garip hissettiğini söyleyip duruyor. Bu ona her zaman bir şaplak ve öksürük krizine girmesi için gıdıklanma kazandırıyor.

"Onu tekneyle gezintiye çıkaracağım - sorun olur mu?" Ewan'a sordum. Yıllar önce bana tekne kullanmayı öğretmişti ve kafamda Stacey'i kayığa bindirip ona sormak gibi mükemmel bir görüntü var. "Cumartesi günü."

"Elbette," diye yanıtlar Ewan. "Ah! McDonalds'a çek."

Ben de öyle yaptım ve Stacey için bir Big Mac ayırarak yemeğimizi yedik. Ama eve gelip odama girdiğimde, yatağın üstünde uyuyor, köpeklerden biri ona sarılmış, diğeri de yatağın ayak ucunda uyuyor. Üzerine battaniye örtmüş ve Dobermann yavrusunu kucağına almış.

Vücudunu.

Küçük olanın kafası yukarı kalkıyor, kulakları sallanıyor. Aceleyle bana doğru geliyor ve onu kucağıma aldığımda yanağımı yalıyor.

Stacey ve yavru köpeğin fotoğrafını çekiyorum, yorganı çekmeden önce yemeği, telefonumu, araba anahtarlarımı, sigaramı ve çakmağımı başucuma koyuyorum
kenara çekip diğer yavruyu aramızda tutarak onlarla birlikte tırmanıyorum. Bir şekilde uykuya dalıyorum ve bunun için dünyadaki her şeyden vazgeçmem gerekse vazgeçerdim.

Stacey için her şeyden vazgeçerdim.

OceanofPDF.com

5

STACEY

I Amerika'dan döneli haftalar oldu ve Barry ile meslektaşları her yerde, kardeşlerimin hiçbiri onları fark etmiyor. Kyle beni stüdyoya götürdüğünde, yakındaki cipin bizi izlediğini fark etmiyor ve Nora ve oğullarıyla davetlere katıldığımda, kimse gözlerini benden ayırmayan takım elbiseli kadın ve erkekleri görmüyor.

Dunfermline'da bir aile partisindeydik - Nora'nın kız kardeşi ellisine basmıştı - ve Chris, annesi ve erkek kardeşi bakmıyorken elini sırtıma koyuyordu, ama Barry'nin görebileceğini biliyordum. Tuvalete gittiğimde Chris peşimden geldi ve sahiplenici bir erkek arkadaş gibi dışarıda bekledi, sonra bardan bir içki istediğinde elini tutmam için beni zorladı. Ona karşı koymamam gerektiğini biliyordum.

O gece Kyle kız arkadaşının evine gitti, Nora ortadan kayboldu ve ben Chris'le baş başa kaldım. Amerika'dan döndüğümden beri beni cezalandırıyordu, bu yüzden ne derse dinleme noktasına gelmiştim. İçkilerimi yudumladım, elime zorla tutuşturduğu hapları yuttum ve beni dövdüğünde karşı koymadım. Ya da saatler sonra yatağıma girdiğinde ve uyuyana kadar bana sarıldığında. Dövüşmek durumu daha da kötüleştiriyor. Bu sadece onun aletini sertleştirir ve gülümsemesini genişletir.

Beni öpmeye çalıştığında reddediyorum, vücudumun kıyafetlerle gizlenmiş kısımlarına yumruk atmasını kabul ediyorum. Bana dokunmaya çalıştığında, tırnaklarımı bileğine batırıyorum, bayılana kadar havamı kesmesini kabul ediyorum.

Tek yapabildiğim acıyı kabullenmek.

Barry malikanede ne olduğunu göremiyor. Minnettarım. Chris'in Kade'le geçirdiğim haftayı ve peşimde korumaları olduğunu öğrenmesinin yol açacağı savaşı düşünebiliyor musunuz?

"Bu gece derse gitmiyorsun."

Kitabımdan başımı kaldırıp kapımın önünde duran kızgın Chris'e bakıyorum. "Neden? Gitmek zorundayım. Ben bir eğitmenim."

"Benimle gezmeye geliyorsun."

"Bana zarar verecek misin?" Sorarken sesim titremiyor bile.

Omuz silkiyor. "Duruma göre değişir. Seni uyumlu hale getirmem gerekirse, hafta sonundan kalan haplardan biraz var."

Gözlerimi deviriyorum ve okumaya devam ediyorum. "Bir gün, umarım bana verdiğin ilaç beni öldürür. O zaman senden kurtulmuş olurum."

İleri atılıyor, kitabımı kapıyor ve açık pencereden dışarı fırlatıyor, bana ters ters bakıyor. "Yine de cesedini sikeceğim."

Boğazımda safra birikiyor. Nora aile kulübesinde ve Kyle dışarıda ve eğer reddedersem Chris beni zorlayacak.

Giyindiğimde, merdivenlerden inerken bana gülümsüyor. Bir ay kadar önce en mutlu halimde olduğumu, motosiklete bindiğimi, güldüğümü ve eski sevgilimle vakit geçirdiğimi, sadece şimdide olduğumu düşünmek garip.

Garaj kapısının yanındaki kaseden arabasının anahtarlarını alıyor. Ama sonra beni durdurmak için elini göğsüme bastırıyor ve çenemi kaldırıyor. "Bu kadar depresif görünme bebeğim. Bu eğitici bir gezi olacak."

"Ben senin bebeğin değilim."

"Bu eve girdiğinden beri benim bebeğimsin."

Alay ederek yüzümü ondan uzaklaştırıyorum. "Evet. On dört yaşımdayken, seni iğrenç piç. O zaman da seni istememiştim."

Saçımdan tutup beni garaja sürükledi. "Bin şu lanet araba."

Barry bu gece vardiyada değil. Her zaman vardiyasında olan başka bir adam.

Telefon. Az önce penceremden onu izliyordum, araba ağaçların arkasına saklanmıştı, ben evdeyken her zaman oturdukları yere. Daha yaşlı, belki kırklı yaşlarında ve baca gibi sigara içiyor.

Chris malikâneden çıktığında, koruma şaşırtıcı bir şekilde fark eder ve bizi takip ederek gözden uzaklaşır. Ancak, Chris garip davranıyor

her zamankinden daha fazla. Gözleri, isteklerine boyun eğdiğimde olduğu gibi yumuşamadı ve hızlanıyor.

Hiç hız yapmaz.

Üvey kardeşim elini sertçe kucağıma yerleştiriyor ve ben sıçrayıp elini itiyorum. "Dokunma bana."

Tuts. "Bana ne kadar tavır yaparsan, bu sürüş o kadar kötüleşecek."

Kollarımı kavuşturup ileriye bakıyorum. Parmaklarını bacağımın üzerinde gezdirirken radyoda heavy metal müzik çalıyor. Diğer eliyle direksiyonu boğmaya çalışır gibi kavrıyor. Sinirli ve ben de giderek gerginleşiyorum.

Telefonum kotumun arka cebinde titriyor. Aklımı başımda tutmak için aklıma gelen herkesi düşünüyorum.

Tobias bana bir kez bile cevap vermedi ya da beni geri aramadı. Telefonu kapalı. Haftalardır hücre hapsinde olduğunu dün öğrendim. Kade bana ulaşmadı ama ben de bunu bekliyordum. Telefonu ellerindeyse ona ulaşmaya çalışamam. Arayan Tylar olabilir çünkü Luciella ona bu gece stüdyoya gelemeyeceğimi söylemiş.

Her iki durumda da telefonumun titremesi kesiliyor ve Chris sola dönüp bizi bir çiftlik yoluna sokarken sokak lambaları ve binalar gözden kaybolurken kalp atışlarım hızlanıyor.

Kimsenin bizi göremeyeceği karanlığa.

Aynaya bakıyorum ve bizi takip eden arabayı

göremiyorum. Yutkunuyorum, sesim kısık bir şekilde

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Göreceksin," diye yanıtlıyor.

Burada tarlalardan ve traktörler için dar yollardan başka bir şey yok, peki beni nereye götürüyor olabilir?

"Sakin ol ve arkana yaslan."

Yapmadığım zaman elini göğsüme bastırıyor ve beni koltuğa doğru itiyor.

"Bunu daha önce de sordum ama sanırım cevap vermeyi reddetmenden bıktım. Amerika'dayken beni neden sürekli engelliyordun? Kiminleydin?"

Kaşlarımı çattım. "Sana söyledim. Arkadaşım ve

ailesi." Yavaşlıyor ama sürmeye devam ediyor.

"Başka kim var?"

Sesinden bildiğini zaten anlayabiliyorum ve eğer bu arabadan çıkmazsam işim biter. "Chris-"

"Söyle bana!"

Kemiklerim vücudumun her yerinde takırdıyor ve kafamda üçe kadar sayarak ona bakıyorum.

Dışarısı karanlık ama kemerimi hızla çözüp kapının kolunu tutuyorum, niyetim tamamen dışarı atlayıp tarlalara doğru koşarak ondan uzaklaşmak. Ama kapı açılmadan beni saçlarımdan tutup geri çekiyor.

"Bunu tekrar deneyelim."

Elimi zorla tutuyor ve sürerken bırakmıyor. Acı verici - orta ve işaret parmağımı birbirine bastırıyor, tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Emniyet kemeri."

Titreyen serbest elim onu sıkıştırıyor, dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor.

"En kolay soruyu soracağım. Çünkü beni kızdırıyorsun. Neden beni engelleyip duruyorsun?"

Başımı sallıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Sen hayal görüyorsun -"

Parmaklarımı büktüğünde sözlerim kesildi ve dişlerim dudağıma saplandı Bir çığlığı bastırmak için. Onun istediği de bu. Acı hissetmemi ve bunu yüksek sesle dile getirmemi istiyor. Sıkıntı sesi çıkarmam onu azdırıyor.

"Neden?" diye tekrar

sorar. "Siktir. Seni."

Parmaklarımı bırakıyor ve başımın yan tarafı cama çarpıyor. Yakıcı bir acı kafatasıma vuruyor, kulaklarımda çınlıyor.

Kafamı tekrar cama çarparken gözlerimi kapatıyorum. "S-Stop."

"Nedenini zaten biliyorum. İçini boşaltmadan önce itiraf etmen için sana bir şans veriyorum. Edinburgh'daki otelden başla, özel jet, sonra Amerika'da olan her şey."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ciğerlerim sıkışıyor. Tabii ki biliyor. Evden çıktığım andan itibaren adımlarımı takip eden bir siber manyak. Amerika'ya uçup beni ikiye bölmediğine ve sonra da yakmadığına şaşırdım. Kade yaşıyor.

Sessiz kalıyorum, kafatasım zonkluyor, başımın yan tarafında bir yumru şişmeye başladı bile.

Arka yolların derinliklerine doğru ilerliyoruz ki, bir geçide sapıp kapısını açıyor. Nefes nefese kaldım ve kemerimi tekrar çözdüm, yolcu kapısını açıp kemerimi çekiştirdiğinde uzaklaşmaya çalıştım.

Ayaklarım. Benden çok daha uzun ve güçlü - hiç şansım yok. Vücudum arabadan fırladı ve sertçe sırtüstü düştüm.

Soluk soluğa öksürüyorum, görüşüm bulanıklaşmaya başladı bile; üzerimdeki ağaçlar ne kadar kalabalık olduğu için ayı zar zor görebiliyorum. Burası neredeyse zifiri karanlık, Chris'in önümde volta atması, saçlarını çekiştirmesi ve kendi kendine cezalandırılmam gerektiğini fısıldaması, sonra da kendine bana zarar vermemesini, arabaya binip gitmesi gerektiğini söylemesi dışında sessiz.

Arabaya doğru sürünmek için önüme dönmeye çalıştığımda saçımı kaptı ve beni çakıllara çarptı. Kalçalarıma sarılıyor, gözleri ele geçirilmiş gibi vahşi, yüzü öfkeden kıpkırmızı.

Beni öldürecek ve kimse bilmeyecek.

Bir parçam öyle olmasını umuyor. Hayatta kalmamın tek sebebi Kade'in yardım almasını sağlamak. Ve eğer tek sebep buysa, belki de çoktan ölmüşümdür.

"Chris," boğazımı sıkarken boğuluyorum. "Lütfen."

"Onunlayken beni engelledin. *Onu*. O kadar insan varken Kade Mitchell'a geri mi döndün?"

Bana tokat atarken yüzüm yana doğru savruluyor, yanağım acıyor.

"O benim altımda. Asla senin istediğin gibi biri olamayacak. Yapabilirim. *Yapabilirim* amına *koyayım*."

"Sen..." Nefes alamıyorum - boynumda ve yüzümde çok fazla baskı var ve gözlerim şişmiş gibi hissediyorum. Çaresizce hava almak için kollarına vuruyorum. Beni oksijen emebileceğim kadar serbest bırakıyor, konuşmaya çalışırken öksürüyorum. "Beni tehdit ediyordun. Seni engellemek zorunda kaldım."

"Yani ona mı gittin? İyi bir kız olsaydın seni tehdit etmeme gerek kalmazdı. Sana uslu durmanı ve irtibatı koparmamanı söyledim, yapmadın. Beni kızdırmak için mi onunla yattın? Aptal bir fahişe gibi seni lanet olası bir gece kulübünün arkasında becermesine izin mi verdin?"

"Bunu durdurmalısın," diye hıçkırıyorum, onu üzerimden itmeye çalışıyorum, bacaklarımı umutsuzca tekmeliyorum ve başarısız oluyorum. "Lütfen."

Boğazımı bırakıyor ve ellerini yüzümün yanında yere bastırıyor. "Neden bana birinin sana zarar vermeye çalıştığını söylemedin? Bana söyleseydin seni koruyabilirdim!" Yüzüme doğru bağırıyor, tükürüğü ağzından yanağıma düşüyor. Ona bakmamı sağlamak için çenemi tutuyor. "Sana ateş ettiler ve sen bana hiçbir şey söylemedin!"

Yüzüm tekrar yana kayıyor, diğer yanağımda bir acı hissediyorum.

"Adımlarını takip etmem haftalarımı aldı. Benden böyle şeyler saklarsan sana nasıl güvenebilirim?"

Ağaçlara, yaprakların hafif rüzgârda savruluşuna, etrafımdaki küçük kayalara bakarken dişlerimi sıkıyorum. Havanın ne kadar temiz olduğuna, yıldızların nasıl bu kadar parlak parladığına hayret ediyorum.

Bir darbe daha ve yüzüme indirdiği yumruktan kan tadı alıyorum.

O ağlarken her acı veren tokadı, kıpırdamadan yatarken her acı veren yumruğu hoş karşılıyorum, saçımdan tutup kafamı betona her çarpışında zihnimde güvenli yerimi bulmaya çalışıyorum.

"Bunu yapmak için bekleyecektim..." Beni boğazımdan tuttu, diğer eliyle cebine uzandı ve şeffaf bir torba çıkardı.

küçük beyaz haplar.

Gözlerim açılıyor ama kim bilir kaç tanesini ağzıma sokmasını, ağzımı kapamasını ve hepsini yutana kadar burnumu sıkmasını engelleyecek durumda değilim - kuru, boğazıma takılıyor, beni öğürtüyor, onlarla birlikte kanı da yutmama rağmen.

"On, belki de on beş dakika ver, sana istediğimi yapabileceğim ve sen bunu asla bilemeyeceksin."

İçine düştüğüm zihinsel blok beni her zaman ayakta tutar. Beni mutlu eden anıları düşünürüm. İçinde bulunduğum acıya ve tiksintiye karşı hissizleşmemi sağlayacak kadar uzun süre beni orada tutarlar.

Ama şu anda zihinsel engelimi bulamıyorum ve bana attığı yumruk yüzünden ağzım kanla doluyor. Ellerim iki yanımda titriyor, vücudum gergin.

Daha fazla hareketsiz kalamayana kadar.

İçimdeki her şeyi alıyor ve güç kullanırken dişlerimi sıkıyorum. Dizim hızla yükseliyor ve bacaklarının arasına çarpıyor, bir hava hücumuna ve dudaklarından bir inilti düşmesine neden olacak kadar sert. "Siktir!"

Yumruğun geldiğini görüyorum ama kaçmak için yeterince hızlı değilim - yumruğu çeneme saplıyor, kafamı geriye atıp betona çarpıyor.

Kimse gelmiyor. Chris alnını şakağıma bastırıp ağzından tükürükler saçarken başım yana düşüyor ve başım dönüyor, sessizce cipin ya da Kade'in siyah Audi'sinin ya da herhangi birinin yola çıkıp bunu durdurması için yalvarıyorum. "Neden bana bunu yaptırıyorsun?" diye sorarken kendi gözyaşları yüzüme çarpıyor. "Seni incitmek istemiyorum. İstemiyorum... Seni incitmek istemiyorum."

O zaman dur, demeye çalışıyorum ama kelimeleri oluşturamıyorum.

Eğer onu üzerimden atabilirsem, ilaçlar etkisini göstermeden önce kendimi hasta edebilirim.

içinde.

Sağ tarafımda bir şey kayıyor ve bana atanan koruma onu yakalayınca Chris üzerimden fırlıyor. Tamamen hareketsiz yatıyorum, vücudumu saran acının ne kadar gergin olduğumdan mı yoksa Chris'in bana vurmasından mı kaynaklandığından emin değilim. Yorgun hissediyorum. Bitkin. Ama gözlerimi kapatırsam, korumanın beni kurtarıp kurtaramayacağını bilemeyeceğim.

Gökyüzü çok karanlık. Yan tarafta olanlara kıyasla çok huzurlu.

Be

n. Bir şekilde başımı çevirmeyi başardım.

O ve Chris kavga ediyorlar. Birbirlerini yumrukluyorlar. Silah sesleri var. Ağaçlardan kuşların kanat çırpışları geliyor - yine de gece gökyüzünde yankılanan patlamalardan ürkmüyorum.

Chris adamı tekmelerken silahın yere düştüğünü ve bir kenara fırlatıldığını duyuyorum.

göğsüne vurdu ve onu hemen yanımda sırt üstü yere düşürdü. Üvey kardeşim yumruğunu adamın yüzüne öyle bir şiddetle indiriyor ki burnu patlıyor, kan fışkırıyor ve darbeler yağmaya devam ettikçe boğuluyormuş gibi sesler geliyor. Çenesi deforme oluyor ve kanın bir kısmı yüzüme çarpıyor ama kıpırdamıyorum.

Karşılık vermiyor. O da benim gibi sakin.

Gece gökyüzünün ne kadar huzurlu olduğunu

görebiliyor mu?

Chris kanlar içinde, elini yüzüne siliyor. "Kahretsin." Sonra bana baktı, gözleri vahşiydi. Sanki kafasında bir şey çınlıyormuş gibi.

İkimiz arasında bakıştıktan sonra bana doğru eğildi. "Onu kurtarmak için ambulans çağıracağım ama şartlarım var."

Dudaklarım zar zor kıpırdıyor, *"Ne?" diyorum.*

"Kade Mitchell'dan uzak dur. Şımarıklık ettiğin için benden özür diliyorsun. Ve sana beni öp dediğimde öpeceksin."

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülüyor ama konuşmuyorum.

"Sana göz kulak olması emredilen adamlardan biri, değil mi? Bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin hakkında her şeyi biliyorum, Stacey. *Her şeyi*." Bir tuğla kaldırıyor. "Şartlarımı kabul etmezsen, onu hemen şimdi öldürürüm."

Nefes almakta zorlanan ve betonu kanla ıslatan adama bakarken yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor. Muhtemelen evde onu bekleyen bir ailesi vardır. Bir eş ve çocuklar. Erkek ve kız kardeşleri. Anne ve babası.

Onu özleyecek olan insanlar.

Chris tuğlayı kaldırıyor ve ben güçsüzlüğümle çığlık atmaya çalışıyorum. "Tamam," diye boğuk bir nefesle bağırıyorum, sesim zorlanıyor. "Tamam, tamam, tamam."

Gözlerini bana dikti. "Kanıtla."

Alt dudağım titriyor ve vücudumun çalışmasını istiyorum. Yüzüm karıncalanıyor ve bunun ilaçlardan mı yoksa onun bana vurmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Tuğlayı bir kenara fırlatıp üzerime tırmanıyor ve vücudumdaki her sinir onun yakınlığıyla büzüşüyor, kalbim damarlarıma enjekte edilen muazzam korkuyla çarpıyor.

Chris dudaklarını dudaklarıma bastırırken geri çekilmiyor, cevap vermesem bile çenemi acı verici bir şekilde kavrayarak ağzını orada tutuyor. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve sertçe ısırdığında irkiliyorum. "Beni geri öp."

Hâlâ yanıt vermediğimde, boğazımda yükselen mide bulantısıyla çenelerimi ayırıyor ve dilini ağzıma sokuyor.

Sonsuza kadar zorlamak. Küçüklüğümden beri bana yaptığı şey bu. Çocukluğumdan beri. Bardağı taşıran son damla oldu ve cesaretimi toplayıp dilini ısırdım, kan akıtacak kadar sertti ama tek yaptığı kalçama doğru seğirmesini sağlamak oldu, boğazından bir kıkırdama çıktı.

Öpüşmeyi derinleştirebilmek için yüzümü eğiyor ve vücudunu benimkine bastırdıkça daha da sertleştiğini hissedebiliyorum. Bu iğrenç bir şey ve karşılık vermeyi reddediyorum. Kıpırdamadan duruyorum, bedenim titriyor, o benden bir tür tepki almaya çalışırken gözlerim gökyüzünde.

Chris bana kaşlarını çatarak geri çekildi. "İyi. İstediğin gibi olsun."

Tuğlayı kaptığı gibi korumanın yüzüne çarparken attığım çığlık boşunaydı. Şok vücudumu harekete geçiriyor ve Chris devam ederken ağzımı kapatıyorum. Kafasını parçalayıp et yığınına dönüştürüyor.

Tekrar.

Tekrar.

Ve tekrar.

Her vuruş, tuğlanın her inişi, muhafızın yüzünü tanınmaz hale getirir.

Chris adamın yüzünü kesmekle meşgulken ben arabaya doğru sürünmeye çalışıyorum ama ayakta durmaya çalışırken vücudum hâlâ şokta.

Ayağa kalktı, kanlı tuğlayı yere bıraktı ve bana baktı. "Onu bana sen öldürttün."

Başımı salladım. "Hayır."

Boğazımı sıkıyor ve gözlerimi ne kadar sert sıktığından dolayı şişiriyor. Be
n. "Hepsini öldüreceğim. Kade ile başlayacağım. Onu bağlayacağım ve Seni becerirken beni izlesin. Prezervatif takmayacağım ve seni çocuğumla dolduracağım. Adım dudaklarından dökülürken inlemelerini dinlemesini sağlayacağım. Onu ölümün eşiğine getireceğim ve göreceği son şey senin sikimin üzerine boşalman olacak."

İçimi öfke dolduruyor ve bu enerjinin ya da cesaretin nereden geldiğinden emin değilim ama tüm gücümü kullanarak yumruğumu burnuna doğru savuruyorum ve onu hazırlıksız yakalıyorum. Ona tekrar vurduğumda geri çekiliyor, kanayan burnunu tutuyor, ben de dişlerimi yanağına batırmak için eğiliyorum. Dizimi tekrar bacaklarının arasında ezerken yakalayamadı.

Yere düşerken bağırıyor ve beni itiyor, ben de hızla arabaya koşuyorum, kapıyı çarpıyorum ve o daha kolu tutamadan kilitliyorum.

Motoru çalıştırırken kanlı bir avuç içi cama çarpıyor, ellerim kontrolsüzce titriyor ve ağrıyor. Tanrıya şükür anahtarları kontakta bırakmış.

Direksiyonu kavrıyorum, vücudumun ağrısını ve başımın ağrısını bastırmak için dişlerimi sıkıyorum ve gaza basıyorum. Tamponun önünde durmak için hareket ettiğinde onu ezmeye niyetlendim, ama yoldan çekildi. Yüzündeki şoku, korkuyu ve dehşeti görmek her şeye değer.

Daha önce onda hiç görmediğim bir ifade.

Kade'in sıkıştığı bu derin çukurdan çıkmak için savaşmasını istiyorsam, benim de yapmam gereken bu. Kendimi hiç bu şekilde savunmamıştım ve durmaya da niyetim yok. Onun istismarından bıktım. Sessiz kalmaktan ve bana kişisel kum torbası gibi davranmasına izin vermekten bıktım.

Vites kolunu geri vitese takıyorum, araba hızla geri giderken gıcırdıyor ve Chris yine benden kaçıp kapı kolunu tutmaya çalışıyor. Kapı kolu Tekerlekler yerde patinaj yapıyor ve gaza tekrar basmadan önce hızla birinci vitese takıyorum.

Tamponun kenarı kalçasına çarpıp onu yere düşürüyor ve beni alt edeceği paranoyasıyla hızla uzaklaşıyorum. Geçerken bir yere sıkışmış bir cipin yanından geçiyorum ve sürücüsüne ne olduğunu düşündükçe kalbim göğsümde sıkışıyor.

Chris'in deli olduğunu biliyordum ama katil olduğunu bilmiyordum.

Eğer onu geri öpseydim, koruma hala hayatta olur muydu? Ambulans çağırır mıydı? Kendimi sorumlu hissediyorum ve bu vicdanımı kemiriyor.

Telefonumu arıyorum ve kendi kendime yemin ediyorum. Beni yere fırlattığında arka cebimden düşmüş olmalıydı. Yardım için Kyle'ı, Nora'yı ya da arkadaşlarımdan birini aramak yerine, telefonsuz bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum.

Bir ceset, her yerimde izler ve Chris'i uzun süre hapse attırmaya yetecek kadar kanıt var.

Karakola varana kadar arabayı durdurmadım.

OceanofPDF.com

6

STACEY

AGE FOURTEEN

"Bu dans dersine katılmak istediğine emin misin, Stacey?"

Babamın arabasının yolcu koltuğundan binaya bakıyorum. "Evet. Annem dans etmeye devam etmemi isterdi. İçeri girip yer olup olmadığını sorabilir miyiz?"

Babam oflayıp pufluyor ve gözlüklerini burnunun üstüne doğru itiyor. "Nora buna karşı. Katılmana izin verirsem çok kızacak. Onun yerine baleye başlamanı istiyor."

Gülümsemem azalıyor. "Nora'nın ne istediği umurumda değil. O benim annem değil.

Neden ne yapacağımı onun kontrol etmesine izin veriyorsun?"

Bir nefes daha çeker ve emniyet kemerini açarak motoru kapatır. Yavaşça vücudunu bana doğru çeviriyor. "Nora senin annen olmaya çalışmıyor. Hiç kimse Marie'nin yerini tutamaz. Lütfen ona ve oğullarına karşı sabırlı ol. Senin için çabalıyorlar. Nora sana bir doğum günü partisi bile düzenlemek istiyor."

"Ben parti istemiyorum. Burada hiç arkadaşım bile yok!" Sonra yüzümü buruşturuyorum. "Ve Christopher'dan hoşlanmıyorum. Bana garip davranıyor."

Garip kelimesi hafif kalır. Adam hasta.

"Öyle değil. Seni ne kadar çok sevdiğini şimdiden görebiliyorum. Sana göz kulak olacak iki ağabeyin olduğu için mutlu olmalısın."

Ellerimi kıpırdatıyorum, dilimin ucunda Christopher'ın bana bir kız kardeş gibi davranmadığı sözleri var. Taşındığımızdan beri aylar geçti ve o odama gizlice girip beni izliyor. Beni odamda tutmaya zorluyor.
Banyo kapısı kilitli değil ve yemek yerken elini hep kalçama koyuyor. Bu akşam avucunu tenimden çıkarmaya çalıştım ama parmaklarımı acıyana kadar büktü.

Benden dört yaş büyük. On sekiz yaşında ve yetişkin. Çok güzel bir kız arkadaşı olmasına rağmen beni yalnız bırakmıyor. Onları bir şeyler yaparken duyabiliyorum. Ve ertesi gün beni onların videolarını izlemeye zorluyor. Gözlerimi kapattığımda, beni izlemem için tehdit ediyor, böylece kaçınılmaz olarak bana aynı şeyleri yaptığında ne beklemem gerektiğini bileceğim.

Yeterince büyüyene kadar beklemek istiyor. Ama bu onu durdurmuyor. Kız arkadaşının yaptığı gibi kendime dokunmamı emrediyor. Her zaman reddediyorum, sadece nasıl yapacağımı bilmediğim için değil, aynı zamanda beni rahatsız ettiği için ve sonra bana vuruyor, genellikle kimsenin göremeyeceği bir yere.

Omurgamda dondurucu bir ürperti geziniyor.

"Beni başka bir odaya taşıyabilir misin?" Onun yerine ben soruyorum. "Belki seninkinin yanına?"

"Neden?" Babam başını öne eğdi. "Odanı dekore etmeyi yeni bitirdik."

Çünkü onunkinin *hemen yanında. Ve en üst katta sadece biz varız. "Çok büyük. Daha küçük alanları tercih ederim."*

"Hayır. Şu anda saçmalıyorsun Stacey. Nora'nın evine taşınıp bir şeyleri değiştirmeye çalışamayız."

"Ama..." Dudağımı çiğniyorum ve sesimin titremesine izin vermemeye çalışıyorum. "Sanırım
Christopher canımı yakacak." Her zaman yapar, ama gerçekten *canımı yakacak.*

Bir an için babamın güleceğini sanıyorum ama onun yerine iç geçiriyor ve elini yüzüne götürüp gözlüğünü çıkarıyor. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"O-" Yutkunuyorum, gözlerimi kaçırıyorum. "Bana çok dokunuyor. Ve... Dün ben saçımı yıkarken duşa zorla girdi.
Giyinmeye çalıştığımda, bana yavaşça yapmamı söylüyor ve beni kaydediyor. O
-"

Babam elini direksiyona vurunca irkildim. "Bu kadar yeter! Bunu neden söylüyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bir damla yaş yanağımdan aşağı süzülüyor. Daha önce babamdan hiç korkmamıştım ve o da beni hiç ürkütmemişti. Yine de şimdi, sanki Christopher'la aynı şeyleri yapacakmış gibi elinin farkındayım.

"Yeni bir aileye alışmakta zorlandığınızı anlıyorum ama yalanlarınızla bunu berbat etmeyeceksiniz*. Christopher çok sevimli bir çocuk.*
ve küçük bir kız kardeşi olduğu için en az Kyle kadar heyecanlı. Böyle şeyler uyduramazsın. Bu ne cüret? Annen böyle davrandığını bilse utancından mezarında ters dönerdi."

Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum.

"Christopher hafta sonu gizlice yatağıma girdi," diye devam ediyorum, ona anlatma ihtiyacı duyuyor ve beni canavardan kurtarmasını umuyorum. "Ona dışarı çıkmasını söylediğimde, elini ağzıma koydu ve şeyini bana doğru bastırdı."

Bunu babama söylediğim için bile utanç duyuyorum ama beni koruyabilecek tek kişi o. Eğer kızına bu şekilde davranıldığını bilirse, oradan ayrılır ve beni asla oraya geri göndermez. Annem olsa
Christopher'ın boğazına çoktan bir bıçak dayamış.

"O-"

"Dur," diye tersledi. "Dikkat çekmek için yalan söylemeyi bırak. O çarpık kafanın içinde neler oluyor? Seni CAMHS'ye kaydedeceğim ve onlar seninle ilgilenebilir."

"Akıl sağlığım hakkında biriyle konuşmaya ihtiyacım yok. Beni o evden uzaklaştırmanı istiyorum! Lütfen baba," diye ağlıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. I
Elini tutmaya çalıştım ama benden bir hastalıkmışım gibi kaçtı. "Lütfen bana inanın. Ondan çok korkuyorum. Bak, sırtımda çürükler var!"

Ona göstermek için üstümü arkadan yukarı çekmeye çalıştığımda bileğimi yakalıyor. "Kes şunu!"

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor, vücudum titrerken üstümün yakası sırılsıklam oluyor. "Yalan söylemediğime söz veriyorum. Bunu uydurmuyorum. O bana
bir gün bekaretimi alacağını ve zaten onun olduğumu söyledi. Telefonunda benim fotoğraflarım var! Lütfen. Lütfen bana inanın!"

"Beni iğrendiriyorsun," diye alay ediyor. "Seni bu şekilde yetiştirmedik. İskoçya'ya taşınmak seni çoktan değiştirdi."

Burnumu çekiyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. "Lütfen, sadece telefonuna bak.
Lütfen. Bana inanmanız gerek! Eğer bana yardım etmezseniz, kaçacağım."

"Çık şu lanet arabadan," diye bağırıyor, kapıyı açıyor ve nefesinin altında, "Lanet olası genç kızlar ve onların hormonları," diye mırıldanıyor.

Arabadan çıktım ve kaldırıma doğru koşarak ona yetişmeye çalıştım. dans stüdyosuna doğru yürüyordu. "Lütfen bana inan baba. Telefonunu kontrol et. Sana göstermek için onu kaydetmeye bile çalışacağım. Neredeyse her gece yatağımın ayak ucunda durup kendine dokunuyor. Lütfen!"

Aniden durdu ve neredeyse ona çarpmama neden olacak şekilde döndü. Bana ters ters bakıyor. "Tek bir kelime daha edersen ciddiyim. Christopher iyi bir çocuk.

On beş yaşından beri bir ilişkisi var. Henüz üniversiteyi bitirmemiş olmasına rağmen üst düzey bir siber güvenlik şirketinden iş teklifi aldı bile. Böyle suçlamalarda bulunman sadece onun geleceğini mahvedecek. Bunu yaparsan seni asla affetmem. Karım da affetmeyecek. Anlıyor musun?"

"Karım" demesinden nefret ediyorum. Annem onun

karısıydı. "Ama beni korumanı istiyorum ve-"

"Dikkat çekmeyi bırak. Anladınız mı?"

Bir kamyon yanımıza yanaşırken başımı eğip bir kez selam veriyorum.

"Tamam." "Güzel. Şimdi," diyor yüzüne bir gülümseme yerleştirerek,

"hadi seni

Kafanı boşaltmak için dansa geri dön. Artık yalan yok. Ve artık tek çocuk olarak ilgi odağı olmamayı kaldıramadığınız için birinin güvenilirliğini mahvetmeye çalışmak yok. Sen. Will. Duracaksın."

Babam bana inanmazsa, kimse inanmaz. Kapana kısıldım. Bana zarar vermek isteyen bir kardeşle kapana kısıldım.

"Kapıyı tut!" diye sesleniyor arkamızdan bir kız sesi ve arkamı döndüğümde onun bir arabadan kaçtığını görüyorum. Hızla döner ve el sallar. "Teşekkür ederim.

Beni bırakıyorsun, Jason! Koltuğuna ketçap döktüğüm için özür dilerim!"

Yirmili yaşlarının ortasında görünen adam el sallıyor. "Sorun değil. Seni dokuzda alırım, kardeşim."

"Tamam. Seni seviyorum! Güle

güle, Kade!" "Siktir git" diye

mırıldandığını duyuyorum.

Şoför geri geri giderek alandan çıktı. O sırada arabada bir çocuk

görüyorum.

Yolcu koltuğunda. Kapüşonlu bir tişört giyiyor ve benim yaşlarımda görünüyor, siyah saçları bir şapkayla arkaya toplanmış.

Kafasını kaldırıp şoföre bir şeyler söylediğinde kaşlarımı çatıyorum - bir sigara yakıyor, yaşlı olan sigarayı kapıp dışarı atıyor.

Pencere.

Uzun sarı saçlı kız bize doğru geliyor ve babamdan kapıyı tekrar açık tutmasını istiyor. "Merhaba," diyor yanımda durduğunda, benden biraz daha uzun. "Hava çemberi dersi için mi buradasınız?"

Çok güzel bir kız. Christopher'ın kız arkadaşına benziyor ama daha çok Daha genç. Sanırım Amerikalı olabilir ama sesi biraz İskoç gibi de geliyor.

Ve baktığımı fark ettim.

"Oh, hayır," diye cevap veriyorum, gözlerimin altını silip bir felaket gibi görünmemeyi umarak. "Sadece dans ediyorum."

Burnunu kıvırıyor. "İyi omuzların var. Bahse girerim çemberde iyi olurdun. Neden denemiyorsun? Dans dersinin başlamasına daha bir saat var. Sana etrafı göstereyim. Adım Luciella, ama bana Lu diyebilirsin."

Babama baktım. Hava sporları teknik olarak dans sayılmaz ve ben daha önce hiç yapmadım. Annem bir yıl önce trampolining yapmıştım. Hastaydım ve durmam gerekiyordu. Bana izin verir miydi? Kapıda direğe asılı bir sopa adam ve bir dansçı resmi var. Kyle'la Google'da bulduğumuzda ona stüdyonun o kısmından bahsetmemiştim.

"Yapabilir miyim?" Babama sordum. "Dans etmekle aynı şey." Düşünüyorum. "İki ders yapabilir miyim?"

Benim yerime kıza sırıtıyormuş gibi yapıyor. "Elbette. Tüm evrakları doldurabilir, ben de onu iki saat içinde alırım."

Sonra elini omzuma koydu ve sıkıca sıktı. Bu beni ürkütüyor ve omuzlarımı sertleştiriyor. Christopher da bana aynı şeyi yapıyor. Ve sonra bir kelime çıkıyor, deli üvey kardeşimin ne zaman evden çıksam bana "Terbiyeli ol."

OceanofPDF.com

7

STACEY

Cam kapı kayarak açılıyor ve bir şekilde ayaklarımı hareket ettirmeyi başararak kendimi kasabanın polis karakolu binasına itiyorum. Bütün Vücudum kontrolsüzce titriyor, kalbim göğsümde nasıl atıyorsa öyle. Adrenalin beni ayakta tutan tek şey. Bayılmaya çok yakın hissediyorum, her an yere düşebilirim.

Resepsiyon boş.

Masanın üzerine eğilip bilgisayarın açık olduğunu ve panoların etrafa dağıldığını görüyorum. Bir cep telefonu, bir paket sigara ve ünlülerin dedikodu sayfasını açmış bir dergi var.

Gergin bir şekilde tezgâha vuruyorum ve ellerim titreyerek bekliyorum. Avuç içlerime bakıyorum - üzerlerinde kurumuş kana.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Genç bir memur görmek için arkamı döndüm. "Oh... Ben... Bir suçu yeniden bildirmem gerekiyor. Saldırıya uğradım."

Kelimelerim bulanıyor mu? Hiçbir fikrim yok. Buraya gelirken kendimi hasta etmeye çalıştım ama neredeyse kaza yapıyordum.

Burası o kadar aydınlık ki, görebilmek için gözlerimi biraz açmam gerekiyor.

Üstüm başım kan içinde, saçım başım dağınık, yüzüm şişmiş. Görünüşümden ürkmüyor. Dudağımın yarıldığından eminim ama bunu anlayamayacak kadar uyuşmuş durumda.

Elindeki evraka göz atıyor, kelimeleri tarıyor ve sonra deli bir insanı inceler gibi tekrar bana bakıyor.

Belki de öyledir. Tüm bunlar gerçekten oldu mu?

Adam başını sallayıp bir kapıyı işaret ediyor. "Beni takip edin."

Orada bir an durdum, sallanıyorum, kimse var mı diye etrafa bakıyorum. Ben gelmeden önce başka biri geldi. Bir koridorda yürüyoruz, sola dönüp bir ofise girdiğimizde parmaklarım duvarda kayıyor. Elindeki kağıtları yere atıyor ve
masasının arkasında oturuyor.

"Tamam," diye başlıyor ve karşısındaki sandalyeye doğru başını sallıyor. Kolçakları kavrayarak içine düşüyorum. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Ona bakıyorum - sanırım başımı sallıyorum.

"Bir suçu bildirmek istiyorsunuz. Bana ne olduğunu anlat."

Yutkunuyorum, ellerimin üzerine oturuyorum. Chris'ten bahsettiğim son kişi Tobias'tı ve o da kayıplara karıştı. Babam öldü. Ve onun kandırılmış arkadaşlarından başka kimse Chris'in bana nasıl davrandığını bilmiyor. Rozetine bakıyorum - Memur Bennett - sonra bir nefes veriyorum.

"Üvey kardeşim bana saldırdı, sonra... sonra birini öldürdü." Sözlerimin düzensiz olduğunu ben bile biliyorum.

Ayrıntıları bir not defterine yazarken başıyla onaylıyor. "Tamam. Baştan söyle. Saldırganı tanıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. Ona üvey kardeşim olduğunu söyledim. Yoksa söylemedim mi?

Detaylara gösterdiği korkunç ilgiye aldırmadan kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum, gözyaşlarımı ya da ağzımdan damlayan tükürükleri durduramıyorum. Ona her şeyi anlatıyorum, sanki konuşmak için yeni bir cesaret bulmuşum gibi - Chris'in on dört yaşında beni taciz etmeye başladığı zamandan bu geceye kadar. Ona ellerimi gösteriyorum, Chris'e yumruk atarken kırılan parmak eklemlerimi, beni dövdüğünü anlatırken yüzümü işaret ediyorum, sonra bir şekilde bir nefes daha almayı başarıyorum.

Tek sorduğu "Ceset nerede?" oldu. Belki de ona diğer her şeyi anlattığımı hayal etmişimdir.

"Inverkip yakınlarındaki çiftlik yolu. Parktan sola dönüyorsun ve yaklaşık yirmi dakika kuzeyde." Kelimeler zorlama geliyor, sanki her birini fiziksel olarak zorlamam gerekiyormuş gibi.

"Ve onun öldüğünden emin misiniz?"

Bir kez başımı salladım. "Kafasının tamamı ezilmişti ve yerde beyin parçaları vardı." Var mıydı? Evet, çünkü ben de kardeşimi öpmedim. "Onu öpmeliydim."

"Affedersiniz?"

Nedense cevap verip vermediğimi hatırlamıyorum. Ona bakıyorum ve dudağını çiğniyor.

Notlarını tekrar okurken yüzünü buruşturuyor ve sonra biraz daha not alıyor. "Bakması için birini göndereceğim."

Memur bazı telefon görüşmeleri yapmak üzere odadan çıkıyor ve ben gözlerimi kapatıp başımı masaya bırakıyorum. Kendimi bulanık hissediyorum ve Chris'in bana zorla verdiği ilaçların tamamen etkili olduğunu korkunç bir şekilde fark ediyorum.

Adrenalin artık onları uzakta tutmuyor. Uçuyorum - ya da bir tepeden aşağı yuvarlanıyorum. Emin değilim.

Döndüğünde başımı tembelce kaldırıyorum, parlak ışıklardan yine irkiliyorum.

"Verdiğin yerde hiçbir şey yok. Devriyeye civardaki her yeri kontrol ettirdim ama bir şey çıkmadı."

Uyuya mı kalmışım? Bunu nasıl bu kadar hızlı yapabildiler?

"Hareket etmiş olmalı... cesedi hareket ettirmiş. Elinizde bir hemşire ya da ilk yardım görevlisi var mı?" Bana herhangi bir tıbbi yardım önermediği için biraz şaşkınlıkla soruyorum. Yüzüm şişmiş ve her tarafım kan içinde. En azından bir ağrı kesici kullanabilirim. Başım ağrıyor ve göz kapaklarım fena halde sarkık. Sanırım sesim de çatlıyor.

Gözlerini bana dikti. "Bayan Rhodes, bu gece hiç uyuşturucu aldınız mı?"

Başımı sallayarak ona bakıyorum. Ya da öyle sanıyorum. Yüzümdeki şişlikten ve kalbimin ne kadar hızlı attığından başka bir şey hissetmiyorum.

"Teyit etmesi için bir hemşire çağıracağım - kendinde değil gibisin." O Telsizden biriyle konuşuyor ve ne dediğini tam olarak anlayamıyorum. Yanlış ihbar, uyuşturucu ve biriyle iletişime geçmekle ilgili bir şeyler.

Gözlerim tekrar kapanıyor, başım masaya düşüyor ve derin, huzurlu bir uykuya dalıyorum.

"Tüm bunlar için üzgünüm," diyor bir ses. "Kız kardeşim bir süredir zihinsel olarak iyi bir yerde değil. Babası öldüğünden beri raydan çıkmış durumda. Onun için gerçekten endişeleniyoruz."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Uyuşturucuyu nereden aldığını biliyor musunuz?"

"O piç her kimse onu bulacağım. Size haber vereceğimden emin olabilirsiniz." "Teşekkürler Chris," diyor Memur Bennett. "Onu tutuklamayacağım, çünkü sen
Kız kardeşimin eski sevgilisi falan ama ona yardım etmelisin. Belki bir terapist ve rehabilitasyon. Onu bu halde bırakmamalıyım."

"Sağ ol dostum. Onu doğru profesyonelin görmesini sağlayacağım," diyor Chris, sesi artık daha net. "Banyo cam ve sahte kanla kaplı. Sanırım parmak eklemleri kanayana kadar duvarı yumruklamış. Annem şu anda ortalığı temizliyor, biz de onu eve götürüp yatıracağız. Uykuya ihtiyacı olacak."

"Elbette. Nasıl olduğunu görmek için bir hafta kadar sonra seni kontrol edeceğim. Nora'ya iyi dileklerimi ilet."

Bir kapı kapanıyor ve Chris eğilip emniyet kemerimi taktığında gözlerimi yavaşça açıyorum, burnumu dolduran tıraş losyonunun etkisiyle. "Hayır."

"Kapa çeneni," diye fısıldıyor, geri adım atıyor ve kapıyı çarpıyor.

Hâlâ memurla konuşuyor - bedenim kemerimi çözüp kaçamayacak, avucumu cama vurup yardım çığlığı atamayacak kadar güçsüz.

Memur Bennett'e bir tür kardeş kucaklaması yaptığında, sırtını tokatladığında ve arabanın önünden geçip binmeden önce ona göz kırptığında kalbim sıkışıyor.

Ceset gitmişti. Kan yoktu. Cip orada değildi. Bu gerçekten oldu mu?

"Ne yaptın... ne yaptın?"

Chris geri geri giderek karakolun otoparkından çıkar ve yola çıkar. "Memur Miles Bennett, Ashleigh'in kardeşi." Ashleigh - eski sevgilisi. "Ona adımı verdiğin anda bunun saçmalık olduğunu anladı. O
ne kadar masum ve güvende olduğumu bildiği için benimle iletişime geçti. Akli dengen bozuk ve psikiyatrik yardıma ihtiyacın var bu arada. Sizi yakınımda tutmamı ve başınızı belaya sokmamanızı, özellikle de yanlış suç ihbarında bulunmamanızı sağlamamı önerdi."

"Ama onu sen öldürdün."

"Kimi öldürdü?" diye sorar. Sırıtışı bunun gerçek olduğunu doğruluyor - o adamı öldürmüş. "Ceset yok, suç yok. Ve bir şey daha..." diye devam ediyor, kıkırdıyor, sonra bir kahkaha patlatıyor.

Gülmesini engellemeye çalışırken onu izliyorum.

Delinin teki. "Başka bir şey mi?"

"Sana ikinci bir şans vereceğim. Eski sevgiline zarar vermeyeceğim - ama kurallarıma uyman gerek. Anladın mı?"

"Neden?"

"Beni kızdırdın. Beni kızdırdığında ne olacağını zaten biliyorsun." Çenemi tutuyor, beni ona bakmaya zorlarken bir yandan da
Gözlerini yoldan ayırıp bana kaşlarını çattı. "Beni öpmeni istediğimde öpeceksin. Ve sonunda, seni bedereceğim ve bundan zevk alacaksın. Korunmayacağım. Çocuğumu taşıyana kadar seni döllerimin her damlasıyla dolduracağım. Sonra sonsuza dek benim olacaksın, yanımda zincirlenmiş olarak."

Çenemi serbest bırakıyor ve ben gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken ileriye bakıyorum.

Bizi eve bıraktı. Garaja park etti ve motoru kapattı. Beni yavaş yavaş içten içe öldüren bir sessizlik içinde oturuyoruz - sağır edici.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor sonunda.

Ona sersemlemiş bir şaşkınlıkla bakıyorum.

İç çekerek bir elini yüzüne siler. "Sana karşı hissettiklerimi senin de hissetmeni sağlamak için mümkün olan her şeyi denedim. Hiçbir şey, seni beni önemsemeye zorlamak bile işe yaramadı. Ne yapmam gerekiyor?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Beni umursamıyor, bana sahip olmak istiyor. Aslında zaten öyle. Etrafımdayken içimde tetiklediği korku, elini kaldırdığında irkilmem ya da vücudumun
Tenime dokunuşunun hissi, üzerimdeki mide bulandırıcı sahipliğinin örnekleridir.

O çoktan kazandı. Sahip olduğum her şeyi aldı ve ezdi geçti.
Daha ne istiyor?

"Onu öldürürsem, bu benden daha fazla nefret etmene neden olur mu?"

Başımı sallıyorum - yüzü parçalanmış muhafızın görüntüsü yerini cansız yatan Kade'e bırakıyor. Boğazımda safra birikiyor.

Chris nefesini üfler. "Peki yaşamasına izin verirsem, onu kendi haline bırakırsam ve sana iyi davranırsam, benden daha mı az nefret edeceksin?"

Hayır dersem, Chris bunu ne kadar ileri götürecek bilmiyorum. Kendini kaybedip Kade'in peşine düşebilir.

Ona cevap vermek yerine, bakışlarımı kucağıma indiriyorum ve tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyor, dikkati ne kadar işe yaramaz ve güçsüz hissettiğimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Yani farkındasınız..." Derin bir nefes alıyorum, uyumayı ve hiç uyanmamayı tercih etmeme rağmen kelimelerimi zorluyorum. "Yani bana doğru davranmadığının farkında mısın?"

"Sana karşı biraz sert olabildiğimi
biliyorum." Biraz mı? *Biraz* mı?

"Sen de beni sevmeyi öğreneceksin Stacey," diyor Chris, neredeyse üzgün bir sesle. "Annem ve sevgili ağabeyimiz anlayacaktır."

Başımı sallamaya çalışıyorum, beni uyuşturduğu için hâlâ uykuluyum. "Seni asla sevmeyeceğim."

Chris dişlerini gıcırdatıyor ve elimi acıyla tutuyor. "Kemerimi çöz," diye emretti.

Elimi çekmeye çalışıyorum ama o çok güçlü. Bunu söylememeliydim. Şimdi kızdı.

"Yap, yoksa."

Kendi kemerini çıkarıp kot pantolonunun fermuarını açarken gözlerimi kapatıp başımı ondan yana çeviriyorum. Sıcak ve sert bir şey elime çarptığında göğsüm tiksintiyle geriliyor ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla onun etrafında dolaştırıyor.

"O olduğumu hayal et," diye nefes alıyor. "Eğer ihtiyacın varsa, ben
oymuşum gibi davran."

Kendi elini kendi üzerinde hareket ettiriyor ama parmaklarım altında sıkışmış durumda ve yumuşak iniltiler çıkarmaya başladığında boğazımda safranın yükseldiğini hissediyorum, bana on dört yaşımdan beri bunu yaptığımı nasıl hayal ettiğini mide bulandırıcı bir şekilde anlatıyor.

Hasta, sapık pislik.

Ne zaman geri çekilmeye çalışsam, nefesinin altında küfrediyor ve yukarı doğru iterken parmaklarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. Boştaki eliyle kalçamı kavrayıp kör tırnaklarını bacağıma geçirirken irkiliyorum ve direksiyonu karıştırarak korkunç bir şekilde serbest kalıyor.

Elimi orada tutuyor ve tenime damlayan ılık sıvıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bu sadece başlangıç, Stacey," diyor ve spermle kaplı parmaklarıyla çenemi tutmak için sikini bırakıyor. "Ağzını aç."

Reddediyorum, ama yine de parmaklarını dudaklarımdan geçiriyor, patlamış dudağımı daha da yırtarak ağzımı iğrenç tadıyla doldururken sistemime bir acı şoku gönderiyor.

Arabasının her yerine kusmadan hemen önce çekip gitti.

OceanofPDF.com

8

STACEY

Sonraki iki hafta tam bir kabustu.

Arkadaşlarımı görmek ya da stüdyoya gitmek için malikaneden ayrılmıyorum. Alana adımımı bile atamıyorum çünkü Nora terapistleri içeri sokup çıkarıyor, telefonuma el koyuyor ve Chris yanımdan ayrılmayı reddediyor. Herkes
tatlı, şefkatli bir ağabey olduğunu düşünüyor; hatta Kyle'a işten izin alacağını bile söyledi, böylece buna gerek kalmadı.

Vücudum iyileşiyor. Yüzümdeki şişlik indi, dudaklarım artık çatlamıyor ve yarılmıyor, görünen morluklar da neredeyse hiç yok. Beni daha fazla dövmedi ama yumruk ve tokatlarının yerini çok daha kötü bir şey aldı. Ölümü düşünmeme neden olan bir şey.

Onun dokunuşu. Onu sevmem için yalvarışları. Zoraki öpücükler ve yatağımda uyurken bana sarılması. Her biri. Her gece. Gece.

Fiziksel olarak iyi olmama rağmen, artık burada olmamayı düşünüyorum.

Bir keresinde ölmeyi
düşünmüştüm. Bir kere.

Bir köprüde durmuş, aşağıdaki soğuk suya inerken ölüp ölmeyeceğimi merak ediyordum. Birinin aşağı inerken öldüğünü söylediklerinde genellikle yalan söylemiş olurlar. Kalp krizi geçirmişlerdir, bu yüzden acı hissetmemişlerdir - bu her şeyden çok sevdiklerini rahatlatmak içindir. Ama durum her zaman böyle değildir. Birisi atladığında, suya öyle bir güçle çarpar ki

sert zemine çarparak. Kemiklerini kırarlar, kafataslarını parçalarlar, kanlarıyla suyu kırmızıya boyarlar ve yeterince şanssızlarsa, tüm bunları hissedecek kadar uzun süre hayatta kalırlar.

O ben olabilirdim. Ama biri beni ikna etti.

Artık kimsenin beni vazgeçirebileceğini sanmıyorum. Keşke fırsatım varken atlasaydım, ama şansımı bilseydim, Chris beni cehenneme kadar takip eder ve yine de ona dokunmam için beni zorlardı.

Yatak odamın kapısı açılıyor ve Chris elinde bir tepsi yemekle içeri girip yatağımın başucuna koyuyor. "Ye bakalım. Bu gece derse geri döneceksin ve sonra dışarı çıkacağız."

"Geri dönmeyeceğimi söylemiştin," diyorum monoton bir sesle. "Annene telefonumu vermeden önce arkadaşlarıma bir aylığına gideceğimi bile söylettin."

"O *bizim* annemiz. Ve onların seni bulmaya çalışmasına izin veremezdim. Sen benimsin - başka kimse senin dikkatini çekmek için yarışmamalı."

Gözlerimi deviriyorum, bu da bana bir kaş çatma kazandırıyor.

"Çocukça saçmalıklarına başlama. Yemeğini ye, giyin ve seni bırakayım. Ders saati sana tanıyacağım tek nezaket. Arkadaşlarına pansiyonda olduğunu söyle."

Chris gardırobuma doğru yürüyor ve giysilerimi atmaya başlıyor, sonra bir şeye takılıyor ve duraklıyor. "Bu. Bu elbiseyi giy."

Kısa, kırmızı ve açık. "Ne tür bir partiye gidiyoruz?" "Biraz süslü bir yer,

yetişkin eğlencesi tarzı bir yer. Ama seni istiyorum

Bu. Kolay erişim istiyorum."

Midem bulanıyor. "İznim olmadan bana dokunmayacağını söylemiştin."

Kontrolünü bana verdiği tek şey bu. Elimi kullanarak serbest kalması konusunda söz hakkım yok. O bir hoşlanma aldı

Arabada olanları tekrarlıyor, bu da genellikle kusmamla ya da yüzüne tokat atmamla sonuçlanıyor.

Dün gece bana dizlerimin üzerine çökmemi söyledi ve beni yere itmeyi başaramamasının tek nedeni arkadaşlarından birinin bir parti için aramasıydı - sanırım bu gece gideceğimiz parti.

"Sarhoş olacağım. Seni bunun içinde gördüğümde muhtemelen o küçük kuralı unutacağım."

Elbiseyi makyaj masamın yanına asıyor, sonra gömleğini çıkarıp bir kenara atıyor. Sarı saçlarını karıştırıp geriye doğru iterek

banyo kapıma. "Ben duş alacağım. Benimle gel." Dudaklarım
düzleşti. "Hayır."

İç geçiriyor ve pantolonunun düğmelerini açıyor, bacaklarından aşağı sıyırıp tekmeliyor. Boxerını çıkarırken başka tarafa bakıyorum ve bana getirdiği yemek tabağındaki çatala bakıp boynuna saplamayı düşünüyorum.

Onu tanıyorsam, hayatta kalır ve hayatımı daha da cehenneme çevirirdi.

Bir saat sonra beni stüdyoya götürüyor ama derse çoktan geç kalmışım. Her zamanki gibi uslu durmamı emretti ve beni alacağını söyledi.
Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Elini geri çekip ona sert bir bakış atıyorum. "Dokunma bana."

Gülümsüyor. "Ses tonuna dikkat et. Yakında görüşürüz, bebeğim."

Bana böyle seslendiğinde içimdeki her şey geri tepiyor ve çantamı kaptığım gibi arabanın kapısını gereğinden fazla bir güçle çarpıyorum. Dikkat çekerim diye sağ tarafa bakmıyorum ama Barry caddenin karşısındaki duvara yaslanmış, telefonla konuşuyor.

Chris ben içeri girene kadar arabayı sürmeyecek, bu yüzden Barry'ye bir şey açıklamaya çalışmak için beklemenin anlamı yok. Ona ne anlatabilirim ki? Meslektaşının düştüğünü, yüzünü bir tuğlaya çarptığını ve şeklinin bozulduğunu, öldüğünü mü?

Luciella bu gece burada değil - Kraliyet Reviri'ndeki laboratuvarlarda staj yapıyor, ama Tylar beni gördüğünde çığlık atıp alkışlıyor. "Tanrıya şükür! Tek bir mesajıma bile cevap vermedin. Kötü bir şey oldu sandım!"

Sahte bir kahkaha attım. "Sana söyledim; kulübedeydim ve telefonum çekmiyordu. Telefonumu orada bırakmışım." Bir kahkaha daha attım. "Yakında geri alırım." Muhtemelen yalan.

Yine de bana sarıldı ve son birkaç haftayı anlattı. O ve Dez resmen birlikteler ve hatta bunu internette paylaştı. Adam
kalçasına yapışmış ve birlikte seyahate çıkmaktan bahsediyorlar. Tam olarak sırt çantasıyla.

Sesi çok mutlu geliyor ve o kadar çok gülümsüyor ki, bu beni gülümsetecek kadar bulaşıcı. Bir süredir gülmemiştim ve onu görmek için bir saatim olmasına bayıldım.

Arkadaşım ve dans.

"Peki ya sen ve Kade?" "Ne demek

istiyorsun?"

Sırıtarak omzumu dürtüyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen gittin Onu görmek için havaalanına gittim ve ikiniz tekrar yakınlaştınız. Dez bana bildiklerini anlattı, ama sen bana anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Sorun buysa Luciella'ya anlatmana yardım edeceğim. Siz ikiniz birbiriniz için çok iyisiniz."

Kızgınlığımı bastırmak için bakışlarımı kaçırıyorum. Ona değil ama duruma. Onu özlüyorum. Onu özlüyorum ve onun için endişeleniyorum.

"Çok meşgulüz ve çok farklıyız."

Gözlerini deviriyor, gülüyor. "En iyi arkadaşının ikiz kardeşiyle yaşadığın ateşli Amerikan kaçamağı hakkında benimle gerçekten konuşmaya hazır olduğunda" - göz kırpıyor - "can kulağıyla dinliyorum."

Bir şekilde gülümseyerek kolunu itiyorum. "Kapa çeneni ve dersini ver."

Bu akşam direk dersimiz var. Öğrencilerim yakında bir fotoğraf çekimi yapacaklar ve pozlarını mükemmelleştirmek istiyorlar. Onları tespit ediyorum, düşenleri yakalıyorum, sonra ayak parmaklarını göstermeleri, sırtlarını eğmeleri ve acı verici bir şekilde sıçıyormuş gibi görünmemeleri için onları yönlendiriyorum.

Bir saatin sonunda, ayrılmak zorunda olduğum düşüncesiyle kendimi sönük hissediyorum. Chris'e mesaj atıp daha fazla zaman için yalvaramıyorum bile. İşte bu kadar düştüm - aslında üvey kardeşime yalvarırdım ve evet derse minnettar olurdum.

Yapacağından değil.

"Bu akşam ne yapmayı planlıyorsun? Yatakta uzanıp film izlemek ve bir sürü pizza yemek ister misin? Dedikodu mu? Sabahlara kadar uyumak mı?"

Tylar umutla bana bakıyor, sanki her zaman yaptığım gibi evet diyecekmişim gibi sırıtıyor. Arkadaşlarımla film gecesine bayılıyorum ama başımı sallarken omuzlarım düşüyor. "Kusura bakma. Eve gitmem lazım. Umarım

Yarın akşam ders var, o zaman görüşürüz."

Gülümsemesi azalır. "Oh, tamam. Hâlâ Korku Gecesi Festivali'ne yardım ediyor musun? Birçok öğrenci rutinlerin hazırlanmasına yardım etmeni istiyordu ve prodüksiyonda fazladan yardıma ihtiyacım var."

Dudağımı ısırıyorum. Evet demeyi, başımı sallamayı, çığlık atmayı ve "Elbette!" demeyi o kadar çok istiyorum ki.

"Sana haber veririm?"

"İyi misin?" diye soruyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Gerçekten, iyi misin?"

Hayır. İçimde yavaş yavaş ölüyorum ve sanırım ruhum küçülüyor. Derin bir dolapta kilitli siyah bir kutu ve anahtarı sadece Christopher'da var.

"Evet. Sadece yorgunum."

"Dez dışarıda. Yarın görüşürüz belki?"

Başımı sallıyorum, o da gülümseyip yanağımdan öpüyor.

"Seni özledim." "Ben de seni özledim," diyorum, sesim çatlayarak.

Stüdyonun kapısından çıkar çıkmaz sert bir el kolumu tutuyor ve beni stüdyo girişinin yanındaki ara sokağa doğru çekiyor. "Emmerson'a ne oldu böyle?"

Gözlerimi kırpıştırarak adama bakıyorum ve kim olduğunu anlıyorum. "Hayır. Hayır, Barry. Gitmen gerekiyor. *Şimdi*."

Barry kaşlarını çatar. "Ne? Neden?"

"Lütfen git." *Seni de öldürecek ve yolda bir bebeğin var.* "Lütfen."

"Önce bana Emmerson'a ne olduğunu anlat."

Yanından geçiyorum ve kolumu tekrar yakalıyor. "*Stacey*."

"Eğer seni görürse-"

"Burada bir sorun mu var?"

Christopher'ın sesini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bana kız arkadaşımı neden tartakladığını söylemek ister misin?"

Barry ikimizin arasına bakıyor, kaşları çatılıyor. "Kız arkadaşım..."

Chris kalçamı kavrayıp beni kendine çekerken yutkunuyorum ve gözlerimi yere dikiyorum.

"Evet. Kız arkadaş. Tekrar soracağım. Bir sorun mu var?"

Barry geri çekilip Chris'e bakıyor. Ama benim iri gözlerimi görünce ellerini ceplerine sokuyor. "Hiç de değil. Küçük kız kardeşim bu stüdyoya gidiyor ve ben de Stacey'e nerede olduğunu soruyordum."

"Git başkasına sor." Sesinden tehdit damlıyor ve içten içe ürperiyorum.

Barry, ağzında bir gülümsemeyle Chris'e bakar. "Adını duyamadım?"

"Kız arkadaşımdan uzak durmazsan yakalayacağın tek şey suratına indireceğim yumruk olacak."

Etrafımızdaki hava kaybolur gibi oluyor ve Barry'ye sessizce geri çekilmesini, bunun ihtiyacı olan ya da kazanabileceği bir kavga olmadığını söylemeye çalışıyorum.

Arkasını dönmeden önce birkaç adım geri çekiliyor ve caddenin karşısına geçip yan sokağa doğru yürüyor.

Gözden kaybolur kaybolmaz Chris başını sallıyor ve bana ters ters bakıyor. "Kimdi o?"

Omuz silkiyorum. "Kız kardeşi içeride olmalı-"

"Bana yine yalan söylemek üzeresin. Kade'in korumalarıyla birlikte çalışıyor, değil mi?"

Sessiz kalıyorum - o zaten biliyor.

Chris beni eve bırakıyor ve bana sinirlendiği belli oluyor. Normalde elimi tutar ya da kalçamı kavrar ama iki elini de direksiyonda sıkıca tutuyor, arabayı her zamankinden daha hızlı ve sert sürüyor.

Elbiseyle merdivenlerden indiğimde bana gülümsemiyor bile.

Gülümsemek istediğimden değil - ama gecemin büyük olasılıkla hayatımın en kötü gecelerinden biri olmak üzere olduğunu biliyorum.

Chris kapının yanında durmamı emretti, sonra telefonunu kaldırıp fotoğrafını çekti.

benim resmim. Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da kızgınlıkla sırıtıyor. "Güzel görünüyorsun. Gecenin sonunda sikilmiş bir fahişeye benzeyecek olman çok yazık."

Gözlerimi onunkilere dikerek duraklıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Cezalandırılma zamanın geldi demek. Seni her şeyle bırakacağımı mı sandın? Arkadaşlarım yıllardır seni tekrar görebilmek için bekliyorlar."

Nefesim aniden ağırlaşıyor ve gözlerim doluyor. "Başkalarıyla birlikte olmamdan hoşlanmayan biri olarak, beni paylaşmaktan çekinmiyorsun. Kendinle çelişiyorsun."

"Benimle bir daha bu tonda konuşursan seni yere sererim. Sana karşı sabırlı davranıyorum Stacey ve kendini bana isteyerek teslim edene kadar bekliyorum, ama bunu istediğim zaman iptal edebilirim. Başka bir eziğin değil, *benim* çocuğumu taşıyana kadar seni döllerimle doldurmaktan çekinmeyeceğim."

Tanrım, ondan çok nefret ediyorum. "Ölmeyi tercih ederim."

Başımın arkası duvara çarpıyor ve yakıcı bir acı yüzümü dağlıyor. Chris yumruğunu kaldırmış, bana tekrar yumruk atmaya hazırlanıyor.

Ağzımdaki kanı silip ona ters ters bakıyorum.

Çok yakında bana ilaç verecek ve ben de ne olduğunu anlamadan onun yanında süzülebileceğim.

Eğer şanslıysam, bana aşırı doz aldırır.

OceanofPDF.com

9

STACEY

Chris beni abartılı görünümlü bir binanın ön girişine götürürken elini sırtımın alt kısmında tutuyor. Görünüşe göre
Bir milyar pound değerinde. Ön kapılar bile altın. Chris'in arkadaşı, ailesi bu yerde çalışan zengin bir sik kafalı ve bizim için VIP geçiş kartı aldı.

Chris bana hangi arkadaşla buluşacağımızı söylemedi - gecenin ne kadar harika olacağından bahsederken sadece sırıtıyor. Uslu durmam, onun dediklerini yapmam ve içlerinden biri kucağına oturmamı isterse oturmam gerekiyor.

Gözlerimi yere dikmişim, ama girişten geçmeden hemen önce başımı kaldırıyorum ve bakışlarım yarım saniyeliğine Barry'ninkilerle çarpışıyor. Ve sadece
İşleri milyonlarca kez daha kötü hale getirmek için, biz dururken, Chris tanımadığım biriyle konuşurken, başka birini görüyorum.

Kalabalığın içinden, gevezelik eden insanların ve kahkahaların arasından Dans eden kadınların önünde yerlerini almak için bekleyen sarhoşlar, Archie Sawyer. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Chris'in kolunu çekiştirerek konuşmanın ortasında bana bakmasını sağlıyorum. "Ne?"

"Gidebilir miyiz?"

Sanki ondan bir binadan atlamasını istemişim gibi kaşlarını çatıyor. "Hayır." Alt dudağımın titremesine neden olan basit, doğrudan bir yanıt.

Archie beni görmüyor - çok uzaktayım ve onu ancak uzun boylu insanların omuzları arasından seçebiliyorum. Şarap kırmızısı saçları olan bir kadınla konuşurken gülümsüyor, yanında daha genç, daha zayıf sarışın bir kadın var. Onları zar zor görebiliyorum ama kadının karısı olabileceğini söyleyecek kadarını görebiliyorum.

Kade'in tuzağa düşürülmesinin sebebi.

Biri önümde kayarak onları tamamen ortaya çıkarıyor ve burada başka kimin olduğunu gördüğümde içim burkuluyor - eli yaşlı kadının sırtında, kadın Archie'ye gülümserken eli onun göğsünde. Saçlarına uygun siyah bir takım elbise ve gömlek giymiş, yakasından dövmesi görünen Kade, arkadaşları konuşurken tamamen hareketsiz - bir heykel gibi - duruyor.

Kızıl saçlı kadın eğilip adamın kulağına bir şeyler fısıldar ve kulak memesini dişlerinin arasına alır.

"İyi misin?" Chris bana soruyor, lanet bir psikopat olmasına rağmen sesi endişe dolu. "Solgunlaştın."

"Yol boyunca beni arkadaşlarına satmakla tehdit ettin," diye homurdanarak gözlerimi başka bir yöne çevirdim. "Benden iyi bir ruh hali içinde olmamı bekleme."

"Tam bir velet," diye cevap veriyor başını sallayarak. Elimi tutuyor ve beni soldaki odaya, Kade ve Archie'den ve karısı olduğunu tahmin ettiğim kişiden uzağa çekiyor. Küçük olan kızı olabilir mi? Ya da belki de ağlarına düşmüş başka bir zavallı ruh?

Ancak Chris beni oturduğumuz yere, yarım daire şeklindeki deri kabinin ortasındaki mini sahneye götürdüğünde tüm düşüncelerim duruyor. Ama benim sorunum bu değil - benim sorunum bizi bekleyen adamların yüzlerini tanımam.

Yürümeyi bırakmaya çalışıyorum ama Chris elimi tutup beni sürüklüyor. "Eğer geçen hafta olanların kötü olduğunu düşünüyorsan, ölmüş olmayı dileyeceksin. Şimdi yürü lan."

Onları en son Chris'in beni uyuşturduğu, sattığı ve nihayetinde Kade ile ilişkim sürerken her birine beni dövdürüp tecavüz ettirerek tüm hayatımı mahvettiği zaman gördüm.

Chris beni kucağına çekiyor, arkadaşlarını selamlarken kollarını bana doluyor, sonra da hapları elime tutuşturuyor. "Al onları," diye emretti. "Tabii onları zorla boğazına sokup ardından sikimi soktuğum bir sahne yaratmak istemiyorsan? Burada kimse sana yardım etmeyecek."

Yutkunuyorum, yutmadan önce parmaklarımı küçük beyaz hapların üzerinde gezdiriyorum. Boğazımdaki kuruluk onları yakalamama neden oluyor ve Chris bana bir

onları yıkamak için içecek.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama sıcaktan kavruluyorum, tenimde bir ter tabakası var, Chris bana onları hatırlayıp hatırlamadığımı soran arkadaşlarıyla gülerken bilincimi korumaya çalışıyorum.

Dans etmemi istiyorlar. İsimlerini haykırmamı istiyorlar. Onlara bacaklarımın arasını tekrar göstermemi istiyorlar.

"Bir saati ne kadar?"

Chris gülerek ve başını sallayarak, "Siktir git," diye cevap verir. "O bu gece benim."

"O her gece senin. Üç bin mi? Hemen şimdi havale edebilirim ve otuz dakika içinde onunla birlikte döneriz."

Chris kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Hayır."

Nedense Chris onlara yine siktirip gitmelerini söylüyor ve şakalarına gülmüyor ya da söyledikleri hiçbir şeyi dikkate almıyor. Başparmağıyla yan tarafımı okşuyor, kulağıma fısıldamak için başını çeviriyor, "Fikrimi değiştirdim - cezan bitti say. Biz gidiyoruz."

"On bin mi?"

Chris ters ters bakar. "Hayır. Onu getirmek bir hataydı. Onu eve götürüyorum."

"Eğer bunu yaparsan, bize gönderdiğin kızın videolarını sızdırırım. Hatta taciz ettiğin diğer kızları da eklerim. Şu anda kaç tane var Phil? On iki kız mı? On üç mü?"

"Sanırım on beş kurban," diye yanıtlıyor Phil -sanırım- kıs kıs gülerek. "Bir tık ve *puf*, tüm o suçlayıcı videolar dünyaya yayıldı."

Üvey kardeşim donakaldı. "Yapamazsın. Hepiniz katıldınız."

"Yüzlerimizi kolayca bulanıklaştırabiliriz." İlki sırıtıyor, ağzından bir sigara sarkıyor. Daha yaşlı, kel, bakımlı kızıl sakalı solgun yüzünün büyük bir kısmını kaplıyor, gözleri boncuk gibi ve ürkütücü. Ergenliğimde onun üstümdeyken hissettiklerimi hatırlıyorum, sikine bulaşan kanın bakire olup olmadığını soruyordu. Bir ay önce kızımı kaybettiğimi bilmiyordu. "Yirmi bin. Otuz dakika. Tek istediğimiz bu.
Onu bize daha önce sattınız - şimdi sorun ne?"

"Biz gidiyoruz." Chris belimi tutuyor, ben de oda dönmeye başladığı için denge sağlamak amacıyla kolumu omuzlarına doluyorum.

Ondan nefret ediyorum ama şu anda onlara hayır diyor. Beni paylaşmalarına hiç hayır demedi.

"Hadi Fieldsy," diyor kızıl olan, yanındaki arkadaşına bakarak. "Tamam. Hepimiz katkıda bulunalım ve yüz bine çıkaralım. Eminim bu kadar parayı kaçıramazsın. Onu daha önce becermedik değil ya. Mızıkçılık yapıyorsun."

"Chris," diye fısıldıyorum, yüz ifadesindeki değişikliği görünce. "Lütfen beni eve götür."

Gözlerini kapatır. "Parayı şimdi gönder, benimle ilgili elindeki her şeyi sil ve iki saatin olsun."

İçim donuyor. *Hayır*.

Kızıl olan sırıtıyor. "Anlaştık."

Bana dokunmalarına izin vermeyeceğim. Savaşacağım. Beni öldürmekten başka çareleri kalmayana kadar savaşacağım.

Phil dirseklerinin üzerine eğilir ve direği işaret eder. "Dans edebilirsin. Ben bir oda tutana kadar bizi eğlendirirsin."

Direğe bakıyorum - yüksek tavana kadar uzanıyor. Reddedecek durumda olduğumu hissetmiyorum. Chris gibi birini manipüle edebiliyorlarsa - beni satması için onu korkutabiliyorlarsa - o zaman bana daha kötüsünü yaparlar.

Vahşiler. Daha önce bana saldırdıklarında aklım zar zor başımdaydı, ama bilincim kapanana kadar bana nasıl vahşice davrandıklarını hatırlıyorum. İşte O zamanlar altı kişiydiler ve bu gece sadece üç kişi burada olduğu için kendimi şanslı görmem biraz çarpık.

"Hangi şarkıyı istersiniz?"

Odaya bir göz atıyorum ve barı gördüğümde nefesim kesiliyor, belli etmeden önce hemen başımı çevirmek zorunda kalıyorum. Kade, Barry'nin yanında oturuyor, konuşuyorlar.

Beni zorla jete bindirdiğinden beri onu görmedim. Ona zarar verdiler mi? Beni aceleyle ülkeden çıkardığı için onu cezalandırdılar mı?

Burada olduğumu biliyorlar mı? Beni görebiliyorlar mı? Barry burada beni kurtarmaya mı çalışıyor? Ya Archie Sawyer beni görürse?

Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki, hiçbirinin duyamamasına şaşırıyorum.

"'Spiracle'," diyorum, sinirlerimin arasında yutkunarak. "Çiçek Yüzlü tarafından." Chris direği işaret ediyor. "Onun üzerinde dans edebilecek durumda mısın?"

Onu görmezden geliyorum. Etmiyorum - bana verdiği şeyi zaten sistemimde hissediyorum.

Ayağa kalktığımda neredeyse dengemi kaybediyordum.

Direğin metali nemli ve terli ellerime çok soğuk geliyor.
Dünya birkaç dakikalığına bulanıklaşıyor ve kalbimin atmayı bırakması için sessizce yalvarıyorum - ciğerlerimin pes etmesi ve ölmeme izin vermesi için. Düşüp başımı çarparsam bayılabilirim - hatta düşmenin şiddetiyle beyin ölümüm bile gerçekleşebilir.

Kade beni izliyor - bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissedebiliyorum. Chris bize bu kadar yakın olduğunun farkına varamayacak kadar kendi kafasının içinde. Arkadaşları ona kazık attığı için çok kızgın ve kızıl olana anlaşmayı iptal edip etmeyeceğini sorup duruyor.

"Tamam, sertleştim ve sıkıldım," diyor Phil, kalçalarını tokatlayarak. "Durabilirsin."

İniyorum, kolumu ovuşturuyorum ve biraz yana sendeliyorum.

"Bunların hiçbirine rıza göstermiyor," diyor Chris, ki bunu ironik buluyorum. Konuşmaya devam ederken gözleri benim üzerimde. "Onu sadece sen becereceksin ve hepiniz korunacaksınız. Ona vurmayın ve onu öpmeyin."

"Ah, doğru. Onu hamile bırakmak istediğini söylediğini unutmuşum." Kızıl olan, üçü de benden çok daha uzun ve iri bir şekilde ayakta dururken, genişleyen gözlerime gülümsüyor. "Acaba bu sefer ağlayacak mı - ya da en azından uyanık kalacak mı? Daha önce gözyaşlarına bayılmıştım."

Üçü bana yaklaşıyor ve Chris elimi nazikçe tutuyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor yanağımı öperken ve avucuma keskin bir şey sokuyor.

OceanofPDF.com

10

KADE

Tonun yeri çok gösterişli.

Alçak ışıklandırmalı yüksek tavan. Kimsenin dans etmediği yüksek sesli müzik, direklerin üzerinde zar zor giyinen insanlar ve Stacey'nin dans ettiği askıdaki malzeme parçaları.

Garson kızlar kucaklarına oturup dokunmak için para kabul ederken eşlerini aldatan dangalak erkekler.

Etrafıma bakarken bir duman bulutu üflüyorum. Sağ tarafımızda bir bar var ama başında kimse yok. Tüm garsonlar etrafta koşuşturuyor, etrafa konfeti gibi para saçan zengin serserilerle ilgilenmeye çalışıyorlar.

Milyonerlerle dolu olmasına rağmen burası kokuyor.

Neredeyse burun kıvırmak istiyorum ama dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum.

Bernadette kabinde solumda, kızı Cassie ise sağımda oturuyor ve yüzünü beyaz bir maskeyle kapatmış bir kız yavaş, şehvetli şarkıda dans ederken normal bir anne-kız gibi sohbet ediyorlar.

Onu izlemiyorum - izlemek yanlış geliyor. Özellikle de uyuşturucu aldığını bildiğimden beri. Büyük ihtimalle buradaki tüm çalışanlar bir çeşit uyuşturucu kullanıyor.

Benim sistemim de şu anda oldukça karışık, belki de bu yüzden etrafımı aşırı analiz ediyorum. Belki de bu kız

Önümüzde mini bir sahne mi var?

İki kadın da ellerini kalçalarıma koymuş, hâlâ derin bir sohbete dalmışken aşağı bakıyorum.

Onları çıkarmak başıma gereğinden fazla dert açacak ama sigaramı onların ellerinde söndürmek ister miyim?

Siktir, evet.

Her bir kabin geniş, deri koltuklara sahip ve yarım daire şeklinde konumlandırılmış.

Her standın ortasında mini direk dansı sahneleri var, insanlar izlerken biri direğin etrafında dans ediyor - bir meme parlaması için biraz para atıyor. Bernadette burayı çok sevdi - Cassie'yi getirmek istedi, onun çekilmez kızım - ve konuşmaktan migrenim tuttu bile.

Bernadette hala onunla evlenmem için ısrar ediyor ve tabii ki ben hala reddediyorum. Babam bu yüzden hâlâ tek kişilik hücrede tutuluyor. Normalde onun cezası beni pes ettirirdi ama Cassie Sawyer'la evlenemem.

Yapmayacağım.

Onlara tuvalete gideceğimi söylüyorum, nefes nefese kalıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum, bu gecenin bir an önce bitmesini istiyorum. İşedikten sonra sola dönüp diğer odadaki bara gidiyorum. Orası daha kalabalık,

Dansçılar direklerin üzerinde dönerken ve iç çamaşırlarının askılarına para doldurulurken insan gruplarının etrafında dolaşırken müzik daha yüksek sesle çalıyor.

Barda durup bir içki sipariş ediyorum, her şeyin bunaltıcı hissini bastırırken gözlerimi bir süreliğine kapatıyorum.

Sol tarafımdan bir ses geliyor ve baktığımda asistanımı görüyorum.

"Belli etme," diyor Barry. "İleriye bakın, efendim."

Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi viski bardağıma çeviriyorum. "Lütfen bana burada karınla birlikte olduğunu söyle." Arkadaşları yok. Onlarda bir anlam görmüyor. Ve eğer burada Lisa ile birlikte değilse, o zaman bu şu anlama gelir.

"Ağır hamile olan karım mı? Hayır."

Siktir. "Stacey nerede?"

Duraklıyor ve suyundan bir yudum alıyor. "Her şey kontrolüm altında efendim.

Dikkatleri onun üzerine çekmeyin."

İlaçlar yüzünden zaten nefesim daralıyor, bir de Bernadette'in bu kadar yakınımda olduğunu bilmek? Sanırım bir panik atak daha geçirmek üzereyim. "Onu buradan götür," diyorum gergin bir sesle. "Bu bir emirdir. Götür. Onu. Çıkarın."

"Deniyorum," diye yanıtlıyor. "Bütün gece erkek arkadaşının kucağından inmedi."

Dünya donuyor - ya da belki de duraklayan kalbimin atışlarıdır. "Erkek arkadaşın mı?"

Barry tekrar konuşmak üzereyken şarkı değişir.

Flower Face'den "Spiracle" çalıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Onu arama ihtiyacı galip geliyor ve gözlerimin odada dolaşmasına izin veriyorum.

Viski boğazıma takılıyor. Şu an halüsinasyon mu görüyorum? Görüyor olmalıyım. Görüyor olsam iyi olur.

Stacey dar bir elbise giymiş, saçları sırtına dökülmüş, bir adamın kucağında oturuyor. Bu açıdan yüzünü tam göremiyorum ama etrafında üç adam daha var. Hepsi içki içiyor ve Stacey'nin oturduğu adamın eli Stacey'nin sırtında, Stacey'nin kolu adamın omuzlarında.

Sırtı bana dönük ama o olduğunu biliyorum.

Hepsi onun adını söylemeye başlar ve adamın eli onun sırtından ayrılır ve mini sahnenin ortasındaki direği işaret eder. Diğer odadaki kabinlerin aynısı.

Stacey ayağa kalkar, sendeler.

Dans etmeye başladığında başını omzunun üzerinden atıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Sessiz bir yalvarış - bunu hissedebiliyorum. O yüzden bu şarkıyı koydu. Gençken bana dinlememi söylediği şarkının aynısı. benim hakkımda ne hissettiğini

anlatırdı. Bütün şarkı

sözlerini ezbere biliyorum.

Burada olduğumu biliyor. Onu kurtarmamı istiyor.

Ben düşünemeden ayaklarım hareket ediyor ama sert bir güç beni geri çekiyor.

Barry'nin eli omzumda. Dışarıdan bakanlar için dostça bir tutuş ama parmakları içime giriyor. "Ona gidemezsin."

"Çek pençelerini üzerimden, Barry." Koluna vurarak onu tutuşunu bırakmaya zorluyorum ve o da geri adım atıyor. "Yardımıma ihtiyacı var. Sakın beni durdurmaya kalkma."

"Kapa çeneni," diye tersleyerek beni şaşırttı. "Şeytani bir hata yapmak üzereydin. Sana söyledim - onu izliyorum. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama iyi hissettirmiyor. Oraya gitmen durumu daha da kötüleştirecek."

Benimle böyle konuştuğu için ona yumruk atma isteğimi dizginliyorum. "Oraya gidip onu yakalamak için her türlü sebep var. Bana ihtiyacı var."

"Bunu yaparsan onu Bernadette'e gösterme riskini alırsın. O yan odada efendim." Bir nefes verir ve başını sallar. "Emmerson kayıp - öldüğü tahmin ediliyor. Onun korumasındaydı ve ortadan kayboldu. Ne olduğunu öğrenmeye çalıştım, hatta dansı bittikten sonra Stacey ile konuşmaya gittim - ki bu arada haftalardır dans etmiyordu - sonra birlikte oturduğu o piç onun kız arkadaşı olduğunu ve defolup gitmem gerektiğini söyledi. Sanırım Emmerson'ın kaybolmasıyla bir ilgisi var."

Ona tekrar bakıyorum ama yüzlerini göremeyecek kadar uzaktayız. Neyse ki Stacey artık direkte dans etmiyor; sadece orada duruyor, kolunu ovuşturuyor - üzerine oturduğu adam onunla konuşurken gergin. Onu kollarıma alıp birlikte kaçmak istiyorum.

Belki şimdi yapabilirim. Her birinin kafasına bir kurşun sıkarım, Stacey'i omzuma atıp siktir olup gideceğim - Bernadette ve kızını burada bırakıp ortadan kaybolacağım.

Bernadette sarhoş. Birazdan gitmek isteyecektir.

Ben gidemem.

Biz Stacey'i uzaklaştırmak için ayrıntılı bir plan yapmadan önce Adamlardan üçü ayağa kalkar ve oturduğu adam kulağına bir şeyler fısıldar, yanağından öper ve eline bir şey sıkıştırır - küçük bir bıçak.

Bekle, bıçak mı?

"O herifin yüzünü tanıyorum," diyorum ellerimi yumruk yaparak - oraya gidip yüzünü buradaki her duvara çarpmak istiyorum. "Senden malikânenin kapısında durup Stacey ile konuşan adamı kontrol etmeni istediğimi hatırlıyor musun? Bu o."

"Kayıtlar boştu," diye cevaplıyor Barry. "Onun hakkında tek bir bilgi bile bulamadım."

"Edinburgh'daki otelde onu arayan kişiyle aynı kişi olabilir." Onunla telefonda konuşurken yüzüme bindiğinde ve beni kuru kuru becerdiğinde - lanet olası piç.

"Silahlı mısın?"

"Evet, efendim," diye cevap veriyor, üç adamın Stacey ile birlikte yürümesini izlerken başını sallıyor. Stacey tüm otel odalarına açılan kapıya doğru ilerliyor.

Herkesin sikiştiği odalar.

Tekrar omzunun üzerinden bakıyor ve ona bıçağı veren adama bakarken gözlerindeki çaresizliği ve korkuyu görebiliyorum - sonra ona gözleri bir anlığına bana kaydı.

İleri doğru adım atmaya çalışıyorum ama Barry yine kolumu tutuyor. "Onun peşinden gitmek istediğini biliyorum. Anlıyorum. Lisa için burayı yakıp yıkabilirim ama bu konuda akıllı davranmalıyız. Olay çıkarmak sadece dikkatleri onun üzerine çekecektir. Eğer
Bernadette onu görürse oyun biter. Size yaptığı işkencenin kötü olduğunu düşünüyorsanız, Stacey'e neler yapabileceğini hayal edin."

Ellerimi tekrar iki yanımda birleştirdim. "Onları takip ediyoruz."

"Tabii ki öyleyiz." Barry telefonunu çıkarır ve saniyeler içinde mekânın güvenlik sistemine girer. "Birkaç dakika önce bir oda rezerve edildi."

Stacey'nin oturduğu adam ellerini yüzüne sürüyor, dağınık sarı saçlarını avuçluyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak kabinde oturuyor. Başını sallıyor ve kızın geçtiği kapıya bakmaya devam ediyor.

Sen de kimsin lan?

Tekrar öne çıkıyorum, tamamen o pisliği yere sermek niyetiyle, ama Barry yine kolumu tutuyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Sekizinci kat. Onu sonra alacağız, efendim. Bayan Rhodes'un bize daha çok ihtiyacı var." Ben de patronun ben olduğumu sanıyordum.

Hemen Bernadette, Archie ve Cassie'yi kontrol ediyorum. Hâlâ kabinde oturuyorlar, zil zurna sarhoşlar ve garsonla flört ediyorlar. Telefonumu çıkarıp bana biraz zaman kazandırması için ona bir mesaj atıyorum.

Müşterilerinizden biri burada. Benimle bir saat geçirmek istiyor. Ne yapabilirim?

Yapmak mı?

Cassie, eğer onunla evlenmeyi kabul edersem -ki asla etmeyeceğim- o zaman başkalarıyla yatmamam gerekiyor, yani cinsel köleliğim sona eriyor. Ancak Bernadette, ona çok para ve popülerlik kazandırdığım için bu koşulu hala reddediyor.

Telefonuna bakar ve Archie'ye ekranı gösterirken genişçe sırıtır.

Bernadette: *Ne aptalca bir soru. Ne zaman bir müşteriyi geri çevirdik ki? İşiniz bitince bizi alması için bir araba göndereceğim.*

Sonunda bunun bir yalan olduğunu anlayacak - müşteriler ona doğrudan ödeme yapıyor ve ben de pay alıyorum. Genellikle seanstan sonra faturayı ödemeleri için onlara üç gün verir.
Cezalandırılacağım ama sanırım buna değecek.

Asansörle sekizinci kata çıkıyoruz, ikimiz de silahlarımızı çekmişiz ama takım elbise ceketlerimizin içine saklamışız. Otel odasının kapısı hâlâ açık ve oraya ulaştığımızda, Barry nefesinin altında küfredip kapıyı arkamızdan kilitlerken ben nişanımı düşürüyorum.

Stacey odanın ortasında durmuş, her tarafına kan sıçramış, elbisesi ortadan yırtılmış, bıçağı tutuyor, elini
gözyaşları yüzünden aşağı akarken. Göğsü inip kalkıyor, nefesi kesilirken dudakları titriyor.

Sikeyim.

OceanofPDF.com

11

KADE

I Silahı yavaşça bırakıp ona yaklaşıyorum - şoka girmiş gibi göründüğü için onu ürkütmemek için dikkatli adımlar atıyorum. "Stacey, benim," diyorum.

Nazikçe ve kızıl adamın üzerinden geçerken, yüzündeki açık deliklere bakmamaya çalışıyorum.

Diğer ikisinin boğazları kesilir - biri yatağın üzerinde, pantolonu aşağıdadır; diğeri ise banyonun yanındadır.

Stacey'nin kana bulanmış ve çökmek üzere olduğu, bana kocaman gözlerle baktığı düşünüldüğünde, onunla gurur duymak için uygun bir an değil ama ben gurur duyuyorum.

Savaştı.

Ona ulaştığımda, vücudunun açıkta kalan kısımlarını Barry'den koruyarak, elimi bileğine doğru kaldırıyorum ve parmaklarımı onunkilerin altından geçirerek bıçaktan ayırıyorum.

Bıçağı bir kenara fırlattığımda gözlerini bana dikti. "Onları ben öldürdüm."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve tek gördüğüm gözlerindeki travma, ciğerlerini dolduramaması. "Nefes almalısın, Stacey."

"Onlar öldü," diyor titreyerek. "Onlar... Ben..." "Nefes al.

Nefes almalısın."

"Onlar denediler..."

Alt dudağı titriyor, odaklanırken bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

gözbebekleri o kadar kötü büyümüştü ki, o güzel gözlerini göremiyordum.

Gözlerinde kış ormanı.

"K-Kade," diye inliyor, yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Kade."

"Benim, Freckles."

Elime yığıldı ve ben de ona sarıldım. "Lanet olsun. Yaralandın mı?"

Başını sallıyor. "Beni görmene ihtiyacım vardı. Şarkı. Tekrar hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyordum."

Gözlerimi kapatıp çenemi başına yaslıyorum ve kollarımı ona sımsıkı sarıyorum. Şimdi düzenli nefesler alıyor, her biri göğsünde çınlıyor. "Duydum. Bunu nasıl unutabilirim ki?"

"Ben... Ben seni özledim."

Bu sözler sanki kalbime bir bıçak saplamış gibi hissettiriyor.

Asla bir şey yapamayacağım kelimeler.

Başını geriye çekiyor ve gözbebekleri gezegen büyüklüğünde, kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyor.

"Sana ilaç verdiler." Bu bir soru değil.

Yutkunuyor ve kendini pek iyi hissetmediğini söyleyebilirim.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp yırtık elbisesini örtecek şekilde ona sarıyorum, sonra onu kollarımın arasına alıp ayağa kaldırıyorum. Yüzü kırmızı lekelerle kaplıydı ve avucunun içinde bir yarık vardı.

Bıçak onu kesmiş olmalı.

Stacey ona sarıldığımda başını göğsüme gömüyor, adımı tekrar tekrar fısıldamaktan başka bir şey yapamıyor. Barry, yaklaşık üç ay önce onu güvende tutması için gönderdiğim kızı aramaya başlamıştı bile.

Bilmeden bu dünyaya demir atmış, yavaş yavaş gevşiyor elimde.

Otel odası harap olmuş. Birinin kafasındaki lambayı da kırmış olmalı ve duvarlarda ondan kaçmaya çalışırken bıraktıkları el izleri var.

Biz buraya gelmeden önce beş dakikadan daha az bir süredir buradaydı. Kızım az önce hayatı için savaştı ve şimdi uykuya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim, ama sistemindeki her neyse onunla değil.

Bitişikteki banyoyu tekmeleyerek açıyorum, Stacey kollarımdayken yere iniyorum ve tuvalet kapağını yukarı itiyorum. "Seni hasta etmem gerek, tamam mı?" Ona usulca söylüyorum.

Barry birisine arabanın arkada beklemesini ve tıbbi çantanın hazır olmasını söyler.

Parmaklarımı boğazına sokuyorum ve elime ve klozete kusuyor. Tekrar yapıyorum, durması için elime tokat atana kadar midesindekini çıkarması için onu zorluyorum.

Yüzündeki kanı kağıt mendille silerken, sürdüğü kapatıcı da çıkıyor. Yüzünde morluklar var, boğazı birinin onu boğmasından dolayı morarmış.

Bunların hepsi taze değil - yanağındaki bir tanesinin yeni olduğunu söyleyebilirim. İçlerinden biri ona yumruk atmış.

Keşke bazen fevriliğim galip gelseydi de onları gördüğümde kabine gidip teker teker dövebilseydim. Ama Barry haklı - olay çıkarmak Bernadette'in dikkatini diğer odadan çekerdi ve Stacey de onun radarına girerdi. Çoktan bir yere asılmış olurdu ve benim de ona işkence edilmesini izlemem gerekirdi.

Barry lavabodan bardağı alıyor ve bana vermeden önce suyla dolduruyor.

"İç şunu," diyorum, başını arkaya yatırıp her seferinde ağzına küçük parçalar dökerek. "Yut. İşte bu kadar. Sen çok güçlüsün, Stacey. Sen bir savaşçısın. Bir şeyin yok. İyisin." Sanırım son kısmı her şeyden çok kendime söylüyorum.

"Aşağıdaki piçin gitmediğinden emin olun. Onun sorgulanmasını istiyorum."

Barry dudağını çiğneyerek telefonuna bakıyor ve bir şeyler arıyor. Kamera kayıtları. "Çoktan ayrıldı. Onu bindiği arabada takip ettirebilirim efendim."

Dişlerimi sıkarak parmaklarımı Stacey'ninkilerle birleştiriyorum ve bir kez başımı sallıyorum.

Biraz canlanınca kucağımda kamburlaşıyor, ben de saç tellerini yüzünden çekiyorum. Bana bakıyor ve bir şekilde
Gülümsemeyi başarırken gamzesi çukurlaşıyor.

"Yaşıyorsun." "Yaşıyorum," diye cevap
veriyorum. "Beni öldürmek biraz zor."

"Çok endişelendim. Onlar..." Yutkunuyor, nefes almak için bir saniye bekliyor ve sonra devam ediyor. "Sana zarar verdiler mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır," diye yalan söylüyorum. Sınırsız dayak ve zorla ereksiyonu saymazsanız tabii.

"Karşılık ver." Yalanı görebiliyor. "Savaşmak zorundaydım. Polise gittim ve onlar... bana saldırdıktan sonra onu durdurmadılar - korumayı öldürdü ve eğer senden uzak durmazsam seni de öldüreceğini söyledi."

Barry'nin nefesinin altından yine küfrettiğini duyuyorum. Tek hayal edebildiğim bu kişi her kimse onu ortadan ikiye ayırmak.

"Lütfen beni bulmasına izin verme. Lütfen," diye mırıldanıyor, sadece beyaz gömleğimi kavrarken panikliyor. "Beni hamile bırakmak istediğini söyledi."

Sesim derin, tehditkâr bir tona düşüyor. "Kim?" Ona soruyorum, dişlerim çatlayacak kadar sert sıkılıyor.

Başı yana doğru eğilirken hıçkırıyor ve ben de omzunu tutuyorum. neredeyse benden uzaklaşıyordu. "Chris." Sonra dengesiz hareketlerle parçalanmış yüzünü işaret ediyor. "Siber ucube ve usta manipülatör. Bu harika sanat eserinin yaratıcısı."

"Kim?"

"Erkek arkadaşın mı?" Barry soruyor ve onun potansiyel bir ilişkisi olduğundan bahsettiği için bile onu yumruklamak istiyorum.

"Hayır. Chris," diye cevap veriyor kendinden geçmeden hemen önce ve az önce söylediklerini tekrar tekrar gözden geçirirken bir dakika boyunca nefes aldığımı sanmıyorum.

Chris de kim?

Onu hamile bırakmak mı

istiyor? Siber ucube mi?

"Şimdi mantıklı geliyor," diyor Barry, kaşlarının arasında derin bir çizgi. "Yine de değil. Chris'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Kaşları daha da çatıldı. "Sanırım bir şeyi atladık. Tekrar iz süreceğim."

"Her kimse, onu öldüreceğim." Az bile - onu lime lime edeceğim ve amcığını ateşe vereceğim.

Barry adım atıyor. "Ne bulabileceğime bakacağım."

"Stacey'i malikaneye götürün - anneme bu gece olan her şeyi anlatın. Bu herif her kimse, bizimkilerle birlikte güvenliği sağlayacak. Emmerson'ın ailesiyle temasa geç ve başsağlığı dileklerimizi ilet; onlara rahat edebilecekleri kadar para ver. Ve uyandığında Chris'in kim olduğunu öğren."

"Hallediyorum, efendim."

"Aşağıdakinin kim olduğunu bulduğunuzda, onu da istiyorum."

"Kendine geldiğinde Bayan Rhodes'tan onun hakkında bilgi isteyeceğim. Arabamız burada," diyor Barry. Sonra bana telefonunun ekranını gösteriyor. "Bernadette hala Cassie ile masada oturuyor. Archie başka bir kocayla tartışıyor. Şüpheli görünmeden geri dönebilirsin." Gömleğimi işaret ediyor. "Benimle gömlek değiştirmek ister misin? Her yerin kan içinde."

"Alınma Barry ama benim göğsüm ve sırtım seninkinden çok daha büyük."

Mırıldanıyor, gözlerini kontrol etmek için Stacey'nin yanına çömeliyor. "Ona Narcan vermem gerekebilir. Herhangi bir şeye alerjisi olup olmadığını biliyor musun?"

"Hayır. Alerji yok." Stacey bu durumdayken yanından ayrılmam gerektiği gerçeğiyle başımı sallıyorum. Sırtımı tuvaletin yanındaki duvara yaslıyorum, onu bükülmüş dizlerimin arasında tutuyorum, başı göğsümde duruyor. "Lütfen onu güvende tut - ona göz kulak olmana ihtiyacım var. İzin almak üzereyim, böylece onunla birlikte olabilirim ve sen de gidip Lisa'yı görebilirsin. Aylardır eve gelmedin."

Barry başını sallar. "Şimdi gitmeniz gerekiyor, efendim."

Stacey'ye bakıyorum, uyurken bile takındığı endişeli ifadeye dikkat ediyorum. Morluklar beni çok kızdırıyor ve fırsatını bulduğumda ona elini sürmeye cüret eden o pisliğin peşine düşeceğim.

İsteksizce Stacey'i kollarımın arasına alıyorum ve takım elbisenin ceketini sıkmadan önce onu Barry'ye veriyorum. Ona - güzelliğine - bakıyorum ve elini bırakıyorum.

"Birkaç gün içinde malikâneye döneceğim. Her şeyi o zaman konuşuruz."

Stacey inliyor ve Barry'nin kollarında gerilmeye başlıyor ve Barry onu tekrar kusması için tuvalete geri götürüyor.

"Gidin efendim. Cesetleri temizlemesi için birini göndereceğim. Dikkat çekmeden gidin."

Telefonum çalmaya başlıyor ve Stacey'ye son bir kez daha bakıyorum, her ne kadar saçlarını arkada ve başını yukarıda tutan kişi olmak istesem de. Onunla ilgilenen kişi olmak istiyorum.

Bunun yerine telefonumu bir kenara bırakıp otel odasından çıkıyorum ve Bernadette'e, onun hayalperest kocasına ve benimle evlenmek isteyen kızına geri dönüyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

İçimi çektim ve içkimi kaldırdım, Cassie'ye bakmadan "Seni ilgilendirmez" diye cevap verdim.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Kolunda kan var ve yanağında da bir leke var."

Dilini yanağımda gezdirirken irkiliyorum ve gözümün kenarında gülümsediğini hissediyorum.

"Hepsi gitti."

Ona ters ters bakmak için başımı çevirdim. "Bunu bir daha yapma."

Bernadette, Archie'yle tartışırken, Archie bir oyunda kendisinden daha yüksek fiyat veren birine savaş açıyor ve beni kızlarıyla birlikte kabinde oturmaya bırakıyor. Sürekli yaklaşan kızları - onun yanına gitmek için kendimi alçaltacağımı düşünerek.

"Annemin kötü bir şey yaptığınızı bilmesini istemiyorsanız, bana gerçeği söylemenizi öneririm."

"Beni tehdit etme," diye çıkışıyorum, içkimi yudumlarken yanmanın tadını çıkarıyorum. Saatime baktım. Barry şimdiye kadar Stacey'i dışarı çıkarmış olmalıydı. Alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı var, çünkü üç kişiyi öldürdüğü gerçeğini anladığında kafası allak bullak olacak.

Benimki öyleydi.

Cassie elini kucağıma koyuyor. "Gitmek istiyor musun?"

Etrafımı kolaçan ederek elini çekiyorum ve onu boş bırakıyorum. Sarhoşlar ve keşler - hepsi de büyük bir masanın etrafında durmuş paralarını gösteriyorlar. Bernadette sürekli bize bakıyor, ya kızının beni baştan çıkarmaya çalışmasını kıskanıyor ya da onunla evlenmem için beni nasıl zorlayacağını hesaplıyor. Bu lanet bir şaka.

"Birini mi beceriyordun?" Sesindeki öfkeyi duyabiliyorum. "Evet," diye yalan söyledim. "Neden üzerimde kan olduğunu düşünüyorsun?"

Yüzü öfkeyle buruşuyor. Güzel. Umarım beni biraz rahat bırakır.

"Bir bakireyi mi becerdin?"

Omuz silkiyorum. Kendi annesinin beni zorla yatağına attığını söylersem belki beni rahat bırakır. Bu gurur duyulacak bir şey değil, olsa olsa iğrenç bir şey. Annesinin beni seks için satmayı bırakmasını zaten talep etmişti, belki de beni hala müşterilerine sunduğunu ve beni onu becermeye zorlayarak ya da değer verdiğim insanların incinmesini izleyerek beni kontrol ettiğini duymak, bu sürekli kendini bana atma ihtiyacını durduracaktır.

İlgilenmiyorum.

Tek ihtiyacım olan birkaç gün beklemek ve Bernie Archie ile gittiğinde iki haftalık özgürlüğüm olacak. Bu geceki felakete karışan herkesi ipe çekeceğim ve Christopher her kimse onun karın boşluğunu yatağımın başucunda bir ödül olarak saklayacağım.

Cassie tekrar eğilip kulağıma fısıldıyor. "En azından beni istiyormuş gibi davranabilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü yalan söyledim ve ilerleme kaydettiğimizi söyledim, bu yüzden baban yarın hücre hapsinden serbest bırakılacak."

Başımı çevirdim. "Ne?"

"Evet," diye yanıtlıyor, dudaklarını yalarken başını sallıyor ve yaklaşıyor. "Yani bana borçlusun."

Boğazını sıktım ve onu kendimden uzaklaştırdım. "Sana hiçbir şey borçlu değilim." "Tabii bir sonraki hedefin kız kardeşin olmasını istemiyorsan," dedi.

"İlerleme kaydediyormuşuz gibi davranmanı şiddetle tavsiye ederim. Beni hırpalamayı bırak."

Her yaklaşmaya çalıştığında onu ya itiyorum, ya tehdit ediyorum ya da boğuyorum ve o hala lanet olası ipucunu anlamıyor. Ailesi onun aklını başından almış, ama bu benim de onun emirlerine boyun eğeceğim anlamına gelmiyor.

Bernadette'in bakışları benimkilerle çarpışıyor - sarhoş ve kızgın, bu da tek bir anlama geliyor. Bu gece hiç uyuyamayacağım. Archie'nin omzuna vurup hepimizin eve gitmesini istedi.

Bernadette'in malikanesine vardığımızda, bana ayrılan odaya gidip duş alıyorum ve dışarı çıktığımda Bernadette yatağımda oturuyor, kaşları çatık.

"Müşteri yoktu," diyor, iç çekerken sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Hiç dersini almış gibi görünmüyorsun. Bana yalan söyleme, Kade. Asla. Seninle ne yapacağım ben? Babanın cezasını çoktan kaldırdım."

Başka bir yalan formüle etme şansım olmadı - biri yanımda belirdi ve kaburgalarıma bir şok tabancası soktu ve ben karşılık vermeye çalıştığımda, biri
kafamı öyle bir kuvvetle duvara çarpıyor ki, geçici olarak görme yetimi kaybediyorum.

Ben kendimi ayağa kaldırırken Bernadette yatakta oturmaya devam ediyor.

Her zamanki saçmalıklarını yapıp beni dövmek için daha fazla adam getirene kadar bacaklarını tutuyor, yumruk üstüne yumruğun yanıma indiğini hissediyorum.

OceanofPDF.com

12

STACEY

"IO iyi mi?" Biri beni yukarı taşırken Aria'nın sorduğunu duyuyorum - arkamızda köpekler havlıyor. "Bu kan mı?"

"Ne oldu lan?" Ewan. Sesi soluk, sanki birkaç adım gerimizdeymiş gibi.

Sırada Barry'nin sesi var. "Saldırıya uğradı. Ona Narcan verdim ama sıvıya ihtiyacı var. Hem şokta hem de uyuşturulmuş durumda."

"Aman Tanrım," diye cevap veriyor Aria, aceleyle peşimizden gelirken.

Barry beklemiyor - her seferinde iki adım atarken başım dönüyor.

"İkinci kat. Ofisim - tüm malzemelerim orada."

Gözlerimi açtığımda, duvar kağıdının ayrıntılarını, beyaz ve adaçayı girdaplarını, ana merdiveni sıralayan aile portrelerini görebiliyorum. malikaneye hakimdir.

Tüm bunların bir rüya olmadığı ve Barry'nin beni gerçekten malikâneye taşıdığı için içimi bir rahatlama kaplıyor. Kade'i gördüğümü. Yaşıyor ama iyi olup olmadığını hatırlayamıyorum. Öyle miydi? Malikaneden ayrıldığımızda ona zarar verdiler mi?
Havaalanı mı?

Onun kokusunu alabiliyorum - tıraş losyonunun zengin kokusu - ama bakır kokusuyla karışıyor ve boğazımın arkasında hafifçe kusmuk tadı alabiliyorum. İkinci kata çıktığımızda kör edici bir ışıktan korunmak için elimi yüzüme götürüyorum.

Nefesim kesiliyor ve kanlı ellerimi fark ettiğimde irkiliyorum. Boğazını arkadan keserken Phil'in çıkardığı hırıltıyı duyabiliyorum,
Diğeri dirseğiyle beni duvara yapıştırmaya çalıştığında reflekslerim galip geldi ve Chris'in elime tutuşturduğu bıçağı tam atardamarına sapladım.

Kontrolümü kaybettiğimde ve en büyük olanı üzerime çıkıp elbisemi ortadan yırttığında, üzerimde gevşeyip yataktan düşene kadar onu bıçaklamaya devam ettim. Sanırım kanı yüzüme de sıçradı.

Bunu gerçekten yaptım mı? Hepsini hayal mi ettim?

Hayal mi ettim? Ben öldüm mü? Onları ben mi
öldürdüm?

Midem geri tepiyor ve Barry tam zamanında beni döndürerek yere kusmamı sağlıyor - ağzımdan sarı safra akıyor ve vücudumu yakıyor.
burun delikleri ve gözler. Üzerimde üç kişinin kanı olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

Kolumla ağzımı siliyorum ve takım elbise ceketi giydiğimi fark ediyorum.

Zihnim bir an için çalışıyor - Kade beni korudu. Bekle, elbisem yırtıldı. Bana dokundular mı?

Barry bana tekrar sarılıyor ve bizi Aria'nın ofisine götürüyor. Hava karanlık, güneş uzaktaki Munros'un üzerinden yeni yükselmeye başlıyor. Bir lambayı yakıyor ve Ewan havluları, bir şişe suyu ve Luciella'nın bir yığın giysisini getiriyor.

Barry beni yumuşak bir kanepeye yatırıyor ve ben tekrar gözlerimi kapatıyorum, uykuya ihtiyacım var, kaçmaya ihtiyacım var, son yirmi dört saati unutmaya ihtiyacım var.

Sonra gözlerim açıldı. "Nerede o?" Barry
telefonunda yazmayı bıraktı. "Kim?"

"Chris... Onu yakaladın mı?"

Gözleri kısıldı. "Bana Chris'in kim olduğunu söylemelisin."

Doğrulmaya çalışıyorum ama başım dönüyor ve Aria bana rahatlamamı söylerken tekrar uzanıyorum.

Aria koluma bir iğne batırıp serumları bir standa bağlayıp kontrol ederken Barry kaşlarını çatıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Kolumdaki
Dün gece seninle olan Chris mi? Hani senin kız arkadaşı olduğunu söyleyen ve bana siktirip gitmemi söyleyen?"

Bir şekilde başımı sallıyorum, dudağım titriyor. "Evet. O benim erkek arkadaşım değil." Ama daha bir şey söyleyemeden midem yine bulanıyor ve Ewan'ın bana uzattığı kâğıt kâseye kusmak için eğiliyorum.

Bir el havlusu yüzümü ve ağzımı siliyor ve Aria'nın bana sıcak bir gülümseme verdiğini görmek için bakışlarımı kaldırıyorum. "İyisin, tatlım." Barry'ye bakıyor. "Bence dinlenmesine izin vermeliyiz, sonra ona yirmi soru sorabilirsin."

"Pekâlâ," diye yanıtlıyor. "Ama malikâneyi yüksek alarm durumuna geçirmeni istiyorum. Sahip olduğunuz her güvenlik üyesinin tetikte olması gerekiyor. Kendi ekibimi de getirebilirim."

"Her şeyi ayarlayacağım." Ewan telefonunu alır ve odadan çıkar.

Aria ateşimi ölçtükten sonra Barry'ye bakıyor. "Onu buraya getireceğini nereden bildin?"

"Onu buraya getirmemi Bay Mitch - Kade istedi - söyledi."

Aria onun gafını fark etmemiş gibi görünüyor. "Onu tanıyor musun?" "Öyle de denebilir," diye yanıtlıyor. "Biz... birlikte çalıştık."

Kade en başından beri ailesinin gerçekte ne iş yaptığını ya da kimin için çalıştığını bilmemesi gerektiğini söyledi. Kade'e Tobias'a yaptığım ziyaretten bahsettiğimde hiç de mutlu olmadı.

Onlara söylemek hayatlarını riske atardı. Kade'in işini zorlaştırır. Barry bunu biliyor, bu yüzden yalan söylüyor.

"İkinize de birkaç sorum daha var çünkü bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor ama dinlenmeye ihtiyacı var. Onu temizleyeceğim ve temiz kıyafetler giydireceğim. Onu bize getirdiğiniz için teşekkür ederim. Numaranızı alabilir ve başka bir şeye ihtiyacım olursa sizi arayabilirim."

"Kusura bakmayın ama hanımefendi, iyi olduğundan emin olmak için onun yanında kalmam gerekiyor. Kade birkaç gün içinde evde olacak ve benim yerime bakabilir."

Aria gülümsüyor ve bana bakıyor. Gözlerim neredeyse kapalı ama biraz görebiliyorum. Uyuduğumu düşünüyor olmalılar. "Birbirlerine geri dönmenin yolunu bulacaklarını hep biliyordum. Her şeyi konuşarak hallettiklerine sevindim."

Barry mırıldanıyor.

Ağlamak istiyorum, çünkü durum hiç de öyle değil. Aramızda hiçbir şey değişmemişti - sadece her zamanki gibi beni koruyordu.

"Yapmam gereken bazı işler var, bu yüzden siz onunla ilgilenirken ben de birkaç telefon görüşmesi yapıp duş alacağım. O... o bir otelde saldırıya uğradı. Karşı koymuş. Elbisesini yırtmaktan başka bir şey yapma şansları olduğunu sanmıyorum."

"Polise haber verilmeli."

"İnanın bana hanımefendi, şu anda ihtiyacı olan son şey bu."

Gözlerim tamamen kapanıyor ve uyumayı çok istiyorum. Her şey acıyor ve kafatasım çatlıyormuş gibi hissediyorum - kırmızı görüntüler gözlerimin önünden geçiyor ve derin bir uykuya dalana kadar çığlıklarını tekrar tekrar duyuyorum.

OceanofPDF.com

13

KADE

FLASHBACK

I Biz yürürken Stacey her iki ipi de elinde tutuyor ve köpekleri malikânenin önünden dolaştırıyor. Dönümlerce ormanımız ve kazılmış golf sahası - daha önce uykumuzdan uyandığımızda planladığımız gibi tüm çevreyi yürüme şansı sıfır.

Esrarımı sarmayı bitirdikten sonra kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve bir kurşun alıyorum.

Stacey parlıyor, yüzü ay tarafından aydınlatılmış ve hem şapkamı hem de beni içine çeken kalıcı bir gülümsemeyi takıyor. Hem de benim kapüşonlu, en dar yoga pantolonunu giymiş, ama sinir bozucu bir şekilde, kapüşonum onu boğuyor, böylece kıçına bakamıyorum.

Serbest elini tutuyorum ve bizi gül bahçesine götürüyorum. Yavrular etrafı kokluyor. Önceden bundan nefret ederdim. Elini tutmak. Çocukken annemin ya da Luciella'nın elini neredeyse hiç tutmazdım - bu istediğim bir şey değildi. Ama her zaman Stacey'nin elini tutarım. Ya kucağımda Base ve Dez'le çevrimiçi oyun oynarken ya da araba kullanırken ya da onu iterken iç içe geçiyor.

Uyandığında ve köpeklerin ona sarıldığını gördüğünde rahatladı ve o köpeklerle oynarken gözlerimi ondan ayırmadım. Odamın iki ucunda oturduk ve birbirimize oyuncaklar fırlattık - her iki yavru da aramızda koşuyordu.

Onlara sahip olduğumuzu söylediğimde ciyakladı. Onları yeniden sahiplendirdiğimi ve bundan sonra bizimle olacaklarını söylediğimde bana sarıldı.

Biz. "Biz" dedim ve beni düzeltmedi.

Yalan söylemeyeceğim, onu bana tercih ediyorlar - yürürken her iki yanında olmalarını seviyor. Çocuklarımız olduğunda da yanımızda olacaklar mı merak ediyorum.

Woah, yavaşla biraz.

"Kulakları ne zaman yukarı bakıyor?" diye soruyor bana, bir gül koparmak için çömelip kokladıktan sonra kulağının arkasına sıkıştırırken. "Kuyrukları olduğu için çok mutluyum. İnsanlar neden onları kırpıyor?"

"Bazı sahiplerin onları gösteriş için ya da daha iyi görünmeleri için insanların beklediği gibi. Ama kuyruklarının çok ince olduğunu, bu yüzden kolayca yaralandıklarını da okudum. Dürüst olmak gerekirse, duruma göre değişir."

Başını sallıyor ve annem beni ve Stacey'i giriş merdivenlerinden çıkarken el ele tutuşurken gördüğünde kulaktan kulağa gülümsüyor, iki yavru zıplıyor
ayaklarının dibinde mutlu bir şekilde dolaşıyordu.

Ewan onları oturma odasına götürüyor, annem de onu takip ediyor ve Stacey kulağımın arkasındaki esrarı çekerken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Bunu görebilirdi!"

"Yapmadı," diyorum. Beni öldürebilirdi. Sigara içtiğimi biliyor ama ne kadar düzenli esrar içtiğimi öğrense beni babamla birlikte hapse atardı.

Onu geri aldım, kulağımın arkasına sıkıştırdım, sonra ona arkadan çıkmasını işaret ettim ve havuz evine doğru yürüdük.

Hava karanlık ama soğuk değil. Şortum ve tişörtümle rıhtımın yanındaki banka oturdum, Stacey de yanıma oturdu, ikimiz de denize bakıyorduk.
loch. "Bu gece eve gitmem gerek," diyor bana. "İki gündür eve gitmedim."

İnliyorum ve boynumu çatlayana kadar döndürüyorum. "Bir gece daha kal."

Başını omzuma yaslayıp ofluyor. "Keşke. Yine dışarıda kalırsam kardeşim beni öldürür."

"Kardeşinin senin dışarıda kalmanla ne ilgisi var?"

Sessiz, dudağını çiğniyor ve sonra başını sallıyor. "Kyle babama söyleyecek ve bir erkekle kalmama izin vermeyecek."

"Belki de seni ben kaçırdım?"

Başını boynuma gömüyor, vücudu kıkırdayarak titriyor.
"Lütfen yap." Kulağımdaki esrarı almaya çalıştı, ben de çaldım. "Bırak ben deneyeyim."

"Bu bir esrar."

Bana bir bakış attı. "Biliyorum. Dur bir deneyeyim."

Başımı salladım. "Hiç şansın yok. Bu ot, Stacey."

Gözlerini kısıyor ve korkutucu görünmek yerine sevimli oluyor. Yüzündeki çatık kaşları öpmek istiyorum.

"Ee? Sürekli içiyorsun. Ben sadece denemek istiyorum."

Onu durdurmanın yollarını düşünüyorum, ama parmaklarımın arasından alıyor, ayağa kalkıyor ve Ewan'ın teknesinin bulunduğu rıhtıma doğru koşuyor.

Ayağa fırlayıp peşinden koşuyorum ve o bir ağacın arkasına saklanırken, ben sağa giderken sola, sola giderken sağa giderken ve nihayet beni atlatmayı başardığında dönüp tekrar koşarken sinirlenmek yerine ikimiz de gülüyoruz.

"Beni yakalayamazsın bile!" diye bağırıyor, rıhtımdan birkaç santim uzakta.

Onu yakaladım, ikimiz de yere düştük ve çimlerin üzerinde yuvarlanırken onu korudum, tepeden aşağı yuvarlandık, böylece gizlendik, ikimiz de güldük ve
Nefes al.

"Kahretsin, hızlı koşuyorsun." Ben sırtüstü yatıyorum, o da aynısını yapıyor ve ikimiz de gökyüzüne bakıyoruz.

"Çok antrenman yapıyorum."

"Deniyorum," diyorum. "Dez daha önce beni onunla koşmaya zorladı ve neredeyse ölüyordum."

Sırıttığını hissedebiliyorum. "Bir koşucu için gerekli yapıya sahip." Başım yana kayıyor. "Yani? Anlamıyor muyum?"

Gözlerini deviriyor. "Ektomorf bir yapısı var. Zayıf ve ince. Kaslarınız var, bu nedenle daha çok mezomorfsunuz."

Kendimi aptal gibi hissediyorum. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama elbette devam et."

"Fitness söz konusu olduğunda insan vücudu hakkında bilgi edinmeyi seviyorum. Ben olsam
bir gün üniversiteye gidip insan biyolojisi okumak istiyorum. Sence hiç okur musun?"

Omuz silkiyorum. "Ewan onun için çalışmamı istiyor ama ben ekstra para kazanmak için onunla birlikte orada burada işler yapmayı seviyorum. Sanırım havacılık mühendisliğine bakacağım."

Islık çalıyor. "Lütfen bana ders çalışırken gözlük takacağını söyle?"

"Mükemmel bir görüşüm var, Çilli."

Su yakınlarda akıyor. "O zaman lenssiz olanları giy."

"Sadece bana binerken giyersen."

Stacey gülmemeye çalışıyor ama başaramıyor. İlk kez üzerime tırmanıp sikimin üzerine oturduğunda ikimiz de ne yapacağımızı bilemedik. Birkaç dakika hareket etmesi, her yöne dönmesi ve sonra benim onu itmem gerekti. Biz rahat edene kadar yukarı doğru.

Rahat diyorum ama uyluğumun arkasına kramp girdi ve onu ovarak çıkarıp yeniden başlamak zorunda kaldık.

Sanırım artık en sevdiğim pozisyon bu olabilir. O benim üstümde, ben onun altında, özellikle de orgazm olduktan sonra bir kemik torbasına dönüşüp göğsümde uyuyakaldığında.

Dün gece bana sarılmıştı, daha sert ve daha hızlı gitmemi emrediyordu, ta ki ben onun içine girip yatağı, yatak başlığını sarsana kadar.
duvara çarparak. Adımı haykırdı ve her damla spermimi içine boşalttım.

Sikimin seğirmeyi kesmesi lazım.

"Bunu seviyorum," diyor, parmakları benimkilerle birleşirken sesi yumuşak. "Çimenlere uzanıp yıldızları seyretmek."

Başımı çevirip ona bakıyorum, gözlerini ayın üzerinde tutarken dans ediyor. Gülümsüyorum ama "Genelde huysuz bir hıyarsın" dediğinde gülümsemem düşüyor.

Bakışlarımı kısıyorum, çimleri çekiyorum ve bir avuç dolusu ona atıyorum. "Hey! Şaka yapıyordum!"

Küçük pislik.

Ağzını kendi ağzımla kapatıp dişlerimi alaycı bir şekilde dudağına batırdığımda eriyor, ama sonra beni uzaklaştırmak için göğsümü itiyor ve tekrar sırt üstü yatıyoruz.

"Sadece rahatlatıcı olduğunu söylüyorum. Sanırım son nefesimi dışarıda verecek olsam, ayı görebilmeyi isterdim." Bu ifade ne kadar acımasız olsa da, huzurlu bir iç çekti. "Bu çok güzel."

Gözlerim ondayken, "Çok güzel." diyorum.

Seni sonsuza dek istiyorum*, diyorum içimden.*

"Yavrular için isim düşündünüz mü?"

Sırıtıyorum, çünkü beni öldüreceğini biliyorum. "Birinin adını ben koydum; diğerinin adını sen koyabilirsin. Küçük olanın adı Yok Edici."

Stacey oturur, gözleri büyür. "Ciddi olamazsın..."

"Hem de çok. Yakışıyor, değil mi?"

O aynı fikirde değil. "Televizyondan korkuyor, biri hapşırdığında zıplıyor ve sayılamayacak kadar çok kez iki ön patisinin üzerine düştü. Hayır, o buna uygun değil."

"O zaman daha iyi bir isim ne olurdu?"

Bir an düşünüyor, elini omzuma bastırıyor, böylece tekrar arkama yaslanıyorum, sonra başını göğsüme yaslıyor. "Belki Hopper. Çok zıplıyor."

Homurdanıyorum. "İyi. Hopper olsun. Ya diğeri?"

"Küçükken bir köpeğim vardı ve annem ona Milo adını vermek istedi, ama babam bunu reddetti ve onun yerine Bruce adını verdi." Bir süre sessiz kaldı. "Annem bir yıl sonra öldü ve babam ben eve gelmeden onu sahiplendi. okuldan."

Babası pisliğin teki. "Milo o zaman."

Gülümsüyor, gözleri cam gibi. "Milo ve Hopper."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, sonra başparmağımı yanağına vuruyorum.

Teselli etme konusunda pek iyi değilim, çünkü bunu gerektiren duyguları yaşamıyorum. Nasıl hissettirmesi gerektiğini biliyorum, çünkü
Çocukken aile köpeklerimiz öldüğünde Luciella yıkılmıştı ama ben hiçbir şey hissetmemiştim.

İstedim ama bu daha çok evin geri kalanına uyum sağlama dürtüsüydü.

Ama Stacey'i rahatlatmak, bana anlatırken onunla birlikte yas tutmak istiyorum.

Annesi. Annesi dansçı olduğu, piyano çaldığı ve Stacey'e kendini prenses gibi hissettirdiği için dans etmeye başladı. Stacey'nin en iyi arkadaşıydı ve kanser teşhisi konulduğunda Stacey annesinin dans ettiğine tanık oldu.
yavaş yavaş ölüyor, babası aileden uzaklaşıyor ve Nora ile bir ilişki yaşıyor. Son yolculuğuna uğurlanırken elini tutan Stacey'di.
nefes alır.

"Dansımda ne kadar ilerlediğimi görmesini ve benimle gurur duyduğunu söylemesini istiyorum. Onu çok özlüyorum, Kade."

Kokladığını ve gözyaşlarını sildiğini duyduğumda göğsümde bir sıkışma oluyor. "Hey," diyorum, onu görebilmek için yer değiştiriyorum, yüzünü avucumun içine alıyorum ve bir gözyaşını daha yakalıyorum. "Ağlama." İnsanların ağlamasından nefret ediyorum - kendimi garip hissettiriyor. Ama onunlayken ne yapacağımı biliyorum. "Seninle gurur duyduğunu biliyorsun. Çok yeteneklisin, inanılmazsın, güzelsin ve güçlüsün."

"Sevimli olman hoşuma gidiyor," diyor, ağzının kenarları ıslak gözlerine doğru kıvrılıyor. "Devam et."

"Güzel göğüslerin ve harika bir kıçın var."

Alay ediyor ama sırıtarak göğsüne bakıyor. "Büyümeleri duracak mı merak ediyorum. Bir ayda iki beden falan büyüdüm."

"Hap yüzünden bu normal mi?" Göğüs dekoltesini görebilmek için kapüşonunu önden çekiştirmeye çalışarak soruyorum, sonra da bana vurmaya çalıştığı elini savuşturuyorum.

"Sanırım öyle. Tylar sadece sivilcelendiğini söyledi ve Luciella'da implant var, bu yüzden sanırım onun yan etkileri farklı. Eğer bir şey varsa göğüsleri küçülüyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kız kardeşim hakkında daha az ayrıntı lütfen."

"Doğum kontrol yöntemimi değiştirebilirim, beni hasta etmesinden hoşlanmıyorum.
Sürekli midem bulanıyor."

Mırıldanıyorum. "Diğer formlara bakabilir ve sizin için neyin işe yaradığını görebiliriz. Ya da ben sarabilirim."

"Bunu düşüneceğim," diyor, eğilip dudaklarını benimkilere bastırarak iffetli bir öpücük konduruyor. "Eğer değişirsem yine dikkatli olmamız gerekecek. Hamile kaldığımızı düşünsene? Lu kendini kaybederdi."

Endişesi bu mu?

Ona bakıyorum, ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Bir an için, bir gün bana bir çocuk vereceği düşüncesi gözümün önünden geçiyor ve umarım gelecek yıllarda bu gerçek olur. Daha ergenlik çağındayız, bu yüzden Bunu fazla düşünme.

Tek söylediğim "Bir gün".

Stacey tepelere kaçmak yerine beni tekrar öpüyor, söylediklerimden bir şekilde mutlu oluyor. "Bir gün."

Kahretsin, bu kızı seviyorum.

Ben hala çimenlerin üzerinde sırtüstü yatarken, o üzerime eğiliyor, saçları etrafımızda bir perde gibi. "Bir gece daha kalacağım ama sabah ilk iş beni eve bırakacağına söz ver."

Saçlarının iki yanını kulaklarının arkasına tarıyorum, ağzını kendime yaklaştırırken yüzünü tutuyorum. "Söz veriyorum, Freckles."

Ayrılmış dudaklarının arasından dilimi geçirdiğimde dilinin tadı daha fazlasını istememe neden oluyor. Bacağını tutup onu üstüme çekiyorum ve öpüşmeyi derinleştiriyorum. Küçük bir inilti çıkarıyor ve ben de dilini emiyorum.

"Seni burada beceremem, değil mi?" Ağzına karşı soruyorum, kıçını avuçluyorum ve onu sertleşen horozuma karşı öğütürken sıkıyorum. "Çünkü gerçekten çok istiyorum."

Suyun yanındaki otların ve çalıların gizlediği çevremizi görmek için yukarı bakıyor. "Biri geçecek mi?"

"Evin muhafızları çevre kontrolünü çoktan yaptı," diyorum ve ağzını tekrar benimkine getiriyorum. Bir elim başının arkasındayken diğer elimi aramıza sokup amını avuçluyorum. Dudaklarıma karşı nefes nefese kalıyor ve şimdiden ne kadar sırılsıklam olduğunu hissedebiliyorum.

"Tekrar denemek istiyorum," diyor ve geri çekilip bana ciddi bir şekilde bakıyor. "Denemek istiyorum."

Üzerime çıkma konusunda kendine güvenmiyordu ve ağzı sikimin etrafındayken iki dakika içinde boşalmadığımda paranoyaklaştı ve yanlış yaptığını söyledi. Ona kaç kere yanlış yaptığını söylediysem de gayet iyiydi, bana inanmayı reddetti.

"Bu sadece alıştırma, eğer berbat olursa bana gülmeyin."

"Bu işte iyisin. Ve bunun için sana asla gülmem. Sikim ilk kez ağzına girdiğinde beni neredeyse bayıltıyordun, yoksa unuttun mu?"

Utangaç bir şekilde omuz silkiyor.

Çok güzel ve benim.

Benim olsun. Onun benim olmasını istiyorum, başkasının değil.

"Biliyor musun," diye başlıyorum, artan paniğimi yutkunarak, göğsümdeki sıkışma hissi lanet kalbimi bir mengene gibi kavrıyor, "şu anda benim kız arkadaşım olmalısın. Tek düşünebildiğim sensin."

Kızarıp kıkırdarken içimi bir rahatlama kaplıyor. "Bu da kız arkadaşın olmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Evet." Yüzünü tutup öpüyorum, başparmaklarımla çilli yanaklarını okşuyorum. "Birini benim seni düşündüğüm kadar düşünmek erkek arkadaşça görünüyor."

Vücudunu benimkinden aşağı kaydırarak eklemi almak için geri çekiliyor. Çimlerin üzerine düştü. Dudaklarıma doğru kaldırıyor, cebimden çakmağımı çıkarıyor ve yakıyor.

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?" diyor. Kemerimi çekiştirirken yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor ve derin bir nefes alıyorum.

Yüzüne gelmemesine dikkat ederek dumanı onun yanına doğru üflüyorum. "Söylüyorum." Kalçalarımı kaldırıyorum, hem şortumu hem de boxer'ımı aşağı çekmesine izin veriyorum, sert, kalın horozumu tamamen serbest bırakıyorum. "Ama sormamı tercih edersen, hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

"Ne kadar centilmensin." Beni eline alıyor, her santimini okşuyor. Sikimin başı ağzına doğru yaklaşırken nefesim kesiliyor. "İyi ki bana ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanıyorum."

Dilini aletimin alt tarafına doğru sürüklüyor ve tüm vücudum geriliyor, eklem neredeyse parmaklarımdan kayıyor.

"Şimdi ne yapacağım?"

Boştaki elimi saçlarına dolayarak yüzünden uzak tutuyorum, sonra dumanı dudaklarımın arasına, ağzımın köşesine yerleştiriyorum. "Em."

"Sikini emmemi mi istiyorsun?"

Siktir. Masum sesi ve bana bakışı... Siktir.

Sert bir şekilde başımı sallıyorum, göğsüm ağır bir şekilde inip kalkarken dişlerim kenetleniyor. "Tamam." Gülümsüyor ve kalbim göğsümde tekliyor. "Madem sen erkek arkadaşım."

OceanofPDF.com

14

STACEY

M Arazide yürürken ilo ve Hopper yanımda, ellerim Aria'nın bana verdiği kapüşonun ön ceplerinde. Bu
Luciella'nın ve bu gece Amerika'dan döndüğünde iki arkadaşımı da oturtup onlara her şeyi anlatacağım ve arkadaşlığımızın sona ermesinden korkuyorum.

Onlara o kadar çok yalan söyledim ki, bana bir daha nasıl güvenebilirler?

Sadece Kade hakkında bile değil. Hayatım söz konusu olduğunda onlara her konuda yalan söyledim.

Ayrıca üç adam öldürdüm. Hala hepsini hissedebiliyorum - kanları üzerime sıçradığında hissettiğim sıcaklık, adrenalinden dolayı kalbimin çok hızlı atması, sonuncusunu bıçaklamayı nasıl durduramadığım. Hala duyabiliyorum
çıkardıkları sesler.

Ağzımı kapatıp gözlerimi kapatıyorum, nefesimi sabitliyorum. Aria ilk şokun bir süre devam edeceğini, sonra aşırı düşünmeye başlayacağımı, ama onun benimle olacağını söyledi.

Kaybettiğim annem gibi.

İnanılmazdı. Beni yıkayıp yeniden giydirdikten sonra, beni taşıdığı yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve iki saat boyunca orada uyudu.
Ben ağlamayı kesene kadar, köpeklerle uyumak için Kade'in odasına gitmemden mutlu olana kadar geceler.

Arkadaşlarım olanlar hakkında bu kadar merhametli olacaklar mı? Arkadaşlarının bir katil olması konusunda? Bir yalancı? Ondan nefret ettiğini bildiği halde en iyi arkadaşının kardeşiyle yatan bir fahişe?

Tylar muhtemelen bu konuda çıldıracak ama Kade'i zaten biliyor. Ama sonra... Luciella.

İkiz kardeşinin yanına yaklaşılmasına her zaman karşı olan en iyi arkadaşıma, on sekiz yaşından beri onunla gizlice dolaşmakla kalmadığımı, aynı zamanda bir ilişkide olduğumuzu nasıl söylerim?
ve üç kişilik bir aile olmamıza aylar kala, bunu ondan sakladığını? Kızımızı kaybettikten birkaç hafta sonra aldattığımı düşündüğü için ayrıldığımızı mı? İki yıl boyunca uzak durduk ama
Birbirlerinin beynini bir kez daha sikerek barajı yıkmak mı?

Derin nefes al.

Daha önce ona söylemekten hiç korkmamıştım. Kade her zaman ona bizden bahsetmenin bana bağlı olduğunu söylerdi. Bahanem hazır olmadığımdı ama gerçekte evde her şeyi mahvedecek bir erkek kardeşim vardı.

Yine de her şeyi mahvetti, bu yüzden sanırım hepsi boşunaydı.

Her yerde ellerinde silahlarla bekleyen muhafızlar var. Hiçbiri bana bakmıyor ve ben suyun kenarındaki çimenlik alana ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum. Rüzgâr saçlarımı savururken oraya bakıyorum - bizim ve her şeyi resmileştirdik. Muhafızların bizi neredeyse yakaladığı ve tamamen giyinip kaçana kadar saklanmak zorunda kaldığımız yer.

Ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum - havuz evine koşarken ve başladığımız işi bitirirken ne kadar çok gülümsediğim ve güldüğüm için yanaklarımdaki acıyı. Kade beni duvara yapıştırmış, sonra da yavaşça ve sertçe içime girmişti.

O zamanlar, günlerim en azından biraz daha basitti. Hala endişeliydim. Chris Kade'i öğrenecek ve onunla görüşmememem için beni zorlayacaktı. Beni hayatımın sonuna kadar Fields'in malikanesinde saklayacak ya da Kade'i dövmeye çalışacaktı.

Arka cebimden bir ses geliyor ve Barry'nin Chris'in odasından aldığı telefonumu çıkarıyorum. Ekrana bakıp gülümsedim.

Barry: *Tobias Mitchell artık hücre hapsinde değil. Seninle konuşmak istiyor. Yakın zamanda içeri dönecek misin?*

Omzumun üzerinden açık havuzun yanında duran gölgeye bakıyorum. Geçen hafta bana tutkal gibi yapıştı. Bana sürekli

Kade gelecek, izin alacak ama bunu sadece beni sakinleştirmek için söylediğini düşünmeye başlıyorum.

Bana hiçbir şey söylemiyor - patronunun kim olduğunu, ne iş yaptığını, onları nerede bulabileceğimi. Ondan polisi aramasını ya da kendisinin bir şeyler yapmasını istiyorum ama o bana kendi iyiliğim için bu işe karışmamamı söylüyor.

İç çekiyorum ve tekrar içeri giriyorum, soğuk havada verdiğim her nefesi görüyorum

bir yandan da Tylar'dan gelen mesajları kontrol ediyorum. Bana Korku Gecesi Festivali'nden videolar ve resimler gönderiyor ve öğrencilerimin performanslarının ne kadar harika olduğunu anlatıyor.

Boğazıma bir yumru oturdu. Ben kaçırdım. Ty her şeyi yapmak zorundaydı.

Çünkü burada sıkışıp kalmıştım, iyileşiyordum ya da Chris tarafından esir alınmıştım. Yine de stüdyo ve aday gösterdiğimiz üç hayır kurumu için çok şey toplamayı başardılar.

Bir sonraki mesajı gözlerimi devirmeme ve gülmeme neden oluyor.

Mutfaktan geçip malikâneye girerken Barry'ye gösteriyorum ve o da başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir değil."

Ben de. "Arkadaşım ısrarcı olabilir."

Tylar, bu ay ikimiz de yirmi iki yaşına girdiğimiz için Luciella ve benim için ortak bir şey olarak malikanede Cadılar Bayramı temalı bir parti düzenlemek istiyor. Herkesi neşelendirmek için bir yol, çünkü o bile gerginlik olduğunu anlayabiliyor.

Neredeyse her gün bana iyi olup olmadığımı soruyor, ben de ona yakında her şey hakkında konuşacağımı söylüyorum.

Bu da onun daha fazla soru sormasını tetikler.

"Bir teklifim var," diyor Barry ve ben ona sorgulayarak bakıyorum. "I Sana yeni bir kimlik, yeni bir pasaport ve banka hesabı bulabilecek bir sürü bağlantım var. Sizi saklayabilirim, belki Amerika'da. Çok tehlikedesiniz Bayan Rhodes ve Bay Mitchell bir şey olursa mutlu olmayacaktır.
sana bir şey olursa. Sana bir şey olursa mutlu olmayacağım."

Yürümeyi bıraktım. "Bunu yapabilir misin?"

Başını sallar. "Yapabilirim - sadece bana söyleyin, sizi çıkarayım.

Yapabilirim.

Seninle geliyorum. Lisa ve çocuğumuz da. Çok iyi korunursunuz, iziniz bulunamaz." Evi işaret ediyor. "Bunu düşün ve bana izin ver biliyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum, kaşlarım birbirine çarparak onu malikâneye kadar takip ediyorum. Her şeyi geride bırakmak kulağa korkunç geliyor ama Güvende olmak mı? Dışarı çıkabilmek ve hayatımın tehdit altında olmasından endişe etmemek mi? Chris yok, Sawyers yok.

Aria kanepede oturuyor, dizlerini kavuşturmuş, beni görünce gözleri parlıyor. "Oh, işte geldi. Zamanın kaldı mı?"

Adam ne cevap verirse versin başını sallıyor. "Sakın o telefonla yakalanayım deme, Tobias."

Bana uzatıyor, sonra Barry'ye çay isteyip istemediğini soruyor, o da "Tabii" diyor ve odadan çıkıyorlar.

Telefonu kulağıma dayadım ve kanepeye uzandım. "Alo?"

"Ufaklık," diyor Tobias, sesi alçak. "Seni kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek istedim. Aria bana her şeyi anlattı."

"Ben... iyiyim." İyi miyim? Garip bir şekilde, sanırım olacağım. Evet, canlar aldım ve hala bunun olduğunu hayal ettiğimi düşünüyorum, ama eğer karşı koymasaydım, ben
tecavüze uğrardı... yine.

"Bana on beş sesli mesaj gönderdin - beşinde yarım saatten fazla ağlıyordun. İyi olmadığını kabul etmek kötü bir şey değil."

"Öyle misin?" Haftalardır tek başına kilit altındaydı. "Aria, herhangi bir kuralı ihlal ettiğine dair hiçbir kanıt olmadığı halde tek başına tutulman nedeniyle şikayette bulunacağını söyledi."

"Geçen hafta çıktım ama birkaç uyum sorunu yaşadım. Ama iyi olmadığımı itiraf etmeliyim. Aslında yumruğumu duvara vurmak istiyorum ama ellerimi seviyorum, o yüzden kendimi tutuyorum."

Şaka bile yapmıyor.

"Başı ne kadar belada? Kade'in konumu hakkında Aria'ya yalan söylediğini biliyorum."

Beni göremese de omuz silkiyorum. "Barry de bana pek bir şey anlatmıyor."

"Asistan mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Şu anda Kade ortaya çıkana kadar bana göz kulak oluyor."

"Ona güveniyor
musun?"

"Kime?"

"Bu Barry. Kade ona güveniyor mu? Ya patronu için çalışıyorsa?"

"Sawyers." Parmaklarımı bir battaniyenin üzerinde gezdiriyorum.
ve Kade yıllar önce aynı kanepede paylaşmışlardı. "Archie'nin politik bir lider olduğunu öğrendim. Bernadette adında biriyle evliymiş. Fotoğraflarına baktım - Kade onun ana patronu olduğunu söyledi, ama yozlaşmış ve kötü bir tipe benzemiyor."

"Asla yapmazlar."

Bunların hiçbirini söylememeliyim. Barry'ye Archie Sawyer hakkında kendi araştırmamı yaptığımı bile söylemedim. Benim yaşımda bir kızı var ve gerçekten çok güzel.

Dışarıdan bakıldığında tatlı, mutlu bir aile gibi görünüyorlar. Nora gibi onlar da hayır etkinliklerine katılıyorlar ve ülke çapında ihtiyaç sahibi insanlara -evsiz ve istismara uğramış çocuklara- yardım etmek için kurulmuş çok sayıda vakfın sahibiler.

"Aria nasıl?"

Göz kırpıyorum, kimsenin olmadığından emin olmak için kapıya bakıyorum. "O iyi.

Artık seninle iletişim kurulabildiğine göre çok daha iyi." "İçki mi içiyordu?"

Başımı salladım. "Hayır. Benimle birlikte spor salonuna geliyor ve malikâneyi temizliyor. Sanırım her gece elleri ve dizleri üzerinde giriş yolunu temizliyor."

"Stres temizliği," diyor mırıldanarak. "Hiç değişmiyor."

Kade stresle temizlik yapar. Eskiden temiz çamaşırını koymayı unutursa çıldırırdı.

Odasına gittiğimde kıyafetlerini çıkarır, sonra kıpkırmızı olur ve sanki fark etmeyecekmişim gibi onları yatağın altına saklamaya çalışırdı.

Sevimli ve masum Kade çok sevimliydi.

Tobias bana gününü anlatıyor, sanki öylesine konuşan iki insanmışız gibi. Luciella bugün onu ziyaret etti ve ona sarıldığında nihayet nefes alabildiğini hissettiğini söyledi. Kucaklaşmaktan nefret eder, ama Luciella'dan bir kucak almak

küçük kız onun hala hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Babam arada sırada bana sarılırdı ama Nora'yla evlendikten sonra, birlikte büyüdüğüm babam annemle birlikte ölmüş gibiydi.

Bana öğle yemeğinden ve yaklaşık üç ay boyunca kilitli kaldıktan sonra terapistinin onu nasıl izlediğinden bahsediyor.

Sonra, kurumdaki herkesin sinema gecesinde izleyeceği filmi açıklamayı bitirdiğinde, benim konuşmama izin vermeden tam on beş dakika boyunca konuştuğunu fark etti ve dikkatini tekrar bana yöneltti.

"Christopher'ın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Geçen gün Kyle'a ulaştı - bir yere gitmek için tekneye biniyormuş ve onun endişelenmesini istemiyormuş."

Tobias alay ediyor. "Orospu çocuğu."

"Barry'nin onu takip eden bir ekibi var. Sürekli yeni bir telefon alıyor, araba değiştiriyor ve banka hesabında bir tür engelleyici var, bu yüzden

izini süremezsin." Ayağa kalkıp oturma odasında dolaşıyorum. "Siber güvenliğe kafayı takmış durumda. Bu truva atlarını inşa ediyor ve sistemlere giriyor.
bir teknoloji gurusu."

"Tüm bunlar için kendini suçladığını biliyorum küçüğüm - sesinde bunu duyabiliyorum. O bir hastalık. Ve onunla başa çıkılacak. Artık sessiz kalmana gerek yok."

"Barry beni saklayabileceğini söyledi - bana yeni bir kimlik ve yeni bir hayat bulabilirmiş. Amerika'ya gelebilirmişim."

Sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Her gün ziyaret ederek beni kızdıracaksın, değil mi?"

"*Eğer* teklifini kabul edersem, o zaman evet."

"Bir yılımı hapiste geçirmeyi tercih ederim."

Şakacı ses tonuna gülümsüyorum. "Sanırım arkadaş olmaya başladık, Tobias." İnanmayan bir kahkaha atıyor ve telefonu yüzüme kapatıyor.

OceanofPDF.com

15

KADE

FLASHBACK

I Yunanistan'a biniş kartlarındaki saati kontrol etmek, bavulunun güvenli bir şekilde kapatıldığını bana bildirmeden önce Stacey ile bir saat boyunca mesajlaşmak
ve son dersinden sonra beni görecek.

Bu sabah arabamı almak istedi ama dürüst olmak gerekirse taşaklarıma yumruk atmayı tercih ederdim. Jason'ın arabasını mahvetti, suçu üstlenmek ve parasını ödemek zorunda kaldım ve bunu yeni siyah Audi R8'ime yapmasına izin vermeyi reddediyorum.

Ana yollardan ve herhangi bir canlı türünden uzakta pratik yapıyorduk. Şaşırtıcı derecede kötü değil ama tam olarak iyi de değil. Artık en azından araba kullanmayı biliyor ama güvenli bir şekilde değil. Base'e gözü kapalı güvenirdim.
kamuya açık bir yolda onunla arabaya binmeden önce.

Odamı sekizinci kez temizlerken Milo ve Hopper beni takip ediyor, toz zerreciklerinden kurtuluyorum. Esrar içerken köpekleri gezdiriyorum ve atıştırmalık bir şeyler toplayıp Stacey'e sandviç yapıyorum.

İşini bitirip onu aldığımda geç olmuştu ve malikâneye giderken yolda uyuyakaldı. Çakıllı yola girdiğimizde başı dönüyor ve elini elimde kilitli tutarak biraz yavaşlıyorum. Şöyle bir bakıyorum
Her birkaç dakikada bir, göğsümdeki sıcaklık her gün artıyor.

Malikanenin arazisinde durduğumuzda bana uykulu bir gülümseme veriyor.

Kapıdan girer girmez köpekler ona koşuyor, ben de onu çekiştiriyorum. Bavulu omzumda. Dizlerinin üzerine çöküp kulaklarını kaşırken beni görmezden geliyorlar.

"Sana beni daha çok sevdiklerini söylemiştim," diyor, ona orta parmağımı gösterdiğimde dilini bana doğru uzatarak. "Sen sadece kıskanıyorsun."

Hiç de değil. Aslında, köpekleri onun etrafında görmek, arkadaşlarım ve hatta Luciella ile olduğu gibi temkinli olmalarından çok daha iyi. Bu benim Kardeşim onlara hiç ilgi göstermiyor.

Stacey heyecanlanıp etrafta zıpladığında, onlar da onu taklit ediyor. O uyuduğunda, onlar da uyuyor. Bir film sırasında ya da telefonunda bir video izledikten sonra ağladığında, duygusal destek için ona sarılırlar. Yatma vakti geldiğinde, dişlerini fırçalamayı ve yüzünü yıkamayı bitirmesini bekliyorlar bizimle tırmanmadan önce.

Evet. Onu kesinlikle daha çok seviyorlar.

Belki şarkı söylediğinde fikirlerini değiştirirler.

Odama gittiğimizde, benim tişörtümü ve beni kızdırmaktan başka bir işe yaramayan bir şort giyiyor. Film başladığında, onun üzerinde
Önde, dizleri bükülmüş ve bacaklarını tembelce tekmeliyor, televizyona bakıyor, ben ise sırtımı yatak başlığına yaslamış oturuyorum.

Kıçının yanağını tutup sıkıyorum ve o da kıkırdıyor, sonra da şarkıya mırıldanarak eşlik etmeye başlıyor. Belli ki dikkatim dağılmıştı, çünkü gözlerim Şortunun altından kayan parmaklarımın üzerinde kal, onu
yoğur. "Bence kıçını sikmeme izin vermelisin."

Dokunuşumu tokatlayarak uzaklaştırdı. "Seni inciteceğim."

Kıkırdıyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Deneyebilirsin." Homurdanıyor. "Arabanı
çarpacağım."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Sana inanıyorum."

Stacey sırıtıyor. "Asla. Ben senden çok daha iyi bir sürücüyüm."

"Stacey, önümüzdeki yüz yıl boyunca ders alabilirsin ve yanına bile yaklaşamazsın."

Gülümsüyor ve filmi izlemeye devam ediyor, ben de onu izliyorum. Artık ona aşık olduğumu bile sanmıyorum. Aşktan daha güçlü bir duygu var mı? Eğer yoksa, ben bir tane yaratıyorum.

Sevgi ve nefes alamamanın bir karışımı gibi.
Ne yaptığını, nerede olduğunu merak eden düşünceler,

Eğer beni düşünüyorsa. Onu yakında göreceğimi bildiğimde kelebekler deli gibi çırpınıyor.

Stacey Rhodes Etkisi.

"Aman Tanrım!" diye kaba bir şekilde bağırıyor ve kalbim yeniden atmaya başlarken iki köpeğin de kafası yukarı kalkıyor. "Bu benim en sevdiğim şarkı!"

Dizlerinin üzerine çöküp kendini hazırlarken "Yapma," diye uyarıyorum onu. "Hazır mısınız, köpekçikler? Benimle şarkı söyleyin!"

Çığlık attığı "From Now On "un ilk notasında onunla ilişkimi bitirmeyi düşündüm.

Sesi her şeyi yok etmekle tehdit ederken köpeklerin bile kafası karışıyor. Odadaki ayna, cam ve süs eşyaları. Pencerelerin kırılmamasına şaşırdım.

Yüzümü ovuyorum. "Lütfen dur,

Stacey." Ama durmuyor.

"Kahretsin, kulaklarım saldırıya uğramış gibi hissediyor," diyorum, söylediği her kelimeyi vurgulamak için kollarını iki yana açtığında onları kapatıyorum.

Dehşete kapılıyorum, Stacey nakaratla birlikte yatakta ayağa kalkıyor, kollarını iki yana açmış, bir aşağı bir yukarı zıplayarak şarkı söylemeye devam ediyor.

Milo da onunla birlikte ulumaya başladı. Hopper ve ben birbirimize bakıyoruz,

Kalçalarını sallarken ve saçlarını harekete biraz bile uymayan kısımlarda savururken sessizce yardım için yalvarıyor.

Kulak zarımın tahribatına rağmen kıkırdıyorum. "İyi bir dansçı olman gerekiyordu."

Nefes nefese bana dönüyor, elleri kalçalarında, sonra yataktan atlıyor. "Hopper. Kalk!"

Hopper dinliyor, patilerini omuzlarına tutarken Stacey'nin boyuna geliyor, ikisi de odanın içinde dans ediyor. Bana şaşkın şaşkın bakmasına rağmen aynı şeyi Milo'yla da yapıyor ve şarkı söylemeye devam ediyor.

Sevimli görünüyor, bu yüzden onu izlemeye devam ediyorum - sırıtması ve kıkırdaması, gözlerindeki kamaşma, etrafta özgürce dolaşması ve hayatını yaşaması.

Ama sesi şok edici derecede kötü.

Hugh Jackman'dan derin bir nota yakaladı ve ben etkilendim. "Tamam, güzel. Bu iyiydi."

Ama sonra kıza geçiyor ve kulaklarım tekrar patlayacakmış gibi hissediyorum.

Şarkı sona erdiğinde o ve iki köpek yatağa atlıyor ve dans hareketlerini taklit etmeye çalışıyor, bacaklarını tekmeliyor ve yanıma kıç üstü düşüyor.

"Yatağı tamamen yanlış bir nedenden dolayı kıracaksın," diyorum ve o nefesini tutmaya çalışırken kendi sırıtışımla onu izliyorum.
köpekler ona devam etmesini söylemek için havlıyor. "Bu arada sesin boğulmuş bir kedi gibi çıkıyor."

Stacey dramatik bir şekilde soluk alıp veriyor, göğsü inip kalkıyor, yüzünde bir ter tabakası var. "Boğulmuş bir kedinin sesinin neye benzediğini nereden biliyorsun?"

Bileğimdeki görünmez saate bakıyorum. "Az önce son beş dakika kırk dokuz saniyeye tanık oldum. Cidden, neden bu kadar uzun süre açık kaldı?"

Dönüp avuçlarını göğsüme koyuyor, sonra çenesini onların üzerine koyuyor, orman yeşili gözleri kırık ruhuma bakıyor. "Bu şarkıyla evleniyoruz, o yüzden ne kadar uzun olursa o kadar iyi. Belki bir koridorda yürüme şarkısı değil ama kesinlikle ikili dans rutini yapabileceğimiz bir şarkı. Yapabilir misin?
Dans mı?"

"O korkunç performanstan sonra seninle evleneceğimi mi sanıyorsun?" I sırıtıyor ve bize bakan Milo ve Hopper'a bakıyor. "Köpekler bile travma geçiriyor. Gelecekteki çocuklarımız için korkuyorum."

"Eğer gelecekte bir çocuk olursa, seninle kutsanacaklar.
Görünüşümü ve kişiliğimi, özellikle de sesimi çok seveceksiniz." Gülümserken ağzım genişliyor, gözlerimin kenarları kırışıyor.
"Eğer çocuklarımız olursa dünyanın saklanması gerekir. İnkar edilemez bir şekilde dinsiz olurlardı."

Başını sallayarak susuyor, sonra beni öpmek için doğruluyor. "Bizim küçük dinsizlerimiz."

Havaalanına giderken Stacey radyodaki şarkıları değiştirip duruyor, ben de bileğini tutup parmaklarımızı birleştiriyorum. "Neden gerginsin?"

"Değilim," diye yanıtlıyor ama kullandığı utangaç ton beni hiç de ikna etmiyor.

"Eğer istemiyorsan gitmemize gerek yok. Son iki ayda çok seyahat ettiğimizi biliyorum."

"Hayır! Tanrım, hayır. Gitmek istiyorum," diyor çaresizce, ben arka yollara çekerken vücudunu bana doğru çeviriyor. "Sadece..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Söyleyeceğim şeye gülme, tamam mı?" Buna

söz veremem. "Sorun nedir?"

Dudakları düzleşiyor ve bakışlarını pencereden dışarı, yanımızdan geçen ağaçlara doğru sürüklüyor. "Idon'tthinkyoulikemeanymore."

Kaşlarımı çattım. "Eh?"

Oflayıp pufluyor ve başını koltuk başlığına yaslıyor. "Kilo aldığım için mi?"

Arabayı yolun kenarına çekip motoru durdurdum, elimi koltuğuna koydum ve şaşkınlıkla ona döndüm. "Affedersiniz?"

"Neredeyse bir haftadır bana dokunmadın." Bir omzunu kaldırıyor, sesi alçak. "Belki de değiştiğim içindir diye düşündüm. Haplar beni çok kötü etkiliyor ve çok ama çok huysuzum. Sana patladım
geçen gün, ve bu hiçbir şey içindi. Bana olan ilgini kaybettiğini düşünüp duruyorum, eğer kaybediyorsan sorun değil ama bilmeyi tercih ederim."

Saatler önce ona kıçını sikip sikemeyeceğimi sordum. "Asla yapamam Sana olan ilgimi kaybettim," diyorum. "Bu da nereden çıktı?" Bir şey mi yaptım ya da söyledim?

"Yani hala benden hoşlanıyor musun?"

Sırıtıyorum, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "'Çekici' senin için kullanacağım bir etiket değil. Bundan çok daha fazlası. Tüm huysuzluğunla çok güzelsin - bence sen dünyadaki en harika insansın.
dünya. Ve sen tamamen benimsin." Öne doğru eğildim ve dudaklarını iddialı bir öpücükle yakaladım. "Benimsin."

"Senin" diye fısıldıyor, yüzümü kavrıyor ve ağzıma gömülüyor. Dilinin ucu dudaklarımda gezinirken diğer her şey yok oluyor ve ben de kendiminkini ayırıyorum, öpüşmeyi derinleştirirken ikimiz de tadıyor, yalıyor ve emiyoruz.

Kemerlerimizi çözüyorum ve onu kucağıma çekiyorum. "Bir daha asla senin hakkında hissettiklerimden şüphe etme, anladın mı?" Alt dudağını dişlerimin arasına alıp, geri çekilmesine izin verene kadar emiyorum. "Senin hakkında ne hissettiğimi kanıtlamamı ister misin?"

"Evet," diye inliyor kalçalarını aşağı çekip sertleşen sikimi ona doğru sürttüğümde.

"Bana yaptığın şey bu," diyorum ona, kalçalarını üzerimde sallamak için tutuşumu kullanırken, aletimin alt tarafı, seyahat etmeyi seçtiği küçük siyah elbisenin içinden girişine ve klitorisine sürtünüyor.

Ağzımı yalayıp yutuyor, elleri saçlarımda bana karşı hareket ediyor ve ben de kıçını avuçlayarak kıyafetlerimizin arasından bana binmesini sağlıyorum. O nefes nefese
mükemmel ritmi bulur, kaldıraç olarak kullanmak için direksiyonu arkadan kavrar.

"Siktir," diyorum, elbisesini çıkarıp yolcu koltuğuna fırlatırken kaşlarım konsantrasyonla çatılıyor. Tangası her sürtünmede bana doğru kayıyor ve küçük kumaş parçasının ne kadar sırılsıklam olduğunu görebiliyorum.

Onu kenara çekip iki parmağımı içine sokuyorum ve yumuşak bir çığlık atıyor. "Parmaklarıma bin, Çilli."

Söyleneni yapıyor, kalçaları yuvarlanıyor, tırnakları bana batıyor.
Ağzı dudaklarımdan dökülmek isteyebilecek başka kelimeleri sustururken omzumdan.

Amı sıcak ve sıkı, duvarları parmaklarımla onu sikmeye başladığımda parmaklarımın etrafını sarıyor, onları kıvırıyor ve parmaklarımı derinlere sokuyorum. Kulağımda inliyor ve eğer şimdi sikimi içine sokmazsam, pantolonuma boşalacağım.

İkimiz de beni şortumdan kurtarmak için hızla çalışıyoruz ve kalçalarını kaldırıp yavaşça üzerime inerken hiç zaman kaybetmiyoruz, sikim ıslak amının içinde santim santim kayboluyor.

Kollarımda inleyip titreyene kadar bana biniyor. O zaman
Gıcırdatmaya devam etmek için mücadele ederken, kalçalarını aşağı doğru çekerken aynı zamanda yukarı doğru itiyorum, göğüslerini yüzümde zıplatacak şekilde içine giriyorum. I
Dişlerimle bir meme ucunu yakalayıp emiyorum, sonra diğerini tutup çimdikliyorum ve onun sikimi boğduğunu hissediyorum.

"Oh Tanrım," diye nefes alıyor. "Aman Tanrım."

Kapıyı açıyorum, onu kaldırırken içinde kaldığımdan emin oluyorum, onu arabanın önüne indirirken bana karşı tutuyorum. Göğsünü itiyorum, böylece arkaya doğru yatıyor ve sertçe sokup çığlık atmasını sağlamadan önce yavaşça dışarı çıkıyorum.

Neyse ki karanlık ve etrafta kimse yok.

Her bir santimin içinden kayışını izliyorum, onun uyarılmasıyla kaplanmış, kalın kafa ben derine itmeden önce neredeyse dışarı çıkmış. Dizinin arkasını tutuyorum ve bacaklarından birini omzuma koyuyorum, böylece onu becermek için daha iyi bir açı elde ediyorum.

Vücudumu onunkinin üzerine indirirken beni öpüyor, ikimiz de arabanın üzerindeyiz şimdi, yavaşça içine girip çıkarken kasık kemiğimi klitorisine bastırıyorum.

Etrafımız ağaçlarla çevrili ve onun inlemeleri ve bizim ağır nefeslerimiz muhtemelen vahşi doğada yankılanıyor ama ikimizin de umurunda değil gibi görünüyor. O
Dilimi emiyor ve dudağını ısırıyorum, saçlarından bir avuç tutuyorum ve boğazından aşağı öpmek için başını yana yatırıyorum.

Kulağının altındaki hassas noktayı emerken tüm vücudu titriyor, bu yüzden tekrar yapıyorum, daha sert, yalıyor ve ısırıyorum ve taşaklarım tekrar gerilirken derin bir inilti çıkarıyorum.

Onu ters çeviriyorum ve arkadan yavaşça içine giriyorum. Amcığı sırılsıklam, ben onu tekrar, sonuna kadar sikerken kalçalarından aşağı damlıyor.

Vurduğum açı ve kıçının titremesi yıldızlar görmeme neden oluyor. Dişlerimi sıkarken, at kuyruğunu yumruğumun etrafına sararken ve onu daha sert becermek için kaldıraç kullanırken siyah noktalar görüşümü dolduruyor.

Sadece tokatlanan tenin sesi ve onun adımı inlemesi var,
Sonra Stacey zevkli bir çığlık atıyor, amcığı orgazmı boyunca beni boğuyor. Gelgit dalgası gibi içine çöküyor ama ben durmuyorum. Hızımı koruyarak kalçalarını geriye doğru çekiyorum, böylece sadece elleri arabanın üzerinde kalıyor. Eğildim
Elimi belinden bacaklarının arasına doğru indirdim ve parmaklarımı onun uyarılmışlığına buladım.

Ben hızlandıkça çığlık atıyor, klitorisinin etrafında aynı hızla dönüyorum.

Her sert itişte sikim içinde zonkluyor. "Siktir Stacey," diye homurdanıyorum gözlerimi kapatırken - sonra içine boşaldığımda tamamen hareketsiz kalıyorum, orgazmım neredeyse beni yere seriyor. "Siktir."

Zirveden inmemiz birkaç dakikamızı aldı. Yavaşça içinden çıkıyorum, kalçalarından aşağı sızan döllerimin görüntüsüyle büyüleniyorum.
Onu yüzüme doğru çevirerek çenesini kavrıyorum ve nefesimi tutmaya çalışırken onu öpüyorum.

"Bu seni hâlâ istediğimi kanıtlar mı? Seninle ilgili her şeyden etkilendiğimi mi?"

Tek yapabildiği başını sallamak, sersemlemiş, gözleri tamamen açılmış.

"Güzel. Herhangi bir şüpheniz olduğunda bunu hatırlayın. Bana yapıştın kaldın, Çilli." Başını eğdiğinde bana bakması için çenesini kaldırıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Alış buna."

Giyinmesine yardım ediyorum ve tuvaleti kullanabilmesi için en yakın tuvalette duruyoruz. Yiyecek bir şeyler aldık ve arabayı Ride and Fly'a park ettik,

biraz alışveriş yaptık. Ona bir Kindle ve parfüm, ikimize de birer fotoğraf makinesi aldım ve yola çıkmayı beklerken bara yerleştik.

Biniş kartlarımızın fotoğrafını çekerken bana rastgele "İçimden döllerin akıyor" diyor. Yanımızdaki bir grup nine bize dehşetle bakıyor. "Hayır, ben ciddiyim. Hapşırdığımda mı? Bom."

Biramda boğuluyorum. "Bazen keşke bu saçmalığı kendine saklasan diyorum."

Meyveli elma şarabını yudumluyor. "Bayılıyorsun."

Seni seviyorum*, demek istiyorum. Ama onun yerine gülüyorum ve diyorum ki, "İçin. Yirmi dakika içinde uçağa bineceğiz."*

En yoğun sezon olmadığı düşünüldüğünde Yunanistan çok sıcak.

İlk gün bölgeyi keşfettik ve son gün için eşleşen dövmeler için rezervasyon yaptırdık. Bize The Greatest Showman*'dan bazı şarkı sözlerinin karıştığı ölü bir gül çizdim.*

Yiyoruz, içiyoruz ve plaja gidiyoruz. Stacey'i daracık bikinisiyle güneşlenirken izliyorum. Sırtına ve bacaklarına güneş kremi sürerken sertleşmemeye çalışıyorum ve onu suya taşırken içine girmemeye çalışıyorum.

Birkaç gün sonra, bir restoranda otururken, dört yaşlarında küçük bir kız anne ve babasını kaybetmiş. Stacey iyi olup olmadığını soruyor ve ağlamaya başladığında küçük elini tutuyorum ve ebeveynleri arıyoruz. Kız ağlamaya başladığında
gerçekten üzülüyor, onu restoranın içinde gezdiriyorum, sahibine çocuklarını arayan birini fark edip etmediğini soruyorum.

Yanmaya başladı, biz de yüksek faktörlü bir güneş kremi aldık ve
Ben diğer dükkânlara dalıp çocuğunu kaybeden olup olmadığını sorarken Stacey onu bununla yıkıyor.

Bir saat sonra kollarımda uyuyor ve ben de telefonumdan en yakın polis karakolunu arıyorum, çünkü saat neredeyse gece yarısı.

Stacey bana tuhaf bir ifadeyle bakıyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Seni çocuklarla görmek beni çıldırtıyor," diyor fısıltıyla.

Kıkırdıyorum ve elini tutuyorum, istasyona doğru yürürken hala küçük kızı taşımayı başarıyorum. Stacey sessizce baba olmayı sevdiğimi haykırmaya devam ediyor.

İstasyona vardığımızda aileler bize doğru koşuyor ve çocuklarına sarılırken bize teşekkür ediyorlar. Ağlıyorlar ve bize kaçtığını söylüyorlar. Onlar diğer tatilcilerle konuşurken.

Çocuğa beşlik çakıyorum ve ayrılmadan önce bir memur bize tekrar teşekkür ediyor. Ama Stacey hala gidiyor. Bana tam beş yıl sonra hapı bırakacağını ve beni kendi çocuklarımla görmek için sabırsızlandığını söyleyip duruyor.

Hüsnükuruntu, değil mi? Benim onun için hissettiklerimi o da benim için hissediyor olmalı.

Onu seviyorum ve ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum, ama ya çok ısrarcı olursam?

Belki de ona nasıl hissettiğimi söylemeli ve tepkisini görmeliyim. Belki aynı fikirde olduğumuzu bilmek iyi gelir. Sonuçta o benim kız arkadaşım. Duygularım konusunda dürüst olmalıyım.

Dördüncü gece, bütün günü yüzme barı olan bir havuzda geçiriyoruz ve suyun içinde parçalanıp öpüşüyoruz. İnsanlar bizi görebiliyor ama kimin umurunda?

Bu kızı görüyor musun? O benim kızım.

"Durman gerek," diyor kıkırdayarak. "Sertleştin ve bu havuzda bizimle birlikte otuz kişi var."

"Belki de röntgencilikle ilgileniyorlardır." Onu çelikten daha sert olduğuna şüphe olmayan sikime doğru sallarken kaşlarımı oynatıyorum. "Çillerim biraz teşhirci olup beni bu kadar insanın önünde sikecek mi?"

Sarhoşuz, suyun içinde mutlu bir şekilde sallanıyoruz, zamanın tadını çıkarıyoruz.
buradaki diğer çiftler gibi birlikte. Bu hoşuma gitti. Hayır, bunu seviyorum. Onu seviyorum. Onu çok seviyorum.

"Benim daha iyi bir fikrim var."

Mırıldanıyorum ve boğazını öpüyorum, bizi yüzeyin üzerinde tutmak için parmak uçlarımda duruyorum. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Hadi sahile gidelim."

Elimi tutup beni sudan çıkarırken, "Kıçıma kum girmesini istemiyorum," diyorum. Şezlonglara doğru yürürken kollarımı ona doluyorum. "Ama oral seksi reddetmeyeceğim."

"Kapa
çeneni."

Kapattım.

Kuruduktan ve giyindikten sonra Stacey tekrar elimi tutuyor ve bizi genellikle onu büyüleyen ateş dansçılarının yanından geçirerek dar sokağa götürüyor

sahile açılıyor. Biz sağ tarafta kalıyoruz.

Sırıtıyorum ve ayakkabılarımızı çıkarıp çıplak ayaklarımızla kumda yürürken onu izliyorum.

Yakındaki bir barda müzik çalıyor ve onu iki kez döndürüyorum, belinden tutmak için kendime çekiyorum ve sırtı bir mağaranın duvarına çarpana kadar yavaşça geriye doğru dans ediyorum, hemen arkasından su akıyor.

"Senden hep hoşlandım, bunu biliyor muydun?"

Kollarını boynuma doluyor. "Bunu göstermek için garip bir yolun vardı."

Dudaklarımı yalıyorum, alkol konuşmamı engelleyebilecek kaygıyı gölgeliyor. "Seni en başından beri istiyordum. Seni o kadar çok istedim ki, bu beni delirtti. Senden nefret ettim çünkü kız kardeşimin en iyi arkadaşıydın. I bana katlanamayacağını biliyordum."

Stacey'nin dudakları aralanıyor ve ses tonuma uyan ciddi ifadeyi sessizce inceliyor.

"Seni öpmeye cesaret ettiğimde, bunu berbat etmemek için kendime yalvardım." Parmaklarını saçlarımın arasına soktu. "Ben de öyle."

Gülümsemek istiyorum ama sinirlerim beni yakalıyor. "Sadece yarım yıl oldu ama sanki daha uzunmuş gibi geliyor. Sen benim her şeyimsin, Stacey. Her şeyi. Sürekli seni düşünüyorum ve seni görme zamanı geldiğinde heyecanlanıyorum. Daha önce hiç kimseden etkilenmemiştim; bunu biliyor muydun? Asla. Bir kere bile çekici bulduğum biriyle karşılaşmadım. Kırıldığımı, duygularımın sınırlı olduğunu düşünüyordum ama henüz seninle tanışmamıştım."

Gözleri yaşarıyor ama sadece dinliyor.

"Her şeyi seninle istiyorum. Eve gidip herkese birlikte olduğumuzu, çocuklarımız olacağını ve birlikte yaşlanacağımızı söylemek istiyorum. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" diye soruyor, çok yumuşak bir sesle.

Yüzünü ellerimin arasına alıp kulaklarının arkasındaki saçları okşuyorum. "Çünkü seni seviyorum. Yıllardır sana aşığım - tek düşündüğüm buydu. Ve her geçen gün sana daha çok aşık olmaya devam ediyorum."

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve başparmağımla gözyaşını siliyorum. "Beni seviyor musun?"

"Aşığım. Sana aşığım, Freckles."

Alt dudağı titriyor, vücudu benimkine yaslanıyor. Sesi titreyerek fısıldıyor: "Ben de sana aşığım."

Başımı eğip ağzına şefkatli ve sevgi dolu bir öpücük kondurduğumda kalbim göğsümde patlıyor. "Sonsuza dek benim olacak mısın, Çilli?"

Başını sallıyor ve ikimiz de gülümsüyoruz, kıkırdıyoruz ve onu kaldığımız yere sürüklemeden önce mağara duvarına doğru bastırırken öpüşüyoruz.

"Beni mi kaydediyorsun?"

Stacey sırıtıyor, ben kurulanmaya çalışırken telefonunu kaldırıyor.

"Ve işte bayanlar ve baylar, harika erkek arkadaşım Kade Mitchell." Karın kaslarıma zoom yapıyor. "Spor salonunda yeni ama şunlara bak!" Güneş yanıklarıma tokat atıyor ve ben de onu
otel odamızın balkonunda. "Ne kadar şanslıyım?"

Ben saçlarımı havluyla ovalarken, o sadece siyah üstümü giymiş, iç çamaşırsız, saçları ıslak, kamerayı sürükleyerek odayı kaydediyor
Dün gece içinde saatler geçirdiğimiz büyük banyoyu. Sonra kameraya manzarayı göstermek için balkona çıkıyor.

Güneş denizin üzerinde batıyor, gökyüzü son altı gündür her gece izlediğimiz turuncu bir ışıltıya bürünüyor. Bir gece daha ve sonra gerçekliğe döneceğiz.

"Ve şurada" - sahilin yanındaki mağarayı işaret ediyor - "Kade'in beni ilk kez sevdiğini söylediği yer."

Gülüyorum ve şortumu çekip onu sahanlığa kadar takip ediyorum.

"Onun için her şey olduğumu, birlikte yaşlanacağımızı ve bir sürü bebeğimiz olacağını söyledi." Suratını asıyor. "Dürüst olmak gerekirse sarhoştu. Belki de beni sevmiyordur."

Çok muhtaç. "Seni seviyorum." Kollarım beline dolandı. Duygularımı itiraf ettiğimde sarhoştum ama yalan değildi. "Sen
abartıyorsun, Freckles." Boynuna yumuşak bir öpücük konduruyorum. "'Bir sürü' kullandığım kelime değildi. Yanlış hatırlamıyorsam sen de ağlamış ve beni sevdiğini söylemiştin."

Telefonunda bir şeye dokunuyor ve ekranda yüzlerimiz beliriyor. "Çok tatlıyız."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve onu gıdıklamaya çalıştığımda irkiliyor. "Bana şirin demeyi kes."

"Ama sen öylesin! Sırtıma krem sürdün ve bütün gün plaj çantamı taşıdın."

"Deliğimi açmaya çalışıyordum," diye cevap veriyorum ve koluma tokat atıyor.

"Bunu kaydediyorum ve sen pis olmaya devam ediyorsun!"
Parmaklarımı yavaşça üstünün altında, ten tene gezdirirken kız arkadaşım bana bakıyor. Eğiliyor
Başını bana doğru çevirdi, böylece yanak yanağaydık. "Kes şunu." Ellerimi göğüslerini okşamaktan uzaklaştırıyor ve sonra konuyu değiştirerek "Dünyaya anlat,
Kade. En iyi sürücü kim?"

Homurdanıyorum. "Yine mi bu? Yeni arabamı neredeyse parçaladığını düşünürsek, bunu kaybettiğini söyleyebilirim."

Gözlerini deviriyor, bana doğru eğiliyor. "Hangi on dokuz yaşındaki çocuğun siyah Audi'si olur ki? Ne kadar da tahmin edilebilir bir zengin çocuğu."

"Seni onun üzerine yatırdığımda şikayet etmiyordun."

Stacey inliyor ve telefonunu indiriyor. "Hey! Eğer böyle şeyler söyleyeceksen bunu gelecekteki çocuklarımıza gösteremem!"

Boynuna doğru gülerek onu bedenime daha sıkı sarıyorum.

Çocuk isteyip istemediğimi sormuştu, her ne kadar sadece on dokuz yaşında olsak da.
hiçbir yerde hazır değil ya da bir pozisyonda değil, ama bir aileye sahip olma fikri
çok doğru görünüyor. Şimdi değil tabii ki; kimse aylardır çıktığımızı bilmiyor ama önümüzdeki yıllarda Stacey Rhodes ile çocuk sahibi olmak,
Kesinlikle.

Elli yaşından önce onları büyükanne ve büyükbaba yaparsam annem, babam ve Ewan'ın beni parçalayacağını düşünüyorum.

Hazır olduğumuzda otelin yakınındaki karaoke bara gidiyoruz. Stacey'nin eli benimkinde yumuşacık, çilli teni güneşle daha da belirginleşmiş, saçları parlak ve karanlık dalgalar halinde sırtından aşağı düşüyor. Her şeyi belgeliyor, birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı, manzarayı, yüzümdeki gülümsemeyi videoya çekiyor.
saçma bir şey söylüyor.

Hay sikeyim. O kadar güzel ki.

Her gece bu bara geliyoruz, her seferinde kendimizden geçmiş bir şekilde bir düzine yaşlı çiftle birlikte sahnede şarkı söylüyoruz. Genelde davranışlarımdan iğrenirdim ama bu tatil farklı - her zaman yaptığımız gibi sadece birlikte vakit geçirmek için gizlice kaçmıyoruz; biz gerçek bir çiftiz - aşığız ve ailelerimize ilişkimizi anlatmaya hazırlanıyoruz. Sonunda aileme arkadaşlar da her şey.

Beni yumuşattığını iddia ediyor, ama bu imkansız - ben her zaman sertim.

Ailesi benden hoşlanmayacaktır. Ne de olsa ben Tobias Mitchell'ın oğluyum. Babasıyla çoktan tanıştım ve bahçeye girmemden memnun olmadı. Onun
Üvey kardeş Kyle'ın söyleyecek bir şeyleri olacak ama umurumda değil. Benim asıl endişem Stacey ve herkes ona yapabileceğini söylediğinde nasıl hissedeceği.
Bir psikopatın oğluyla birlikte olmaması gerektiğini benden çok daha iyi biliyor.

Ne olursa olsun, Yunanistan'dayız, güneşin, denizin ve seksin tadını çıkarıyoruz. Geri kalan her şey siktir olup gidebilir.

Görünüşe göre Thirty Seconds to Mars'tan "King and Queens" bizim şarkımız.
gece için. Stacey birinden bizi kaydetmesini istiyor, ben de beşinci votka shot'ımı yutup kayıp bir köpek yavrusu gibi onu sahneye kadar takip ediyorum.

Koro boyunca bağırdığımız için boğazım yanıyor. Onu kalabalığın önünde öpüyorum ve onu kollarıma aldığımda tezahürat yapıyorlar.

Otel odasına döndüğümüzde, çıplak ve birbirimizin bedenlerine sarılmış halde klibi izliyoruz ve beklediğim kadar korkunç. Stacey'nin sesi boğulan bir kedi gibi çıkıyor ve kendi sesine kıkırdayıp duruyor.

Ama mutlu görünüyoruz.

Videoyu izlemeye devam ederken kıkırdamaları göbek kahkahasına dönüşüyor, onu sahneden kaldırıp kollarımda döndürürken
ve kuma düştük. Buraya dönmeden önce orada uzun süre konuşmuştuk. Kaydın hala açık olduğunu bilmiyor olmalıydı.

Dez ve Base onunla yaptığım şeyleri görselerdi benimle arkadaş olmayı reddederlerdi. Ama her zaman eğlenceli bir yanımı ortaya çıkarıyor, tıpkı onun gibi
Mutluluk bulaşıcıdır ve ben bundan gayet memnunum.

Babam bu seyahati duyana kadar bekleyin. Gerçeklikten bir süreliğine uzaklaşmamıza yardımcı olmak için ilk birkaçının parasını ödedi, ancak Ewan ile birikim yapmak için çok çalıştım ve Stacey'nin kenara ayırdığı biraz parası vardı, bu yüzden bu tatil için birikimlerimizi birleştirdik. Ona onu sevdiğimi söyleyeceğimi söyledim ve benim için heyecanlandı - var olduğunu hiç bilmediği yeni bir yönümü gördüğünü söyledi.

Stacey bunu yaptı. İlişkimizin başlangıcında bana kıyamet ve kasvetten daha fazlası olduğunu, düşük ruh halimin
Kontrol edilebilir, dünyaya duyduğum nefretin kim olduğumu tanımlamaması gerektiğini.

Onun için düşmem gereken her şeyi bana o öğretti. Çizimlerim bile daha iyi olmaya başladı.

Stacey üzerime oturuyor, kalçaları belimin iki yanında, elinde fotoğraf

makinesi. "Gerçekten mi? Daha fazla fotoğraf mı?" İki tane daha çekince kaşlarımı kaldırıyorum.

"Anı yaşa, Stacey."

Işıldıyor. "Öyleyim. Sadece geriye dönüp bakabileceğim bir sürü şey olsun istiyorum."

Doğruldum ve onu öptüm. "Sanki ikimizden birinin başına kötü bir şey gelebilirmiş gibi konuşuyorsun. Ben hiçbir yere gitmiyorum, sen de öyle."

Stacey parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, gözleri hâlâ kapüşonlu ve gecenin üçüncü orgazmından sersemlemiş. "Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?"

"Söz konusu sen olduğunda, Çilli, her şeyi yaparım."

Ve bunda ciddiyim. Burada kalmak istiyor; bunu gerçekleştireceğim. Başka bir gezegene taşınmak istiyor; bizi buradan bir sonraki rokete bindireceğim.

"Arabanı tekrar kullanmama bile izin veriyor musun?"

"Şey..." Bizi ters çevirip bacaklarının arasına yerleştiğimde kıkırdıyor. Burnu güneşten kızarmış, dudaklarımı hafifçe burnuna bastırıyorum. "Bunun dışında her şey."

OceanofPDF.com

16

STACEY

W Luciella indiğinde Barry onu alması için bir araba gönderir ve Luciella şaşkın bir halde malikâneye varır. Etrafındaki tüm ekstra eşyalara bakar.
korumalar, silahlı ve çevik kuvvet teçhizatlı olanlar ve ön girişte sıralanmış siyah cipler.

Hikayemi anlatmaya hazırlanırken Aria'nın yanımda durup sessiz desteğini sunduğunu hissediyorum.

"Neler oluyor?" Luciella soruyor ama ben bir şey söyleyemeden Tylar, Kyle'ın peşinden ön kapıda beliriyor.

Yolda onu alacağını söyledi ve bu tipik bir durumdu.
aynı anda geliyor. Görünüşe göre bunu şimdi yapacağım. Lu'ya önce bu konuda bir uyarıda bulunmak istedim ama yara bandını yırtıp atsam da olur.

"Hepimiz yemek masasında oturabilir miyiz? Ya da ofisinizde?"

Aria'ya soruyorum. "Ofisimde. Sandviç ve içecek getirtirim."

Luciella kaşlarını çatıyor. "Bana neler olduğunu anlatacak biri var mı?" "Ben anlatacağım," diyorum. "Hadi gel."

Aria'nın ofisine yürüyüş hayatımın en uzun yürüyüşüydü. Kimseye bakamıyorum, doğru düzgün nefes alamıyorum, sessizce bunun sorunsuz geçmesi için yalvarıyorum.
Tobias Chris'le ilgili küçük ayrıntıları biliyor ama anlattığım tek kişi babam, o da her şeyi yüzüme vurdu.

Barry bana her gün ne olduğunu soruyor, ama ne zaman anlatmaya çalışsam
Gerçek kelimeleri formüle edemiyorum, dağılıyorum ve ağlıyorum - ama sanırım onun bir fikri var. Görünüşe göre üvey kardeşimin üç kişiyi soğukkanlılıkla öldürdükten sonra beni dövdüğünü ağzımdan kaçırmışım.

O geceyi unutmak mümkün değil - rüyalarımda onların yüzlerini görüyorum.
Bazen kâbusa dönüşüyorlar ve ben karşı koyamıyorum. Kimse benim için gelmiyor - herkes benimle işini bitirdiğinde sadece Chris geliyor.

Titriyorum ve titrek bir nefes alıyorum. Chris bulunduğunda belki kendimi daha iyi hissedecek ve düzgün bir uyku çekeceğim.

İlk kez herkese tüm gerçeği söyleyeceğim. Yalanlarımın sebebini. Gizli üvey kardeşim, feci taciz, hamilelik kaybı ve tecavüz ve son olarak en iyi arkadaşımın erkek kardeşiyle yaşadığım fırtınalı aşk. Tek normalliğim ve beni ayakta tutan şey.

Gergin kelimesini kullanmazdım ama çok gerginim.

Bu iş çok farklı yönlere gidebilir. Ya babamın inanmadığı gibi onlar da bana inanmazsa? Ya Kyle duyduktan sonra kardeşinin tarafını tutarsa? Her şeyi mi? Barry ona Chris'in bana vurduğunu, Barry'nin beni malikâneye götürdüğü gece beni arkadaşlarına sattığını söyledi. Hem kardeşine hem de kendisine çok kızgındı ama kardeşinin bana yaptığı diğer her şey hâlâ aklımda.

Oturuyorum, ellerim masanın altında kıpırdanıyor - Tylar sağımda ve Luciella pencere kenarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, hâlâ kayıp. Aria ve Barry Kyle'ın yanında, benim karşımda oturuyorlar.

Ben her şeyi açıklamaya çalışırken herkes sessiz kalıyor. Başlıyorum Kade - nasıl gizlice dolaşmaya başladık, fırsat buldukça birbirimizi görme döngüsüne girdik. Lu'ya bakıp duruyorum - bana bakmıyor. Ama dinliyor.

"Yunanistan'dayken aramızdaki şeyin tehlikeli olduğunu fark ettim. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyordum ama o kadar çok şey vardı ki
barikatlar."

"Sen de mi Yunanistan'a gittin?" Kyle soruyor. "Ne kadar 'birlikteydiniz'?"

"Yaklaşık bir yıl boyunca erkek arkadaşımdı." Omuz silkiyorum. "Pek çok yere gittik. Uzaklara gitmek saklanmamız gerekmediği anlamına geliyordu."

"Sonra ne oldu?" Tylar soruyor. "Onu sevdin mi?"

Derin bir nefes alıp onlara biraz daha anlatıyorum ve bu sırada Luciella sessiz kalıyor, ayakkabılarına bakıyor. Bazı kısımlarda başını sallıyor, bazı kısımlarda sallıyor ve sonunda başını kaldırıyor. "Neden yalan söyledin ki?

Bana mı? Bana sadece kardeşimle bir ilişkin olduğunu söyleseydin ne zararı olurdu ki?"

Tylar başını Lu'ya doğru çeviriyor. "Bu bir şeyden daha fazlasıydı. Ve kardeşinin bunu öğrenmesinden korkuyordu!"

Lu tekrar başını sallıyor. "Yani sessiz kalmak için beni bahane olarak kullandın." "Hayır," diye cevap veriyorum. "Bize Kade ve arkadaşlarından uzak durmamızı söyledin. Tylar'ın Dez'den ayrılmasına bile neden oldun!"

"Çünkü arkadaşlığımız için endişeleniyordum! Böyle bir şeyi benden saklaman gerekiyorsa, belli ki yeniden değerlendirmeye ihtiyacın var! İki değil sadece bir kardeşin olduğu yalanını bile söyledin! Bunu kim yapar?"

Ona bakarken gözlerim doluyor. "Ağabeyim on dört yaşımdan beri beni taciz ediyor. Odama gizlice girer ve kendine dokunurdu, beni kendime dokundururdu ve bunu kaydederdi. Ben küçükken duşuma girer ve beni izlerdi. Beni arkadaşlarına *sattı*, bana vurdu ve yaptığım her şeyi kontrol etti."

Üstümün önünü, anahtarla bıraktığı yara izini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyorum. "Her yerimde yara izleri var. Hepsi gizli yerlerde. O hasta. Onu öpmeyi reddettiğim için gözümün önünde birini öldürdü ve sonra Kade'den uzak dursun diye her gece yatağa girdiğimde defalarca ona dokunmamı istedi - yanımda çıplak uyurdu ve beni onu yapmaya zorlardı-" Duruyorum, sesim kesilirken başımı eğiyorum. "O bir canavar."

Kyle utanç içinde başını eğiyor. "Siktir."

"Çok üzgünüm Stacey," diyor Tylar. "Keşke bize söyleseydin de sana yardım edebilseydik."

"Polise gittim ve o bunu da berbat etmeyi başardı. Akli dengemin yerinde olmadığını ve psikiyatrik yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüler. Nora bile onun tarafını tuttu."

"Annem gerçeği bilseydi, onu kapı dışarı ederdi."

"Babama söyledim," diyorum, bana hayalet görmüş gibi bakan Kyle'a bakarak. "Ona Chris'in bana yaptığı şeyleri anlattım ama bana ilgi manyağı dedi. Bana yardım etmesi için ona yalvardım. *Yalvardım*. O da zihinsel yardıma ihtiyacı olan hormonlu bir genç olduğumu söyledi."

"Stacey..." Kyle dudakları titrerken başını sallayarak sözünü kesiyor. "Özür dilerim. Seni korumalıydım."

"Bu sizin hatanız değildi. Chris hepinizin yanında sevgi dolu bir ağabey gibi davrandı ama kapalı kapılar ardında tam bir şeytandı. Bunu size söyleyen tek kişiye söyledim.

beni koruması gerekirdi ama o... o bana inanmadı." Gözlerimin altını siliyorum. "Ondan sonra bana farklı baktı, bana bir veletmişim gibi davrandı... Babamı yavaş yavaş kaybediyordum. Başka birine nasıl anlatabilirdim? Onları da kaybetme riskini göze alırdım."

"Babanın seni dinlemediğine inanamıyorum," diye alay ediyor Tylar. "Eğer hayatta olsaydı, onu tokatlardım."

Aria kendine sarılıyor, gözleri ıslak. "Hiç kimse bunu yaşamamalı. Baban seni korumalıydı. Seni hayal kırıklığına uğrattığı için üzgünüm tatlım, ama bunu yapmayacağız. Artık biz varız. Etrafında hepimiz varız. Tutuklanmasını istiyorsan bana söyle, ben ayarlarım."

"Onun tutuklanmasını değil, ölmesini istiyorum." Sözlerim sert, tereddüt bile etmiyorum. "Onun ölmesini istiyorum." Etrafıma, yanımdaki herkese bakıyorum. "Bana yaptığı onca şeyden sonra yaşamayı hak etmiyor. Ve tek kişinin ben olduğumdan da şüpheliyim."

Başını salladı. "Anlıyorum." Anladığını biliyorum. Muhtemelen buradaki herkes arasında en çok anlayan o.

"Kız arkadaşı onu terk etti çünkü birine aşık olduğunu söyledi. başka." Kyle ellerini saçlarında gezdiriyor. "Benim önümde ona tokat attı ve hasta olduğunu söyledi."

Tylar yutkunur. "Çürükleri fark etmeliydim. Ben ve Luciella'nın hiçbir fikri yoktu."

Luciella tüm bu süre boyunca sessiz kaldı ama sonra şöyle dedi: "Sana sordum ve sen de düştüğünü söyledin. Bir yalan daha."

"Başka seçeneği yoktu, Lu!" Tylar onu tersliyor. "Söylediği tek bir kelimeyi bile dinledin mi? Sessizliğe zorlandı!"

"Lütfen tartışmayın. İkinize de yalan söyledim. Suçlu benim."

Kyle elini benimkinin üzerine koyuyor. "Yapma," diyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Sakın bunu söylemeye cüret etme. O pisliğin yaptıklarının suçlusu sen değilsin. Onunla aynı lanet evde yaşadım ve ben... Ben... Kahretsin, Stacey. Ne kadar boktan bir ağabeyim."

"Ben de sana yalan söyledim."

"Her zaman küçük bir kız kardeş istediği için seni sahiplendiğini sanıyordum. Bunu yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annemin gerçeği bilmesi gerekiyor. Onu arayıp anlamasını sağlayacağım."

Tylar diğer elimi tutuyor. "Biz varız, Stacey. Bize sahipsin." "Başka bir şey daha var." Bir an tereddüt ediyorum, göğsüm sıkışıyor. "Hamileydim," diye ağzımdan kaçırıyorum ve herkes bana bakıyor. Aria sadece başını eğdi.

Başını. "Bir kızım vardı. On altı haftalık hamileydim ve Chris ultrason resmini bulduğunda beni öyle bir dövdü ki onu kaybettim." Titriyorum, gözlerim yanıyor. "Kızımızı kaybettim ve sonra-" Duruyorum, devam edemiyorum. *Önce Kade'i sonra da babamı kaybettim.*

Tylar bana sarılıyor ve Luciella koluyla gözlerinin altını sildikten sonra masanın etrafından dolaşıyor ve kollarını arkamdan sararken hıçkırarak ağlıyorum. "Keşke bana söyleseydin. Yapamazmışsın gibi hissettirdiğim için çok üzgünüm. Kimse bunu tek başına yaşamamalı."

"Kade'e gerçeği bile söyleyemedim," diye ağlıyorum. "Stüdyonun merdivenlerinden düştüğümü söyledim. Ona da yalan söyledim. Ben hep yalan söylerim. Her zaman."

Herkes bana sarılıyor ve oda koklamalarla, titrek nefeslerle ve "Üzgünüm", "Sana sahibiz" ve "Seni seviyoruz" fısıltılarıyla doluyor.

Tylar, Kyle, Barry ve Aria bizden ayrılıyor, çünkü hala Luciella'ya benim ve Kade'in hikâyesinin geri kalanını. Her şeyi bilmesi gerekiyor. Ona anlatmak istiyorum.

Ona bebek sahibi olacağımızı nasıl öğrendiğimizi, felaket gelmeden önce neredeyse yolun yarısına geldiğimizi anlattığımda ağlıyor. Kade ile nasıl ayrıldığımızı anlattığımda hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve Kade'in herkesle olan gergin ilişkisinin gerçek nedenini söylediğimde Chris'e savaş ilan ediyor.

"Onunla en son ne zaman birlikte oldun?" Dudağımı çiğnedim. "Amerika'ya gittiğimizde."

Gözleri büyüyor. "Bu yeni mi?"

Başımı salladım. "İki yıl boyunca konuşmadık ama... Az önce yine oldu." Kade'in beni aceleyle ülke dışına çıkarmasıyla ilgili kısmı ya da Sawyer'larla ilgili herhangi bir bilgiyi atlıyorum. Barry onlara anlatırsam hepsinin hayatını riske atacağıma dair kesin emirler verdi ve Barry bana Kade'in cezalandırıldığı yollardan bazılarını anlattığından, bana söyleneni yapıyorum.

Gelmiş geçmiş en iyi arkadaş benim, değil mi? Tek yapabildiğim yalan söylemek ve sır saklamak.

Belki de ortadan kaybolmalıyım.

"Lütfen bana bir daha ona gitmeyeceğine söz ver." Lu elimi tuttu. "Bunu kardeşim olduğu için söylemiyorum. O duygusal olarak
Şu anda çok kötü bir durumda. Nesi var bilmiyorum. O çok farklı ve Kade'le ilişkinizin bittiğine dair bana söz vermeni istiyorum. Sana ihtiyacın olanı veremez. Kalbini yeniden kıracak.
tekrar."

"Bunun için söz veremem."

"Kade doğru düzgün sevmeyi bile bilmiyor. Babama o kadar benziyor ki korkutucu."

"Nasıl sevileceğini biliyor," diyorum sinirlenmeye başlayarak. "Belki Babanın bazı özelliklerini taşıyor ama o kendi başına bir insan ve beni

seviyordu." "Bu gerçek değil. Bu öğrenilmiş bir duygu. Nasıl

hissedeceğini kendine öğretti.

ama aynı şey değil."

"Ondan gelecek her türlü sevgiyi kabul ederim," diyerek elimi onunkinden çekip sandalyemi geriye itiyorum. "Sen de beni onu sevmekten vazgeçiremezsin."

"Eğer onu seviyorsan, gerçekten seviyorsan, bırak gitsin. Lütfen," diye yalvarıyor bana ve öfkem azalıyor. Onun için gerçekten endişeleniyor. "Aklını başına toplaması ve kendi üzerinde çalışması gerekiyor. Seni mutlu etmeyecek. Diyorum ki

en iyi arkadaşın olarak seni mutlu edemeyecek ve iyileşmene ihtiyacım var."

Başımı sallamayı başarıyorum ama kalbim kendini

yiyip bitiriyor. "Lütfen bana bir daha yalan söyleme,

Stacey."

Barry'nin beni ortadan kaldırma teklifi saatler ilerledikçe daha da cazip hale geliyor.

Kade Fransa'da, Chris bir hayalet ve Tylar ile Luciella yanımda değilken tek düşünebildiğim Barry'nin teklifi.

Ortadan kaybolursam, normal bir hayat yaşayabilir miyim?

Beş hafta ve dört gün boyunca sürekli endişelendim, Chris'in ortaya çıkıp her şeyi mahvedeceği endişesiyle kendimi hasta hissettim.

Ty ve Luciella ile yemek masasında otururken Aria da o yokken yapılması gerekenlerin listesini gözden geçiriyor. Tobias uzun süre hücre hapsinde kaldıktan sonra değerlendirmeyi geçti, yani tekrar ziyaretçi kabul etmesine izin verildi. Bu yüzden Aria ve Ewan hafta sonu için buraya gelecekler, böylece Aria Tobias'ın hücreye konulmasıyla ilgili kocaman bir şikâyette bulunabilecek.

iyi bir sebep yokken oraya gittiler.

"Bu geceki partiye kaç kişi davet ettin?" Aria omzunu silkmiş olan kızına sorar. "Tylar mı?"

Ty bir kaşık mısır gevreğinin içinden gülümsüyor. "Merak etme, çok fazla değil."

İç çekiyor. "Sen endişelenme dediğinde, ben daha çok endişeleniyorum. Tam olarak hayır diyemem. Benim kızlarım sadece bir kez yirmi iki yaşına giriyor." Luciella'nın yanağını çimdikledikten sonra bana sırıtıyor.

Tylar, saçmaladığını hemen belli eden bir ses tonuyla, "Söz veriyorum, küçük bir toplantı olacak," diyor.

Aria ona şüpheci bir bakış atar. "Bu balo salonuna kurulan hava çemberlerini, flaş ışıklarını ve alkol dolu garajı açıklıyor. Ciddiyim. Hiçbir şeyi kırmayın ve eğer birinin odama girdiğini öğrenirsem hepinizi kapı dışarı ederim!"

"Ben burada kalmıyorum bile," diye yanıtlıyor Ty. "Nasıl kovulabilirim ki?"

"Son bir aydır her gün buradasın ve yıllar önce boş odalardan birini kendine ait olduğunu iddia etmiştin." Aria pasaportunu ve parasını çantasına attı.

"İndiğimde seni ararım tatlım," diyor Lu'ya, önce onun yanağını, sonra benimkini ve Tylar'ınkini öpüyor. "Yapacağım hiçbir şeyi yapma-"

"Evet, evet," diye araya giriyor Lu. "Yapmayacağın hiçbir şeyi yapma. Makaleleri okuduğumuzu unuttun mu? Bu, bir psikopatla bebek sahibi olabileceğim, birini on sekiz kez bıçaklayabileceğim ve birlikte çalıştığım biriyle yatabileceğim anlamına mı geliyor?"

Ellerini kalçalarına götürüp kızıyla yüzleşmek için döner. "Luciella Mitchell!
Bu kadar yeter!"

Üçümüz de kıkırdamaya başladık. Tylar mısır gevreğinde boğuldu.

Aria'nın en iyi arkadaşı, Tobias'ın ölen yardımcısı Justin adında biri tarafından öldürüldü ve o da ona defalarca bıçak saplayarak misilleme yaptı. Tobias suçu üstlendi ama hepimiz gerçeği biliyoruz. Bu konuda bizimle ne kadar savaşırsa savaşsın. Hikayesi pek çok kez değişti ve Ewan bile bir keresinde onun arkasından başını salladı.

Aria gözlerini devirir ve mutfaktan çıkar, kendi korumalarından biri onu ve Ewan'ı havaalanı oteline götürmek üzere peşinden gelir.

Tylar ayağa kalkar. "Kapalı havuzunuzda yüzmeye gidiyorum.
Kim katılıyor?"

Luciella'ya dönerek, "Ben köpekleri gezdirmeye gidiyorum," diyorum. "Sen de gelmek ister misin?"

Normal bir ilişkimiz var ama aramızda bir gerginlik var. Bana güvenmiyor ve arkadaşlığımızın mahvolmasından endişeleniyorum.

"Elbette."

Milo, Kade'in Paris'te yaptırdığı kişiselleştirilmiş deri koşum takımıyla Luciella'ya doğru yürürken ona hırlıyor. Luciella donup kalıyor ve onun yerine koşum takımıyla Hopper'a dönüyor ama o da hırlıyor. "Hayır." Koşum takımlarını bırakır. "Sikerim böyle işi. Beni yiyecekler."

Koşum takımlarını kaldırırken sırıtıyorum ve hem Milo hem de Hopper onları takmak için bana doğru koşuyorlar. Onları kırparken ellerimi ve yüzümü yalıyorlar ve iplerini bağlarken güzelce oturuyorlar. Onlar iyi köpekler, gerçekten öyleler ama aynı zamanda Kade gibi bir sahipleri var. Onları aileye karşı koruyucu olmaları için eğitti, ancak Lu daha önce onlarla hiç ilgilenmedi ve her zaman eğitim için uzaktaydı, bu yüzden geri kalanımız gibi bir bağ kuramadı.

Ben iki köpeği de okşayıp kulaklarının arkasını kaşırken Lu bana bakıyor. "Onlar gerçekten de sana ve Kade'e aitler. Sana ne kadar bağlı olduklarını daha önce hiç fark etmemiştim. Tüm bunları benden sakladığına hâlâ inanamıyorum."

Dudağımı çiğniyorum. "Beni hiç affedecek misin?"

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Kardeşime aşık olduğun için seni suçlamıyorum; sadece bu kadar sinsi davranmandan nefret ediyorum. Ben... Ben sana güvenmek istiyorum. Seni seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın ama sanırım bu biraz zaman alacak. Bana karşı sabırlı olabilir misin?"

Başımı salladım. "Özür dilerim." Kade'e aşık olduğum için değil ama yalan söylediğim için. "Kade'den bu konuda sessiz kalmasını istedim, ama esas olarak Chris'in öğrenmemesi içindi."

İç geçiriyor ve elini uzatıyor. "Hâlâ en sevdiğin ikizin olduğum sürece."

"Her zaman."

Milo ve Hopper önümde duruyor, ben de ona tasmasını uzatmak için elimi uzatıyorum ama bana doğru bir adım atacakken Milo havlıyor ve o da geri sıçrıyor.

"Hayır! Hayır! Hayır. Bunu yapmayacağım. Bu gece için kostümlerimizi hazırlayacağım."

O köpeklerin yanından koşarak uzaklaşırken ben gülüyorum.

Barry kahvaltı barındaki koltuğundan kalktı. "Bazı haberlerim var. Ve bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Anlat bana."

Benimle birlikte arazide yürürken, köpekler etrafımızda koştururken, bana telefonundaki bir fotoğrafı gösteriyor - Kade kapüşonunu açmış, bir jetin yanında esrar içiyor, bir araba bekliyor. Yanında sarışın genç bir kız var ama yüzünü göremiyorum.

"Bay Mitchell bu sabah Edinburgh Havaalanı'nda bir jetten inerken görüldü. Kızı Cassie Sawyer ile birlikte duruyor."

"Bu haber neden hoşuma gitmesin ki? İskoçya'ya dönmüş olması iyi değil mi?"

Tereddüt ediyor ve onu hiç bu kadar endişeli gördüğümü sanmıyorum. "Veritabanındaki bir dosyaya fark edilmeden erişmeyi başardım. Kade Fransa'da her zamanki işini yapmıyordu. O kadar kötü işkence görmüş ki akıl sağlığının şüpheli olduğu rapor edilmiş ve dinlenmesine izin verilmesi tavsiye edilmiş."

Yüzüm kızardı. "Ah." Yutkundum. "O... iyi mi?"

Barry mırıldanıyor. "İşkence yöntemlerine karşı oldukça dirençli. Daha kötülerini de yaşadı ama endişeliyim. Dosyada özellikle ASPD'li olduğu için zorlanabileceği yazıyor. Büyük olasılıkla rüya-gerçeklik karmaşası yaşayacaktır."

"Ona yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Yakında ulaşacak ve sanırım göreceğiz. Lisa'nın doğumu yaklaştığı için bir süreliğine eve gitmem gerekiyor ama ekstra güvenliğim var. Kendini yeterince güvende hissedecek misin?"

Gülümsemeye çalışıyorum. "Bir bebeğin olmak üzere, Barry. Benim için endişelenme. Eve, Lisa'nın yanına git ve biraz dinlen. Bunu hak ediyorsun. Chris
Yakınımızda bile değil, olsa bile malikânenin güvenliğini aşma şansı yok."

"Söylediklerim hakkında biraz daha düşündün
mü?" Omuz silktim. "Evet, ama Kade'in bana
ihtiyacı olabilir."

"Bayan Rhodes, Kade yakın zamanda özgürlüğüne kavuşmayacak. Birkaç gün izin alacak ve sonra tekrar gidecek. Onun size ihtiyacı olması ikiniz için de tehlikeli."

Başımı sallıyorum, çünkü haklı olduğunu düşünüyorum, her ne kadar öyle olmamasını dilesem de.

OceanofPDF.com

17

KADE

I onu görmeye ihtiyacım var. Sesini duymaya ihtiyacım var. Tenine dokunmaya ihtiyacım var.

Bunun gerçek olduğunu, *benim* gerçek olduğumu bilmem gerek.

Saçları koyu renk. Dudakları pembe. Çilleri cildinin üzerinde kümelenmiş. Gençken onun için çizdiğim dövmeleri var.

O... O...

Ne diyordum ben?

Altımda biri var. O kişinin yüzünü göremiyorum. Elleri saçlarıma uzanıyor ve saç tellerimi çekiştiriyor. "Seni özledim," diyor ses. "Seni özledim. Seni özledim. Seni özledim."

Stacey mi? Sen misin o? Ben de seni özledim.

Bir sarsıntı oluyor ve o kişi ortadan kayboluyor, acı bedenimi sarıyor ve geriye doğru savruluyorum. Odanın karanlığı bir şekilde dönüyor ve Sanki tüm sinirlerime iğneler batırılıyor, dişlerim o kadar sert gıcırdıyor ki hiçbirinin kırılmamasına şaşırıyorum.

Sonra her şey duruyor ve biri yüzümü tutuyor.

"Hâlâ hayatta mı?"

"Evet efendim, sadece zayıf. Bu yöntemi durdurmamızı öneriyorum. Eğer ona daha fazla elektrik verirsek, kalbi durabilir. Zaten iki kez nöbet geçirdi. Akli durumundan endişe ediyorum."

"Anne, lütfen dur," diye ağladığını duyuyorum Cassie'nin. "Onu öldüreceksin!"

Sorun değil. Bırak öleyim. Senin lanet arkadaşlığından pek hoşlanmıyorum.

"Seninle evlenmeyi kabul edene kadar olmaz."

Derin bir ses araya girer. "Eğer devam edersek bu genç adam biriyle evlenecek durumda olmayacak. Bana yaptırdığınız şey bir suç!"

Archie güler. "O küçük pislik sağ kolumu öldürdü. Başını kesti. Lanet olası *arkadaşım*. Daha fazla, yoksa kafana bir kurşun sıkıp kendim yaparım."

Belki ölürsem, bir köpeğe dönüşürüm. Stacey köpekleri sever. Beni kucaklar.

Kucaklamasını seviyorum.

Ya da belki ona musallat olabilirim - başka biriyle tanışmamasını sağlayabilirim. Archie, "Sesini yükselt," diye emrediyor. "O zaman tedavi edilmesini ve serbest bırakılmasını istiyorum." "Onu neden serbest bırakıyorsun?" Cassie hala hıçkırarak soruyor. "Onu benim Ben de onun iyi olduğundan emin olacağım."

Stacey'nin Cassie'nin ağzını burnunu kırmasını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Sana bir emir verdim," diyor Archie beni savunan adama. "Voltajı yükselt. Bu o küçük kancığa karşılık vermemeyi öğretir."

Stacey karşılık verdi ve ben de karşılık vermek istedim.

O iyi mi? Onu arayabilmem için telefonum nerede?

Beni duyabileceklerini sanmıyorum.

Otuzbirciler.

Cassie çığlık atıyor, Bernadette iç çekiyor ve kızına dışarı çıkmasını söylüyor, sonra kafatasımdan elektrik fışkırırken tüm sesler kulaklarımdan kesiliyor.

OceanofPDF.com

18

STACEY

Giderek daha fazla insan malikâneye akın ederken alt katta müzik çalıyor.

Barry ayrılmadan önce, kendisinin ve Aria'nın korumalarının her davetiyeyi kontrol etmesini ve silah aramasını sağladı. Gergin olmam gerektiğini biliyorum ama sanırım Ty'ın bana çektirdiği iğneler endişemi biraz azalttı.

Nora'yı daha önce aramaya çalıştım ama reddetti ve sonra telefonunu Kapalı.

Kyle durmamı söyledi. Ne olursa olsun oğlunun tarafını tutuyor. Ben onunla herhangi bir ilişki istemiyorum ama Chris'in de onun onayını almasını istemiyorum.

Kade'den hâlâ haber yok. İskoçya'ya geri döndü ve Bernadette doktorun dediğini yapar ve onu dinlendirirse, ona ulaşabilir.

Base ve Dez alt katta Luciella ve Tylar'ın talepleri doğrultusunda dekorasyon yapıyorlar, ikisi de süper kahraman gibi giyinmişler. Base hem kas hem de boy olarak devasa olduğu için Batman kostümü giyiyor, daha ince ve kısa olan Dez ise Robin.

Üçümüz de hâlâ büyük ana banyodayız, odanın ortasındaki taş bankta oturmuş, duvarı boydan boya kaplayan tavandan tabana aynada saçlarımızı yapıyoruz.

Hepimizin kafasının iki yanında yüksek at kuyrukları var, arkadan taranmış ve sim püskürtülmüş ve cildimize sahte kan sıçramış. Kısa tütüler ve dar korseler giyiyoruz, dans ederken giydiğimiz Pleaser botlarımız ve çoraplarımız

dizlerimizin üzerinden geçecek. Luciella tamamen beyaz giyiyor, böylece sahte kan daha çok göze çarpıyor - özellikle sarı saçlarında - Tylar ise renkli olmayı seviyor, bu yüzden pembe giyiyor.

Tamamen siyah giyiyorum ve tütüm o kadar kısa ki kıçımı gizlemek için dar kız boxer'ı giymek zorundayım. Korsem neredeyse göğüslerimi çeneme kadar itiyor.

Arınma maskelerimizi yerine takıyoruz, karanlıkta parlama özelliğinin çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için ışıkları kapattığımızda gözlerdeki ve ağızdaki mor neon haçlar aydınlanıyor.

Luciella oyuncak tüfeğine, benim sopama ve Tylar'ın plastik palasına sahte kan sıçratmak için bir tüp kullanıyor ve sonra göğsüme *Touch here* yazıyor.

Alay ettim. "Gerçekten mi?"

"İyi görünüyor," diye yanıtlıyor gülerek, sonra göğsüne de *Eller buraya* yazıyor.

Sahte silahlarımızla fotoğraf çektiriyoruz ve elliyi geçtikten sonra Tylar Luciella'ya abarttığını söylüyor. Köşede bir DJ kabininin kurulduğu, lazerlerin ve flaşların mekânı aydınlattığı ve çemberlerin dans pistinin ortasında durduğu ana odaya doğru yol alıyoruz,
Bazı büyük öğrencilerimiz onlarla oynuyordu. Tylar'a

"İyi iş çıkardın," diyorum.

"Ben *çok* yetenekli bir kadınım. Şimdi - hadi içelim!"

Kalabalığın içine giriyoruz ve Base doğruca Luciella'ya yöneliyor, ama Gözleri kadının göğsündeki yazıya takılıyor ve çenesi titriyor. Votkasından bir yudum alarak Tylar'a bakar. "Dez sabırsız bir köpek yavrusu gibi
sen."

İç çeker ve ona doğru yönelir.

Base tekrar Luciella'ya bakıyor. "Hâlâ sessizlik muamelesi mi görüyorum yoksa benimle konuşacak mısın prenses?"

Dişlerini sıkıyor, gözlerini kısıyor. "Hayır," diye cevap veriyor ve arkasını dönerek ondan uzaklaşıyor.

Bakışlarını kızdan ayırmadan, kızın dans eden kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken burun delikleri alevleniyor.

"O bir kabus," diyor başını sallayarak.

"Sen de öyle sayılırsın," diye cevap veriyorum. "Yine de tutarlılık için puanlar." Oflayıp pufluyor ve içkisini bitirip plastik bardağı kırıyor. "Evet." "Kade'den haber aldın mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, neden? Hâlâ yurtdışındaki üniversite projesi üzerinde çalışıyor." "Oh."

"Rhodes benim adamıma aşık mı oldu?" diye dalga geçiyor, ben de kolunu itiyorum. "Benim Ella'yla olduğum kadar senin de şansın var. En inatçı çift onlar. Duygusuz pislikler."

Gülüyorum. "Değiller."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanıyor, gözleri yine Luciella'yı buluyor. Birinden çemberin üzerinde sallanmayı bırakmasını istiyor ve bir adam ona bir şey söylüyor - sanırım ona sakin olmasını söylüyor. Base omuzlarını yuvarlıyor ve gidiyor
onlara doğru.

Bir içki alıp kenara çekiliyorum ve etrafta dans eden herkesi izliyorum. Müzik bangır bangır çalıyor ve yüzüm maskenin altında terlemeye başladı bile.

Üç saat sonra, mekân sallanan, terleyen bedenlerle dolmuş, tüm malikâneyi titreten ağır ritimle dans ediyorlardı. Dez ve Tylar birbirine dolanmış, birbirlerinin suratlarını emiyorlar. Lu onunla konuşmaya çalışırken Base'i görmezden geliyor ve ben de milyonuncu kez telefonumu kontrol etmemeye çalışıyorum.

Sonunda arkadaşlarım, ben, Dez ve Base kalabalığın arasında zıplamaya başladık.

Stroboskop ışıkları daha hızlı yanıp sönüyor ve birileri dans etmeyi bırakıyor.
en arkada, hareket eden kalabalıktan uzakta belirdi. Daha önce orada olmayan uzun boylu biri duvara yaslanmış, dikkatle beni izliyor.

Chris olamayacak kadar uzun.

Siyah savaş pantolonu, botlar ve kapüşonu açık siyah bir kapüşon giyen, ağzını serbest bırakmak için hafifçe yukarı kaldırılmış metalik gümüş kafatası maskeli bir adam esrar içiyor ve ben dans pistinde dolaşırken sadece beni izliyor, Tylar beni döndürüyor.

İğneler için gidiyoruz ve Base'in her bir test tüpünü doldurmasını beklerken göğsüm kabarıyor.

Çekimi yapıyorum ve gözlerim o kişiyi bulmak için odayı tarıyor, ama o gitmiş.

Partiden çıkıp banyoda kendime çeki düzen verdiğimde telefonumu kontrol ediyorum. Arayan Kade olsaydı bana mesaj atar ya da en azından iyi olduğunu söylemek için arardı, değil mi?

Barry'den şu anda jete bindiğini bildiren bir mesaj aldım. Kyle bana mutlu yıllar diliyor ve partinin tadını çıkarmamı söyleyerek gelemediği için özür diliyor. Teknik olarak doğum günüm yarına kadar değil ama kimse Pazar günü parti vermek istemiyor.

Ana odaya geri döndüğümde Tylar DJ kabininin yanında duruyor, müzik alçalıyor ve herkes ona bakıyor. O alır
ve oyun saatinin geldiğini duyuruyor. Kabinin arkasından bilgi kartları çıkarır ve onları okur.

"Tamam. Birincisi. İçkini yudumla!"

"Sıkıcı!" Taban yuhalıyor. "Daha baharatlı bir şey, Spence!"

Lu'ya bakıyor; Base elinde düz votka olduğunu bildiğim bir bardakla yanında duruyor. "Maske takan birini öp!
Bunu yapmayan herkes oyundan elenir!"

Aman Tanrım. Kimseyi öpmek istemiyorum.

Dez, Tylar'ı bir eliyle kalçasının arkasından tutarak kaldırıyor ve açlıktan ölmek üzere olan hayvanlar gibi birbirlerini yiyebilmeleri için ikisinin de maskelerini yukarı itiyor. Etrafımdaki insanlar da aynısını yapıyor.

Lu'nun maskesi yukarı itilmiş ve Base'den kaçıyor ama gülüyor. Adam onu arkadan yakalıyor ve onu kaldırıp bir köşeye sürüklerken çıkardığı çığlığı neredeyse duyabiliyorum. Sonra kalabalık şekil değiştiriyor ve onları gözden kaybediyorum.

Herkes öpüşüyor ve ben dans pistinde ilerleyip bir içki daha doldurmak için mutfağa doğru ilerlerken birbirine dolanmış bedenlerinden kaçmaya çalışıyorum.

Önümde beliren bir gölge ilerlememi engelliyor ve gümüş kafatası maskesini görmek için başımı kaldırıyorum ama deliklerin üzerindeki ağ, maskeyi takanın gözlerini görmemi engelliyor.

İçimdeki ses maskeyi çekip kim olduğunu görmemi söylese de göğsünü okşayıp yanına doğru yürümeye çalışıyorum. "Hayır, teşekkürler."

Belimden tutup beni ona doğru sürüklüyor, ben de sırtımı dönüyorum. "Um. Hayır, üzgünüm." Göğsüne bastırdığımda yerinden kıpırdamıyor. "Oyun oynamıyorum."

Burası karanlık ama eldivenli elinin aramızda yükseldiğini, parmaklarının göğsümdeki yazıyı takip ettiğini fark ediyorum. Kelimeleri avucuyla bulaştırıyor, sahte kanı boğazıma doğru kaydırıyor, maskemi kaldırmaya zorlarken beni geçici olarak kör ediyor, sonra yanağımda duruyor. Bu noktada, sahte kanı dudaklarıma sürüp rujumu da beraberinde sürüklerken bile donup kalıyorum.

"Sen gerçek misin?"

Çok aşina olduğum bu sesi duyunca kalbim hızlanıyor ve gülümsememeye çalışıyorum. "Öyleyim."

Tekrar görebilmem için maskemi sonuna kadar yukarı itiyor. "Sen gerçeksin."
Sesi maskesinden dolayı boğuk çıkıyor ama nerede olsa tanırım.

Orta parmağıyla dudaklarımda gezinirken başımı sallıyorum, başparmağı alt dudağıma bastırıyor.

Maskesini ağzını gösterecek kadar yukarı itiyor. O devam ederken, maske kapüşonunun içinde kaybolurken ve asi siyah saçlarını gizlerken onu geniş gözlerle izliyorum.

Bana bakarken dudakları aralanıyor, yüzümü inceliyor, gözbebekleri büyüyor ve beni daha önce hiç görmemiş gibi, büyüleyici bir sanat eserine bakar gibi içine çekiyor. Nutkum tutuldu. Hayranlık ifadesi ve yontulmuş yüzündeki morluklar arasında konuşamıyorum - tek yapabildiğim bana baktığı gibi ona bakmak.

Eldivenli parmaklarını ensemde kıvırıyor; dokunuştan kanım buza dönüyor ve içimizden geçen elektrik akımından nefesim kesiliyor. Bedenlerimiz arasındaki mesafeyi ortadan kaldırırken uzun zamandır hissetmediğim bir kelebek uçuşması beni ürkütüyor.

"Bu oyunu benimle oynayacaksın," diye fısıldıyor dudaklarıma. Tadı duman, nane ve özlediğim her şey gibi. "Beni silahımı çekip birinin beynini patlatmaktan alıkoyan tek kişi sensin - sana ihtiyacım var. Onları duyabiliyorum. Benimle alay edip gülüyorlar. Onları her yerde *hissedebiliyorum* ama ben sadece seni *hissetmek* istiyorum."

Alt dudağımı dişlerinin arasına alırken yumuşak bir inilti serbest kalıyor.

"Onları uzaklaştır, Freckles."

"Neyi ortadan kaldıracak?" Sormayı

başarıyorum. "Sesleri."

Konuşmaya, kim bilir neler söylemeye çalışıyorum, ama Linkin Park'ın "Crawling" şarkısı odanın her yerinde bangır bangır çalmaya başladığında beni acımasız bir öpücükle susturuyor - bazı tezahüratlar ve kıkırdamalarla birlikte. Zaten başka bir şeye odaklanamayacak kadar onun üzerimde olduğu hissine kapılmış durumdayım.

Kade beni duvara yaslarken dudaklarını dudaklarımın üzerinde tutuyor, beni kollarının arasına alıp duvara bastırırken çaresizlikle dilini ağzıma sokuyor. Ellerim omuzlarını kavrarken ve bacaklarımı onun etrafına sararken iki katı duvar beni yerimde tutuyor.

Bunu durdurmalıyım, çıplak kalçalarımı okşamasını ve avuçlarını kıçıma doğru itmesini engellemeliyim ama yapamıyorum. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var - aylardır aklım başımdan gidiyor ve onu öpmeye devam etmek istiyorum. Ve herkes birbirini yemekle meşgul olduğu için, temelde

kalçalarımı ona karşı yuvarlamaktan çekinmiyorum.

Dişlerini hissediyorum ve öpücüğün içinde eriyorum, dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum ve parmaklarımı kapüşonunun kumaşına doluyorum. Ağır ağır nefes alıyor, kalçalarımı kavrıyor ve maskesinin kayıp yere düşmesine aldırış etmiyor.

O zor biri ve uzun zamandır ilk defa kendimi bırakabildiğimi hissediyorum - tüm endişeler, stres ve kaygılar gitti.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor boğazıma doğru, oradaki deriyi ısırırken. "Gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Hayatta olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

"Öyleyim," diye haykırıyorum, nabzıma doğru ıslak bir iz bırakırken başımı yana eğiyorum.

Yüzlerce insanın önünde olduğumuzu umursamadan boğazımı işaretlerken, elleri vücudumun her yerinde gezinirken inlememle titriyorum.

İç çamaşırımı indirmeye çalışırken ellerini durduruyorum. "Hayır. Etrafımız insanlarla çevrili, Kade."

Başını kaldırıyor, bana bakarken bir an için kafası karışıyor ve sonra ellerini belime götürerek beni tekrar öpüyor.

Elimi kapüşonunun altından geçirip saçlarını kavradığımda bakışlarım Luciella'nınkilerle çarpışıyor ve onun elinde donup kalıyorum.

Kade'in beni ellediğini ve bacaklarımın arasını ıslattığını bilmeyecek. Çok karanlık, kapüşonu kapalı ve sırtı ona dönük. Tabii filmlerdeki gibi psişik ikiz gibi bir şeyleri yoksa.

Durmalıyız - herkes dans etmeye geri dönüyor ve bazı insanlar bize bakıyor.

Ben daha ne yapacağını söyleyemeden, kendini toparlayıp maskesini yerden aldı ve tekrar taktı. Ben kendimi toparlamaya çalışırken o geri çekiliyor, göğsüm inip kalkıyor. Aramıza mesafe koymaya devam ettikçe şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ve sonra dönüp dans pistine doğru ilerliyor.

Donup kaldım, kalbim göğsümde küt küt atıyor, parmaklarımı karıncalanan dudaklarıma bastırıyorum. Ona doğru bir adım attım. *Nereye gidiyorsun? Geri dön*. Ama ben onu kalabalığın içinde kovalayamadan Lu önüme geçiyor.

Lu "Kimdi o?" diye sorarken ben hâlâ dudaklarıma dokunuyordum.

Maskemi tekrar yerine takıyorum ve onu takip etmek için yanından geçip gidiyorum. Bir şeyler bağırıyor, ama ben az önce kayarak geçtiği kapıya yöneliyorum.

Sinir uçlarım yanıyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kana bulanmış göğsümden görünmemesine şaşırıyorum.

Kalabalığı yararak ilerlerken korsemin yanından telefonumu çekiyorum.

Ben: *Neredesin?*

Boynumdaki nabız yükseliyor, okuduğunu gösterdiğinde kalbim kulaklarıma çarpıyor, ama cevap yazmıyor.

Dudağımı çiğniyorum, ayaklarım beni partiden uzaklaştırıp büyük merdivenin bulunduğu ana girişe götürmeye başladı bile. Sola gidersem onun kanadına gidip onu arayabilirim ya da büyük merdivenden çıkıp ikinci ve üçüncü katları kontrol edebilirim.

Telefonum elimde çınlıyor.

Kade: *Beni mi arıyorsun, Çilli?*

Ben: *Beni görebiliyor musun?*

Etrafta kimse yok.

Kade: *Her harika açıdan.*

Güvenlik kamerasına bakıyorum, küçük kırmızı ışık yanıp sönüyor. Her köşede beni çevreleyen üç tane daha var. Kade onların arasından beni izliyor.

Ben: *Neredesin? Seni görmek istiyorum.*

Kade: *Ve koştuğunu görmek istiyorum.*

Kalçalarımı sıkarak tekrar kameralara bakıyorum, telefonum tekrar titremeden önce gözlerim hepsi arasında gidip geliyor.

Kade: *Kaç ve saklan. Herkesin seni becerdiğime şahit olmasını istemiyorsan tabii. Seyircilerin olması beni durdurmaz. Seni tüm partinin önünde beceririm.*

Mesajı defalarca okurken dudaklarım aralanıyor ve delirmiş olmalıyım çünkü Kade'in beni kovaladığı, yakaladığı ve sonra da becerdiği düşüncesi içimi ısıtıyor. Kaçmamayı, o benim için gelene kadar burada durmayı bile düşünüyorum.

Ama o zaman bunun neresi eğlenceli?

OceanofPDF.com

19

STACEY

I Telefonumu kavrıyorum, kameralara tekrar bakıyorum, beni izlediğini biliyorum ve büyük merdivene yöneliyorum. Batıya doğru her seferinde iki adım atıyorum.

kanat, koşmaya başlarken arkama bakıyorum ve kendimi ilk boş odaya atıyorum.

Göğsüm hem beklentiden hem de topuklu ayakkabılarla koşmaktan kabarıyor, yatağın üzerine oturuyorum ve kanlı tahta sopamı yatağın yanındaki yere bırakıyorum. Onu doğru düzgün görmeyeli sanki sonsuzluk kadar uzun bir zaman olmuştu. Evet, Chris'in beni gitmeye zorladığı partide yanıma gelmişti ama söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyorum, sadece banyoda beni tutarken kollarının bana dolandığını hissediyorum.

Dudaklarım karıncalanıyor ve maskemin altından onlara dokunuyorum, beni tekrar öpmesine ihtiyaç duyuyorum.

Gülümsemeden duramıyorum - uzun zamandır bu kadar heyecanlı hissetmemiştim. Dikkatsiz davranıyor olsam da alkolü suçluyorum. Onunla oturup ne yaptığımızı anlamalı, ona gerçeği anlatmalıydım, ne olursa.

Ve yapacağım.

Kapının karşısında bir gömme dolap var, ben de içine saklanıp Bekle.

Birkaç dakika geçti ve telefonumu kontrol ettim.

Ama Kade'e onu kışkırtmak için bir mesaj yazarken kapı açıldı ve ben nefesimi tutacağım.

Beklenti midemde dönüyor ve kendimi dışarı atıp kollarına atma dürtüsüyle savaşıyorum.

Ama Kade değil. Lu içeri daldı, Base de arkasından onu takip ediyordu. Gardırobun derinliklerine doğru ilerleyip paltoların arasından onlara bakıyorum.

"O zaman neden? Başka ne yapmam gerekiyor?"

"Sana zaten *hayır* dedim. Sana sürekli benden uzak durmanı söyledim ve sen durmuyorsun! Neden? Neden vazgeçmiyorsun?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum," diye itiraf ediyor omuz silkerek. "Bu açık değil mi?" "Sadece hızlı bir sikiş istiyorsun."

Alay ediyor. "Sizi temin ederim prenses, bu hızlı bir sevişme olmayacak." "Seni istemiyorum. Seninle konuşmak ya da yakınında olmak istemiyorum."

Base dilini şaklatır ve başını sallar. "Bunu kastetmiş olsaydın beni gerçekten engeller ve mesajlarıma cevap vermezdin. Senden uzak durmamı gerçekten isteseydin, kötü bir gün geçirdiğinde beni aramaktan ya da yatağında uyumam için ta Amerika'ya kadar gelmemi sağlamaktan vazgeçerdin. Bunun benim için ne kadar kafa sikici olduğunu biliyor musun? Seni istiyorum. Dares sırasında öpüştüğümüzde seni istedim. Öpüştüğümüzde seni istedim.
aylar sonra. Yatakta sarılmak. İkimiz de uykuya dalarken FaceTiming. Ve diğer çiftle geçirdiğimiz gece seni istedim. Bunu anlamıyor musun?
Bu hızlı bir sikiş değil. *Seni* istiyorum."

"Asla çalışmayız," diyor kollarını kavuşturarak. "Çalışamayız."

"Neden?"

Ona bakıyor ve ben de kendimi göstermeyi düşünüyorum. Onların haberi olmadan burada olmak yanlış geliyor. Base'in Lu'ya takıntılı olduğunu biliyordum ve bazen kaypak davranıyorlardı ama bir kez bile bana ya da Tylar'a onun yatağına uçup sarıldığını, telefonda ona ağladığını, onların... Diğer şeylerle ne demek istediğini bile bilmiyorum.

"Çok farklı hayatlarımız var, Sebastian. Ben seninkine asla uymazdım."

"Nasıl yani?"

"Büyükbaban aile işini devralmanı istiyor. Bir Rus prensesiyle evlenmeni istiyor. Ben Rus bile değilim! Senin
arkadaşlar senin mafyayla güçlü bağların olduğunu biliyor mu? Babamın ya da ağabeyimin seninle birlikte olmama izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bunu bana karşı kullanma. Bu konuda nerede durduğumu biliyorsun." "Sen de benim nerede durduğumu biliyorsun. Bu yüzden çalışmayacağız."

"Bana nedenini söyle," diyor, maskesini çıkarıp arkasındaki yatağa fırlatarak. "Bana iyi bir sebep söyle ve durayım. Ciddiyim. Numaranı sileceğim; seninle iletişim kurmayı keseceğim. Kendini kötü hissettiğinde içini dökecek başka birini bulabilirsin." Bir adım öne çıkar. "Vazgeçeceğim. Söz veriyorum. Sadece bana iyi bir sebep söyle."

"Bu yanlış," diyor Lu, sesi titreyerek. "Sen benim kardeşimin en iyi arkadaşısın."

"Kade'in umurunda bile değil. Bana *gerçek* bir sebep

söyle." Lu başını öne eğer.

"İyi bir sebep. Tek istediğim bu. Seni yalnız bırakacağım."

Luciella cevap vermiyor. Base ona doğru bir adım daha atıyor, maskesini çıkarıp benimkinin yanına bırakıyor... Aman *Tanrım*. Sopamı bıraktım. Bu

bütün gece dibe vurdu. Kade beni avlamak yerine, lanet bir gardırobun içinde sıkışıp kaldım ve arkadaşımın Base'i becerdiğine tanık olma ihtimalim var.

Eğer başlarlarsa, buradan dışarı fırlarım ve özürlerimi kusarken gözlerimi kapatırım.

"Cevap ver, Ella." Base onun yanağını okşar. "Bir. İyi. Sebep." "İlk

öpüşmemiz bir cesaretti, ikincisi ise bir hataydı.

Aramızdaki diğer her şey platonikti. Sen bana dokunmadın-"

Duruyor, burun delikleri alevleniyor, sonra ondan uzaklaşıyor, aralarına mesafe koyuyor. "Dokunma bana."

Base burun kemiğini sıkıyor. "Burada başka ne yapacağımı bilmiyorum. Beni hiç umursamıyorsun, öyle mi? Ben senin yaslanacağın omzunum, değil mi?"

"Yapma."

Başını sallıyor. "Durmamı mı istiyorsun? Hayatından sonsuza dek çıkmamı mı istiyorsun?"

Sessizlik. *Kahretsin Luciella, ondan hoşlandığını biliyorsun!* Ona bağırmak istiyorum ama olduğum yerde donup kalıyorum, bunun çözülmesini izliyorum. Kade'in henüz içeri dalmamasına şaşırdım.

Belki de burada kapana kısıldığımı ve kız kardeşi ile en iyi arkadaşının şu anda bir tartışmanın ortasında olduğunu biliyordur? Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

"Bana hemen şimdi durmamı söyle, ben de o kapıdan çıkıp gideyim ve aramızdaki bariz kimyayı unutayım. Tüm temasımı keseceğim. Sadece söyle ve gideyim."

Lu kendine sarılıyor ve ben gerçekten buradan kaçıp onu kucaklamak, ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum. Onların haberi olmadan tüm bunlara tanıklık ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

Base tekrar onun yanına gider ve sarı bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırır. "Prenses..."

"Yapamam," diyor gözlerini kapatarak. "Yapamam."

"O zaman kelimeleri söyle ve ben gideyim." Başparmağıyla kızın yanağına hafifçe vuruyor. "Bir daha asla benimle uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

"İstiyorum..." Boğazını temizliyor, yanağından bir damla yaş süzülürken çenesi titriyor ve gözlerini kapatıp yanağını onun avucuna bastırıyor. "Durmanı istiyorum," diye cevap veriyor sessizce, gözlerini ona doğru açarak. "Lütfen."

Onu bırakıyor ve başını sallayarak bir adım geri atıyor.

"Doğru." "Üzgünüm-"

Base sözünü bitiremeden gitmiş, kapı arkasından çarpılmış.

Lu sessiz, boyalı kırmızı dudaklarını çiğneyerek nefesini üflüyor, gözlerinin altını siliyor ve kapatıyor. "Tanrım, sen tam bir aptalsın Luciella," diye mırıldanıyor kendi kendine, burnunu çekip maskesini tutarak. "Lanet olası bir aptal."

Kendimi ifşa etmek onu istemediğim bir duruma sokacak. Açıklama ihtiyacı hissedecek, ama hazır olduğunda bana söyleyecek. Eğer anlatacak bir şey varsa.

Kapıya doğru yürür, durur ve birkaç nefes alır, sahte bir tekrar düşmeden önce yüzünde bir gülümseme beliriyor, sonra maskesini takıyor ve ortadan kayboluyor.

Dolaptan çıkarken telefonum titriyor.

Kade: *Sonsuza kadar orada saklanamazsın.*

Sopamı alıp odadan gizlice çıkıyorum ve yavaşça kanada doğru ilerliyorum. Ana merdivenin dibinde bir çift ve telefonda biriyle konuşan çok sarhoş bir kız var. Sol kanada gidiyorum, gergin bir şekilde her odayı kontrol ediyorum - sevişen insanların arasına giriyorum ve kapıyı çarpmadan önce özür dileyerek bağırıyorum.

Malikânenin en uzak kısmına ulaştığımda koridordaki ışıklar kesiliyor. Etrafımda dönüyorum, hiçbir şey göremiyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Alo?" Sesleniyorum ama karşılık alamıyorum. Uzaktan Montell Fish'in "Bathroom" şarkısı çalmaya başlıyor ve arkamdan bir kapının çarptığını duyduğumda çığlık atıp topuklu ayakkabılarımla koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum.

Merdivenlere ulaşmayı başarıyorum, ama aşağı inmek yerine en üst kata tırmanıyorum, sopam hâlâ elimde, sol kanattan tekrar aşağı koşuyorum.

Orada da ışıklar kesildi ve sırtımı duvara dayadım,
Nefesim kesiliyor ve kalp atışlarım tehlikeli bir seviyeye çıkarken korsemin ne kadar sıkı olduğundan nefret ediyorum. Korku ve heyecan beni sarıyor, ancak bacaklarımın arası sırılsıklam ve köşeden bir gölge belirdiğinde göbeğim nabız gibi atıyor.

Derin, uzun nefesler çekiyorum, bana doğru gelirken sigarasının parlak koru yanıyor, dumanı bir bulut halinde üzerine üflüyor. Yutkunuyorum, dudaklarımı ıslatıyorum ve alttakini ısırıyorum.

Bir adım. İki. Bir adım daha. Yavaşça, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yavaşça, kelebekler çırpınmaktan içimde mutlak bir kaosa neden olmaya başlıyor. Ama bulunmaya hazır değilim - kovalamacadan sıcak bir heyecan alıyorum.

Sopanın ucunu göğsüne bastırıp onu durduruyorum ve geri çekiliyorum. "Henüz değil," diyorum. "Biraz çaba göstermezsen yanıma yaklaşamazsın."

Başını eğiyor ve Tanrım, ondan gelen sessizlik sıcak olmamalı, ama öyle.

Ne kadar geri çekilirsem, karanlık koridorda onu o kadar az görüyorum. Ta ki bana onun gerçekten orada olduğunu hatırlatan tek şey nefesler ve yanan parlak köz.

Bunu daha önce hiç yapmamıştık. Tabii, bir keresinde beni malikânenin bahçesinde kovalamıştı ama beni becermek niyetiyle değil. Ayrıca, yavaş ve nazik olacağımdan şüpheliyim.

Bana avantaj sağlayacağını anladığımda tekrar koşmaya başlıyorum. Nefes almam gerekmeden ikinci kata ulaştım.

Telefonum çalıyor.

Kade: *Aşağı inmeye devam edersen, insanlar bizi görecek. Bence gerçekten kıçının sikildiğine şahit olmalarını istiyorsun.*

Önce beni yakalaman gerek, sik kafalı.

Güçlü kollar arkadan belime dolanıp beni ayaklarımdan çekerek boş bir odaya iterken ve kapıyı kapatmak için beni kapıya çarparken çığlık atıyorum ve telefonumu düşürüyorum. Canımı acıtacak kadar sert değil ama göğsüm sert yüzeye bastırırken bana hükmedebileceğini göstermeye yetiyor. Bileğimi yakalıyor, sopamı düşürene kadar sıkıyor ve kendini sırtıma yapıştırıyor.

At kuyruğumdan birini tutup yumruğuna doluyor ve eldivenli elini korsemin önünden geçirip boğazımı yakalarken beni yerimde tutuyor.

"Beni buldun," diye fısıldıyorum, sesim titrerken bana ihanet ediyor. Kaçmaya çalışmak yerine sırtımı kamburlaştırıp kıçımı bariz sertliğe doğru itiyorum. "Şimdi ne olacak?"

Saçımı bırakıyor ve bileğimi kavrayıp başımın üstünde sabitliyor, sonra aynısını diğeriyle yapıyor. Bir elini onları yerinde tutmak için kullanırken, diğer elini sırtımdan aşağı, tütümün tülünün üzerinden kaydırıyor ve dar kız boksörlerimi kıçımın üzerinden aşağı çekiyor.

Maskeli yüzünü omzuma indirdiğinde karıncalanmalar patlıyor, ağır bir şekilde nefes alıyor, kıç yanağımı yoğururken alçak bir inilti çıkarıyor, eldivenlerinin derisini bacaklarımın arasında kaydırıyor, ıslaklığımın üzerinde kayarken klitorisim zonkluyor, bir parmağını bir inç içeri itiyor ve ardından uyarılmamı arka deliğimin üzerinde sürüklüyor.

Devam etmesini istememe rağmen kaskatı kesiliyorum.

"Sakin ol," diye uyarıyor, sesi maskenin içinden boğuk çıkıyor.

Parmağının ucunu içeri sokarken bir inilti çıkarıyorum, gerginlik beni hem inletiyor hem de titretiyor. Parmaklarım avuçlarımın içine kıvrılırken Yavaş bir tempoyla girip çıkıyor, derinleşiyor ve başımı göğsüne yaslamama neden oluyor.

Hızını artırdıkça bedenim yanıyor, inlemelerim yatak odasının karanlığını dolduran hafif müziği bastırıyor. Parmağını sikiyle değiştirecek mi? Sadece bir kez anal denemiştik ve çok gergin olduğum için bırakmıştı ama şimdi beni kapıdan çekip domaltmasını ve sikini kıçıma o kadar sert sokmasını istiyorum ki çığlık atmaktan ses kutumu kıracağım.

Sıcaklık girdapları omurgamın etrafını sarıyor ve her itişte parmağına karşı itiyorum. Kalçalarım sırılsıklam oluyor ve bir dakika boyunca sabırla rahatlamamı bekledikten sonra çekip iki parmağını içeri itiyor. Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor ve zar zor ayakta durabiliyorum.

Bileklerimi serbest bırakıp kafatasımı kapıya doğru iterken daha sert, daha hızlı ve daha derine iniyor. Çığlık atıyorum. Daha fazlası için yalvarıyorum. Kıçım parmaklarını kavrarken Tanrı, Kade ve her şey için haykırıyorum, orgazmım neredeyse beni bayıltırken her dalgada amım titreşiyor ve sıkılıyor.

Parmaklarını çekerken irkiliyorum ve neredeyse kapıya doğru yığılıyorum ama beni yakalıyor ve yüzümü ona dönmemi sağlıyor.

Kapüşonunu indiriyor, dağınık saçları neredeyse kararmış kalbi kadar koyu - görüşüm hala çılgınca akan coşkudan dolayı bozuk

damarlarımda. Önce kendi maskesini, sonra da benimkini yukarı kaydırırken gözleri sahiplenmeyle kararıyor. "*Ty moy, Vesnushki.*"

"Ne-"

Kade boğazımı tutuyor ve beni sessizliğe öpüyor.

Vücutlarımız birbirine değiyor, titreşimler dayanılmaz. Bana bu kadar yakın olması aklımı başımdan alıyor. Nefes alışlarımı yutuyor, dilimin üzerindeki alkolün tadını alıyor - beni yiyip bitiriyor.

Ayak bileklerimi tekmeleyerek ayırıyor ve içime bir ürperti yayılıyor. kendini bacaklarımın arasına sıkıştırıyor. Sert, kalın ve hazır. Aletinin sıcaklığı tam merkezimde ve tüm engellerin ortadan kalkmasına ihtiyacım var. Aramızda bir inilti gümbürdüyor ve kimden geldiğinden emin değilim. Bana verdiği kadarını ona geri veriyorum ve sonra bizi kapıdan uzaklaştırıyor ve sırtım
yatağa vurur.

Kade'in ağzı yine benimkinde.

Şeytanın altında yatarken damarlarıma saf şehvet ve adrenalin enjekte ediyor, artık nefes alamayacak, kelimeleri bir araya getiremeyecek hale gelene kadar beni tüketmesini bekliyorum. Boğazımı öpmesini, hassas etimi dişleriyle ısırmasını ve beni unutulana kadar becermesini bekliyorum.

Kade Mitchell sistemimdeki bir aksaklık. Hayatımda hiç olmaması gerekiyordu. Asla arkadaşımın arkasından gizlice yaklaşıp, benimkileri ona verirken onun tüm ilklerini almamam gerekiyordu. Asla birbirimize düşmememiz gerekiyordu.
aşk ve dünyayı birlikte gezmek. Yine de bayılana kadar birbirimizi becermemiz gerekiyordu. Hayatlarımız ne kadar gizli kapaklı ve berbat olursa olsun, ikimizi de istediklerimizden alıkoysa da, kimsenin haberi olmadan birlikte yatmak işe yarıyor.

Oldukça işe yarıyor. Geçmişte beni boyun eğdirdiği ve çözdüğü gibi kendimi orgazm edemiyorum - her bir itme ve zevk darbesiyle kendi gerçekliğimi bükerken aklımdaki her bir düşünceyi ortadan kaldırıyor. Ben onun üstünde ya da altındayken vücut dilimi, hangi açıların beni sarmalın derinliklerine çektiğini, inlemelerimin ve sızlanmalarımın belirli bir hızı nasıl gerektirdiğini ya da beni ne kadar sert döveceğini öğrendi.

Kollarını düzeltip bana bakarken, beni içine çekerken, dudaklarını yalarken ve göğsümün yükselip alçalmasını izlerken, neredeyse uzaktaki şarkının boğuk ritmine uyarken omurgamda beklenti sarmalları oluşuyor.

Parmak uçlarını ısırıp dişleriyle eldivenini çıkarırken ve sonra korseme uzanırken arzu içimde dolaşıyor. İlk kancada durdu. Eğer onu üzerimden çıkarmayı planlıyorsa, şimdi başlasa iyi olur, böylece

En azından önümüzdeki birkaç saat içinde seks yapmalıyız. Bu şeyi bağlamak için üçümüz uğraştık. Milyonlarca klips olmalı.

Ama gözleri benimkilere kayıyor. Mavi gözleri parlıyor ama içlerinde bir parça acı da var. Ve ihtiyaç. O kadar şiddetli bir açlık ki, korseyi bedenimden söküp atabileceğini düşünüyorum.

"Kimsenin sana dokunmasına izin verdin mi?" Sesi derinden geliyor - bir tehdit. Başımı sallıyorum.

"Seni öpmek mi?"

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve gözleri ağzıma kayıyor. "Bir adam vardı," diyorum, tekrar boğazıma doğru eğilirken nefes nefese. "Dans pistinde."

"Öyle mi?" diyor sıcak tenime karşı, nabzıma yumuşak öpücükler kondurarak.

Kulağımın altındaki deriyi ısırırken nefesim kesiliyor. "Evet ama berbat öpüşürdü."

"Berbat öpüşüyor," diye tekrarlıyor.

Ellerimi kaldırıp parmaklarımı siyah saçlarında gezdiriyorum - yumuşak ve ona binerken kaldıraç olarak kullanmak için bir avuç kavrayabileceğim kadar uzun. "Kade?"

Ellerini yatağa bastırıyor, kollarını dikleştiriyor, çatık kaşlarıyla bana bakıyor, ruhumun içine bakıyor.

"Seni özledim," diye itiraf ediyorum.

Kade üstümde sertleşiyor. Sonra ayağa kalkıyor.

"Ayağa kalk." "Ne?"

"Burası babamın odası," diyor elimi tutup beni ayağa kaldırarak. "Seni burada becermeyeceğim."

Odaya bakarken topuklarımın üzerinde sallanıyorum. Bahçe çardağından ve havuz evinden gelen ışıklar, resimlerle dolu bir duvara karşı bir parıltı sunuyor.

Tobias yıllar boyunca çocuklarla birlikte. Aria ile birlikte. Yirmili yaşlarında görünüyorlar, gülümsüyorlar, sarılıyorlar. Ona neden bu kadar ilgi duyduğunu anlayabiliyorum. Kade babasına benziyor, özellikle de gençken. Dövmeler ve giyim tarzı dışında, genç bir Tobias Mitchell'la sevişiyor olabilirim.

Bu düşünceyi asla tekrarlamayacağım.

Kade yine bana bakıyor, sonra maskesini tekrar yerine takıyor ve kapüşonunu yukarı çekiyor. Maskemi yerden almaya çalışıyorum ama o maskemi yakalıyor.

Elini. "Hayır, yüzüne bakmam gerek." Ve sonra beni odadan dışarı çıkardı.

Koridor karanlık ve onu merdivenlere kadar takip ediyorum. Telefonu çalıyor ve hızlıca kontrol ettikten sonra siyah montunun cebine geri koyuyor.

"Ya biri bizi birlikte görürse?" Parmakları benimkilerle iç içe geçerken soruyorum. Luciella benden uzak durmamı istedi ve ben yirmi dört saat bile dayanamadım.

En kötüsü. Arkadaş. Hiç.

"Kim olduğumu bilmeyecekler." Maskesine vuruyor ve yan dönerek topuklu ayakkabılarımla merdivenlerden inmeme yardım ediyor - kısa bir süre önce kolayca koşarak çıktığım merdivenlerden. Bunu söylemiyorum ya da ona gayet iyi yürüyebildiğimi söylemiyorum. Kade'in centilmen versiyonu hoşuma gidiyor, beni yerime mıhlarken parmaklarıyla dövdüğü kıçım hâlâ acıyor olsa bile.

Bir sonraki koridordan büyük merdivene doğru yürürken Chase Atlantic'ten "Swim" çalıyor - bir sürü insan merdivenin dibinde sohbet ediyor, öpüşüyor ve tartışıyor.

Her adım atışımızda partinin flaşları yanıp sönüyor, lazerler balo salonunun kapısından içeri giriyor. Partimin yarısı olduğu için orada olmalıydım ama Kade parmaklarını parmaklarımın etrafında sıkarken burada olmayı tercih ettiğimi biliyorum.

Gözlerim Tylar'a takılıyor. Dez onu duvara yaslamış, iki mermer sütunun arasına yerleştirmiş, ikisinin de maskesi düşmüş. Öpücüklerini boğazında gezdirirken bacakları adamın beline dolanmış. Sikişmiyor ama buna çok yakın. Yutkunuyorum, Kade'e bakıyorum, maskesi ve başlığı yerinde, onu gizliyor.

Sonra Ty gözlerini açıp bizi görüyor ve Kade beni kendi kanadına doğru götürürken birbirimizi izliyoruz. Sağa dönüyoruz ve omzumun üzerinden bakıyorum - Dez boynunu ve çene çizgisini öperken kapüşonlu bakışlarıyla hâlâ bizi takip ediyor.

Gülümsüyor. Ve sonra bana göz kırpıyor.

OceanofPDF.com

20

STACEY

I Luciella'nın ortaya çıkıp kiminle olduğumu ve neden Kade'in tarafına gittiğimizi sormaması için sessizce dua ederek kızarır ve arkamı dönerim. İkiz kardeşiyle el ele tutuştuğumdan haberi yok.

Kendi menimle ıslanmış iç bacaklarım birbirine sürtünüyor ve spiral merdiveni gördüğümde nabzım hızlanıyor, kelebekler bir kez daha içime doluyor. Kalbim hızla çarpıyor, onunla baş başa kalacağım için çok heyecanlıyım. Bütün geceyi onun yatağında, onun kollarında geçireceğim için.

Doğru düzgün göremeyene kadar sevişeceğiz ve sonra konuşacağız. Ona her şeyi anlatacağım ve sonra nasıl ilerleyeceğimize karar vereceğiz.

Bu kadar uzaktan müzik zar zor duyuluyor. Hissedebildiğim tek şey titreşimleri ve sinirlerimin karıncalanması. Kade beni aniden omuzlarımdan duvara yapıştırdığında patlıyorlar.

"Burası yeterince

uzak." "Ne için?"

Tütünün altından külotumu çekiştiriyor. Maskesinin altından "Çıkar şunları," diyor. "Şimdi."

Koridordan aşağı bakıyorum, malikânenin ana girişini göremiyorum. Yutkunuyorum ama kanım kulaklarımda çınlarken başparmaklarımı kumaşa geçirip yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum. Ayaklarımın dibinde toplanıyorlar ve ben de içlerinden çıkıyorum, sonra eğilip kumaşı tutuyor ve ona uzatıyorum.

Onları cebine sokuyor ve bir adım geri atıyor. "Diz çök."

Benim var.

Kıçım botlarımın üzerinde duruyor, soğuk deri tenimi ısırıyor. Bekliyorum, gözlerimi kafatası maskesine kaldırıyorum ve kemerini yavaşça çözmesini, fermuarını açmasını ve sikini serbest bırakmasını izliyorum.

Avucunu üstümdeki duvara bastırıp ucunu dudaklarıma götürürken ve döllerini dudaklarımın üzerinde kaydırırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Dilim dışarı kayıyor, onu tadıyor, sikinin başını zar zor sıyırıyor.

"Aç."

Az konuşan bir adam ama yine de amımın zonklamasına yetiyor.

Dudaklarımı ayırıyorum.

Sesi alçak, tonu kontrollü ama derin. "Dilini çıkar."

Bana söyleneni yapıyorum, parmaklarım şehvet dolu bir beklentiyle kalçalarıma gömülüyor. Aletini ileri doğru yönlendiriyor, başını dilime doğru kaydırıyor, sadece bir inç, içeri ve dışarı, ve şişmiş kafadan sızarken daha fazla prekumun tadını alabiliyorum.

"Nefes almak istersen bacağıma dokun." Sonra omuz silkiyor. "Ya da yapma."

Sonra başım duvara çarpıyor, ağzımın içine, gırtlağıma kadar sokuluyor ve beni sessizliğe boğuyor. Gözlerim sulanıyor ve o inlerken ben onun uzunluğunu yutuyorum.

Metalik iskelet maskesi bana bakarken, siyah kapüşonuyla çerçevelenmiş, bulunduğum yerden manzara korkunç. Ama bu beni daha fazlasını istemek için deli mi yapıyor? Bundan tahrik olmak?

Diğer eli hala duvarda, at kuyruğumdan birini deri kaplı yumruğuna doladı, ağzımı sikti ve iki elinin arasına sıkıştım.
aleti gırtlağımı yumruklarken taşınmaz nesneler. İnlediğini ve nefesinin altında derin, uzun bir *sikiş* mırıldandığını duyarken biraz temiz hava almaya çalışıyorum.

Beni havasız bırakırken sabit bir ritme giriyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyorum.

Kade ağzımdan tamamen çekiliyor ve yanan ciğerlerimi dolduruyorum, ağzımdan ucuna doğru bir dizi tükürük geliyor, sonra tekrar boğazıma giriyor ve başım tekrar duvara yaslanıyor. Aleti dudaklarımın arasında daha da kalınlaşıyor ve dilim her bir şişkin damarın izini sürüyor.

Derin. Sert. Hızlı. Bacaklarımın arasında yapmasını istediğim her şeyi ağzıma yapıyor. Boğazıma ölümcül bir öfkeyle saldırıyor.

"Benim için diz çöktüğünde hep böyle iyi bir kız oluyorsun. "Her santimini alıyorum, boğazın beni eve davet ediyor." Yukarıdaki duvarı yumrukluyor

"Sikeyim, Stacey, sikimi emmeye devam et."

Göğsümdeki sahte kan, ağzımın köşelerinden çıkan tüm sıvılardan bulaşıyor. Öğürme sesleri, sikinin her itişinin ıslak şırıltısıyla karışıyor ve onun tısladığını duyuyorum; alnına bastırdığını görüyorum
Ben yutkunurken maskesini duvara yapıştırıyor.

Daha hızlı gittiğinde, elimi sikinin kalınlığına dolamak istiyorum, ama onu kabzasına kadar itiyor. Ağzımda daha fazla tükürük toplanıyor ve çenemden aşağı damlıyor ve bunun neden olup olmadığından emin değilim. Altımdaki su birikintisi mi, yoksa zonklayan amımın kaygan arzusu mu?

Tekrar çekerken nefes nefese kalıyorum ve ağzımı silemeden beni ayağa kaldırıp duvara doğru itiyor ve deri kaplı başparmağını ağzımda gezdiriyor. Göğsüm inip kalkarken kafatası bana ters ters bakıyor.

Teker teker dizlerinin üzerine çökmeden önce maskesi kalkarak güzel görünümünü ortaya çıkarır.

"Parçala kendini. Bana o güzel küçük amcığını göster."

Titreyen parmaklarımı sırılsıklam kalçalarımda gezdiriyorum, am dudaklarımı onun için ayırmadan önce muhtaç göbeğimi ortaya çıkarmak için tütümün malzemesini yukarı çekiyorum.

Onun için ne kadar ıslak, şişmiş ve istekli olduğuma bakıyor. Avuçlarını kalçalarımın arkasına doğru kaydırırken kendimi açık tutuyorum, kıç yanaklarımı o kadar sert kavrıyor ki onları da ayırıyor.

Öne doğru eğilip önce iç baldırımı, sonra diğerini öperken topuklarımın üzerinde titriyorum.

Tütümün altına gizlenerek öne doğru daldığında, klitorisimi sertçe emip dişlerinin arasına aldığında inliyorum. Parmaklarım beni bunaltan hissin yoğunluğundan kayıyor, ama nefes alıyorum ve dilinin ucuyla klitorisimin etrafında dönerken kendimi tekrar ağzının etrafında ayırıyorum.

"Bacağını omzuma koy."

Parmaklarım başlığını kavrıyor, bacağımı omzunun üzerinden geçirip kendimi ona daha da açarken onu yerinde tutuyor. Klitorisimi yalayıp yuttuktan sonra açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi amımı yalayıp yutmak için girişime doğru alçalırken, bu ağza karşı sürtünüyorum ve "*Aman Tanrım*" diye inliyorum.

"Lezzetli olduğunu biliyordum, Çilli," diye klitorisime karşı homurdanıyor, onu tekrar dişlerinin arasına alıyor ve parmak uçları arka deliğime tekrar bastırırken beni şok içinde sıçratıyor. "Sadece bir hatırlatmaya ihtiyacım vardı."

Omurgam zevkle bükülüyor, karnımın alt kısmında sarmal bir sıcaklık başlıyor, ama ağzına karşı hareket etmeye ve orgazmı kovalamaya çalıştıkça

çok yaklaşmışken, geri çekiliyor.

"Bir daha durursan seni öldüreceğim," diye nefes alıyorum, karıncalanma şimdiden azalıyor. Neredeyse kendimi yere atıp kurtulmak istiyorum ama yakıcı bakışları üzerimde olduğu için direniyorum. Aletini tekrar içine sokuyor dövüşüyor ve beni merdivenlerin dibine götürüyor, sonra maskesini tekrar yerine takıyor ve önümdeki zemini işaret ediyor.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diyor ve döner merdiveni işaret ediyor. "Ve sürünerek yukarı çık."

Yutkunarak yukarı bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Merdivenleri sürünerek çıkmamı mı istiyorsun?"

"Ben de öyle dedim."

"İhtiyacın olan bu mu?" Yumuşakça soruyorum. "Kontrole mi ihtiyacın var?" Kade sessiz kalıyor.

Ama anlıyorum. Seks yapmaya zorlandı, aylardır hayatı üzerinde hiçbir kontrolü yoktu, bu yüzden bunu geri almaya çalışıyor olmalı. Bunu ona vermekten mutluluk duyarım.

Kendimi dört ayak üzerine düşürene kadar sabırla bekliyor, ilk adımı atarken kıçım onun için tam görünümde. Utançtan kızarıyor, ona siktirip gitmesini söylüyor olmalıydım ama amım sırılsıklam, muhtaç ve çaresiz.

Onu memnun etmek için yoğun bir ihtiyaç hissediyorum.

Birkaç adım daha atarken aç bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, botları iki adım arkamda yürüyor. Omzumun üzerinden bakmak istiyorum ama biliyorum ki
Gözleri tepede onu bekleyen şeyde olacak, kalçalarımın ne kadar ıslandığını ve amımın ne kadar şiştiğini görecek.

Diğer eldivenini çıkarırken donup kalıyorum ve bir parmağını amıma sokarken inliyorum.

"Devam et," diye emrediyor maskesinin arkasından, sesi boğuk, parmağını içimde kıvırırken, ben her adımı yavaşça atarken içeri ve dışarı çalışıyor.

"Çok ıslak," diyor - kemiklerimi titreten derin bir hırıltı - sonra başparmağını arka deliğime bastırarak hareketlerimi durduruyor. "Sana durmanı hiç söylemedim."

Başparmağını kıçımın sıkılığına doğru iterken sırtım eğiliyor, amıma ikinci bir parmak ekliyor ve ikisini birden beceriyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama zar zor. Daha fazlasını hissetmek için ona karşı geri itmeye çalışıyorum, ama beni durdurmak için saçımı tutuyor. "Sürünmeye devam et."

"Yapamam."

Elini çekerken irkiliyorum - takip ederken botları ağırlaşıyor.

Kıçıma inen bir şaplak beni sarsıyor, dizlerim metal basamaklara çarpıyor. "Devam et." Bir tokat daha ve amım acıdan kasılıyor.

Kalçalarım birbirine sürtünüyor ve zirveye ulaştığımızda nefes nefese ve damlıyor, başka bir dokunuş için çaresizim, duvarlarım ince havanın etrafında kenetleniyor.

Kade boğazımı sıkarak beni ayağa kaldırıyor. "İşte benim kızım," diye inliyor ağzıma karşı. "Sana söyleneni yapmanı seviyorum."

Beni hafifçe boğarken adını inliyorum ve sikini çekip kurtarırken beni durdurmuyor, elime alıp yavaşça pompalıyorum, ben onu okşarken kilidini açmaya çalışırken sırtımı kapısına yasladığımı hissediyorum.

Başparmağım hassas ucunu okşuyor ve aleti elimde zonkluyor. Dizleri benimkilerden ayrılıyor ve o kendini avucumun içine sokarken ben de bacağına sürtünüyorum.

Kade beni kapıya doğru itiyor, arkasından kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve beni kalçalarımdan tutup kollarına alıyor, ben içimde onun kalınlığını hissetmek için sikine sürtünürken hiç itiraz etmiyor.

Kıçımın yanaklarını kavrıyor, parmakları derimi kazıyor, morartıyor ve kalçalarımı ona doğru yuvarlarken beni delirtiyor, şişmiş tepesi sırılsıklam girişime doğru ilerliyor.

İnliyorum, ellerim kapüşonunun altındaki saçlarına dalıyor.

Sırtım yatağa çarpıyor ve kıyafetlerimizi ya da maskesini çıkarmadan, aniden aletini öyle lezzetli bir güçle içime sokuyor ki, boğuk bir çığlık atıyorum.

Kade yavaş ya da nazik değil. Her itişinde sırtımı yatağa doğru sürüklüyor ve daha derin bir açı elde etmek için bacağımı omzuna doğru kaldırıyor - beni onun için açıyor ve sonra beni anlamsızca beceriyor.

Kafatası, siki içime girerken beni izliyor, gözlerimi döndürüyor, göğüslerim korsemden dışarı taşıyor.

"Siktir," diye ağzından kaçırıyor.

Dirseğini başımın yanına indirerek sikini sürekli, acımasızca içime sokup çıkarıyor, içime ne kadar sert girdiğine bakılırsa büyük olasılıkla kalçalarımı işaretliyor.

Ama bunu seviyorum. Acıtmasını seviyorum - zevkle, onunla ve sahip olduklarımızla karışmasını.

Kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlayıp her hamlesini karşılarken ellerim kaputunun içine giriyor ve saçlarını tekrar kavrıyor. İçimde kükreyen bir sıcaklık akarken dişlerim alt dudağıma batıyor, omurgamın tabanında bir kıvrılma başlıyor ve beni yataktan kaldırıyor.

İnliyor ve maskeli yüzünü omzuma gömüyor, kalçalarını bana doğru şaklatıyor, her kalın santimi tekrar tekrar göbeğime giriyor - konuşamayana, göremeyene veya duyamayana kadar, sadece duvarlarım onun etrafında sıkılırken saçlarını çekiştirmeme neden olan horozunun çarptığı tatlı noktaya odaklanıyorum.

"Neyi özledim biliyor musun? Bunu" diyor, maskesini fırlatıp atıyor ve ıslak ağzını çene çizgimden, boğazımdan aşağı sürüklüyor, göğüslerimin üstünü yavaşça yalıyor, yüzünü sahte kanla kaplıyor. "Orgazmın artarken amının bana sarıldığını ve zonkladığını hissetmek. Bunu hissedebiliyorsun, değil mi? Eğer devam edersem, etrafımda patlayacaksın."

"Lütfen devam et." Her kelime yalvaran bir inilti, ayak bileklerim kalçalarının etrafında ve onu daha derine çekiyor. "Eğer durursan, canını yakarım."

"Yeni olan ne lan?" diye mırıldanıyor boğazıma karşı, dişlerinin arasındaki eti emiyor ve kıçımı serbest bırakıyor, elini klitorisimi ovmak için aramıza bırakıyor. "Bırak beni, Çilli. Benim için çığlık atarken sikimi boğ."

Dudaklarım ayrılıyor ve Kade diğer koluyla başımı tutarak ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

Öpücük sert ama talepkar ve orgazmım arttıkça
Kade çığlığımı yutuyor, dili ağzımın içine giriyor. Omurgam kıvrılıyor, ayak parmaklarım gibi - hala topuklu ayakkabılarımla - ve Kade sikini baskın itişlerle içeri ve dışarı sürüklerken tüm vücudum alevler içinde patlıyor.

Ağzımın içinde inlerken, dili benimkini okşarken, orgazmım doruk noktasına ulaştığında öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğerken tek yapabildiğim "K-K,". Tüm kaslarım geriliyor ve uzuvlarımın titremesine engel olamıyorum.

"İçine boşalabilir miyim?" diye soruyor, beni sikerken dişlerini sıkıyor, altımdaki yatağın ne kadar sırılsıklam olduğunu hissettiğimde ıslaklığımın sesleri yoğunlaşıyor. "Siktir. Durmam gerekiyor mu?"

"Henüz değil," diye soluyorum. "Tekrar
gelmek istiyorum." "Çok açgözlüsün."

Bacaklarımı kalçalarının arkasından çözüp onu itiyorum, böylece sırtüstü düşüyor, sonra da üstüne çıkıyorum.

Kapüşonunu ve tişörtünü yukarı çekerken beni durdurmuyor, ellerimle karın kaslarının izini sürüyorum - sonra onları çıkarmama yardım ediyor ve

Oda. Kürek kemiklerini öpüyorum, şişmiş başını hizalarken onu aşağıda tutuyorum.

Ben onun sikine gömülürken ve o beni kalın boyuyla doldururken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Elini boğazıma doluyor ve beni geriye itiyor, böylece onun üzerine oturuyorum. "Bana iyi bir sürtük gibi binecek misin?" Kalçalarımı kaldırıp her santimini alarak geri yuvarlanırken sözleri gergin. "Siktir.
Devam et." Yukarı doğru itiyor. "Aynen böyle."

O beni havasız bırakırken, boynumdaki tutuşunu kullanarak beni ona çarpmak için gecenin üçüncü yüksekliğini kovalayarak sikinin üzerinde zıplıyorum.

Kade bir iniltiyle başını arkaya atıyor, adem elması şişkinleşiyor, boynunun sağ tarafındaki damarlar siki içimde şişerken nabız gibi atıyor.

"Eğer üzerimden kalkmazsan Çilli," diyor dişlerini sıkarak ve beni sikinin üzerinde zıplatırken bana yol göstererek, "o zaman içine boşalırım. Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmaman umurumda değil. Seni her damlasıyla dolduracağım ve amından sızmasını izleyeceğim." İçime daha sert giriyor. "Seçim senin."

Beni kucağına alıp oturuyor, göğüs göğüse geliyoruz ve ben ona sürtünmeye devam ediyorum, o beni tekrar öperken klitorisim kasık kemiğine değiyor. Yumuşak ve nazik bir şekilde, ben dudaklarımı ayırmadan önce dilini dudaklarımın kenarında gezdiriyor. I
Yüzünü ellerimin arasına aldım, parmaklarım kulaklarının arkasındaki koyu renk saçlarda kıvrıldı, başımı eğerek şehvetli öpücüğü derinleştirdim.

İçime bir orgazm daha çarpıyor ve duvarlarım hızlı aralıklarla onun sikinin etrafında sıkılaşırken, Kade beni daha da sert öpüyor. Sızlanmaya, çığlık atmaya, adını inlemeye çalışıyorum ama beni diliyle susturuyor, kolunu sırtımın küçük kısmına doluyor ve beni daha hızlı aşağı indiriyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve omurgam her zevk darbesinde bükülüyor ve Kade boğazımı yutuyor, ben başımı geriye atarken derimi emiyor.

Kade'in parmakları ensemde kıvrılıyor, etimi kazıyor ve beni daha sert aşağı çekiyor - sonra derin, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve hareketsiz kalıyor, beni spermiyle doldururken horozu içimde titreşiyor.

Duygular yatışmaya başlar başlamaz ikimiz de yere yığılıyoruz ve alçak sesle
Kulaklarımdaki uğultu bu tatmin edici duyguya eşlik ediyor. Kade başını çarpan göğsüme yaslıyor, kolları sırtıma dolanıyor ve nefesimizi tutarken beni kendisine bağlıyor. Terleyen bedenlerimiz bir oluyor.

"Canını yaktım mı?" diye sorar.

Gözlerim kapanıyor ve cevap veremeden derin bir uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

21

KADE

FLASHBACK

Dad'in aşk versiyonu saplantı biçiminde gelir; o kadar güçlü bir arzu ki, ona sahip olmanın tek yolu aramak, takip etmek, çalmak ve yok etmektir. Her şey avucunun içindeydi ve tek bir kötü kararla hepsini ezip geçti.

Dürüst olmak gerekirse, denediğinde harika bir adam olabiliyor, ancak içten içe bir kaçış, bir cinayet planlamak ya da annemi dünyadan çalmak isteyen içi boş bir karanlıktan başka bir şey değil. Ya da kötü bir gün geçirdiğinde ve krizlerinden birinin ortasında beni aramaya karar verdiğinde bana böyle söylüyor.

Tobias Mitchell'in kendi halinde olduğu görüntüleri ve kamera kayıtlarını gördüm.

Tehlikeli. Ölümcül. Görevi olan bir adamdı ve bu görev annemin kendisine ait olması için mümkün olan her şeyi yapmaktı.

Öldürme sayısı, davası her ülkede televizyonda yayınlandığında tüm dünyaya duyuruldu.

İki memuru öldürdü ve diğer dördünü kalıcı olarak sakat bıraktı.

onu bir otel odasında tutuklamaya çalıştılar. Diyelim ki sahiplenici tarafı devreye girdi ve annemi aldıklarını düşünerek kendini kaybetti. Hapisten kaçtı.

haftalar sonra - ve bu süreçte birçok gardiyanı öldürdü.

Orospu büyükannemin yardımıyla haftalarca saklandı ve annemi takip etti - ta ki artık onu izleyemez hale gelene kadar. Sonra onu kaçırdı ve ormanın ortasındaki terk edilmiş bir hayvan barınağında bir köpek kafesine kilitledi.

Evet, bir köpek kafesi. O ve en iyi arkadaşı Gabriella kilitliydi.

Bunu durdurmanın tek yolu annemin babamla kaçmayı kabul etmesiydi.

Tobias Mitchell tam bir şeytan. Onu seviyor olabilirim ama o tesiste kalması herkes için en güvenli seçenek.

Her şey ona kazara çelme takması ve güzel olduğunu düşünmesiyle başladı.

Stacey'i gördüğümde ilk düşündüğüm şey güzel olduğuydu. Kendimi onun için birini incitirken görebiliyordum.

Tobias'ın DNA'sına sahibim. Bu yüzden Stacey'i yok edebilirim.

Yumuşak bir el yanağımı okşuyor. "Hey. Yine kendinden geçiyorsun."

Kendime geliyorum ve güzel kız arkadaşıma bakıyorum. "Üzgünüm, jet-lag oldum."

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, başparmağıyla gözümün altını yokluyor. "Sen buradayken baban bir şey mi söyledi?"

Başımı çeviriyorum ve avucunu öpüyorum, dirseklerimin üzerinde stüdyonun zeminine tünüyorum. "Hayır, söz veriyorum sadece yorgunum."

"Bana babanın nasıl olduğunu tekrar anlat ve neden annenle babanın birlikte yattığını düşünüyorsun?"

İç çekiyorum. "Sadece içimde bir his var."

Deri kayışını omzundan bağlayarak yeterince sıkı olduğundan emin oluyor. "Ewan annene sanki tüm dünyası oymuş gibi bakıyor."

"Çünkü öyle. Yine de ona aynı şekilde baktığını söyleyemem. Onu sevdiğini biliyorum ama babam kesinlikle onu hâlâ elinde tutuyor. Sanırım onu kurtarmanın tek yolu babamın ölmesi."

Stacey'nin nefesi kesildi ve koluma vurmaya çalıştı.

"Böyle söyleme!" "Bu kaçınılmaz." Omuz silkiyorum. "O yaşlı bir adam."

Bana ters ters baktı. "Hayır, değil. Kırklı yaşlarında. Ve dünya nüfusunun yüzde ellisi babanı becerir."

Kafamı eğiyorum, kafam karışmış ve rahatsız olmuş bir halde. "Onunla sevişmenin yaşıyla ne ilgisi var?" Eğilip kıçını tuttum ve onu kendime doğru çektim, böylece

Zar zor görünen kıyafetiyle kucağıma oturuyor, deri kayışlar her yerde. "Sen de bu istatistiğin bir parçası mısın?"

Dudağını ısırıyor. "Belki de. Ne de olsa en seksi olanlar kötüler. Kim kötü bir çocuk istemez ki?"

"O insanları öldüren bir psikopat."

Gülümserken yanakları kırmızının parlak bir tonuna dönüşüyor. "Daha da iyi."

İnliyorum ve kıskançlığımın galip gelmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Kızdırmaya çalışıyorsun

Ben.

" Ses tonundaki alaycı notayı duyabiliyorum. "O Tobias Mitchell."

Gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarıyla duruyor ve elime vurarak uzaklaştırıyor.

Onu tekrar kendime çekmeye çalışıyorum, rutinini hazırlamaya devam ediyorum. Gözlerim seğiriyor, ama sonra ekliyor, "Ayrıca, oğlunu tercih ederim."

Sırıtıyorum ve onun sonsuza dek benim olacağına karar veriyorum.

"Aferin kızıma."

Omzunun üstünden bana sırıtıyor, sonra hazırlanırken her hareketini izliyorum.

"Bunu bana açıkla," diyorum, Stacey saçlarını yüksek, sıkı bir at kuyruğu haline getirdikten sonra başının tepesinde güvenli bir topuz haline getirirken sıvı kovasını fiskeliyorum.

"Cildimin yanmasını önlemek için yangın geciktirici bir jel."

Jeli ellerine ve kollarına sürerken başımı eğiyorum. Ben yan yatarken, stüdyonun LED'leri kırmızı bir ışıltıya bürünürken, güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde onu izliyorum. Stacey daha sonra asalarını inceliyor.

"Yani alevler içinde kalmayacak mısın? Her ihtimale karşı yangın söndürücü nerede?"

Yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Alevler içinde kalmayacağım. Aldığım eğitim pek çok güvenlik prosedürü içeriyor. Alevler sadece derimi yalayacak."

"Kulağa sıcak geliyor."

"Kesinlikle sıcak hissettiriyor," diyor. "Arkadaşlarınla buluşmak istemediğine emin misin? Base seni gerçekten avlayabilir ve onlarla bilardo oynamaya zorlayabilir."

"Hayatta kalacaktır. Eminim hâlâ Luciella'nın mesajlarına cevap vermediği için üzülüyordur. Bir şişe votka içip duvarla flört ediyor olacak."

Stacey zemini hazırlarken yine sırıtıyor, yoluna hiçbir şey çıkmamasına dikkat ediyor, sonra da esneme hareketlerine başlıyor. "Sanırım bir gün pes edecek."

"Hmm."

Yana doğru alçalıp vücudunu öne doğru eğerek ayağını tutup başını oraya yaslarken söylediklerine dikkat etmiyorum.
Bu pozisyon kıçını olduğundan daha belirgin hale getiriyor ve yüzümü yanaklarının arasına gömmek istiyorum.

Ama bana izin vermiyor. Görünüşe göre, vücudunun o kısmı yüzüme ve sikime yasak.

Her şeyde birbirimizin ilkleriydik, bu yüzden onun kıç bekaretini de almaya çalıştığım için beni dava et. Önce diğer tarafa, sonra da öne doğru kayarken ona bakıyorum. Dört ayak üzerine kalkıp geriye doğru itiyor ve kendimi onun küçük külotunu indirirken ve dilimi içine sokarken hayal ediyorum.

Son zamanlarda doymak bilmiyor. Ben bile çoğu zaman ona yetişmekte zorlanıyorum. Boş bir odada, banyoda, arazideki ormanda ya da burada, stüdyoda buluşmak için mesajlar alıyorum. Eğer onu becermiyorsam, yüzüm bacaklarının arasında. Eğer sikimin üzerinde zıplamıyorsa, onu en yakın düz yüzeye domaltıyorum.

Ailem tam anlamıyla dışarıdayken onu mutfakta parmakladım. Onu hem kapalı hem de açık havuzlarda becerdim. İkincisi lanet oldu
Bu arada donuyordum. Sertleştiğime bile şaşırdım. Ama ikimiz de sarhoştuk ve dalga geçiyorduk.

Ben esrar içerken bana sakso çekmeyi seviyor gibi görünüyor. İkimiz de sigarayı kestik, ama ben bir J yapar yapmaz, o çoktan saçlarını arkaya bağladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Son zamanlarda kafam çok iyi.

Onu arabamda kaç kez becerdiğimin sayısını unuttum ve Yunanistan'dan sadece iki hafta önce döndük. Hafta sonunu babamla geçirmek için ayrılmadan önce, yorganın altına süründü ve onu sıkıştırana ve dar amına itmek için topuklarını kalçalarıma kazdırana kadar sikimi emdi.

Kahretsin, şimdi onun çığlığını duymak istiyorum.

"Şimdi başlayacağım," diyor Stacey bana. "Senin önerdiğin şarkıyı kullandım - sana söylemiş miydim?" Telefonundaki play tuşuna basıyor ve Tommee Profitt'in "Can't Help Falling in Love" şarkısının karanlık versiyonu başlıyor.

Dudaklarımda gururlu bir gülümseme beliriyor. "Bunu seçeceğini biliyordum. Diğeri çok hızlıydı."

Şarkı baştan sona sessizce çalarken Stacey ekipmanlarını yakmak için odanın kenarına doğru yürür. "Önce itfaiye personeliyle rutini deneyeceğim, sonra dart ipini veya vantilatörleri deneyeceğim. Bu konuda o kadar deneyimli değilim.

hayranlar olsa da. Eğer bu rutini binlerce kişinin önünde yapacaksam, mükemmel olduğundan emin olmak isterim."

Kızım beni gururlandırıyor. Arka planda rutinler yaptı.
Ekim ayındaki gösteride birileri onu fark etmiş. Birkaç gün önce bir e-posta aldı, Carnival Kraze ile birlikte Londra'da bir yangın gösterisi yapma teklifi. Mayıs ayında dansçı.

Teklifi henüz kabul etmedi; bunun gerçekten yapabileceği bir şey olduğundan emin olmak istiyor. Stacey kendi kendine çok fazla konuşuyor ve Özgüven sorunları var ama kendine benim baktığım gibi, eğitim verdiği çocukların ve yetişkinlerin baktığı gibi baksaydı, ne kadar harika ve ilham verici olduğunu görürdü.

Luciella her gün teklifi kabul etmesi için ısrar ediyor, genellikle de büyük harflerle. Çok ısrarcı, sevgili kardeşim, ama iyi niyetli.

Pazar günü eve geliyor. Beş gün sonra. İşte o zaman ona kendimizden bahsedeceğiz. Sonunda. Stacey hazır ve bunu ilk öğrenmesi gereken kişinin en iyi arkadaşı, yani ikiz kardeşim olması gerektiğini düşünüyor.

Herkese onun benim olduğunu ve ona ait olduğumu söylemeye hazırım. Şuradaki kızı görüyor musun? Benim kızım. Hepsi benim.

Hafta sonu ona planı anlattığımda babam sakinleşmem gerektiğini söyledi.

Etrafını saran kırmızı LED ışığıyla odanın ortasında duruyor, alevlerin turuncu ve sarı tonları gölgesini titretiyor
*etrafımızda. Gözleri kasıklarıma odaklandı. "*Sertleştin *mi?"*

"İçeri girip seni böyle giyindiğini gördüğümden beri sikim kalktı. Dans et, sonra ben hallederim."

Ateş ve kırmızı ışıkta bile kızardığını görüyorum.

Şarkı baştan başlıyor, bu sefer daha yüksek sesle ve tüm
Stacey'e odaklanıyor. Ellerindeki yanan çubuklar, siyah cilası, yüzünden kazınmış koyu renk saçları. Çok az makyaj yapmış, sadece aletimi boyadığını hayal ettiğim kırmızı bir ruj sürmüş ve vücut kemeri gergin
onun kıvrak formu üzerinde.

Askılı zıbını yerine sadece sütyen ve külotunu giyecekti, ama son zamanlarda Stacey kendisine karşı büyük bir tavır takındı. Dilimi üzerinde gezdirdiğim ve taptığım her kıvrımı göstermek yerine
göbeğini kapatıyor ve fileli tayt giyiyor.

Onunla ilgili her şey benim için mükemmel. Keşke bunu görebilseydi - dönerken ve alevlerin etrafında akmasına izin verirken vücudunun müzikle birlikte hareket edişini.

Bükülebilir, bu da onda sevdiğim bir şey. Bacakları havaya kalkıp lateks çizmelerini tavana doğru tuttuğunda, ateş çubuğunu
Kalçasının iç kısmına, amının üzerine, sonra da kendini ayakta durma pozisyonuna geri çekmeden önce göğüslerine.

Yutkunuyorum ve aletim şortumun içinde acı çekmiyormuş ve seğirmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Ateşle birlikte yavaşça, şehvetli bir şekilde hareket ederken gözleri benimkileri buluyor. Kendimi yukarı itiyorum ve duvara yaslanıyorum, bir bacağımı dizimden büküyorum ve ne kadar sert olduğumu saklamaya çalışıyorum. Onu bir çarpışma minderine atmak ve unutulana kadar becermek istesem bile dikkatini dağıtmak istemiyorum.

Şarkıdaki ana ritim geliyor ve biraz hızlanıyor, şarkı
alevler daha hızlı hareket ediyor, ne kadar yakın olduklarını gördüğümde içime korku yerleşiyor
yüzüne. Bir süredir ateş dansı eğitimi alıyor ve iyi olacağını biliyorum ama çok paranoyak oldum.

Yandan bir yarığa düşüyor ve alevleri her tarafına sürüklüyor. Bu hareket kıçının tekrar ortaya çıkmasına neden oluyor ve ona dokunmak için kaşınıyorum.

O dans ederken otuzbir çekmek uygunsuz olur mu?

Başını geriye atıp ağzını açtığında başım öne eğiliyor, dili dışarıda, ateş çubuğunu ağzına sokuşunu izliyorum. Alevi yutuyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Bu... yeni. Ve ateşli. Bunu benim aletimle yapmasını istiyorum.

Top ve zincir görünümlü bir şey alır ve hala rutinindeyken önündeki küçük alevde yakar.

Gözleri kara günahlarla dolu; vücudunun etrafında döndürdüğü ateş kadar şiddetli.
Yana doğru eğilirken alevli topu koluna doğru kaydırıyor, parmak uçlarında tek ayağı üzerinde dengede duruyor ve dönüyor.

Tekrar asaya geçip yüzüme döndüğünde, o şeyi parmaklarının arasında bir binbaşı sopası gibi döndürürken tekrar yutkunuyorum.

Stacey mükemmel formunun etrafında dönen alevlerle mesafeyi tüketiyor, ben ağzımın açık kalmasına izin vermemeye çalışırken gözlerimi benden ayırmıyor. Ben
Onu her zaman seksi, cehennemin kendisinden daha ateşli buldum ve ateşle dans ettiğini ve onu becermem için bana yalvaran bir bakışla bana baktığını görünce, aletim daha da
Daha sert.

Topukları ayaklarımda duruyor ve bükülmüş bacağıma tekme atıyor. Onu düzleştiriyorum ve kucağıma inişini izliyorum, alevler tenimi ısıtıyor. Sopayı önünden aşağıya doğru sürüklüyor ve ben kapüşonlu bakışlarımı

gözlerinde tutuyorum.
yanımızdaki kovaya atıyor, ateşi söndürüyor, stüdyo kararıyor.

Kollarını boynuma doluyor, müzikle birlikte kalçalarını oynatıyor, tam olarak sikime değmese de yaklaşıyor. O
temas için biraz daha alçalması gerekiyor. Ellerim titriyor ama devam etmesine izin veriyorum.

"Beni öldürüyorsun, Freckles."

Saçlarımdan çekiştiriyor, böylece başım geriye düşüyor, sonra dişlerini boğazıma geçiriyor, tam da bana sürtünürken. Tenimi emerken bir hırıltı çıkarıyorum ama hareket etmiyorum. Ellerimi kullanmıyorum ya da tenimi işaretlerken onu durdurmaya çalışmıyorum. Onun her hareketini karşılamak için kalçalarımı kaldırmıyorum. Veriyorum
beni yavaşça şarkıya doğru sürerken beni tamamen kontrol ediyor.

Tabanın her damlasında taşaklarımın gerildiğini hissediyorum, onu çevirip sikme dürtüsü o kadar güçlü ki. Boğazımı yalıyor ve emiyor, dudaklarını boynumdan kulağıma doğru sürüklüyor, lobu dişlerinin arasına alıyor.

Şarkı bitiyor, ama sonra tekrar başlıyor. Sikeyim. Boku yedim.

Bir eliyle saçlarımı serbest bırakıyor ve siyah deri kayışının bir tarafını omzundan aşağı kaydırıyor. Ama onu durduruyorum. "Yapma," diye fısıldıyorum,
zorlukla nefes alabiliyordu. "Üstünde kalsın." Elimi aramıza sokup zıbınının alt kısmındaki düğmeleri çekiştiriyorum. "Bunu çıkarmak istiyorum."

Tüm düğmelere bastığımda donup kalıyorum ve Stacey'ye bakıyorum.

"Benim
külot giyiyorum," diyor cilveli bir omuz silkmeyle. "İçinde hareket etmek can sıkıcı."

Amcığı parmaklarıma karşı ıslak ve ben devralmaya karar verdim. Onu tamamen kavrarken diğer elim boğazına kadar uzanıyor, girişine ve klitorisine sürtünüyor.

Dudakları ayrılıyor, kırmızı ruj yanağına bulaşıyor.

Amını okşarken avucumun içinde titreşiyor. Dişlerimi sıkıyorum.
"Dans et."

Tek bir kelime. Tek bir emir. Gözbebeklerinin büyümesine ve kalçalarının tehlikeli derecede yavaş ritme göre dönmesine neden olan tek bir hece. Elime doğru sallanırken her iki dirseğini de omuzlarıma dayıyor, beni zevkiyle kaplıyor, uyarılmışlığı ondan damlıyor. Müziğin içinden küçük nefes alışlarını duyuyorum ve
bir parmağımı içeri kaydırdığımda inliyor.

Bir saniye daha eklediğimde iç duvarları beni kavrıyor, ama o sadece daha fazla hareket ediyor, elimi beceriyor, uylukları ıslanırken parmaklarım derinlere gömülüyor
Uyarılma.

Boğazını bırakıp sikimi serbest bırakıyorum ve onu izlerken kendimi okşuyorum. Stacey'nin başı geriye düşüyor, vücudu üstümde kıvranıyor.

Parmaklarını benimkilerin etrafına doluyor ve ben tulumunun önünü aşağı çekip arkasına uzanıp kilidini açarken aletimi onun devralmasına izin veriyorum.

Sütyenini. Değerli, şiş göğüsleri serbest kalıyor ve ben bir meme ucunu ağzıma alıp diğerini çimdiklerken şarkıdan daha yüksek sesle inliyor.

Ağzımı diğer meme ucuna götürüyorum, parmaklarımı sokarken sertçe emiyorum.

Onu.

Adımı inliyor, sonra vücudu parçalanırken neredeyse çığlık atıyor. üstümde. Orgazm ona çarpıyor ve nefes nefese kalıyor ama ben durmuyorum, bir parmağımı daha sokuyorum ve başparmağımla klitorisini ovuyorum.

Sonunda, coşkusunun doruğundan düşüyor ve parmaklarımı çekip ağzına götürdüğümde yüzünü buruşturuyor. Onları yalayarak temizliyor ve ben

ağzını bir öpücükle yakala.

"Seni becerebilir miyim?" Dudaklarına karşı adeta

yalvarıyorum. Stacey nefesi kesilmiş bir halde bana bakıyor.

"İstiyor musun?"

"Evet." Tekrar boğazına yapışıp alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum.

Parmaklarını aletimin etrafına doluyor ve ucunu sırılsıklam girişine sürtüyor. Benimle alay ediyor. Beni delirtiyor.

Onu bıraktım, kalçalarını tuttum ve sikimin üzerine yatırdım.

O bana binerken şarkı yeniden başlıyor. Aynalar dans ettiği alevler yüzünden mi yoksa bizim yüzümüzden mi buğulanıyor emin değilim. Ben klitorisini ovarken inliyor, o da bana sürtünerek bir sonraki orgazmını kovalıyor. Orgazm olur olmaz, amcığı beni boğuyor ve ona sert ve hızlı bir şekilde girmemeye çalışıyorum

Çünkü belli ki onu zirveye taşıyacak bir ritim bulmuş.

Yüksekten indiğinde, Stacey'i dört ayak üzerine yatırıp kıçını tokatlıyorum ve arkadan içine giriyorum. Yavaşça ama sertçe itiyorum, saçındaki tokaları çekiyorum, böylece sırtından aşağı dökülüyor ve

onun etrafında. Yumruğumun etrafına sarıyorum, sırtındaki baş harflerimizin dövmesini fark ediyorum ve gülümsüyorum.

Sanatımı bir ödül gibi takıyorum. Kade Mitchell'ın malı olarak damgalandım.

Onu bir kez daha orgazma ulaştırırken gözlerimi ondan ayırmıyorum ve taşaklarım sıkılaşıyor, omurgam zevkle bükülürken hala bir inilti ve boşlukla onun içinde.

Onun içine kaç kez girdiğimin sayısını unuttum. Neredeyse kendi içinde bir saplantı gibi. Kalbim küt küt atıyor, ikimiz de terliyor ve nefes nefese kalıyoruz.

Çekiyorum ve kalçasından aşağı kayan dölleri toplayıp tekrar içine itiyorum.

İki parmağımı boğumlarına kadar soktuğumda inliyor, başparmağımı o yasak deliğe bastırmak için yanıp tutuşuyor. Elimi tokatlayarak uzaklaştıracak ve bana iğrenç diyecek ama eğilip dilimi o deliğe sürme ihtiyacı neredeyse dayanılmaz.

Nedenini bile bilmiyorum. Base'den anal hakkında çok fazla hikaye duydum. Bayılıyor. Ayrıca dünyadaki herkesin anal orgazmın ne olduğunu bilmesi gerektiğini vaaz ediyor.

Sadece Stacey'nin iyi hissetmesini istiyorum.

Aletimi bir kenara bırakıp sırt üstü yuvarlanışını izliyorum, tamamen sikilmiş ve nefes nefese. "Vay canına."

Kıkırdayarak telefonuna gidiyorum ve şarkıyı kapatıyorum. "Londra'daki rutininizde bunu yapmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Kız arkadaşımı çalmaya çalışan birini öldüreceğim."

Gözlerini deviriyor. "Sanki seni aldatacakmışım gibi."

Ön giriş kapısının açılma sesi cevap vermemi engelliyor. İkimiz de stüdyonun kapısına dönüyoruz ve Tylar elinde bir dosyayla odaya girdiğinde Stacey hızla elbisesinin düğmelerini ilikleyip sütyenini geri takıyor.

"Oh." Durdu, bize baktı. Ben şortum ve tişörtümle, saçlarım terden sırılsıklam olmuş bir halde, o ise darmadağınık dans kıyafeti, bulaşmış ruju ve bacaklarından akan dölleriyle.

Umarım son kısmı göremez.

Tylar odanın ortasına doğru yürüyor, tekrar donuyor ve ikimizin arasına bakıyor. Bu doğru. Eğer beş dakika önce burada olsaydın, onu domalttığımı ve gelecek haftaya kadar becerdiğimi görürdün.

Önce saçıma, sonra Stacey'e baktı. "Merhaba. İmzalaman için bunu getirmem gerekiyordu. Çocuklar Surrey'deki yarışmaya kabul edildiler. Onları imzalayabilir misin?"

Stacey, titreyen elleriyle ona sıkı bir gülümseme veriyor. "Elbette."

Stacey tam da bunu yaparken Tylar tekrar bana bakıyor. "Lu senden aynanın üstündeki ışıkları tamir etmeni istedi mi?"

Kaşlarımı kaldırıp arkamdaki ışıklara bakıyorum. Hiçbiri kırık görünmüyor, ama ben hayır diyemeden Stacey dosyayı tekrar ona uzatıyor. "Evet.
geride dur ve beni eve bırak. Değil mi, Kade?"

Sadece mırıldanıyorum. Bize inanmıyor. Ben söyleyebilirim. Dez'e söyleyecek, o da bildikleriyle bunu doğrulayacak ve Stacey beni taşaklarımdan tekmeleyecek.

Arkadaşımın bizi bildiğini ona söylemediğim için. Umursamamam kötü bir şey mi? Bırak hepsi bilsin. Bu kadar büyütecek ne var?

Tylar gider gitmez Stacey iç geçiriyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Pazar günü yeterince çabuk gelemez. Önce Luciella'nın haberi olmalı. Saklanmaktan nefret ediyorum."

"Ben de, Freckles. Seninle saklanmayı ne kadar sevsem de."

Başını öpüyorum, sonra oturup tüm rutini tekrarlamasını izliyorum.

Ve bu sefer, rutinini unutup beni becermeye karar vermiyor. Ne yazık ki.

OceanofPDF.com

22

KADE

I Beni bu durumdan kurtaracak olan beynimdeki ani sarsıntıyı bekliyorum.

Uyuyakalmışım. Ben hiç uyumam. Her zaman sevişir ve giderim. Her zaman en yakın tuvalete gider, bağırsaklarımı kusar ve az önce ne yaptığımı unutmak için çok fazla satır çekerim.

Müşteriler daha sık gelmeye başladı, öyle ki Bernadette'le beni göndermemesi, başkasını göndermesi için uzlaştım. Hatta korumalarından birine, bir müşteriyi tamamen maskeli olarak sikmesi ve benmişim gibi davranması için para ödemeyi bile teklif ettim.

Neden uyuyakaldım?

On dakika önce paltolarım ayak bileklerime kadar inmiş, botlarım hala ayağımdayken uyandım ve kendimi bir rüyanın içinde uyuyakalmış ve lanet olası bir cennette uyanmış gibi hissettim.

Stacey'nin yanıma sokulduğunu hissetmek. Mükemmel küçük ciğerlerinin her doluşunda nefesi tenimde. Elleri göğsümde yayılıyordu.

O yaşıyor. O gerçek. Yaşıyor.

Ve yatağımda yırtık bir tütüyle yatıyor. göğüslerini ve genellikle sadece dans ederken giydiği topuklu botlarını içeriyor - boğazında izler, iç bacaklarında kızarmış deri ve amından damlayan döllerimle. Hâlâ rüya görüyor olmalıyım.

Cebimdeki esrar hala sağlam, o yüzden kıvılcımı çakıyorum, şifonyerime yaslanıyorum ve onu izliyorum. Amından sızan parıldayan sıvıyı izliyorum,

onu siktiğimin açık kanıtı - sikim de onun dölüyle kaplı.

Yatak odamı tekrar adımlıyorum, içki üstüne içki içiyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum, durup ona tekrar bakıyorum.

O gerçek.

Dumanı söndürüp banyoya giriyorum, bir havluyu ılık suya batırıp geri çıkıyorum. Sonra yatağa tırmanıyorum, bacaklarının arasına yerleşiyorum ve kalçalarını temizlemeye başlıyorum.

Amını silerken inliyor ve donup kalıyorum, bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum ama hâlâ uyuyor. Yapmak istediğim son şey onu baygınken sıcak ve rahatsız etmek, bu yüzden kalçalarının geri kalanını siliyorum, sonra öne eğilip birine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Tekrar inliyor ve sanki kısa bir süre önce beynini dağıtmamışım gibi sikim seğiriyor.

Kendimi çekiyorum, havluyu duruluyorum, kapımın yanındaki sepete atıyorum ve sonra üstümü başımı temizliyorum. Stacey hâlâ uyuyor. Yaşadığından emin olmak için nabzını bile kontrol ettim.

Öldüğüne dair yeterince kâbus gördüm, emin olmak için nabzını iki kez kontrol ettim.

Sonra telefonumu kontrol ediyorum ve Cassie'den gelen dört cevapsız arama buluyorum. Bir mesaj gördüğümde gözlerim bir anlığına kapanıyor.

Cassie: *Söylediğin gibi dairende değilsin ve motosikletin de gitmiş. Anneme henüz söylemeyeceğim ama söylediğimde çok kızacak. Bir saatin var.*

Mesajdan çıkıyorum ve kafamı sallıyorum, tutarken neredeyse ekranımı eziyordum. Lanet olası küçük sapkın sürtük. "İlgilenmiyorum "un neresini anlamadı? Bana ne kadar bok atarlarsa atsınlar, onunla evlenmeyeceğim. Teslim olmayı da düşünmüyorum.

İlaçlardan olmalı ama ellerimin her yerinde kan hissediyorum. Ellerimi onuncu kez yıkadıktan sonra tekrar Stacey'e bakıyorum, onu uyandırıp gitmem gerektiğini mi söylemeliyim yoksa sadece... gitmeli miyim emin değilim.

Alt katta çalan müziğin hafif uğultusunu duyabiliyorum. Acaba arkadaşlarım hala orada mı?

Banyoya geri dönüyorum, yüzümü tekrar yıkıyorum ve çok berbat görünmediğimden emin olmaya çalışıyorum. Ama faydası yok. Bu gece sayamayacağım kadar çok ilaç aldım, o lanet elektrikli sandalyeye bağlı geçirdiğim onca günden kalan acıyı dindirecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Odamdan çıkıp spiral merdivenlerden aşağı indiğimde Stacey hâlâ uyuyordu.

onu süründürdüm. Siktir, bu gerçekten oldu mu? Bunu o mu yaptı? Kafamın içinde miydi?

Malikânede yürürken ensemdeki saçları tutup acıyana kadar çekiyorum.

Eğer acı hissedersem, başka hiçbir şey hissetmem.

Ben içeri girdiğimde parti hâlâ çılgınca devam ediyor, duman makinesi ve flaşlar görmemi zorlaştırıyor. Taylor Swift'in "You Belong With Me" şarkısının bir remiksi bangır bangır çalıyor ve yaklaştığımda Base'i görüyorum - üstsüz, tavandan sarkan çemberlerden birinin üzerinde duruyor, Luciella onu aşağı indirmeye çalışırken her şarkının sözlerini mükemmel bir şekilde haykırıyor.

Nakaratı kız kardeşime söylüyor ve kelimeleri durumlarına uyacak şekilde değiştiriyor.

Mahvoldu. Ama yine de onunla konuşmam gerek.

Ona ulaşana kadar zıplayan kalabalığı itiyorum ve o da sırıtıyor. "Kade! Ne zaman geldin lan buraya?"

Kız kardeşim dönüp bana bakıyor, sonra da siyah kapüşonlu tişörtüme ve hırkama göz atıyor. Gözleri kısılıyor ve Base'i aşağı çekmeye çalışmaktan vazgeçip doğruca bana doğru yürüyor. "Nerede o?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Kim?" "Stacey."

Omuz silkiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Hiçbir fikrim yok," diye yalan söylüyorum.

Base aşağı iniyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. Bir kardeş kucaklaması ya da sırt sıvazlaması bile değil - lanet olası ayı beni kucakladı ve ayaklarımdan kaldırdı. Onun

Göz bebekleri şişmiş, saatlerce deli gibi dans etmekten terlemiş ve yanağında pembe ruj var.

Luciella pembe ruj sürmüyor.

"Taylor Swift konserine gitmeliyiz," diyor Base. "Sanırım beni sahneye çıkarır."

"Elbette," dedim. "Benimle gel."

"Stacey nerede?" Luciella tekrar soruyor. "Telefonuna cevap vermiyor ve güvenlik malikaneden ayrılmadığını söyledi. Nerede? Nerede? Nerede?"

"Sağır mısın? Bilmiyorum amına koyayım."

Base'i elinden almaya çalışırken kız kardeşim onun önünde duruyor ve bana ters ters bakıyor, saçmaladığımı biliyor ama umurumda değil. Base'le konuşmam gerek.

Başımı salladım. "Her şeyi kontrol etmeye çalışmayı bırak, Luciella. Bir tane bile arkadaşın kalmasına şaşırıyorum."

Onu Luciella'nın bize fırlattığı hançerlerden uzaklaştırdım.
Beni odadan dışarı, mutfağa ve arkaya kadar takip ediyor. Soğuk hava bana çarpıyor ve yeniden nefes alabildiğimi hissediyorum.

"Nereye gidiyoruz lan? Neden kız kardeşinle böyle konuştun?"

"Sadece yürü," diye cevap veriyorum, hâlâ hafif müzik eşliğinde zıplayan arkadaşıma gözlerimi devirerek.

Havuz evine girdiğimizde, bir çanta çıkardım ve iki tane
kola satırı. "Seninle bir şey konuşmam lazım," diyorum ona rulo yapılmış bir not uzatırken. Notu alıyor ve beyaz tozu burnuna çekmek için sabırsızlanıyor.

Uyuşturucu kullanıyorum çünkü kullanmazsam ölecekmişim gibi hissediyorum. Spor olsun diye bana bu boku yedirdikten sonra artık bir alışkanlık oldu. Base sadece içinde doğal olarak var olandan daha fazla keyif almak için kullanıyor.

"Oral seks teklifimi kabul etmeye karar vermedin, değil mi? Kız kardeşinden hoşlanıyorum."

Kanepede yanıma otururken kaburgalarına dirsek atıyorum. "Kapa şu lanet çeneni.
Hayı
r." "Onu yalnız bırakmamı mı istiyorsun?"

"Sadece o söylerse," diyorum, gözlerimi kapatarak bir çizgi çekiyorum ve arkana yaslan.

"O zaman bir şey itiraf etmem gerekiyor ve eğer bana vurursan, sana karşılık vermeyeceğime söz veriyorum." Dirseklerini dizlerine dayıyor. "Ella ile üçlü yaptım."

Kaşlarım çatıldı. "Sen ne?"

Ellerini kaldırır. "Ona dokunmadım. Söz veriyorum. O da
Hastayken onun yurduna gitmiştim. İyileşti ve dışarı çıkmak istedi ve evet... onun kuralı ona dokunamamamdı, sadece diğer adam dokunabilirdi."

"Bu konuyla işimiz bitti. Bana başka bir şey anlatma." "Söz veriyorum, sadece adam onu sikerken ben de onu siktim."

"Üs," diye inledim. "Kes şunu."

İç çekerek yüzünü ovuşturur. "Pekâlâ. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Ailen. Ailenin Rus tarafı." "Öyle mi?"

"Benim için birini öldürmelerini istiyorum."

Base gülüyor, kendisi için bir satır daha yazıyor ama ben onunla birlikte gülmeyince susuyor. "Bekle. Ciddi misin?"

Bacağım zıplıyor ve onunkinin de zıpladığını fark ediyorum. "Sana söyleyeceklerim aramızda kalacak. Ciddiyim. Bu seni öldürtebilir."

Titriyor, şaka tonu kayboldu. "Doğru."

"Bernadette ve Archie Sawyer'ı öldürmelerini istiyorum. Ve kızlarını. Adı Cassie."

Arkadaşım kaşlarını çatıyor, sanki ondan benimle birlikte tek boynuzlu bir ata binip aya uçmasını istemişim gibi. "Ne? Neden?"

Ona mümkün olduğunca az şey anlatmaya çalışıyorum. İnsanları avlamam, müşterileri becermem ve kızıyla evlenmem için bana nasıl zorla para verdiklerine dair belirsiz ayrıntılar. Eğer evlenmezsem, gerçekten kötü şeyler olacak ve ben ne olduğunu öğrenmek istemiyorum.

Ona daha fazlasını anlattığımda rahatsız oluyor. Kıpırdamadan dinliyor, tırnağını ısırırken kaşlarının arasında derin bir çizgi var.

"Yani üniversitede değil misin?"

Başımı salladım. "Hiç üniversiteye gitmedim. Başvurdum - o kadar. var."

"Son iki buçuk yıldır ne bok yiyordun sen?"

Başımı eğiyorum ve gözleri daha da açılıyor. "Kahretsin, dostum. İşte böyle
uzun zamandır onlarla mı takılıyorsun?"

"Evet," diyorum dudağımı çiğneyerek. "Ve senden istediğim bir şey daha var."

"Herhangi bir şey."

"Sawyers ile sekiz aylığına Rusya'ya gitmem gerekiyor..." Tereddüt ediyorum, parmağımı kalçama vururken dudağımı çiğniyorum. "Eğer ailen bu işi halledemezse, Stacey'e göz kulak olmanı istiyorum. Ben yokken Stacey'i benim için güvende tutmanı istiyorum."

Base yüzünü ovuşturarak nefesini üflüyor. "Bana Rodos'u becerdiğini mi söyleyeceksin?"

Stacey kesinlikle yatağımda, değil mi? Her şeyi hayal etmedim mi?

Sırtımdaki tırnak izlerini hissedebiliyorum, bu yüzden sanırım zihnim yine sapıtıyor. İçime soktukları volt sayısı
bazı can sıkıcı yan etkiler.

"Teknik olarak hayır," diye cevap veriyorum ve bir sigara çıkarıp ona uzatıyorum. "O benim eski sevgilim."

"Bu benim için çok fazla bilgi. Ayık bile değilim, dostum. Bütün bunları yazamaz mısın?"

Omzumla onu dürtüyorum ve o da kıkırdıyor. "Rhodes. O *bir* eski mi?"

Sigaramdan bir nefes çekip başımı sallıyorum. "Evet."

"Onu aldatırken hayal edemiyorum, yalan söylemeyeceğim. Onu sikişirken göremiyorum-"

İç çekerek durdu. "Luciella Tylar'a ikiniz hakkında bir şeyler söyledi ama ben sadece kulak misafiri oldum. Belki de onunla yatmışsındır diye düşündüm; o soğuk küçük kalbini kıranın o olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi deviriyorum ve bir ciğer dolusu daha duman çekiyorum içime. "Ona göz kulak olur musun?" Belki de paranoyakça davranıyorum, çünkü benimkiler de ona göz kulak oluyorlar, ama lanet olsun. Yatağımdaki o kız benim her şeyim.

"Evet. Ama bir saat içinde büyükbabamı arayıp o aile hakkında ne yapabileceğini soracağım. O pisliklerin icabına bakılması gerek."

Omzunu okşadım. "Sana borçluyum."

Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum ama işe yarama ihtimali var. Onları ihbar edemem - kendimi suçlu duruma düşürmeden ve ailemi yeraltı dünyasının hedefi haline getirmeden istismarlarını kamuoyuna açıklayamam. Elim kolum bağlı. Ama Base'in ailesinin mafyayla güçlü bağları var, varis o.

Telefonum titriyor ve Cassie'nin mesajını hatırlayınca kalbim duracak gibi oluyor.

Bir saat oldu mu? Mesajı hayal mi ettim?

Ekranıma bakıyorum ve kalbim sıkışıyor.

Bernadette: *Seni saat 2'de dairenden almaya gelecek bir arabam var. Sabah.*

Aniden ayağa kalktım. "Kahretsin. Gitmem gerek."

Havuz evinden aceleyle çıkarken Base beni yakalayamadı ve bir torba kokain. Muhtemelen hepsini bitirecek ve lanet havuzda sızıp kalacak. Partinin içinden geçerek malikâneye girdim ve kız kardeşimi omzundan tuttum. "Üs havuz evinde. Onu tek başına bırakma."

O bir şey söyleyemeden gitmiştim.

Birkaç dakika içinde odama ulaşıyorum ve kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyorum, Stacey'nin hâlâ uyuduğunu görünce nefesim kesiliyor. Gerçekti. O gerçek - benim lanet yatağımda ve döllerim ondan akıyor.

Nefesimin altında küfrediyorum, gitmem gerektiğinden nefret ediyorum. Burada bekleyip bir şey açıklamaya çalışamam. Onu uyandırıp özür dileyemem. Yapmam gereken

Motosikletimin anahtarlarını al ve buradan siktir olup git.

Bernadette evimde olmadığımı öğrenir öğrenmez ne yapacağını bilmek bile istemiyorum.

Yorganı Stacey'nin üzerine çekiyorum ve alnından öpüyorum, kendime tekrar tekrar onun gerçek olduğunu söylüyorum. O yaşıyor. O güvende. Barry ve Base onu güvende tutacak.

Geri çekilip elimi saçlarımda gezdiriyorum, Barry'nin mesajlarıma ya da aramalarıma cevap verip vermediğini görmek için telefonumu kontrol ediyorum ama cevap vermemiş. Karısının doğumunun yaklaştığını biliyorum, belki de doğum yapıyordur.

"Kade?"

Bakışlarımı kaldırdığımda Stacey'nin yatakta doğrulduğunu, yorganın beline kadar indiğini görüyorum. Gözlerini ovuşturuyor, bana bakmak için tamamen açmaya çabalıyor.

Telefonumu cebime geri koyup anahtarlarımı kavrarken sessiz kalıyorum. Şıngırtı sesi dikkatini çekiyor ve daha fazla yıkılmış görünemezdi. "Gizlice kaçacak mıydın?"

Şimdi zamanı değil. Geri sayım yapıyorum. Saat 2'de.

İyi bir insan olmak yerine dönüp kapıya yöneldim. "Hayır! Bir daha beni bırakıp gitme!"

Donup kaldım, ama ona bakmadım, hatta o yataktan kalkıp önümde yürüyüp beni kapıdan engelliyor. "Bunun için zamanım yok. Gitmem gerek."

"Lütfen kal ve benimle konuş. Lütfen," diye yalvarıyor, gözleri çoktan yaşlarla dolmuş. "Sana anlatmaya çok ihtiyacım var, Kade. Lütfen - konuşmama izin ver."

Yanından geçip kapıya doğru uzanmaya çalışıyorum ama bileğimi tutuyor. Bunu yapmak üzere olmam beni kızdırıyor ama yapmak zorundayım. Elini üzerimden çekiyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Konuşacak bir şey yok. Çekil."

Dudağı titriyor. "Lütfen konuşabilir miyiz? Hemen sonra gidebilirsin. Sadece beni dinle."

Aramıza mesafe koyarak geri çekiliyorum. "Konuşmak istemiyorum; gitmek istiyorum. *Çekil*."

Öne doğru bir adım atıyor ve onun yerine kendine sarılıyor. "O zaman sen Ben."

Alay ettim. "Seni kullanmadım. Sen de bundan benim kadar zevk aldın. Daha ne istiyorsun?" Daha derinden vurmaya çalışıyorum, zamanlayıcım azalıyor. "Bittiğimizi biliyorsun. Sana sayısız kez söyledim ve sen hâlâ yaptıklarını unutmamı bekliyorsun."

Tekrar kapıya yöneliyorum ve Stacey kapüşonumun arkasındaki malzemeyi tutuyor. "Lütfen çekip gitme."

Hıçkırarak ağlıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Üzgün olmasından nefret ediyorum.

Beni kendisine bakmam için çekmeye çalışırken sözleri aceleye geliyor. "Beni dinlemene ihtiyacım var Kade. Sana ihtiyacım var. Benim... benim tacizci bir ağabeyim var ve beni yıllarca kontrol etti. Adı Chris Fields."

Kulaklarım onun sözleriyle çınlıyor. Bu, Stacey'nin daha önce bahsettiği Chris olmalı ve ben daha fazlasını duymak için yanıp tutuşuyorum. Daha fazlasını duymalıyım. Ama telefonum çalıyor ve yapamayacağımı hatırlatıyor. Tekrar çaldığında kendimi Stacey'den uzaklaştırıyorum. Kim olduğunu zaten biliyorum ve bu bana sadece acele etmem ve siktir olup gitmem gerektiğini hatırlatıyor. Bernadette beni burada bulursa, Stacey'i de bulur.

Tekrar kapıyı açmaya çalışıyorum ve arkamda dizlerinin üzerine çökerek haykırıyor. "Lütfen beni bırakma. Lütfen beni bırakma. O bir canavar ve benim için gelecek. Lütfen beni bırakma. Lütfen. O gün orada olmamın sebebi oydu.
Gece." O kadar yüksek sesle ağlıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Lütfen gitme."

Telefonum bir kez daha çalıyor ve söylemek ve yapmak üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyorum.

Derinden vurmalıyım. Durmasını istiyorum. Zamanım tükenmeden gitmeliyim.

"Ağlamayı kes, Stacey. Bu acınası bir durum. Biz birlikte değiliz - sadece bir sevişmeydi. Bir daha asla birlikte olamayacağız. Neden biliyor musun?"

Kızarmış, kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakıyor ve onunla bu şekilde konuşmak zorunda olmam beni kahrediyor, ama durmasına, beni bırakmasına ihtiyacım var. I
iki saatlik yolculuk için bir saatten biraz fazla zamanınız var.

Görüntüler gözümün önünden geçiyor ve kelimelerimdeki zehri artırıyor. "Kızımızı kaybettikten bir ay sonra beni aldattın. Herhangi biriyle de değil. Jason'ı becerdin. Benim *ağabeyimi*. Kaç kez sevişirsek sevişelim, seni asla ve *asla* affetmeyeceğim." Sonra dışarı çıktım ve kapıyı çarptım.

Evime tek parça halinde nasıl gelebildiğimi bilmiyorum ama geliyorum.

Motosikletim otoyol boyunca daha önce hiç ulaşmadığı hızlara ulaştı. Ve sanırım kafama kaç kere yumruk attım

Öfkeden, kesinlikle kaza yapmalıydım.

Aklımı kaçırdım.

Bu gece olanların gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum.

Sırtımdaki çizikler gerçek.

Onlara odaklanıyorum. O lanet isme

odaklanıyorum. Chris Fields.

Ne kadar çok pislik yaparsam, kendimi o kadar çok babam gibi görüyorum. İstediği zaman şeytani bir piç oluyor ve ben de Stacey'nin kalbini ikiye bölüp ondan uzaklaştım.

On beş yaşında bir çocuğun, kız kardeşinin en iyi arkadaşına romantik anlamda dünyadaki diğer herkese karşı kör olacak kadar takıntılı olmasının, babam gibi olduğumun ilk işareti olacağını düşünürdünüz. Kimseyi öpmek, okulda bana yaklaşan kızları eğlendirmek istemiyordum ve ne zaman Stacey Rhodes ile aynı odada olsam kalbim hızlanıyor ve terliyordum.

Ve tahmin edin ne oldu? Onu sürekli kızdırdıktan sonra, sonunda onu elde ettim. Ona *sahip oldum*. Ve havuz evinde tanıştığımızdan beri başka hiç kimseyle ilgilenmediğini de itiraf etti. Kader gibiydi, ama yine de kader, onu kardeşimin yatağına iten lanet olası bir otuzbirciydi.

Bu sözleri Stacey'e asla söylemek istemedim. Ona şunu söylemek istedim. Beşinci kuralı çoktan çiğnedim. Kalbimin kırılan her parçasına sahip olabilir, yeter ki onu nasıl onaracağını bilsin - ama ben bir pisliğim ve onun yerine kalbini kırdım.

Stacey benim için ne ifade ettiğini bilmiyor ve bu sorun değil. Bilmemesi ve ondan nefret ettiğimi, onu kullandığımı düşünmesi daha güvenli. Onu asla affetmeyeceğimi.

Tüm bunları onu korumak için yaptığımı kendime hatırlatıp duruyorum. Çünkü o sadece benim zayıflığım değil, aynı zamanda gücüm - devam etmemin ana nedeni, lanet ciğerlerimin havası. Onun yanındayken kendimi eskiden olduğum kişi gibi hissediyorum - güzel bir kıza aşık olan ve bu duyguyla nasıl başa çıkacağını bilmeyen bir genç. O çocuk
Onu ilk kez öpmeden önce bile hep ona baktım.

Hala beni geriyor, onu takip ederken bile
Ağzını duvara dayayıp sikerken ya da iniltilerini öperek uzaklaştırırken bile sarmal merdivenlerimde sürünüyor.

Ona bakmak acı veriyor ama kendimi asla durduramıyorum. İnkâr ve Onu asla affetmeyeceğimi söylediğimde acı dilimi kapladı. İçinde

Gerçek şu ki, çoktan yaptım.

Ama onunla bir gelecek istiyor muyum? Şüphesiz evet.

Onunla olan güven sorunum üzerinde çalışabilirim. Bir daha asla Jason'la tekrar aynı odaya girmek istemezdim ama denerdim. Onun için her şeyi denerdim. Hatta özgür irade lüksüm ve ayıracak zamanım olsaydı şu anda durup kardeşimi bile arayabilirdim.

Ama bunların hiçbiri gerçekçi değil. Tek yapabileceğim herkesi uzaktan korumak.

Bernadette kim olduğunu ve geçmişte ve bugün hayatımda nasıl bir öneme sahip olduğunu asla öğrenemeyecek.

Tek düşünebildiğim Stacey'e geri dönüp özür dilemek, yatağa onun yanına sürünerek girmek ve onu kendime doğru çekmek.

Base'in büyükbabasıyla konuşmayı başarması bu işi benim için çözecek. Ailesini işin içine sokabilirse, belki Bernadette hapse atılmamın zahmete değmeyeceğini düşünür ve beni serbest bırakır. Kim lan bu? mafyanın peşlerine düşmesini mi istiyor?

Motosikletimi garajıma çekip anahtarları çıkardığımda bir saatten fazla gecikmiştim. Dışarıda park etmiş cipler var, demek ki Bernie bana kızmış ve adamlarını getirmiş.

Telefonumda yeni bildirim yok. Zaten çoğunu kapatmıştım ama Stacey'den hiç kızgın mesaj gelmedi ve Barry'den de hâlâ bir bok yok. Ona hemen Chris'in tam adını mesaj atıyorum. Stacey ona çoktan söylemiş olabilir ama ne olur ne olmaz, bilmesi gerekir.

Umarım onu öldürmez, çünkü o piçi boynu kırılana kadar boğan kişi ben olmak istiyorum.

İç çekiyorum ve tüm uygulamalarımla bağlantımı kesip onları güvenli klasörlerimden birine saklıyorum. Araba kullanırken telefonumu fırlatıp atmayı düşündüm ama Stacey'den gelecek bir mesajı kaçırma riskini göze alamazdım.

Kaskımı çıkarıyorum, anahtarlarımı ünitenin üzerine atıyorum ve garaj kapısını kapatmak için düğmeye basıyorum, evin ana bölümüne girene kadar kendimi karanlığa gömüyorum. Modern ve oldukça büyük, Stirling'in eteklerinde üç yatak odalı bir daire. Burayı bir yatırım ve Bernadette bana izin verdiğinde gidebileceğim bir yer olarak satın aldım.

Ne kadar kalabalık olduğunu görünce oflayıp pufluyorum ve kaskı bırakıyorum. "Bütün bu insanların burada olması gerçekten gerekli mi? Yerimi mahvediyorsunuz."

Bernadette'in korumalarından biri göğsüme silah doğrultuyor ama ona - ya da şıringalı adama- aldırış etmeden kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir yere gitmem gerekiyordu. Bu kadar büyütecek ne var?"

Cassie kanepede oturuyor, gözyaşları yanaklarını boyarken kaşlarını Be çatıyor
n.

Annesi sinsi bir kahkaha atarken dilini şaklatıyor.

"Stacey Rhodes kim?"

Gözlerim açılıyor ve aklımı başımda tutmak için tutunduğum başka bir anıya dalmadan önce boynuma keskin bir sızı saplanıyor.

OceanofPDF.com

23

KADE

FLASHBACK

"Ağ göğüslerim daha da mı büyüyor?"

Gözlerimi köpeklerin çiziminden kaldırıp ona bakıyorum, Odamın ortasında dururken bakışlarımı göğüslerine indiriyorum. "Cevap vermeye korkuyorum. Bu hileli bir soru mu?"

Tavşan terliğini bana fırlattı. "Ben ciddiyim. Sütyenim dar ve çok şişkin görünüyorum." Stacey yana çekildi, üstünü yukarı çekti ve ellerini karnındaki şişliğe götürdü. "Uyguladığım diyetle bu normal mi?"

Doğrusu neden endişelendiğini anlıyorum. Gerçekten şişmiş. Çizim defterimi ve kalemlerimi bir kenara bırakıp yatağın ayak ucuna oturuyorum, onu belinden kendime doğru çekiyorum ve o da avucumu üzerine koymama izin veriyor. Sert ve kaşlarımın çatılmasına neden oluyor. "Acıyor mu?"

Başını sallıyor. "Göğüslerim öyle ama."

Dudağımı çiğniyorum. "En son ne zaman regl oldun?"

"Aldığım haplarla regl olmuyorum. En son aylar önce kanamam oldu."

İkimiz de birbirimize bakıyoruz ve ben ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Hamile olma ihtimalin var."

Solgunlaşıyor ve yüzündeki tüm kan çekiliyor. "Tanrım," diyor, yüzünü kapatıp geri çekiliyor, üstü küçük şişliğin üzerine düşüyor

karnından. "Hayır."

Ayağa kalktım ve onu kendime çektim. Dudaklarına iffetli bir öpücük kondurup alnımı onunkine yaslıyorum. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Nefes al. Yatağına dön, ben bir test alacağım, tamam mı?"

Yutkunuyor, başını sallarken korkmuş görünüyor. "Tamam."

Onu yatırıp alnından öpüyorum, giyinip şehre doğru yola çıkarken köpeklerin ona sarılması için ıslık çalıyorum. Geç oldu, bu yüzden herhangi bir eczane
yakınlarda kapalı olacak. En yakın süpermarkete gidiyorum ve beş dakika içinde başım ağrıyor.

Her markadan bir tane aldıktan sonra aceleyle eve geliyorum. İçeri girdiğimde uyanıktı ve odada volta atıyordu ve üçünün üzerine işerken onunla birlikte banyoda oturdum.

Giydiği kapüşonun kolunu çiğnerken baş aşağı duruyorlar - her zamanki gibi benimkini. "Pozitif çıkarsa ne yapacağız?"

"Bekle ve ne diyeceklerini gör."

Bir dakika daha sessiz kaldıktan sonra bana sarılıyor. "Bunun benim için ne kadar kötü olacağını anlamıyorsun, Kade. Ben... Ben hamile kalamam."

Saçlarını yüzünden çekiyorum. "Biliyorum, Freckles." Dans ve fitness onun hayatı. Her gün stüdyoda ya da spor salonunda; spor yapmadığı zamanlarda ise koreografi yapıyor ya da dans edebileceği müzikleri dinliyor. "I
biliyorum."

Başını kaldırıp ilkine uzandığında sinirlerim tepeme çıkıyor - sonra donup kalıyor. "Bakmaya korkuyorum."

Birini çeviriyor ve plastik yere düşerken nefesi kesiliyor. Görme şansım bile olmadı.

Diğer ikisini kapıp çeviriyor. İkisinde de iki çizgi var. Hamileliği gösteren iki çizgi. Eğildim ve dijital olanı aldım.
düştü ve hamile *olduğu yazıyor.*

Üçümüz de sessizlik içinde birbirimize bakarken Stacey'nin yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor.

Gözlerindeki ışık parıldayıp yok olurken odadaki hava da kayboluyor. "Ben... Ben hamileyim." Dudağı titriyor. "Kade..."

Kollarımı ona doladığımda titriyor ve gözyaşlarının onu boğmasına izin verirken yıkılıyor. Onun için güçlü duruyorum, nefes nefese kaldığı her an onu tutuyorum. Testler masanın üzerinde tıngırdıyor.
köpekler içeri girmek için kapıyı tırmalıyor ve ikimiz de yere çöküyoruz.

Stacey başını göğsüme gömüyor ve kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakıyor. "Lütfen beni bırakma. Lütfen. Sana yalvarıyorum, Kade. Bunu sensiz yapamam."

Şakağını, alnını, burnunu, dudaklarını ve yanaklarını öperken şöyle diyorum: "Bana yalvarmana gerek yok Çilli. Seni terk etmem için hiçbir şansın yok."

Stacey gözlerini silip doğruluyor ve sırtını karşımdaki küvete yaslıyor. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum, Stacey. Hiçbir şey seni terk etmeme neden olmayacak. Genç olduğumuzu ve yakın zamanda çocuk planımız olmadığını anlıyorum ama planlar değişebilir. Ben senin yanındayım, tamam mı? Ne yapmak istersen yap."

"Ne yapmak istersem..." Dudağını çiğniyor ve şişkinlik olduğunu düşündüğü şişliğe bakıyor. "Onu saklasak sorun olur mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden olmayayım ki?"

"Yani, istiyorum. Tanrım, bebeği doğurmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama on dokuz yaşındayız. Ben... Biz... Ben... Otuz yaşından önce ulaşmak istediğin tüm bu dönüm noktalarının olduğunu sanıyordum."

Öne doğru eğilip yanağını tutuyorum ve başparmağımı gözünün altındaki yaşlara sürüyorum. "Bu dünyada onun gibi bir çocuğa sahip olmaktan daha iyi bir şey olamaz.

Seninle bir aile, Freckles. Yaşımızı görmezden gel. Diğer her şeyi görmezden gel ve içgüdülerine göre hareket et. Ne yapmak istiyorsun?" Sonra başımı kendime doğru sallıyorum. "Hayır, üzgünüm, henüz karar vermene gerek yok. Bu büyük bir karar. Hadi yatağa gidelim."

Gülümsüyor ve beni öperken gergin bir kahkaha atıyor. "Bebeği doğurmak istiyorum. Senden bir bebeğim olsun istiyorum, Kade Mitchell."

Kalp atışlarımın hızlandığını, sıcaklığın göğsümde yayıldığını hissediyorum. "Öyle mi?"

"Birlikte olmayı tercih edeceğim başka kimse yok."

Onu yatağa götürürken yapacağımız tüm yolculukları şimdiden hayal ediyorum.

İkimiz de ellerimiz karnında uyuyakalıyoruz ve uzun zamandır ilk kez geleceğim için heyecanlanıyorum. Geleceğimiz için.

Ertesi gün doktorları aradık ve bir idrar örneği verdik. Luciella'nın eve gelip bizi öğrenmesinden bir gün önce ultrasona gidiyoruz.

Ebe ekranı izlerken endişeyle el ele tutuşuyoruz. Çocuğumuzun kalp atışlarının çırpınışını gördüğümde nefes almıyor ya da gözümü kırpmıyorum. Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor ama bakışlarım ekranda takılı kalıyor.

"Her şey mükemmel görünüyor. Gördüğünüz gibi, küçük zıplayan bebeğinizin kalp atışları güçlü. Şu anda on bir hafta beş günlük."

Stacey bir iniltiyle ağzını kapatır. "Bak, Kade. Bizim bebeğimiz."

"Bebeğimiz," diye tekrarlıyorum elini sıkarak. "Stacey şimdiden üç yaşında.

aylar boyunca?"

Hanımefendi başını sallar. "Evet, kesinlikle öyle. Tamamen sağlıklı ve çok aktif bir bebekle. Doğum tarihi..." Bir şeye bakıyor ve sonra gülümsüyor. "Oh, ne kadar harika. Noel arifesi. Doğum öncesi randevular sırasında daha ayrıntılı konuşabiliriz."

"Bir bebeğimiz olacak," diyorum Stacey'ye dönerek. "Seninle birlikte bir ailem olacak."

İşte o an tüm geleceğimin yeniden düzenlendiğini görüyorum. Mümkün olan en iyi şekilde. Evet, çok korkuyorum. Ama aynı zamanda sabırsızlanıyorum.

Milo ve Hopper'ın peşinde koşturduğu mini bir Stacey ya da mini bir ben. Tiz kıkırdamalar. Biz onlara iyi geceler öpücüğü verirken siyah saçları etraflarında uçuşuyor.

İlk torununu kucağına alan annemin yüzü, ayakta duran babam onun yanında. Ewan diğer tarafta gururlu bir gülümsemeyle. Luciella onları hediyeler, öpücükler ve sarılmalarla şımartırken ağlıyor.

Hay sikeyim. Baba olacağım. Ben baba olacağım. Kade Mitchell.

Bayan bize eve götürmemiz için bir fotoğraf verdi. İkimizin de gözleri yaşararak Stacey'e bakıyorum ve bir anneye dönüşmesini izlediğim kadını öpüyorum. Çocuğumun annesine.

"Seni seviyorum Çilli," diyorum ona.

Burnunu çekiyor. "Ben de seni seviyorum. Çok, çok fazla."

Stacey'i stüdyoya bıraktıktan sonra Jason benimle evinde buluştu. Ona bunun önemli olduğunu ve bekleyemeyeceğimi söyledim. Ama şimdi onun kanepesinde otururken ve bacaklarım heyecan ve endişenin karışımıyla zıplarken, kelimeleri nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

Çok genç olduğumu, çocuğu doğurmak istediğim için aptal olduğumu düşünebilir. Belki de bencil olduğumu söyleyecek çünkü babamın sorunlarını Çocuğum ya da kendim zar zor ayakta durabiliyorum.

Ama öyleyim. İlaçlarımın dozajı düşürüldü ve artık o kadar çok kötü düşünce yok. Çok çizim yapıyorum - Stacey'de dövme tasarımlarımdan oluşan bir koleksiyon var. Tek düşündüğüm o ve sahip olduğumuz gelecek, birkaç ay içinde bana vereceği oğlu ya da kızı. Gelecek yıl bu zamanlar baba olacağım.

Hâlâ inanamıyorum - haberi alalı iki haftadan fazla oldu.

Jason karşımdaki kanepeye otururken bana bir bira uzatıyor, iş kıyafetleri hâlâ üzerinde. "Ne var ne yok?"

Bir an *önce* bitsin. *"Ben Stacey," diyorum dudağımı çiğneyerek. "O-"*

"Siz ayrıldınız mı? Bu çok kötü. Birbiriniz için iyiydiniz, ve aslında kızdan hoşlanmıştım. Berbat mı ettin? Seni dövmem mi gerekiyor?"

Koltuğa gömülüyorum, kolumu arkaya atmış ona bakıyorum. "Bitirdin mi?"

Birasını yudumlarken gülümsüyor. "Duruma göre değişir." Şişeyi aramızdaki sehpaya yerleştiriyor. "Batırdın mı?"

"Biz iyiyiz," diye tersliyorum, ona sinirlenerek. "O hamile."

Jason bana bakarken sessiz, başı öne eğik. "Gerçekten mi? Senin mi?"

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum. "O benim kız arkadaşım. Başka kim babam olabilir mi?"

Bir kahkaha patlatıyor ve ayağa kalkarken onu ne kadar hızlı bayıltabileceğimi hesaplıyorum. "Seninle dalga geçiyorum, küçük kardeşim. Bu harika bir şey." Sonra durdu. "Bekle. Fantastik, değil mi?"

Başımı arkaya eğiyorum. Onun mutluluğu beni sebepsiz yere sinirlendiriyor. Her zaman neşeli olan o, benim de öyle olmamı sağlamaya çalışıyor. "Doğru."

Kollarını iki yana açmış, kucaklanmayı bekliyor. Kaşlarımı kaldırıyorum, o da ofluyor. "Bana sarıl yoksa zorla sarılırım."

"Base gibi konuşuyorsun." Aşırı sevecen ve sarılmak istiyor. her fırsatta. Gözlerimi deviriyorum ama birbirimizin sırtını sıvazlarken bir gülümseme beliriyor ve hızla uzaklaşıyorum. "Yani, uh, evet. Görünüşe göre baba olacağım."

"Kaç haftalık?" "On dört

haftadan biraz fazla."

Dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor ve başını sallıyor. "Yani bundan memnun musun?"

"Evet. Öğrendiğimizde biraz şok olduk ama evet, mutluyuz."

O pozitif testleri gördüğümüzden beri Stacey'e karşı takıntılı ve aşırı korumacı oldum. Elini tuttuğumda bana zorba diyor.
Aşağıya iniyor ve uzun süre dans etmesini sorun ettiğimde bana bağırıyor.

Kontrolcü olmak istemiyorum - asla öyle olmak istemiyorum, ama endişeleniyorum. Endişelenmek, fazla düşünmek ve sahiplenici bir hıyar olmak benim kanımda var - yeterince sarhoş olduğundan emin olmak için ona mesaj atmak
Su içti ya da öğle yemeği yedi, hatta ben yanında değilken yemek yediğinden emin olmak için evine en sevdiği yemeği sipariş edecek kadar ileri gitti.

Annem rahatlamam gerektiğini düşünüyor. Babam Stacey'nin yaptığı her şeyden endişe duymanın tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünüyor ve çocuğumun yanında nasıl iki bekçi köpeği olacağına gülüyor.

Milo ve Hopper iyi köpeklerdir. Onları iyi eğittim, sosyalleştirdim. Onları İskoçya'daki halk ve eğitim merkezlerinde mümkün olduğunca çok görmek istiyorum. Ben ve Base geçen hafta sonu onları dağlara götürdük, orada kamp yaptık ve loch'ta yüzdük - onlarla bir şeyler yapmaya devam edeceğim, çocuğum buradayken bile onları işin içinde tutacağım.

Jason kanepede arkasına yaslanır ve bileğini dizine çaprazlar. "Giana ve benim üçümüzün ilk ebeveynleri olacağımızı sanıyordum ama sen benden önce davrandın."

Giana önce ağabeyimle evlenmek istiyor. Görünüşe göre ben ve Stacey bunu tersten yapacak. Zaten çocuğumun annesi olacak; geriye bir tek karım olması kaldı.

Hay sikeyim. Düşünebiliyor musun? Stacey Mitchell. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Bekle, babamla aynı ismi ister mi ki?

Belki onun adını alırım. Kade Rhodes.

Hayır.

"Luciella'nın henüz bizden haberi yok," diyorum iç çekerek. "Stacey cinsiyeti öğrenene kadar beklemek istediğini söylüyor. Kız mı erkek mi olduğunu bilmenin ona göndereceği darbeyi yumuşatacağını düşünüyor."

Jason başını sallar. "Sır saklamak hiçbir zaman iyi sonuç vermez, evlat. Kesinlikle patlayacak. İkinizin de bunu saklamanıza daha çok kızacak. onun en iyi arkadaşıyla birlikte olmanızdan daha önemli. Sanırım birbirinizi ne kadar sevdiğinizi ve birbirinize ne kadar iyi geldiğinizi görecek ve ikiniz için gerçekten mutlu olacaktır."

Kız kardeşimin ne düşündüğünü umursamamam kötü bir şey mi? Stacey'le çıkmama karşıysa siktirip gidebilir.

Tekrar iç çektim. "Olabilir. Ama ben sadece Stacey'nin hızına göre ilerliyorum. O hazır olduğunda, ben de hazır olacağım."

"Küçük kardeşim nerede? Kırbaçlanmış gibisin. Bir kız arkadaşın olacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim, ona sarılmayı bırak. parmak."

Kıkırdıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Siktir

git." "Aria biliyor mu?"

Başımı salladım. "Babam dikkatsiz davrandığım için bana biraz kızdı ama uzaktan yardım etmek için elinden geleni yapacağını söyledi. Ewan çocuk odasını kurmayı ve tüm mobilyaları yapmayı teklif etti." Kıpırdanarak şişenin etiketini koparıyorum. "Yine de reddettim." Biramı bitirdikten sonra açık planlı mutfağa giriyorum ve cam kutuya atıyorum. "Her şeyi yapmak istiyoruz. Ona bir ev inşa edeceğim ve ikisi için de en iyisi olmak için kıçımı yırtacağım."

Jason beni ön kapıya kadar takip etti. "Gergin misin?"

"Gergin olmasaydım deli bir piç olurdum."

Sırıtıyor. "Bırak bir bebeğin altını değiştirmeyi, kendi kıçını silmeyi bile biliyor musun?"

Onu tersleyip arabama doğru yürüyorum, binip motoru çalıştırırken elimi kaldırıyorum. Stacey'nin işi yakında bitecek - ama önce gidip süpermarketten biraz atıştırmalık ve köpeklere yeni kemikler al.

Oraya gittiğimde, metal sepetli bebek reyonunda durup pembelere, mavilere, kremlere, tek tük kırmızı ve yeşillere bakıyorum ve yeni doğmuş bir bebek için küçük bir prenses elbisesi almaya karar veriyorum. Stacey bir kızımız olacağı konusunda kararlı - güçlü bir fikre sahip - ve ben her ne kadar Stacey'nin gözlerini ve saçlarımı görme düşüncesi
Gümüş bir tacın etrafını sarınca sırıtıyorum ve kıyafeti sepete dolduruyorum.

Gece olup da Stacey'i odama getirdiğimde, yatağın ortasında tüm atıştırmalıkları ve prenses kıyafetini görüyor. Gülümsemesini ya da her zaman yaptığı gibi heyecanla alkışlamasını bekliyorum ama onun yerine göğsüme doğru ağlıyor.

Sadece onu yatırıp kıyafetlerini çıkardığımda fark ettim.
boynunun arkasındaki morluk. Öldürücü hissettiğimde, bana sakin olmamı, hava çemberinde boyun tutuşu yapmaya çalışırken incittiğini söylüyor.

Bir daha yapmayacağına söz veriyor.

Ertesi gece, pencereden gizlice yatak odasına girdiğimde, odanın ortasında durdum ve yastığına sessizce ağlamasını izledim.

Ben içeri girdiğimde irkiliyor, Nora ya da babası gelmeden gitmem için yalvarıyor ve sabah bana mesaj atacağına söz veriyor.

Gitmem çok zaman alıyor ama onu öpüyorum, iyi olduğumuzdan, onun iyi olduğundan emin oluyorum ve geceyi kendi yatağımda tek başıma geçiriyorum, uyuyana kadar saatlerce ona mesaj atıyorum.

İki hafta sonra bir kızımız olacağını öğrendik. Stacey eve dönüş yolunda elimi kucağında tutarak mutluluktan ağlıyor.

Ben bir kız babası olacağım. Yanımda mini bir Stacey, benim küçük prensesim.

Malikaneye vardığımızda herkese haberi veriyoruz - Luciella hariç, çünkü Stacey böyle büyük bir bomba patlatmak için en iyi arkadaşının üniversiteden dönmesini beklemek istiyor. Yani, gerçekten, herkese değil. Sadece Jason, babam, annem ve Ewan.

Henüz arkadaşlarıma bile söyleyemiyorum ama söylediğimde Base'in vaftiz babalığı için Dez'le savaşacağını düşünüyorum. Ya da en iyi amca unvanı için.

Başım, salyangoz hızıyla büyüyor gibi görünen küçük yumrunun üzerinde. Büyümesini, tekmelerini avuçlarımda ve yanağımda hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Stacey ise tam tersi. Her ne kadar tekmeleri hissetmek istese de korkuyor. İnternette ilk kez anne olacaklar için çok fazla forum okuduktan sonra, bir ev büyüklüğünde olacağını düşünüyor. Ayrıca sıkılacağımı, ince kalçalı ve diri göğüslü birini isteyeceğimi düşünüyor.

Görünüşe göre ona ne kadar takıntılı olduğumu bilmiyor. Sadece görünüşüne değil, kalbine, ruhuna da.

Onu seviyorum. Stacey'i seviyorum ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Aletimi kesebilir ve hayatımızın geri kalanında benimle seks yapmayı reddedebilir ve ben yine de kız için geriye doğru eğilirim.

Biraz kırbaçlanmış ama umurumda değil.

"Sence beni duyabiliyor mudur?" Parmaklarını saçlarımda gezdirirken başımı Stacey'nin karnına yaslayarak soruyorum. "Senin şarkı söyleyen sesinden biraz daha rahatlatıcı bir şeyler dinlemek isteyebilir. Zavallı kız."

Kıkırdıyor, beni sallıyor. "Şarkı söylememi

seviyorsun." Kesinlikle sevmiyorum.

"Her şeye rağmen, merhaba." Yatakta uzanırken kollarımı kalçalarının arkasına doladım. "Ben senin baban olacağım; ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?

Kafam oldukça karışık, ama senden önce terapiye gideceğim.

geleceğim, söz veriyorum. Senin hayatını mahvedeceğim, sonra da Nerf silahlarıyla Mumya'ya saldıracağız."

Stacey gülüyor. "Bu çok şirin."

Gülümsüyorum. "Benim iki babam var, annemin de bir, yani senin üç deden olacak. Biri biraz kaçık ama ona katlanacağız."

"Hey! Bu hiç hoş değil." Başımın yan tarafına vuruyor, sonra parmaklarını tekrar saçlarımda gezdiriyor, beni izliyor - dinliyor.

"Sana yetmek istiyorum, küçük prensesim," diyorum, nedense boğazım düğümleniyor. "Senin yanında asla sarhoş olmayacağım ve
Sigara. Sen buraya geldiğinde esrar içmeyi bile bırakacağım. Ben gidiyorum. Kendimin en iyi versiyonu olduğumdan emin olmalıyım ki senin için iyi bir
baba olabileyim." Stacey burnunu çekiyor, dinlemeye devam ederken
gözleri ıslanıyor.

"Biz kocaman bir evde yaşıyoruz ama ben kendimize bir ev yapacağım, tamam mı? Salıncaklı bir ağaç evin olacak ve sana araba kullanmayı öğreteceğim." Sesimi alçaltıyorum. "Lütfen annemden daha iyi ol - o berbat."

"Ben çok daha iyiyim," diyor bana gülümseyerek. "Kabul et, ben senden daha iyi bir sürücüyüm."

"Sen Base'den daha iyisin ve sana vereceğim tek şey bu. Şimdi, sakıncası yoksa, kızımızla konuşmaya çalışıyorum."

Arka planda Foals'un "Spanish Sahara" şarkısı çalarken sırıtarak gözlerini deviriyor. Şu anda onu rahatlatan şarkı bu gibi görünüyor.

"Tamam. Yine de dinleyeceğim. Ve küfür yok."

"Tamam." Rahatlamak için yer değiştiriyorum. "Nerede kalmıştım? Doğru ya. En iyi aileye sahip olacaksın. Jason adında bir ağabeyim var ve kız arkadaşı muhtemelen her hafta sonu seni çalmaya çalışacak. Ama ona izin vermeyeceğim.
biraz korkutucu olabilir. Oh, ve ben ikizim, bu yüzden tek kişilik bir ordu olmana sevindim, çünkü etrafta iki kişi dolaşıyorsun."

"Kade!"

Gülüyorum ve devam ediyorum. "İkizimin adı Luciella, ama annem muhtemelen ona Lu Teyze demenizi isteyecektir. Bir de Tylar var, o da kesinlikle
Seninle bir akrabalığı yok ama muhtemelen ona da teyze diyeceksin. Lütfen demeyin."

Stacey gülüyor, sonra sevdiği isimleri sıralamaya başladığında onunla ayrılmayı düşünüyorum. Her birinde gözlerim açılıyor.

"Kızıma Vixen demeyeceğim. Ve Georgina? Gerçekten mi? Doksan yaşında değil."

Stacey oflayıp pufluyor ve kollarını kavuşturuyor. "İkisi de senin önerinden daha iyi."

"Angelica'nın nesi var?"

"Bana Rugrats*'teki küçük kızı hatırlatıyor."*

Burnumu kıvırıyorum ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekip kalçasından dizine kadar öpüyorum. "Sanırım."

Kalçalarını iyice açtığımda dudağını ısırıyor. "Daisy'ye ne dersin?" diye soruyor.

Yataktan aşağı kayıyorum ve başparmaklarımla onu ayırıyorum. "Şimdi de beni kızdırmaya çalışıyorsun, Çilli. Bu bir köpek ismi." Sonra dilimi amına sokarak onu susturuyorum.

Onu yutuyorum, dizlerini göğsüne doğru iterken klitorisini emiyorum, ağzım tarafından tahrip edilmek için onu açıyorum. İki parmağımı derinlere sokuyorum. Sırtı kemerli, elleri saçlarımda, çekiştiriyor ve daha sert emmem, daha hızlı parmaklamam için beni teşvik ediyor.

Altımda çözülüyor, yüzümü ıslatıyor ve vücudunu yukarı doğru sürünüp bacaklarının arasına yerleşirken dudaklarımdaki uyarılmayı yalıyorum. Sikim damlayan amına bastırıyor, çok ıslak ve muhtaç.

"Bekle. Üste çıkmak ister misin? Sana ya da bebeğe zarar vermek istemiyorum."

Beni kendine çekiyor ve bacaklarını belime doluyor. "Yapmayacaksın. Ve son birkaç hafta boyunca hiçbir zarar vermedin, bu yüzden lütfen endişelenmeyi bırak Kade."

"Sadece işleri berbat etmek istemiyorum."

Ben onun içine doğru iterken ikimiz de birbirimizin ağzından nefes alıyoruz. "Denesen bile yapamazsın," diyor bana. "Çünkü beni seviyorsun."

"Ve sen beni seviyorsun," diye karşılık veriyorum, birkaç santim daha derine iterek.

Başını sallıyor, ben kabzasına kadar batarken ve bacağını omzuma koyarken dudağını ısırıyor. "Her şeyden çok," diyor. "Lütfen kendini tutma."

Ucuna kadar çekip tekrar içeri iterken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve yatak başlığını sarsıyorum.

Hamile olduğunu öğrendiğimizden beri onu hiç sert sikmedim. Birlikte her yattığımızda, olabildiğince yavaş ve nazik davrandım.

Biraz daha hızlı itiyorum, iç duvarlarının etrafımda sıkıldığını hissediyorum, her itme ve çekme ile horozumu karşılıyor. Tırnaklarını sırtıma geçiriyor ve derimi yırtarak daha da sertleşmemi sağlıyor.

"Sen kime aitsin?" Dudaklarına fısıldıyorum.

"Sen," diye inlemelerinin arasından zar zor cevap veriyor, ben de taşaklarım kıçına çarpacak kadar derine dalıyorum.

Elini yüzüne götürüp ağzını kapatırken dişlerimi sıkarak, "Tekrar dene," diyorum. Ewan içeride ve kilometrelerce uzakta olmasına rağmen, İnsanların bizi malikânenin farklı bir kanadından duyabileceğini düşünüyor. "Sen kime aitsin, Çilli?"

"Kade." Avucuna karşı inliyor, alçak sesle ve duyulamaz bir şekilde, ben onu tutup altımızdaki yatağa sabitlemeden önce. Her itişimi karşıladığı gibi Aletimin etrafında nabız atıyor, daha fazla kelime nefes alıyor. Boştaki eli ensemi kavrıyor. "Ben Kade Mitchell'a aidim."

Ağzımı onunkine bastırıyorum ve "İşte benim iyi kızım" diyorum.

Orgazmlarımız yatıştığında, bize bir banyo hazırlıyorum ve su küveti doldururken Stacey arkamdan bana sarılıyor. "Babama ve Nora'ya söyleyeceğim."

"Öyle mi?"

"Evet. Giderken ultrason fotoğrafını da yanımda götüreceğim. Hamile olmamı sorun etmeyeceklerini düşünüyorum. Sadece..." Sözünü kesiyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. "Korkuyorum."

"Seninle gelmemi ister misin?" Gözleri

genişledi. "Tanrım, hayır."

Ses tonuna ve bu fikre ne kadar karşı olduğuna bakarak kaşlarımı

çatıyorum. Eğer gideceksek

Birlikte olduğumuzu ve bir çocuğumuz olduğunu duyurduktan sonra neden onunla gidemiyorum? Ailenin onun tarafıyla çok meşgul olduğumu ve kendimi kanıtlamam gerektiğini biliyorum ama onu desteklemem bir başlangıç olabilir mi?

Başını göğsüme yaslıyor - otomatik tepkim ona sarılmak ve başını öpmek oluyor.

Birkaç dakika sonra konuşur. "Sadece... onlarla konuşmama izin ver, sonra onlarla akşam yemeği falan yiyebiliriz. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Tamam," diyorum, onun gitmesine izin vermeden eğilip musluğu kapatıyorum. "Her seferinde bir adım, Çilli."

Gülümsüyor. "Her seferinde bir adım."

Kendimi huzursuz hissediyorum. Stacey bütün gün boyunca telefonlarıma cevap vermedi. Mesajlarım okunmuyor ve stüdyoda da değil.

Gecenin köründe ön kapısını çaldım ama kimse cevap vermedi.

Kapının arkasında durup odasının penceresine bakıyorum. Bu kapalı, ki hiç kapalı değil. En üstteki bir oda hariç tüm ışıklar kapalı.

Sola. Kimin odası olduğunu bilmiyorum ama nerede olduğunu biliyor olabilirler.

Bir pislik olduğum için, o bana dönene kadar beklemeyi reddediyorum. Bir taş bulup pencereye fırlatıyorum.

Perdeler dalgalanır ve bir baş dışarı bakar, ama göremeyecek kadar karanlıktır. Bir erkektir ve hemen perdelerini kapatıp ışığı söndürür. Bu o olmalı.

Üvey kardeş Kyle. Sonunda onunla karşılaştığımda beni küçümsediği için yüzüne bir yumruk atmayı aklıma not ediyorum.

Telefonuma bakıyorum - hala hiçbir mesajıma yanıt yok. Arabama doğru yürürken bir tane daha yazıyorum, kalbim sıkıştıkça göğsümde bir acı hissediyorum.

hızı yavaşlayamıyor.

Ben: Yanlış bir şey mi yaptım? Eğer yaptıysam lütfen söyle. Düzelteceğim. Hadi ama, Freckles. Beni korkutuyorsun.

Saatler sonra, havuz evinde oturup yanmayan bir cigarayla babamın beni aramasını beklerken bir tane daha yazıyorum. O da benim kadar endişeli - ama

Anneme henüz bir şey söylememem için bana yalvarıyor, çünkü en küçük hastasının ölümüyle uğraşmaktan henüz dönüyor.

Yazdım, tekrar yazdım ve sonunda olgunlaşmamış bir mesajda karar kıldım.

Ben: Eğer cevap vermezsen, beni görmezden geldiğini düşüneceğim ve Luciella ya da Tylar'a nerede olduğunu soracağım ve bu da hazır olduğunda onlara gerçeği söyleme planını mahvedecek.

Bütün gece bana cevap vermiyor ve esrar içmek istememe rağmen kendimi tutuyorum. Egzersiz yapmak için evdeki spor salonuna gidiyorum ama odaklanamıyorum - sabrımı kaybediyorum ve sabahın üçünde Luciella ile sohbetimi açıyorum.

Bak, bana çok kızacaksın ama şu anda Stacey'nin nerede olduğunu söylemen gerekiyor. Bütün gün ve gece ondan haber alamadım ve o-

Havuz evinin kapısı açıldığında mesaj yazmayı bırakıyorum ve Stacey'nin titreyen bacakları, patlamış dudağı ve morarmış gibi görünen gözüyle orada durduğunu görmek için başımı kaldırıyorum.

Telefonumu bıraktım ve ayağa kalktım. "Sana ne oldu böyle?"

Gözlerinden yaşlar dökülürken ellerini göğsünde tutuyor. "Kade," patladı. "Aman Tanrım. Kade."

Ona doğru koşuyorum ve o da dengesini kaybederek morarmış yüzünü tutuyor,

Ağlamaktan gözleri kızarmış. Yanağı şişmiş, dudağındaki kesikten dolayı çenesinde kan kurumuş.

"Siktir," diye nefes alıyorum, onu arıyorum. Bacağındaki morlukları

daha fazla gösteren bir elbise giyiyor. "Ne oldu lan? Bunu biri mi yaptı?

Sen? Kızımız iyi mi?"

Birinin kızlarıma zarar vereceği düşüncesi beni öldürücü bir öfkeye boğuyor. Kimse benim olanla uğraşamaz. O başını sallayıp gözyaşlarına boğulurken ben sakinleşiyorum.

"Düştüm," diyor. "Stüdyonun merdivenlerinden

düştüm." Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Dikkat etmedim ve kaydım."

Çok dikler ve kilometrelerce devam ediyorlar. Bu kadar berbat olmasına şaşmamalı.

"Dikkatli olmalıydım," diyor titreyerek ve

elini küçük yumruğuna götürdü. "Çok özür dilerim. Çok, çok, çok üzgünüm. Yaralanmış olabilir."

Stacey'i kendime çekerken nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Nefes nefese kalıyor, omzuma yaslanıp ağlıyor. "Bilmiyorum..." Hıçkırıyor, hıçkırırken konuşmaya çalışıyor. "Eğer o iyiyse."

Gözlerim acıyor, omzuma sildiğimde yanıyor. "Seni hastaneye götürüyorum."

Şoförlerden birine bizi doğruca oraya götürmesini, yolda babamı aramasını ve anneme mesaj atmasını söylerken Stacey bana karşı çıkmıyor. Onu kendime çekiyorum, kapüşonumu başına geçirip parmaklarımızı birbirine geçirirken bırakmayı reddediyorum.

Hızlıca muayene edildik ve doktor Stacey ile konuşurken benden gitmemi istedi. Tabii ki reddediyorum ve bir hemşire Stacey'nin yaralarıyla ilgilenmeye yardım etmek için içeri girerken köşede oturuyorum.

Doğum ünitesine transfer edildik.

acil ultrason. Ekranda kız bebeğimizi gördüğümüzde ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz, ancak kalp atışlarının çırpınması gözlerimi kapatmama ve Stacey'nin elini daha sıkı tutmama neden oluyor.

"O iyi," diye hıçkırıyor Stacey, çenesi titriyor. "Emin misin?"

"Daha dikkatli olmanızı öneriyoruz Bayan Rhodes. Her şey yolunda görünüyor, ancak bu bir şey olmayacağı anlamına gelmiyor. Vücut travması sırasında

Hamileliğin birçok etkisi olabilir. Önümüzdeki hafta için bir randevu daha alacağız. Ama herhangi bir ağrınız ya da kanamanız olursa hemen geri gelin."

Tekrar tekrar başını sallıyor ve gözyaşlarını siliyor.

Bayan benden iki dakikalığına gitmemi istedi çünkü Stacey'e önemli soruları varmış ve ben orada olmazsam daha iyi olacakmış.

bana yalvaran bir bakış attı, ben de kabul ettim ve dışarıda bekledim.

Odadan çıktığında onu öpüyorum ve eve götürüyorum. Annem bizden önce döndü ve bana Stacey'i yatağına yatırmamı ve rahat etmesini sağlamamı söyledi. Sandviç hazırlıyor ve sıcak su şişelerini doldurup bize getiriyor.

Sonraki üç saati başım yine onun yumruğunda, kızıma ne kadar şanslı olduğumuzu, tırnaklarımı boyayacağını ve oyuncak ayılarıyla bana görünmez çay içireceğini söyleyerek geçiriyorum. Onu çizeceğim - ona öğreteceğim
nasıl çizilir.

Benimle ve annesiyle seyahat edecek ve zamanı geldiğinde ve başka bir çocuk istediğimizde, en iyi abla olacak.

Önce Stacey uykuya dalıyor ve ben başparmağımı yanağına vurarak yüzündeki morlukları öpüyorum. Kaburgalarında çürükler var. Gerçekten kötü olanlar. Uyumadan önce merdivenlerde dikkatli olacağına dair bana söz verdi ve iki tarafa da tırabzan yapacağımı söylediğimde pes etti.

Ayrıca sabah Luciella'yı görüntülü arayıp ona her şeyi anlatacağımız konusunda da anlaştık. Stacey kaçmamızı -bu hayattan uzaklaşmamızı- istedi ve ben de çok düşkün bir erkek arkadaş olduğum için kabul ettim.

Kızımız doğar doğmaz yeni bir hayata başlayacağız.

Sırtını göğsüme yasladığında, elimi küçük bedenine koyarak uykuya dalıyorum,
Gururumuz ve sevincimiz tamamen sağlıklı olduğu için şükrediyorum. Omzunu öpüyorum, ona tekrar tekrar iyi olduğunu ve onu sevdiğimi söylüyorum.

Ertesi sabah Stacey'nin çığlığı beni uyandırdı. Günlerimin geri kalanında aklımdan çıkmayacak boğuk bir çığlık dizisi. O
Yorganı üstümüzden itiyor ve en kötü kabusumu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yorganı tamamen çekerken ellerim titriyor, Stacey
Kolumu tutuyor, daha da yüksek sesle çığlık atıyor ve başını boynumun kıvrımına gömüyor.

Nefes almıyorum. Annem ve Ewan yatak odamın kapısından içeri daldıklarında bile tek kelime etmedim.

Prenses elbisesinin yok olduğunu, kıyafetlerle dolu çekmecenin ateşe verildiğini, tiz kıkırdamaları, kendi evimizde sevdiğim kadının minyatür bir versiyonuna sahip olma hayalinin yerle bir olduğunu görüyorum.

Çarşaflar tamamen kana bulanmış, bu da kızımızı kaybettiğimizin unutulmaz bir işareti.

OceanofPDF.com

24

STACEY

"A Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?" Ben bavulumu hazırlarken Tobias soruyor.

Beni göremediğini bildiğim halde başımı sallıyorum. "Kalmam için bir sebep yok."

"Ve sen bu Barry'nin seni başarıyla saklayacağına mı güveniyorsun? Nasıl olur da
kimliğini değiştirir misin?" Yatağında kaydığını duyuyorum. "Pasaportun olmadan uçamazsın."

"Her ihtimale karşı benim için yeni bir pasaport hazırlattı bile; pasaportu aldıktan sonra yeni banka hesapları ve diğer tüm yasal belgeleri oluşturabilirim."

"Ona taleplerimi söyledin mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, beni yanında istediğinin farkında. Lisa doğum sancısı çektiği için fazla konuşamadım. Bu arada bir kızları oldu. Evde doğum. Adı Eva."

"Umurumda değil," diye homurdanıyor. "Her şeyi bilmek istiyorum. Beni duyuyor musun? Her şeyi. Güvenlik olmadan malikaneden ayrılmaya cüret etmeyin ve Barry'nin yanında kalın. Hepiniz buraya uçtuğunuzda, Barry ile bir toplantı ayarlanmasını istiyorum.
onu."

Tabii ki öyle. Koruyucu kıç.

Cevap vermediğimde, çünkü daha fazla kıyafetimi şiddetle bavula tıkıştırıp kapatmaya çalışıyordum, Tobias, "Oğlum için üzgünüm. Kade'in sana bu şekilde davranmaya hakkı yoktu. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Duraksadım. "Sanırım bu benim hatamdı. Kade daha önce ilişkimizin bittiğini söylemişti; ben sadece bu sefer farklı olduğunu düşünmüştüm."

"Seni önemsiyor - bunu biliyorum."

Başımı sallarken gülüyorum. "Evet, bunu göstermek için komik bir yolu var." "Sawyers hakkında biraz daha bilgim var, ama senin dahil olmak. Kendine odaklanmanı istiyorum. Kardeşin hâlâ dışarıda ve seni yakalamak için ne kadar ileri gideceğini bilmiyoruz."

"Sawyers hakkında ne biliyorsun?"

"Yeraltı dünyasına büyük ölçüde karışmışlar."

Başımı eğiyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Organize suçlar - birçoğu çarpık. Çok tehlikeliler, Stacey. Bunu söylediğimde beni dinlemenizi istiyorum. Karışmayın."

Dudağımı çiğnedim. "Ama Kade onlarla birlikte."

"Bırak ben halledeyim." Sonra hücresine biri girdiğinde her şey boğuklaşıyor - telefonu yastığının altına soktuğunu varsayıyorum.

Saniyeler sonra bir mesaj geldiğinde arama kesiliyor.

Barry: *Çeşmenin yanında sizi bekleyen bir arabam var. Daireme güvenli bir şekilde varmanızı sağlamak için üç araba takip edecek. Dinlenmeye çalışın, Bayan Rhodes. Kızımın tüm kontrolleri yapılana kadar Amerika'ya uçmayacağız.*

Barry: *İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm. Lütfen bana inanın. Bay Mitchell sizi korumak için her zaman her şeyin ötesine geçer ve ben de aynısını yapacağım.*

Teşekkür ederim, Barry. Sen ve Lisa daha yeni bebek sahibi olmuşken bunu yaptığım için çok üzgünüm. Birkaç hafta otelde kalabilir miyim? Ya da sen
Burada biraz daha beklememi ister misin?

Barry: *Gerek yok, Bayan Rhodes. Lisa sizinle tanışacağı için heyecanlı. Benim işim sizi korumak ve burada olmanız işimi kolaylaştırıyor.*

Burnumu çektim ve telefonumu çantama koydum, gözlerim gözyaşı dolu bir öfkeyle çıkardığım yırtık tütüye takıldı. Panik atağımı durdurmak için soğuk suyla duş aldım ama sırtım fayanslardan aşağı kayarken tek yapabildiğim soğuk suya doğru hıçkırmak oldu.

Ona anlatmaya çalıştım ama bana zavallı dedi.

Luciella, Kade ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra beni onun odasından gizlice çıkarken yakaladığı için bana çok kızgın. Başını salladı ve asla öğrenemeyeceğimi söyledi, belli ki kalbimin paramparça olmak üzere olduğunu bilmiyordu.

Tylar'ı aramaya çalıştım ama telefonu kapalıydı.

Kyle ikinci çalışta telefonu açtı ama işte olduğu için konuşamadı.

Barry hemen cevap verdi ve ben ağlamayı kesene kadar telefonda benimle kaldı - ta ki eşi, bebek sahibi olduktan saatler sonra, şimdiye kadarki en yumuşak sesiyle hatta gelene ve bir şekilde, hiperventilasyon geçirmeden konuşabilecek kadar sakinleşene kadar.

İşte o zaman ikisi de Newcastle'a, yanlarına gelmemi önerdiler - Barry'nin beni ortadan kaldırma teklifini kabul etmem gerektiğini söylediler. Ben de kabul ettim.

Bavulumu aşağı taşıdığımda müzik kapalıydı ve herkes evine gitmişti. Base ve Luciella mutfaktalar ve tam onun elini tutup Rusça bir şeyler söylerken içeri bakıyorum.
onun oflayıp puflamasına ve İngilizce söylemesini istemesine neden oluyor.

Onlardan uzaklaştım. Ona ve Tylar'a daha sonra mesaj atıp açıklayabilirim.

Kyle çok kızacak ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatımın sonuna kadar malikanede kilitli mi kalayım? Chris'in beni avlamasını mı bekleyeyim?

Ya da yeni bir hayat kur.

Şoför valizimi alıp arabanın kapısını açıyor ve ben de binerken ona teşekkür ediyorum.

İskoçya'nın arka yollarından geçerken radyoda Foals'un "Spanish Sahara" şarkısı çalıyor ve ilk kez durumum için ağlamıyorum.

Beni ne kadar sert siktiği için ağrıyor olabilirim ama Kade'i ve saatler önce aramızda geçenleri, dizlerimin üzerinde kalıp beni dinlemesi için yalvarırken bana söylediği sözleri düşünmüyorum. Hatta düşünmüyorum bile. Bana yapmamamı söyledikten sonra kardeşiyle birlikte olduğumu fark ettiğinde arkadaşımın yüzündeki hayal kırıklığı.

Newcastle'a, Barry'nin dairesine kadar yol boyunca yeni şeyler düşünmeye çalıştım.

Saçımı kestirmeli ve boyatmalı mıyım? Nerede çalışacağım? Her fırsatta ziyaret ettiğimde Tobias benden bıkacak mı?

Ve son olarak, yakınlarda bir dans stüdyosu olacak mı?

Barry evlerine giden merdivenleri çıkmama yardım ederken Lisa bebeğini göğsüne yaslayıp emziriyor. Ev çoktan toparlanmıştı ve
bavullar koridoru kaplıyor.

Barry bavullara baktığımı fark etti. "Haftalardır toplanıyoruz." Omuz silkiyor. "Eninde sonunda teklifi kabul edeceğini düşündük ve zaten taşınmayı planlıyorduk."

"Bebek sahibi olduktan hemen sonra gitmekte bir sakınca görmüyor musun?"

"Elbette. Zaten buradan nefret ediyorum," diye yanıtlıyor Lisa. Sıcak kahverengi gözleri var ve sarı saçları hamileliğinden dolayı gür görünüyor. "Sonunda seninle tanışmak harika Stacey. Olanlar için gerçekten çok üzgünüm ama kocamın seni güvende tutacağına söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Aç mısın? Lazanyanın buzunu çözebilirim."

Barry gülüyor. "Saat sabahın altısı, bebeğim."

Ona bakıyorum ve yanakları kızarıyor. Onun otoriter, bıkkın, hevessiz tarafına o kadar alışmıştım ki, tatlı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ona gülümsüyorum ve o da başının arkasını ovuşturarak bizi mutfağa kadar takip ediyor.

Kızının yanına gidiyor, küçük parmaklarını serçe parmağının etrafına sararken ona sırıtıyor ve bezini değiştirmeye götürüyor.

Lisa iki tabak hazırlıyor ve kahvaltı barına oturuyoruz. "Onun bu yönünü görmeye bayılıyorum. Her zaman şefkatli bir kocaydı, ama bir baba? Sanırım yüzündeki o ifadeyi görmeye devam edebilmek için on çocuk doğurmam gerekebilir."

Kızının büyüsüne kapılmış gibi görünüyor. Küçük bebek Eva.

Lisa'yı doğru dürüst tanımam bir saatimi aldı. Aynı şeylerden hoşlanıyor gibiyiz. Benden üç yaş büyük ama hayatını düzene sokmuş durumda - yirmi beş yaşında, sevgi dolu bir kocası, bir bebeği, istediği zaman bir ev satıp yenisini alabilecek kadar parası var. Kendi online moda işi var - elbiseler ve kumaşlar tasarlıyor.

Sahip olduğu hayatı kıskanıyorum.

Hayatımdan kaçıp yeni bir başlangıç yapmak üzereyim ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Dizüstü bilgisayarını aldı ve bana baktığı farklı yerleri gösterdi - şehirde büyük güzel evler, bazıları kenar mahallelerde, sonra bir Starbucks'ın yakınında bir ev olduğu için heyecanlandı.

Barry'nin öğürdüğünü duyduğumuzda onunla birlikte kıkırdıyorum - bir elinde bez torbası, diğerinde bebek Eva ile ağzını ve burnunu üstüyle kapatıyor.

Teklif ettiklerinde onu tutmuyorum ve Barry bunu anlıyor. Lisa muhtemelen anlamıyor ama eminim kocası daha sonra açıklayacaktır.

Eva uyurken o dinlenmeye gidiyor ve Barry benimle oturup yeni kimliğimi ve yakalanmamak için neler yapmam gerektiğini konuşuyor.

Bana üzerinde resmim olan ve tamamen yeni bir isim taşıyan bir pasaport verdi.

Telefonumu aldı, parçalara ayırdı ve bir klasöre koydu. Yeni telefon aynı ama yeni bir numarası var. Onu hemen ulaşmak için kullanmamalıyım - ihtiyatlı ve dikkatli olmalıyım ve sosyal olarak kullanmamalıyım.

Sonra bir banka kartını ve evrakları yere bıraktı. "Bunları imzalamanız gerekiyor."

"Nedir onlar?"

"Sana söylediğimde büyütme, tamam mı?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum ve o da burnunun kenarını sıkarak iç çekiyor.

"Kade siz ve ailesi için bir tür güvenlik ağı kurdu. Her birinize, vefat etmesi halinde verilmek üzere toplu bir para verildi. O hala hayattayken bu anlaşmayı onurlandırıyorum."

Evraklara bakıyorum, sonra gözlerim ona kayıyor. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır."

"Kade bana seksen altı milyon pound mu verdi?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Lütfen imzalayın ki yolumuza devam edebilelim. İncelemem gereken bir sürü şey var."

İmzalamam bir saatimi aldı ve Barry sabrını kaybetmek üzereydi. Birkaç gün sonra Eva'nın uçmasına izin verildi.

Ve bir sonraki bölümüm başlıyor.

OceanofPDF.com

25

KADE

FLASHBACK

İnsan yapımı gölün etrafında yürürken, parkın hoparlörlerinden gelen cıvıl cıvıl kuş sesleri arasında Ad yanımdan ayrılmıyor.

kurum. Suya bir taş atıyorum, uyuşmuşum, hiçbir kelime üretemiyorum, bu yüzden konuşmadan yürümeye devam ediyoruz.

O anlıyor.

Bilmiyorum.

Hayatın neden böyle bir şeyi elimden alacak kadar acımasız olduğunu anlamıyorum.

değerli bir şey. Mutluyduk, hazırdık, hazırlıklıydık ve bir kaza her şeyi elimizden aldı.

Şu anda kız arkadaşımla olmalıydım, doğmamış çocuğumla konuşuyor olmalıydım.

Başım Stacey'nin yumruğuna yaslanırken kızım. Dokuz aylık cezasından kurtulduğu zaman için planlar yapıyorum.

Göğsümdeki ağrının dinip dinmeyeceğini merak ederek kurumda kayıp bir köpek yavrusu gibi dolaşmamalıyım. Orada bir

Otelimin buzdolabında açılmamış ama açılmayı bekleyen bir şişe votka var. Buraya gelirken bir milyar sigara içmemeliydim.

Ben sessizim, o da öyle, ama sorun değil. Konuşmamıza gerek yok; baba-oğul rahatlığını hissetmek için birbirimize bakmamıza bile gerek yok.

bağ. Bu ikimiz için de yeterli.

O korkunç sabahın üzerinden bir ay geçti. Stacey'nin bütün gününü ve gecesini hastanede geçirmesinin, kimseyi, beni bile görmeyi reddetmesinin üzerinden bir ay geçti.

Bize ait kalan her şeyi çıkarmak için bir prosedür yaptırdı.

ve doktorlar onu taburcu etmekten mutlu olana kadar üç gün geçti.

İki gün sonra panik atak geçirdi ve ona yardım etmeye çalıştığımda çığlık attı. Annem araya girip onu sakinleştirmek zorunda kaldı.

Annem travma geçirdiğini ve yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de ona zaman verdim. Kendimi kaybedip onu görmek için yalvarmadan önce dört gün dayanabildim.

Loch Thom'da su kenarında buluştuk, orada kendine sarıldı ve sessiz kaldı, ben de rüzgar saçlarını kederli yüzüne savururken ona baktım.

Kırılmıştık, kızgındık ve bitkin düşmüştük. Ama birbirimize karşı değil - biliyordum

Bu.

Sonunda başını omzuma yasladı, ta ki

benimle eve geldi. Gece kalmadı ama köpekler onunla uğraşırken televizyon izledik.

Onları arazide gezdirdik - Stacey bitkin düşmüştü, bu yüzden onu sırtımda malikâneye taşıdım. Uykuya daldı, ama bir anda uyandı.

Onu yatağıma yatırıp eve götürmemi istediğinde panikledim.

Onu eve bırakırken ikimiz de konuşmadık, ama benden bir sokak öteye park etmemi istedi, çünkü babası ona haber vermeden gizlice çıktığı için ona çok kızmıştı.

Herkes ona zaman vermemi söyledi.

Ona olabildiğince zaman tanıyordum ama bir hafta önce Base ve Dez oradayken sarhoş bir halde malikâneye geldi.

Kelimeleri karmakarışıktı ve gözleri o kadar donuktu ki annem uyuşturucu aldığını düşündü.

Tylar geldi; Dez onu aramıştı.

Stacey'ye su verdik ve Tylar ile annemin onu Luciella'nın pijamalarını giydirebilmeleri için odadan çıkmam söylendi. Annem hâlâ

Bacaklarında ve kalçalarında morluklar vardı ve bunların neden hala geçmediğini bilmiyordu, ancak bu imkansız değildi.

O zaman bilemezdim, çünkü onu kıyafetsiz görmeyeli uzun zaman olmuştu. Nedenini anlıyorum - ben de havamda değildim.

Ama beni görmek istediğini biliyordum, bu yüzden misafir odasında uyuyakaldığında gizlice içeri girip onu göğsüme bastırdım ve mırıldandığı kelimelerle tekrar uykuya dalana kadar başını, yanaklarını ve burnunu öptüm.

Tylar'ın bizi yakalaması umurumda bile değildi - neyse ki Stacey'nin iyiliği için yakalamadı. Ertesi sabah boş bir yatağa uyandım: ne bir mesaj, ne bir not, hiçbir şey yoktu.

Yalan söylemeyeceğim, o anda onu kaybettiğimi düşündüm.

O gece Stacey bana bir mesaj gönderdi - daha çok bir kompozisyon gibi - beni ve kızımızı hayal kırıklığına uğrattığı için ne kadar üzgün olduğunu, beni ve meleğimizi her şeyden çok sevdiğini söyledi. Keşke onu koruyabilseydim diyordu ve eğer içinde başka bir can büyütme şansı olursa bebeği güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi. Hazır olduğumda, eğer hazır olursam, şehri terk edip tekrar denememiz gerektiğini söyledi.

Ona tüm dünyamın o olduğunu ve bunun onun hatası olmadığını söyledim - ayrıca onunla aya taşınacağımı ve bir futbol takımı kadar çocuğum olacağını söyledim.

O istedi.

O mesajdan beri Çilli'mi geri kazandığımı hissediyorum. Sürekli arıyor ve mesaj atıyor, hatta bazı geceler bizde kalıyor. Seks yapmıyoruz ya da yakınlaşmıyoruz, ki bu benim için tamamen sorun değil. Ona sarılmak ve bana gülümsemesi yeter de artar bile. Onun için sonsuza kadar bekleyebilirim.

fiziksel olarak rahat.

Bunu atlatacağız. Bu kederden kurtulacağız. Meleğimizin bizimle gurur duymasını sağlayacağız.

Babam beni kafamdaki tuzaktan kurtarıyor. "Doktor Turner'ın ilaçlarını tekrar arttırması gerektiğini söylemiştin."

Başımı sallıyorum, ellerim şortumun cebinde.

"Evet." "Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum.

"Hâlâ çizim yapıyor musun?"

Başımı sallıyorum, durup bankta otururken hiçbir şeye bakmıyorum. Terapistim benim için endişelendi ve ya dozajımı tekrar değiştirmenin ya da bana farklı ilaçlar vermenin zamanının geldiğine karar verdi. Ben ilacı seçtim. Çünkü vücudum ani ilaç değişikliklerine iyi tepki vermiyor. Ve ne yaparsam yapayım, çizemiyorum. Çizmeyi düşünemiyorum bile.

Bana hala teşhis konulmadı, bu yüzden seanslarımız sırasında her hareketimi ve duygumu inceliyor. Babam gibi değilim ama ondaki ASPD'nin bir kısmını taşıyorum.

Özellikler. Etrafımın ve başkalarının iyiliğinin farkındayım, ancak her şeyin karanlık olduğu anlar da var.

O anları belki üç kez yaşadım ve bir tanesi günlerce sürdü.

Zihnimin etrafında zırh oluşturan zihinsel bir barikat gibiydi. A Karanlık bir gölge beni geride tutuyor, kendi kendimi yok edişimin uçurumuna sürüklüyordu. Bir baloncuğun içine hapsolmuştum, ne duyulabiliyor ne de görülebiliyordum. Beni dehşete düşüren, ölüm ve acı hakkında konuşan sesler vardı.

Terapistim şizofren olduğumu düşündü ama bunu hemen eledi. İşte o zaman ilaç tedavisine başladılar.

Bir sürü kontrolsüz düşüncem vardı. Dürtüler. Çok fazla öfke.

Hayır, saf öfke. Duvarlarımda çok fazla delik açtım ve odamı darmadağın ettim. Ne de olsa on beş yaşındaydım. O zamanlar öfkemle bir şeyleri kırıp dökmek ve ailemle bok gibi konuşmak dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Ama sonra uyandım ve aşağıya indim; göğsümdeki gerginlik ve omzumdaki ses, Stacey'i otururken gördüğümde kayboldu.
yemek masasında. Ne zaman yanımda olsa bakmaktan kendimi alamadığım o sinir bozucu ama bir o kadar da büyüleyici insan.

Kimsenin bakmadığı bir anda bana parmağını gösterdi ve ben de ona ters ters bakarken içimden gülümsedim.

O zamandan beri bir engelim olmadı. Sebebi o olduğundan değil. Sebebi o değil.

Terapistime göre tıbbi olarak mümkün. Onunla Stacey hakkında çok konuştuğumu ve bunun yaklaşan, kontrolden çıkmış bir takıntı olmadığından emin olmak istediğini söyledi.

Öyleydi, ama yine de. Yine de benim oldu.

Hem onu sevip hem de ona takıntılı olabilir miyim? Çünkü öyleyim.

"Uyuyor musun ve yemek yiyor musun?" Babam eliyle beni dürterek soruyor
tepkisiz kaldığımda ve yine kafamın içinde sıkışıp kaldığımda. "Benimle konuşabilirsin. Her şey henüz taze, bu yüzden moralinizin bozuk olması ve konuşacak birine ihtiyaç duymanız normal. Duygular konusunda uzman olan babandan daha iyi kiminle konuşabilirsin ki?
Yıllarca dünyayı ve onun sahteliğini inceledikten sonra mı?"

Homurdanarak yarım bir gülümsemeyle babama bakıyorum. "Berbat bir şey." "Öyle," diye katılıyor. "Ve bir kaybın yasını tutmakta sorun yok, yeter ki
Bu süreçte kendini kaybetme. Stacey nasıl?"

Dürüst olmak gerekirse, ilk birkaç hafta benden ne kadar uzaklaştığı konusunda acımasızdı, ama o mesajla bana ulaştı.

Havaalanına gitmeden önce onunla birlikteydim. Uçağıma yetişmeden önce Stacey yatağımda uyuyordu. Onu öptüğümde bana gülümsemişti. ve tekrar uykuya dalarken beni hayal etmesini söyledi.

Bana peynir topu dedi ve kendini köpeklerin arasına sıkıştırdı.

Oraya doğru gidiyoruz. Gün geçtikçe biraz daha iyileşiyoruz ama yatağımın altındaki kutuyu yakmaya kıyamıyorum. Kıyafetler ve küçük eşyalarla dolu.

Prenses elbisesi, ben onu çöpe atana kadar orada kalacak.

Eve döndüğümde, köprücük kemiğimde Stacey'nin lakabının hemen yanına çocuğumuza adanmış bir dövme yaptıracağım.

Stacey çok ağlıyor, oysa ben gözyaşı dökmekte zorlanıyorum. Kaybımız için üzülmediğimden değil, ama genel olarak kırılmış gibi hissediyorum.

O zihinsel engelle savaşıyorum - yıkılmakla tehdit eden o lanet duvarla. İkimiz için de kendimi güçlü tutuyorum. Ne zaman yıkılsa, kendimi zorlukla ayakta tutuyor olsam bile onu yüzeyin üstünde tutuyorum.

Tüm bunları babama anlatıyorum ve o her kelimeyi dinliyor, boğazımda düğümlenseler bile ve ben durmak zorunda kalsam bile. Ona diyorum ki, keşke gidebilsem.

mutlu olduğumuz ve geleceğimiz için sabırsızlandığımız günlere geri döndük. Ona iyi bir baba olacağımı söyledim - kızımın istediği ve ihtiyaç duyduğu her şey olmak için durmaksızın çalışacaktım.

Beni kendine doğru çekti ve ancak başım düştüğünde

Gözlerimin yandığını ve yanaklarımın ıslandığını fark ediyorum. Kalbimdeki gerginlik arttıkça vücudum titriyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Babamın eli başımın arkasında, bana sahip olduğunu tekrar tekrar söylüyor.

Bana hissetmenin sorun olmadığını söylüyor. Her şeyi

dışa vurmamda sorun yok. O burada.

Dudaklarıma kondurulan yumuşak bir öpücük beni uykumdan uyandırıyor ve gözlerimi açtığımda Stacey'nin kapüşonlu tişörtümün içinde, makyajsız yüzüyle üzerimde dolaştığını görüyorum.

"Merhaba," diyor sessizce ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Seni özledim."

Gözlerimi kısıyorum ve yatağımın yanındaki saate bakıyorum. "Saat sabahın üçü, Stacey."

Omuz silkiyor ve burnunu kıvırıyor. "Annen beni aldı. Yanında uyuyabilir miyim?"

Lamba kapalı olmasına rağmen yüzünü görebiliyorum. "Gözün morarmış mı?" Doğrulup daha yakından bakmak için başının arkasını tutarak soruyorum. "Ne oldu?"

"Bir kapıya çarptım."

Gözlerimi kısıyorum ve birinin ona zarar vermesi fikri kalbimin göğsümde daha sert atmasına neden oluyor. "Bana yalan söyleme. Ne oldu lan?"

"Yalan söylediğimi düşünmeden sakarlık yapamaz mıyım?"

Gözleri sulanmaya başladığında yüzüne bakıyorum. "Eğer bana söylemezsen, öğreneceğim. Ve bunu sana her kim yaptıysa, onu öldüreceğim."

Başını iki yana sallar. "Bunu bana kimse yapmadı, Kade. Sakinleşebilir misin?"

"Bana bunun bir kaza olduğuna söz

ver." "Söz veriyorum."

Onu kendime doğru sürüklüyorum, yorganı ve bacaklarımı etrafına sarıyorum. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Başını bana gömüyor. "Bu senin de beni özlediğin anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki seni özledim," diyorum kapüşona karşı, sonra da burnumu saçlarına gömmek için kapüşonu aşağı çekiyorum. "Daha önce indiğimde seni aramaya çalıştım."

"Biliyorum," diye fısıldar. "Özür dilerim."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Üzülme. Artık buradasın. Uyu, Çilli."

"Tekrar deneyebilir miyiz?"

"Neyi tekrar deneyeyim?" Ben soruyorum. "Bir bebek için mi?"

Yüzünü bana dönüyor ve odam karanlık olmasına rağmen ay yüzünde parlıyor ve onun inkar edilemez güzelliğini görebiliyorum. "Evet. Belki hemen değil ama bir yıl içinde? Altı ay mı? Düzgün bir şekilde hazırlanabiliriz,

ve hatta dokuz ay boyunca kanepede kalacağım. Söz veriyorum... Söz veriyorum bebeğimizi bir daha kaybetmeyeceğim."

Gözleri sulanıyor ve yanağını avucumun içine alıp yumuşak tenini okşuyorum. "Hey, kes şunu. Bu senin hatan değildi, tamam mı? Lütfen kendini suçlamayı bırak. Tekrar deneyeceğiz. Eğer istersen şimdi başlayabilirim."

Çenesi titriyor ama yine de başını sallıyor ve göğsümde yatması için yer değiştiriyoruz. "Seni seviyorum, Kade. Seni sevmeyeceğimi hiç sanmıyorum."

"Düşünmek mi?" Homurdanıyorum, gözlerim kapanıyor. "Bana bağlısın, çünkü seni asla sevmeyeceğimi biliyorum."

"Saklanmamızı istemiyorum."

Sessizce, çok sessizce çünkü tekrar uykuya dalıyorum, fısıldıyorum, "O zaman yapmayacağız."

İki gün sonra Stacey'i sırt üstü yatırıp altıma aldım. "Bunu daha fazla izlemek istemiyorum," diyorum yüzümü onun kıvrımlarına gömüp.
ve dudaklarımı tenine bastırıyorum. "Sanırım dün gece başladığımız işi bitirmeliyiz."

Ben kalçalarımı yuvarlarken, sikim bacağına sürtünürken, kalçalarını ayırmasını isterken kıkırdayarak sırtımı tokatlıyor.

"Köpeklerin odadayken sana sakso çekmeyeceğim."

Köpeklerimiz*, kafamda düzeltiyorum.*

Boynuna doğru gülüyorum, çenesine kadar iffetli öpücükler bırakıyorum, sonra
Dudaklarımı yanaklarına ve burnuna bastırıyorum. Kızarıyor, gözleri açılmaya başlıyor ve kalçalarını kavrıyorum, giyinik bacaklarının arasına kaydırıp ona doğru iterken sikim kalınlaşıyor.

Sabrımı taşıran sessiz bir inilti çıkarıyor.

"Milo, Hopper." Yataktan atlayıp kapıyı açtım. "Dışarı."

Kendimi kötü hissediyorum ama aceleyle dışarı çıkıp bir fil sürüsü gibi dörtnala aşağı iniyorlar. Kapıyı kapatıp kız arkadaşıma döndüğümde bana ters ters bakıyordu.

Ama omzundan kayan üst kısmı sikimi daha da sertleştiriyor.

"Bu çok kötüydü. Rahatlardı," diyor ama gözlerim dişlerimi geçirmek istediğim mürekkepli omuzda.

"Köpekler içerideyken bana oral seks yapmayacağını söylemiştin." Omuz silkiyorum, kilitliyorum
kapıdan çıkıp ona doğru yürüdü. "Ben sadece bir çözüm bulmaya çalışıyordum, Çilli."

Üzerine uzandığımda Stacey ağzını ağzıma bastırıyor. "Bu lakap bana bir şeyler yapıyor."

Kalçalarını döndürüyor ve ben de ona bakmak için kollarımı düzeltiyorum.
"Bu konuda iyi misin?" Dün gece bana dokunması dışında pek yakınlaşmadık.

Dudağını ısırıyor ve başını sallıyor. "Sadece nazik ol."

"Tamam, kıyafetleri çıkar." Arkama uzanıyorum, boynumun arkasındaki üst kısmı tutuyorum ve çırparak çıkarıyorum. Gözleri göğsümün üzerinde, daha büyük

Yazdan beri ağırlık kaldırıyorum ve bronzlaştım.

"Filmi durdur. Tabii içimdeyken izlemek istemiyorsan?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Ben kız arkadaşımın içindeyken bir grup adamın silahlarla etrafta koşuşturmasını izlemeye hiç niyetim yok." Şortunun kemerini çekiştiriyorum. "Lanet olsun, neden bu kadar sıkı bağladın?"

"Senin gibi erkekleri uzak tutmak için," diye takılıyor ve onu tekrar öpmem için ensemden tutup çekiyor. "Ve erkeklerin etrafta silahlarla koşuşturmasını görmeye bayılıyorum."

"Öyle mi? Bir yerden bir tane bulup seni onunla becereyim mi?"

Bunu gerçekten nasıl yapacağımı bildiğimden değil - ama yine de.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kade!"

Gülümseyerek kıkırdıyorum, alt dudağımı ısırıyorum. "Adımı haykırmana bayılıyorum." Allık yanaklarını kaplıyor. Ağzım ona doğru bastırıyor

Boğazını yalayıp tenini emerken açgözlü ellerim başparmaklarım göğüslerinin altında olana kadar yanlarında geziniyor. "Seni ne kadar hızlı yapabileceğimi merak ediyorum

Tekrar bağır. Belki ağzımı kullanırım."

Onun amcığıyla ziyafet çekmeye bayılıyorum. Çoğu zaman ne yaptığımı biliyor olsam da bana ne yapmam gerektiğini söylemesi hoşuma gidiyor. O Genellikle saçlarımı tutuyor ve başımı hareket ettiriyor, dilimi içine gömerken dilime sürtünüyor.

Bunu şimdi yapmayı çok isterdim.

Ama onun yerine omzuma bir tokat atarak üstünü sütyensiz göğsünün üzerine kaldırmamı ve bir meme ucunu ağzıma almamı engelledi. "Bu filmden sonra."

Benimle dalga mı geçti? Yeni

bir kız arkadaşa ihtiyacım var.

İnliyorum ve onun yanındaki yatağa düşüyorum, şortum yırtılıyor. "Bazen senden nefret ediyorum."

"Benden asla nefret edemezsin," diyor, ki bu doğru. "Ama, ah! Bak, az önce o adamı uzaktan kafasından vurdu! Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Saçının bir tutamını parmağıma dolayarak onu kızdırmak için çekiştiriyorum. "Ben asla silaha dokunmam. Soyadım yüzünden insanlar bana zaten kötü gözle bakıyor. Nora'nın onayına ihtiyacım var."

Babasına benden bahsetmiş ve o da mutlu görünüyor. Hatta gelecek hafta sonu benimle buluşmak istiyor. Ama üvey annesi çok katı ve muhtemelen müstakbel damatları olmam fikri hoşuma gidiyor.

Hepsinin canı cehenneme.

"Yani, evet," diye ekliyorum. "Ben
almayayım." "Çok tatlıydı."

Tamamen kendi kontrolüm dışında, yüzümün kızardığını hissediyorum. Ben mi kızarıyorum*?*

"Öyle mi? Başka ne şirin biliyor musun?" Sırıtarak bacağını tutup kalçama doğru kaldırırken, kıyafetlerimizin arasından amının bağımlılık yapan sıcaklığını hissediyorum. "Yani... gerçekten çok tatlı."

Geri çekilmeye çalışıyor ama ben daha sıkı tutuyorum. "Eğer beni gıdıklarsan, ben de- Kade!"

Gıdıklama saldırısı tutkulu bir öpüşmeye dönüşüyor ve biz tükenene kadar onun her santimini yutuyorum. Sonra, köpekleri yürüyüşe çıkardık.
ama onu teknenin yanındaki küçük barakaya sıkıştırıp, birbirimizin ağzından nefes nefese kalana ve kıyafetlerimizi çıkarmak için çaresizce çırpınana kadar öptüğümde tekrar içeri kaçıyorlar.

Stacey beni tokatlıyor.

Bugün bu kıza sayısız orgazm yaşattım ve bana böyle mi davranılıyor?

"Ben horlamam."

Bileklerinden tutup onu kendime çektim. Kalçalarımı kavrıyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor. "Bir dahaki sefere seni kaydedeceğim."

Sinir bozucu bir şekilde gözlerini deviriyor. "O zaman bu senin yatağında son bulunuşum."

"Yalancı," diye sırıtarak cevap veriyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırmak için uzanıyorum. "Korkarım öngörülebilir bir süre için benim yatağımda uyumak zorunda kalacaksın."

"Nasıl yani?"

"Yarın gece dışarıdan döndüğünde Luciella'yı oturtup ona birlikte olduğumuzu söyleyeceğiz. Sonra ona aşık olduğumuzu söyleyeceğiz, sonra da taşınmayı planladığımızı söyleyerek biraz daha ekleyeceğiz.
bir bebek denemeden önce." Sanki çocuk oyuncağıymış gibi omuz silkiyorum. Kek sevmem bile. "Basit."

Luciella bu ilişkide tam bir baş belası oldu. Bunu daha fazla erteleyemeyiz. Üniversite yüzünden stresli ama siktir et onu. Base'e söyleyemem çünkü ona söyler, bu yüzden konuşabileceğim tek kişi Dez - onu da siktir et.

"Bu basit bir şey değil. Bayılabilir," diye cevap veriyor, katlanarak Ellerini göğsümde birleştirip çenesini onlara dayadı. "İçimde en iyi arkadaşımı kaybedeceğime dair bir his var."

Üzgün görünüyor. Bir kişinin düşüncesi nasıl böyle hissetmesine neden olabilir?

Onu rahatlatmak yerine, bizi ters çevirip sikimi bacaklarının arasına sokuyorum. Doğduğumuz günkü gibi çıplaktık ve ben sertleştim.

"Eğer öyleyse, o zaman en iyi arkadaşın değil, değil mi?"

Dudağını ısırıyor, sikimi emdiği için hala şişmiş. Çekiyorum başparmağımla dişlerinin arasından çekip, yerine oturana kadar aşağı sürüklüyorum.

Durduğumda, "Onu kaybetmek istemiyorum." dedi.

"Kaybetmeyeceksin. Eğer seni becerirse, o zaman seni kaybeder."

"Her şeye bir cevabın var!" Aletim ona karşı kaya gibi sert bir şekilde seğirdiğinde nefesi kesiliyor. "Yine mi! Gerçekten mi?"

"Göğüslerin göğsüme baskı yapıyor ve amını sikime karşı hissedebiliyorum. Yani evet, gerçekten."

Sırılsıklam girişine doğru kayıyor ve alt dudağını dişlerimin arasına aldığımda, içine doğru itiyorum, ikimizin de nefesini kesiyorum. hassasız.

"Bizi kabul edecektir. Çünkü seni seviyorum." Bir itiş daha. "Seni her zaman seveceğim, Çilli."

Oturup kalçalarını hareket ettirirken tırnakları tenime batıyor, ben göğüslerini avuçlarken yavaşça bana sürtünüyor. Meme ucunu ısırıyorum, mümkün olduğunca çok memesini ağzıma almak için sertçe emiyorum.

"Doğum kontrolünü bırakacağım," diyor bana binerken. "Bugün ya da sonraki herhangi bir gün hapımı almayacağım ve içimde bitirmeni istiyorum, Kade. İstiyorum ki herkesin bilmesini istiyorum. Gece gezmesinden döndüğümde, dünya kimi sevdiğimi öğrenecek."

Üzerimde zıplarken başımı yastığa yaslıyorum. Daracık amını sikerken onu aşağı çekmek için kalçalarını kavrıyorum. "Peki sen kimi seviyorsun?"

"Sen. Her zaman. Sen benimsin, ben de senin." Nefes nefese kalır ve okşar Kendi memelerini, ve ondan önce bitirmemek için dişlerimi sıkıyorum. Konuşmaya devam ederken sesi zevkle doluydu, vücudu lanet olası bir üstümde kıvranırken. "Çocuklarımın babası, hayatımın aşkı ve birlikte yaşlanacağım kişi olacaksın."

Kelimeleri fısıldarken boğazını işaretliyorum. "Bizim için başka bir son olmayacak, Çilli, çünkü benim için bunu beceriyorsun."

Sikeyim. Yarın geceden sonra, hepsine sahip olacağım. Sonunda onun her şeyine sahip olacağım.

OceanofPDF.com

26

KADE

I Birinin yüzüme tuttuğu parlak ışığa karşı göz kırpıyorum, ellerim ve ayak bileklerim oturma odamın ortasındaki metal bir sandalyeye kelepçeli.

"Bir dahaki sefere bu kadar fazla doz vermeyin," diye azarlıyor Bernadette birini. "Zaten altı saat kaybettik." Sonra topuklarını bana doğru yaklaştırıyor ve ben de gözlerimi ona doğru kaldırıyorum. "Umarım gecen buna değmiştir, çünkü bu bir süre için sahip olacağın son özgürlük kırıntısı."

Cassie, "Sor ona," diyor. "Onun için kim olduğunu sor."

"Ne?"

Bernadette mırıldanarak bir dosyayı karıştırıyor. "Stacey Rhodes. Yirmi iki yaşına girmek üzere. Etkileyici bir dansçı ve havacı. Eğitmen ve koreograf. Annesi o küçükken ölmüş. Babası o on dört yaşındayken Nora Fields ile yeniden evlenmiş ve birlikte yaşamaya başlamışlar. Babası yaklaşık üç yıl önce öldü."

Vücudumdaki her damla kanın buza dönüştüğünü hissediyorum ama bunu belli etmemeye çalışıyorum. "Adını hiç duymadım."

Bernie öfkesinin içinden sırıtıyor. "Bana yalan söyleme."

"Kıçından rastgele isimler çıkarmak senin yeteneğin olmalı. İyi olduğun tek şey bu."

Çenesi gerilir. "Dikkatli ol, Kade. Seni ben kontrol ediyorum, unuttun mu?"

"Bana hatırlatıp duruyorsun. Yine de Stacey Rhodes ismi benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Derin bir nefes alarak gözlüklerini yavaşça çıkarıyor, çantasına yerleştiriyor ve korumalarından birine uzatıyor. "Stacey adında bir kız Rhodes kısa bir süre önce bir saldırı ihbarında bulunmaya çalışmış. Üvey kardeşinin gözleri önünde birini öldürmeden önce kendisini arka sokaklarda dövdüğünü iddia etti."

Çenem titriyor. "Onun kim olduğunu bilmiyorum."

Dairemin ön kapısı açılıp kapanıyor ve Archie boktan bıyığı ve aşırı dar gömleğiyle içeri girerken gözlerimi deviriyorum.
sadece bir deri bir kemik olduğunu gösteriyor.

Nefesimin altında "Harika," diye mırıldanıyorum ama yanağıma bir acı saplandığında dişlerimi sıkıp üçe kadar sayıyorum. Hayır, on, ta ki az önce beni tokatlayan otuzbirciye bakana kadar. "Bir gün, o bıyığı koparıp atacağım ve
lanet suratınla yere ser."

"Beni tehdit etmeye devam edersen ne olacağını görürsün." Ayaklarına tükürdüm.

Archie yanıma gelmeye çalışıyor ama karısı elini uzatıyor - o da küçük bir sürtük gibi durup Bernie'ye birkaç klasör uzatırken bana kaşlarını çatıyor. "Günlerin sayılı evlat."

Başını iki yana sallar. "Yeter. İkiniz de."

Böyle bir tehdit olmasaydı onu tek elimle kırardım. Omuriliğini beyninden ayırırken, omurgasını sökerken ve boğulup ölene kadar karısının boğazına sokarken gözlerimi açmama bile gerek kalmazdı.

Kafamdaki görüntü bir rüya.

Bernie bana bakıyor. Cassie ruhsal bir çöküşün eşiğinde görünüyor. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Bu bilgiyi aldığın için tebrikler, ama yine de benim için bir şey ifade etmiyor."

Bernie gözlerini kısarak ilk dosyayı yavaşça açıyor ve içindekileri teker teker ayaklarımın dibine fırlatıyor. "Birinin adı
Christopher Fields sistemlerimize girmeye çalıştı ve ekibim geri teperek bazı dosyalarını indirdi. Resimler, videolar, aklınıza ne gelirse. Hem de çok. suçlayıcı."

Aşağı bakıyorum ve ciğerlerim duracak gibi oluyor. Önümde Stacey'nin görüntüleri. Bazıları yatakta uyurken, yemek masasında yemek yerken, iç çamaşırını indirirken kameraya kaşlarını çatarken. Ayrıca bir kulüpte, bir adamın kucağında otururken de var.

Tanıdık geliyor ama resimler yeterince net değil.

Hiçbirinde mutlu görünmüyor ve Bernie ikinci dosyayı açtığında kelepçelerimden fırlayıp ortalığı dağıtmamaya çalışıyorum.

Kamera görüntülerinde adamın kadının yüzüne yumruk attığı ve kadının kendini korumak için iki elini de havaya kaldırdığı görülüyor. Üzerinde silah var.

Birlikteyken giydiği N' Roses tişörtü ve saçları çok daha kısa.

Bir diğeri koluna araba kapısı çarparken, bir diğeri de herkesin içinde ona bağırırken ve elini o kadar sert kavrarken çekilmiş.

Her yerde onun resimleri var.

Havuzlarında yüzmek. Güneşlenmek. Ağlarken. Kana bulanmış. Balo salonlarında dans rutinini uyguluyor.

Adamın kızın ağzına zorla hap soktuğu görüntüler var. İçkiler. Ve onu kulüpte dans ettirirken. Ve gözlerim son resme takılıyor, adam yakın çekimde kızın yüzünü kavrıyor, kızın burnu kanıyor ve gözleri şişmiş, onu fark ediyorum.

Kelepçelerimi o kadar sert çekiyorum ki derim yarılıyor.

Aylar önce onu malikaneden çıkarmaya çalışan oydu. Kapımda parladı ve ona eve gitmesini söyledi. Partideki aynı puşt, onu o adamlara sattı ve bıçağı ona verdi.

Onun üvey kardeşi. Christopher Fields.

Bana ondan bahsetmeye çalıştı, ben de uzaklaştım.

"Bu ikisi arasında bulduklarımızın yarısı bile değil."

Boğazım düğümleniyor. "Dahası mı var?" Bernadette'e sormamalıyım, hatta onunla konuşmamalıyım ama daha fazlasını bilmem gerekiyor. Görünüşe göre biz ayrıldıktan sonra Stacey'nin tacizleri artmış.

Bernie öfkeme sırıtıyor ama ben "Söyle amına koyayım" diye bağırıyorum.

"Stacey Rhodes senin kız arkadaşındı. Amerika'da birlikte olduğun kişiydi. Kulübün arkasında ve sonra tekrar bisiklette becerdiğin kişiydi. Ülkeden aceleyle kaçtığın kızdı. Seni aldattı, haksız mıyım? Topladığım bilgilere göre, bu yüzden ayrılmışsınız."

Solgunum.

Kıkırdıyor.

"Bunu hiç komik bulmuyorum."

Stacey'nin şehirden siktir olup gitmesi lazım, hem de hemen. Eğer kelepçeli olmasaydım, Bernadette'in gözüne bir kalem saplar ve silahını alıp buradan kaçardım.

"İşe yaramaz bir sürtük için bu kadar *heyecanlandığını* görmek komik. Daha komik bir şey bilmek ister misin? Christopher Fields'ın bilgisayarından özel bir video çekildi."

Kelepçeleri çekiştirirken sandalyede kambur duruyorum. Bana gönderilen videodan bahsederse patlayacağım.

"Aslında, izleyelim mi?"

Archie sırıtarak bacaklarını tokatlayıp ayağa kalkıyor ve görüntü değişene kadar düz ekranımla uğraşırken kaşlarımı çatıyorum. Cassie çoktan odadan çıkmıştı.

Yerel gece kulübü görünür hale gelir. Tarih yaklaşık üç yıl öncesine ait.

Üvey ağabeyi onu kabinden sürüklerken ters ters bakıyorum ve Jason onları durduruyor, Stacey'i arkasına çekerken yüzüne parmağını sokuyor - onu koruyor. Christopher iki elini kaldırıp gülerek onlardan uzaklaşıyor. Jason ona bir şeyler söylüyor. Sanırım iyi olup olmadığını soruyor ve klip sona eriyor.

Kaşlarımı çatarak sakin kalmaya çalışıyorum.

Bir sonraki klip başladığında nefeslerim kısa aralıklarla kesiliyor. Bir kamera Jason'ın odasının köşesinde duruyor, üç adam ve Stacey'nin üvey kardeşi yatağı hazırlıyor ve bilinci yerinde olmayan Jason'ı içeri taşıyıp yatağın karşısındaki duvara oturtuyor.

Benden ödünç aldığı üstlüğü giyiyor. Bu aynı gece.

Bir adam yüzüne tokat atarak onu uyandırır, ama ağzından tükürük damlar, gözleri döner.

Ne oluyor lan?

O noktada, Jason uyuşturucu kullanmıyordu. Onlardan nefret ederdi, sigaradan da nefret ederdi. Kahretsin, neredeyse hiç içmezdi. Ağabeyimi bu halde görmek beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Ona bir şey enjekte ettiklerinde dişlerim sıkılıyor. Onları itmeye çalışıyor ama çok zayıf ve çenelerini parçalamak istiyorum. Yüzüne bir yumruk yemeden önce birinin üstünü kavrıyor.

Stacey'i iki kolunu omuzlarına atmış halde getirdiklerinde kalbim duracak gibi oluyor - üçünü de hemen tanıyorum. Stacey onları otelde öldürdü.

Başı yana düşüyor. "Hayır," diye mırıldanıyor. "P... lütfen, Chris."

Chris elbisesini aşağı sıyırıp göğüslerini dışarı çıkarırken ben kelepçelerimi çekiştiriyorum. Yanındaki adamlardan biri kızın saçlarını yumruğuna doluyor, diğeri ise ayakkabılarını çıkarıyor.

Bernie başını öne eğer. "Bu sana gönderilen kliple aynı ayar gibi görünüyor. Öyle değil mi, Kade?"

Cevap vermiyorum. Cevap veremem. Ben izlerken onu soyup yatağa yatırıyorlar. Ağabeyi her dokunuşun onlara pahalıya patlayacağını söylerken midemin bulandığını hissediyorum.

Stacey'nin bıçakladığı büyük kızıl olan, Chris'in avucuna notlar sıkıştırır ve kemerini çözer.

Durması için yalvarırken yanan gözlerimi kapatıyorum.

Chris bunu telefonuna kaydederken durmuyor ve bir sonrakinde de durmuyor - ona ne zaman zevk alacağına, ne zaman başka biriyle yatacağına kendisinin karar vereceğini ve geldiğinde adını haykırsa iyi edeceğini söylüyor.

"H-Hayır," diye mırıldanan Stacey adamın yüzünü tırmalamaya çalışır, ama adam küfür eder ve ona kafa atar. Stacey anında gevşiyor.

Parmak eklemlerim beyazın en beyaz tonuna dönüşüyor. Kalbim paramparça oluyor.

Yaşlıları tercih ediyorsun, değil mi?

Benim için öldün sen.

Ağlamayı kes, Stacey. Acınası bir durum.

Lütfen beni bırakma.

Kaç kere sevişirsek sevişelim, asla *affetmeyeceğim.*

Sen.

Çok ama çok üzgünüm, Çilli.

İlk bir saat çok uzun sürüyor. İzlemesi işkence. Nasıl hissettirdiğini biliyorum

Rızanızın elinizden alınması; siz gerçekliğe zar zor tutunurken kullanılmak ve becerilmek. Durmalarını istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. onlarla savaşmak. Kendi sesimin Stacey'ninki gibi olduğunu hatırlıyorum - o uyanıp yalvarırken bana musallat oluyor. Ağlarken. Hatta yatağın direğine bağlanmadan önce karşılık vermeye çalıştığını.

Gözyaşları yüzünü ıslatıyor, yanağında bir morluk oluşmaya başlamış, dudağı kesilmiş. "Lütfen eve gitmeme izin ver." Kıpkırmızı tükürükle karışırken çenesinde kırmızı lekeler oluşuyor.

"Lütfen."

Ağabeyi odadan kaybolur ve onu yerde gözlerini zar zor açabilen Jason'la ve diğer adamı da onun üstünde bırakır.

Chris geri gelir ve soyunurken herkese dışarı çıkmalarını söyler. Onu öldüreceğim - yavaşça yapacağım ve her şeyi hissettiğinden emin olacağım. kemiği kıracağım. Tüm derisini soyup onu ateşe verirken uyanık olmasını istiyorum.

Jason ellerini ve dizlerini itiyor ama yere düşüyor. Ne dediğini tam olarak anlayamıyorum ama sanki ona kızın üstünden kalkmasını, onun hasta bir pislik olduğunu söylüyor gibi geliyor.

Katılıyorum, kardeşim.

Kesip attığım ve terk ettiğim kardeşim.

Stacey'nin bacaklarını zorla açarken Chris'e ulaşmaya çalışan erkek kardeş, kalçalarının arasına tükürür ve acı içinde çığlık atmasına neden olacak kadar sert bir tokat atar.

Kadının yüzünü kavrayıp öpüyor, sonra da "Ağabey indirimi alıyor muyum, seni pis sürtük?" diyor.

Adam kadının içine girdiğinde, kadın bacaklarını dışarı atmaya çalışır.

Öfkem yeni zirvelere ulaşıyor ve kelepçeleri daha sert çekerken ellerimden kan damlıyor, iki şakağım da zonkluyor. Acı - acı hissetmek istiyorum. Ona yaşattıklarımdan sonra acı hissetmeyi hak ediyorum. İkisine de yaşattıklarımdan sonra.

Stacey mücadele etmeyi bırakır ve bedeni hareketsiz kalır, üvey kardeşi devam ederken gözleri tavandadır. Bilinci yerinde değil - ne uyanık ne de uykuda olduğu bir duruma düşüyor. Orada ama değil.

Birkaç kez içine düştüğüm bir travma tepkisi. Ve şimdi eski sevgilimin de aynı şeyi yaşadığını görüyorum.

Onu dinlemeliydim. Onu dinlemeliydim. Ben lanet bir

aptalım.

Stacey benim her şeyimdi ve ben iyi bir erkek arkadaş olmak yerine çekip gittim. Kaçtım. Bernadette'in yozlaşmış pençesine doğru. Onun affını hak etmiyorum. Ona doğru bakmayı bile hak etmiyorum.

Metal etimi kestikçe derim bileklerimden daha fazla yarılıyor, dişlerim birbirine ne kadar sert çarptığım için çatlamaya yakın, özellikle de o konuşurken.

"Bir dahaki sefere hamile kaldığında, tatlım, çocuğunun babası *ben* olacağım. Anlıyor musun? Şanslısın ki o ultrason resmini buldum ve meseleyi hallettim, böylece sana bağlı küçük bir piç olmayacaktı."

Gözlerim şok içinde açıldı. Görünüşe göre merdivenlerden düştüğü için iki kaburgası kırılmıştı ve belinde kötü morluklar vardı, ama bu hasta pislikler... Söyleyemiyorum bile. Yedi kişiler. Üçü çoktan öldü. Geri kalanını yok edeceğim.

Ama onun ve Jason'ın klibini bana nasıl gönderdiler?

Düşüncemi tamamlayamadan, çekip onu serbest bırakıyor, sonra çenesini tutarak memesini tokatlıyor. "Başkalarını becermeye çalışırsan böyle olur, Stacey. Kötü kızların başına kötü şeyler gelir. Sen *benimsin*. Sen benimsin. On dört yaşından beri öyleydin. Artık erkek arkadaş yok. Anladın mı?"

Kıpırdamadan duruyor, görmeyen gözleri tavanda, boş, göğsü zar zor inip kalkıyor.

Bernie şöyle demeye karar verir: "En azından güzel bir amı var. Onu evcil hayvan olarak kullanamamamız çok yazık."

"Kapa o lanet çeneni. Kapat şunu."

"Ama en iyi kısmı başlamak üzere," diyor. "İzlemeye devam et yoksa kız kardeşini bir sonraki evcil hayvanım yaparım."

Chris, Jason'ı yatağa fırlatıp nişanlısının bakıma ihtiyacı olduğunu söylerken duygularımı belli etmemeye çalışarak beni boğmakla tehdit eden yumruyu yutuyorum. Telefonunu tekrar çıkarıyor, odanın köşesindeki bir sandalyeye oturuyor ve izliyor.

Jason kollarını ona sarar ve kurgulanan kısımda Stacey hıçkırarak ve kırık dökük kelimelerle "K... Kade? Bu sen misin?" Sanki körmüş gibi yüzüne dokunuyor, sonra gömleğini hissediyor. Benim gömleğimi. "Çok... çok korkuyorum."

Jason homurdanıyor, düzgün konuşamıyor ve onu durdurmuyor.
göğsüne kapanıyor, kabarıyor ve durdurması için yalvarıyor - rüya çok gerçek ve uyanması gerekiyor. Sözleri tutarsız ama ben öyle anlıyorum. Dikkatini dağıtması için ona yalvarıyor.

"Seni yakaladım bebeğim," diye fısıldıyor.

Öpüşüyorlar - gözlerimi tekrar kapatıyorum. Olan biten her şeyi duyabiliyorum ama onları bastırmaya çalışıyorum. Jason'la yatmak istiyormuş gibi görünmesi için görüntülerin çoğu çıkarılmış ama durum öyle değil. Uyuşturulmuş, benim yatağımda olmadığını ve Jason'ın da aynı seviyede olduğunu fark edemeyecek kadar uçmuş.

"İzle. The. Görüntüleri." Bernadette her kelimeyle birlikte yumruğunu masaya vuruyor.

Ben de öyle yapıyorum. İzliyorum - onunla konuşurken dinliyorum, sanki o benmişim gibi.
Öpüşürken ağladığında sesler o kadar net geliyor ki, adam onun üzerindeyken ve
İçinde, ona doğru göremediğini, odanın döndüğünü söylüyor. Garip hissediyor. Öleceğini düşünüyor.

Chris köşede sertleşiyor, bir kez daha serbest kalana kadar kendini okşuyor ve kameraya bakarken önce *gülümsüyor*

odadan kayboluyor.

Fields'in malikanesinde olacak. Orayı yakıp kül edeceğim.

Tenleri birbirine çarparken ter ikisini de kaplıyor ve gözlerimi oyup kulaklarıma mum tıkamak istiyorum.

Adımı söyleyip duruyor. İnliyor. "Seni

seviyorum, Giana."

Stacey'nin gözleri buğulanıyor, aldığı ilaçların etkisiyle çenesinden aşağı salyalar akıyor. "Seni seviyorum, Kade."

Kusmuğumu durduramıyorum. O daha söyleyemeden kusmuk dışarı çıkıp içime doluyor ve gözleri kıpkırmızı olan adamın ona gülümsemesini görmezden gelemiyorum.

Kız arkadaşım için olduğunu sandığım gülümseme.

Bernie mırıldanır. "İlginç. Archie, git arabayı hazırla." "Siktir

et. Onun odasını kullanamaz mıyız?"

Onlara hiç dikkat etmiyorum - tek yapabildiğim onlar bayılırken ve görüntü sabaha atlarken ekranı izlemek.

Ses kapalı, ama kadın avucunun içine hıçkırarak kendini örterken çift zamanlı olarak birbirlerine bağırıyorlar. Adam saçını tutup adımlıyor, sonra çıplaklığını örtmesi için ona kıyafet verir.

Sürekli *özür diliyor*.

Özür dilerim. Çok özür dilerim. O benim kardeşim. O bir canavar. Seni Kade sanmıştım.

Jason bir *şeyler* mırıldanır ve odadan fırlar.

Bedenim tüm bunları ve içerdiği gerçeği izlemekten bitkin düşmüş gibi hissediyor, bu yüzden biri koluma bir şey saplayana kadar kimsenin bana yaklaştığını fark etmiyorum. Görüntüler son bir kez atladığında beynim buz kesiyor - Stacey'nin Erskine Köprüsü'nde gözlerinden yaşlar akarken, ona hayatımdan defolup gitmesini söylediğimde üzerinde ne varsa onu giymiş bir şekilde durması.

Kardeşim onu indirmeye çalışıyor.

Stacey kendi hatası olmayan bir şey yüzünden intihara meyilliydi.

Hayır.

OceanofPDF.com

27

KADE

FLASHBACK

Stacey bir veda öpücüğü verip yarın gece görüşeceğimize söz vererek malikaneden ayrıldıktan birkaç saat sonra Jason yatak odamın kapısında beliriyor. "Ne istiyorsun?" Kapıyı açık tuttum - kafam karışmıştı.

"İş yerinden birkaç arkadaşla dışarı çıkacağız ama siyah gömleğimin kolları çok dar." İçeri giriyor ve hemen şifonyerime gidip üstlerimi gözden geçiriyor. "Spor salonunda çok çalışıyorum ve düğmelerimi ilikleyemiyorum. göğüs."

"Kıyafetlerimin sana uyacağını nereden çıkardın? Ben uzunum ve sen..." Ona bakıyorum, elimle boyunu işaret ediyorum. "Hayır."

"Senden sadece 5 santim kısayım, sik kafalı."

Omuz silkiyorum. Ama başka bir çekmeceyi açtığında iç geçiriyorum. "Bunu sen mi çizdin?" diye soruyor.

Stacey'nin bir çizimi. Yüzü. Gülümsemesi. Cildindeki her çil ve kusur detaylandırılmış, saçları sayfanın her yerine dağılmış. Birkaç gün önce yeniden çizmeye başladım. Yutkundum. "Evet."

"Çok iyi. Gerçekten çok iyi. Çizebildiğini bilmiyordum."

"Terapistim zorluyor. Genelde kendim ve Stacey için dövmeler tasarlıyorum." Elinden kaptım ve sayfaları çevirerek eskiz defterini kapattım. "İşte,

Bu." Ona siyah bir üstlük veriyorum ve gitmek yerine kapüşonunu çıkarıp benim banyoma giriyor.

Önce deodorantımı, sonra tıraş losyonumu sıkıyor ve çıkarken omzuma bir tokat atıyor. "Teşekkürler, küçük kardeşim."

"Bana öyle demeyi bırakmalısın."

"Benden on bir yaş küçüksün. Bu yüzden" - kapı kolumu tutuyor - "küçük kardeş uyuyor, pislik."

O gittikten sonra oturup eskiz defterini açıyorum ve yeni bir tasarım üzerinde çalışıyorum. Stacey kalçasını kaplayacak bir dövme yapmamı istiyor ve sanırım buna bayılacak.

Bir saat sonra, bir şeyler atıştırmak ve belki bir kahve içmek niyetiyle aşağıya mutfağa indim.

Bir adım atıyorum ve geri dönüyorum.

Jason'ın kendi evi var. Neden kız arkadaşını öpüyor?
mutfak tezgahında bacaklarını onun beline dolamışken? Orospu çocuğu annemin yan odada olduğunu gayet iyi biliyor.

Kapıyı sertçe vuruyorum, yumruğumla üç kez vuruyorum - onun bağırdığını ve her ikisinin de kendilerini düzelttiğini duyuyorum. "İçeri girebilir miyim?"

Jason boğazını temizler. "Evet."

Kapıyı iterek açarken Giana Jason'a, "Seni aptal," diye mırıldanıyor.

Aralarına baktım. "Neden o kadar yer varken kız arkadaşını burada sikmeye çalışıyorsun?"

"Nişanlım aslında," diye cevap veriyor ve yüzük parmağındaki pırlantayı göstermek için sol elini kaldırıyor. "Jason dün evlenme teklif etti! Ben de evet dedim!"

Kıyafetlerimi çalarken ve tıraş losyonumun yarısını boşaltırken bundan bahsetmedi ama yine de içten bir gülümseme veriyorum ve yanından geçerken sırtını sıvazlıyorum. Giana'yı kucaklamak için çekiyorum ve Jason'a dönüyorum. "Sende bir takım
topları üzerinde. Ama lütfen onları mutfak tezgahına sürmeyin." Giana koluma bir tokat atıyor ve ben buzdolabına doğru ilerlerken kıkırdıyorum,
Sandviç yapmak için malzeme arıyorum. Ben doğrama tahtasını kurup ekmek dilimlerken ikisi de bana bakıyor.

Dilimin ortasında onlara baktım. "Ne?"

Jason müstakbel karısına bakar. "Bebek sahibi olmayı deneyeceğiz. Bu konuyu önce seninle konuşmak istedim."

"Neden benimle bu konuda konuşma ihtiyacı duydun? Benim onayıma falan mı ihtiyacın var?"

İç çekiyor. "Alaycı bir otuzbirci olmayı bırak. Bunu yaparsak senin için sorun olup olmayacağını ya da beklememizi tercih edip etmeyeceğini bilmek istiyoruz. İşlerin zor olduğunu biliyorum."

"Böyle bir şey yapmana asla engel olmam. Eğer bebek sahibi olmak istiyorsan, o zaman ol." Giana'ya baktım. "Onun çocuğunu doğurmak istediğine emin misin? O bir pislik."

Mutfak adasının diğer tarafına koşuyorum, elimde bıçak, kardeşim bana doğru geliyor. "Seni boğacağım," diye tehdit ediyor.

Sırıtıyorum. "Babama söyleyeceğim."

Gözlerini kısar. "Sana meydan okuyorum." "Seni öldürecek."

"Önce ben onu öldürürsem olmaz," diye cevap verir ve adam kahkahayı patlatır.

Dudaklarından kelimeler dökülüyor - babama zarar vermek için ona asla yaklaşamayacağını biliyor. Bunun yerine, daha derine iniyor. "Aria'yla akrabalığım yok, unuttun mu?"

Giana inliyor. "Yine mi bu? Tanrı aşkına, üvey anneni becermeyeceksin!"

"Babam seni avlayacak ve lime lime edecek, sonra da kendi baban işini bitirecek."

Jason bana bir domates fırlatırken Giana "Bir çift aptal," diye mırıldanıyor, ben de geri fırlatıyorum. "Biraz büyüyebilir miyiz lütfen?"

Onu görmezden geliyoruz ve yüzümüzü asmıyoruz, ta ki kendimizi kaybedip gülene kadar, o beni kucaklamak için kendine çekiyor. "İyi olmana sevindim. Kızını güvende tut ve çeneni yukarıda tut."

"Yapacağım."

Giana gülümser ve Jason'ın kolunu çeker. "Gel hadi. Benim gece vardiyam var ve senin de gece dışarıda çalışman gerekiyor. Kade, özür dilerim. Bunu yapmamalıydık.
gündeme getirdi."

Sandviçimi domates dilimleri ve farklı etlerle doldururken, "Gerçekten umurumda değil, Stacey de öyle," diyorum. "Sadece bebek yapma işini kendi evinize saklayın."

Onlar ayrılırken Jason'ın bana orta parmağını gösterdiğini biliyorum ve atıştırmalıklarımı atıştırıyorum, Base ve Dez'e mesaj atarken köpekleri gezdiriyorum, sonra Still Game*'in bir sonraki bölümünü izlemek için odama dönüyorum.*

Stacey'den gelen son mesajlara bakıyorum.

Freckles: Söylediğimde ciddiydim. Bugün hapımı almadım ve almayacağım.

Tekrar al. Gidip kimsenin bizi tanımadığı yeni bir hayata başlayacağız, tamam mı?

Ben: Tamam, seni şimdiden özledim. Seni seviyorum.

Çilli: Seni daha çok seviyorum. Bir saat içinde dışarı çıkıyorum ve şarjım azaldı, bu yüzden müsait olduğumda sana mesaj atacağım.

Şimdi çıkar. Sıkıldım.

Dez ve Base'e bir yere gitmek isteyip istemediklerini soracaktım ama meşguller.

Bunun yerine yatağıma uzanıp birlikte geçirdiğimiz tatillerden, kapalı havuzdaki tembel günlerden, yataklarımızdan fotoğraflarımıza bakıyorum ve sonra duş alıyorum.

Diz çökerek yatağımın altındaki kutuyu titreyen ellerimle çıkarıp şiltenin üzerine koyuyorum. Açıyorum, içindekilere bakarken kapağın parmaklarımdan kaymasına izin veriyorum.

Aldığımız tüm bebek kıyafetlerini, yenidoğan için gerekli eşyaları, Stacey'nin hamilelik notlarını ve Stacey'i tuttuğum haftalık Polaroid fotoğrafları içine koyduk, kocaman bir bebek yumrusu ve ardından kızımızı tutana kadar devam etmeyi bekledik.

Ama bunu hiç yapamadık, bu yüzden hamileliğin tüm anılarını ve izlerini bu kutuya kilitledik. Tekrar hamile kaldıktan sonra açmaya karar vermiştik ama ben pes ettim.

Prenses elbisesi kucağımda dururken, kumaşını parmaklarımın arasında ovuyorum ve havuzda oynarken köpeklerle kıkırdayan ve kollarıma atlarken çığlık atan küçük bir kız hayal ediyorum.

Yakala beni,

baba! Seni

seviyorum, baba.

Sonsuza kadar burada olmak istiyorum, baba.

Burnumu çekiyorum, her şeyi bir kenara koyuyorum ve oflayıp puflamadan önce kutuyu tekrar yatağın altına atıyorum.

Stacey'nin telefonu çalışmıyor. İnternete girmemiş ve ona iyi bir gece geçirmesini ve bunu hak ettiğini söyleyen mesajımı almamış. Dez ve Base'e erken yatacağımı söylüyorum, onlar da beni gördüklerinde görüşeceklerini söylüyorlar.

Base ile birlikte iki hafta sonra doğum günü için birkaç günlüğüne Amerika'ya gideceğiz ve Stacey'den uzak kalmaktan biraz korkuyorum.

Sanırım yapışkan erkek arkadaş ben olabilirim. Büyük ihtimalle.

Gözlerimi kapatıp Stacey'nin uyuduğu yastığa sarılıyorum ve onun sesiyle uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah hala ondan haber alamadım.

Genelde Jason'dan sarhoş telefonları alırdım ama ondan da bir şey yok.

Annem kahvaltı hazırlıyor ve bana bir kahve ile pastırmalı ekmek ikram ediyor. Rahat bir sessizlik içinde yiyoruz, sonra beni randevuma götürüyor, orada terapistime işlerin kolaylaştığını ve yüksek dozajımı azaltmaya başlamak istediğimi söylüyorum, o da kabul ediyor.

Ona kayıpla nasıl başa çıktığımı anlattım - tekrar denemek istediğimizi söyledim ve o da kendimi rahat hissettiğim sürece sorun görmediğini söyledi. Ama ben
Stacey ile oturup çocuk sahibi olmanın, özellikle de bizim yaşımızda, ne kadar büyük bir sorumluluk olduğu hakkında ciddi bir konuşma yapmak.

Yakında yirmi olacağız.

Erken başlamak benim için sorun değil ve Stacey de bunu açıkça belirtti - onunla evleneceğim ve çocuklarımız da orada olacak. Kızımız Stacey'nin babası onu bize getirirken oğlumuz da yanımda duracak.

Öğleden sonra hala bir şey duymadım.

Ben: İyi misin? Henüz sosyalleşme dünyasına giremeyecek kadar akşamdan kalma mısın?

Bir saat sonra.

Buraya geldiğinde bize Çin yemeği sipariş edeceğim. Akşamdan kalmaya iyi gelir.

İki saat daha.

***Ben**: Ben yoksunluk yaşıyorum, Freckles. Evine gelip seni sağlığına kavuşturmamı ister misin?*

Anında cevap veriyor.

Freckles: Hayır!

Freckles: İyiyim, sadece çok yorgunum. Ben ve Tylar daha sonra Ewan'la Luciella'ya yapmak istediği sürpriz stüdyonun planlarını gözden geçirmek için geleceğiz. Biz burada kalacağız. Ty geldiğinde gelip seni görebilirim.
Uyuyor musun? Seninle konuşmam lazım.

Çilli: Seni özledim.

Benimle ne hakkında konuşması gerektiğini bilmememe rağmen ekrana gülümsüyorum. Kötü bir şey olmayacak. Biz iyiyiz. Cevap yazıyorum.

Tabii. Ben de seni özledim, Çilli.

Sonunda Tylar ve Stacey burada, annem ve Ewan'la birlikte alt kattalar ama ben bekliyorum. Benim için yaptıkları planları tartışıyorlardı.
Tylar'ın ailesi dans ettikleri stüdyonun sahibi olduğu için kız kardeşinin stüdyosunda. Sonunda yataklarına gittiklerinde biraz daha bekledim.

Milo ve Hopper ayaklarımın dibinde yatıyor, ben onları severken telefonum titriyor ve başucumdaki üniteden onu ne kadar hızlı kaptığımı görünce utanıyorum.

Freckles: Şu an uyuyor. Seni havuz evinde alayım mı?

Kaşlarımı çattım. Neden buraya gelmedi ki?

Ben: Seninle yarışacağım.

Birkaç kez yazıp siliyor.

Freckles: Ben hep kazanırım, unuttun mu?

Bir psikopat gibi sırıtıyorum ve ayakkabılarımı giyiyorum, köpekleri okşuyorum ve onlara yatakta kalmalarını söylüyorum. Ev karanlıkta - sabahın biri olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı değil.

Havuz evine girdiğimde gözlerimi deviriyorum. Tabii ki önce ben geldim. Telefonumu çıkardım, ona kesinlikle kazanmadığını söylemek üzereydim ki o içeri daldı.

Telefonumu bir kenara fırlattım ve tek kelime etmeden onu kollarıma alıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. İnliyor ama kollarını bana doluyor ve beni öpüyor, dilini dudaklarımın arasından geçirip benimkine doluyor.

Onu kapıya doğru bastırıp kapıyı kapatıyorum ve ağzına doğru mırıldanıyorum.

Başını eğiyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Bacakları belime dolanıyor, ben de kalçalarını ve uyluklarını kavrıyorum.

Gerildi ve ben de tutuşumu gevşettim. O kadar gerginim ki, ona ihtiyacım var, çok sert davranıyorum.

Telefonum iki kez çalıyor ama duymazdan geliyorum.

Stacey parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, elleri yanaklarımda, boynumda, göğsümde geziniyor, sanki her santimimi inceliyor.

Kıçını tutup sertleşen sikimi ona sürtüyorum ve bir tıslamayla irkilip kollarımın arasında donup kalıyor.

"Dur," diye haykırıyor ağzıma karşı ve ben şaşkınlıkla geri çekiliyorum. "Lütfen dur."

Onu ayağa kaldırdım. "Neyin var?"

Hıçkırıklara boğuluyor ve dizlerinin bağı çözülürken onu yakalıyorum, tam o sırada telefonum bir kez daha çalıyor.

Tanımadığım bir numaradan gelen üç mesajla aydınlanan ekranıma bakarken onu kendime doğru tutuyorum. Bir kez daha çınlıyor

Stacey göğsümün içine ağlıyor, bana sımsıkı sarılıyor ve sorunun ne olduğunu söylemiyor.

"Konuş benimle," diyorum usulca.

Hiçbir şey yapmıyor. Tek yaptığı ağlamak ve kollarımda titremek.

Şakağından öperim. "Her şey yoluna girecek. Tekrar deneyeceğiz. Söz veriyorum.

Şu anda sadece canımız yanıyor ama bunun üstesinden geleceğiz, tamam mı? Sen ve ben, Freckles."

Daha da yüksek sesle hıçkırıyor ve yüzünü görmek için onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken giderek daha fazla endişeleniyorum, ama o başını eğik tutuyor.

"Seni yatağa taşımamı ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Çok, çok, çok üzgünüm, Kade."

Ona sarılıyorum, göğsüm sıkışıyor. "Üzülme. Bu senin hatan değildi. Kontrolünüz dışında olan bir şey için özür dilemeyi bırakın."

Eliyle üstümü arkadan kavrıyor, bir yandan bana doğru sallanırken bir yandan da "özür dilerim" diye mırıldanıyor.

Telefonum bir kez daha çalıyor ve önizlemesini gördüğüm mesaj kaşlarımı çatmamı ve eğilip onu almamı sağlıyor. Okurken çenemi onun kafasına yaslıyorum.

Bilinmeyen Numara: Artık o kadar iyi bir kız değil, değil mi?

Bilinmeyen Numara: Ve onunla, tüm insanlarla.

Bilinmeyen Numara: Bir video eki.

Bilinmeyen Numara: Daha fazla ayrıntı isterseniz, bana bildirin.

Onu bırakıyorum ve eklentiye tıklarken geri çekiliyorum. Bir video başlıyor.

Bir anda boğazımda safra birikiyor ve kalbimin göğsümde hızla çarptığını hissediyorum.

Başka biri. Çıplaklar ve... Dişlerimi sıkıyorum. Kollarını adama dolamış, adam onu sikerken öpüyor.

Adam sırtüstü yuvarlanıyor, sonra kadın onun üzerine çıkıyor ve ben kim olduğunu anladığımda telefonumu sanki beni yakmış gibi yere düşürüyorum.

Hain kaltağa ters ters baktım. "Kardeşimi mi becerdin?"

Stacey ağlıyor ve elinin tersini ağzına götürüyor. "Lütfen açıklamama izin ver, Kade. Lütfen. Göründüğü gibi değil."

Tüm vücudum titremeye başladığında görüşüm bulanıklaşıyor ve konuşmayı başardığımda sesim de titriyor.

"Kardeşimle mi yattın?"

Bana gelmeye çalışıyor ama ben ondan bir hastalıkmış gibi uzaklaşıyorum. "Lütfen," diye hıçkırıyor. "Kulüpte sarhoştum ve-"

"Defol git!" Bağırıyorum, irkiliyor ve başını eğiyor. "Defol. Hemen şimdi. İşimiz bitti. Hile yaptın. Her şey bitti! Git!

Siktir git!"

"Kade. Benim. Asla incitecek bir şey yapmam-"

Sehpayı ters çevirip içindekileri parçaladım. "Hayır!" Beni sevdiğini düşündüğüm kıza bakarken kalbim paramparça olurken gözlerim yanarak onu işaret ediyorum. "Sen bir hiçsin. Benim için öldün sen."

Yanından hışımla geçerken beni yakalamaya çalışıyor ama sonra yere yatıp ağlıyor, bana yalvarıyor. Kapıyı açıp onu orada bırakıyorum, göğsümde sakatlayıcı bir acıyla malikaneye doğru koşarken sıcak gözyaşlarına karşı savaşıyorum.

Anahtarlarımı alır almaz köpeklerin yanından hızla geçip arabama biniyorum. Telefonumun ekranı gelen bir aramayla aydınlandı.

Çiller.

Reddediyorum ve motoru çalıştırıyorum, tam o sırada ekranımda umutsuzca mesajlar belirmeye başlıyor.

Freckles: Lütfen telefona cevap ver, Kade. Açıklamama izin ver.

Freckles: Bunu düzeltmek istiyorum. Lütfen.

Siktirip gidebilir.

Stacey beni aldattı. Jason'ı becerdi. Ve

şimdi onu öldüreceğim.

Yollarda hız yaparken, neredeyse birkaç kez virajı alırken, parmak eklemlerim kanayana, gözlerim ve yanaklarım ıslanana ve acınası gözyaşlarım üstüme dökülene kadar direksiyonumu yumrukluyorum. Çok kızgınım, iğreniyorum ve canım yanıyor.

Stacey beni aldattı. Beni gerçekten aldattı.

Direksiyonu tekrar yumrukluyorum ve frene basıp alnımı direksiyona dayayarak nefes almaya ve öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum. I
Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanları, tüm ilkleri ve seni seviyorumları ve hatta ebeveyn olacağımız için duyduğumuz heyecanı düşünmemeye çalışıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim.

Torpido gözümde önceden sardığım bir esrarı çıkarıyorum - ilk nefeste ciğerlerimi yakıyor.

Gözlerimi kapatıp üçe kadar sayıyorum, alnım hâlâ direksiyona dayalı. Çenem geriliyor, göğsüm yanıyor ve bu eklemden kaynaklanmıyor. Duygularımı kontrol etmeye çalışırken elim ensemi kavrıyor.

Kontrol konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, ama şu anda, kafamda çılgınca dolaşan tüm şiddet dolu düşüncelerle, buna ihtiyacım var.

Jason Stacey'e hamile olduğumu söylediğimde benimle çok gurur duymuştu. İlk onun bilmesini istedim. Yine de onu becerdi.

Siktiğimin piçi.

Boş boş bakıyorum - kız arkadaşım ve erkek kardeşimin birbirlerini tanıyormuş gibi seviştikleri, öpüştükleri, birbirlerini becerdikleri görüntüler.

Rahat görünüyorlardı.

Cebimden telefonumu çıkarıp klibi tekrar izliyorum, yüzlerinde duraklatıp dururken kendime daha fazla işkence ediyorum, başparmağımın gülümsemesine yaptığı baskıyla neredeyse ekranımı eziyordum.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. İkisinden de.

Beni sevdiğine inandırdı. Beni bir geleceğimiz ve bir planımız olduğuna inandırdı. Kendimden şüphe etmeyi, sahip olduklarımızdan ve her duyguyla nasıl başa çıkacağımdan şüphe etmeyi bıraktım.

Bebek benden miydi? Ne zamandır sevişiyorlar?

Jason'ı arıyorum ama reddediyor, onun yerine beni sesli mesaja yönlendiriyor. O
Sürekli arıyor ve kaç kere reddetsem de devam ediyor.

Siktir git.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak uyuşmuş hissediyorum ve psikolojik duvar yavaş yavaş düşmeye başlıyor. Esrarı camdan dışarı atıp motoru çalıştırdığımda o siyah hiçlik perdesi beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor.

Sokağına girdiğimde tüylerim diken diken oluyor ve göğsüme tırmanıyor.

Evine vardığımda Jason'ın ışıkları yanıyordu.

Arabadan inmekte tereddüt etmiyorum ve kapıya ulaştığımda, şişmiş kırmızı gözleri ve arkasında yuvarlanan bavuluyla Giana olduğu yerde duruyor.

Tek söylediği "Biliyorsun," oluyor, dudakları titriyor.

Başımı sallıyorum, arkasından seslendiğini duyduğumda öfkem yeni bir seviyeye ulaşıyor. "Gi! Lanet olsun. Lütfen beni dinle."

Monoton bir ses tonuyla ve kardeşimi görmezden gelerek bana bakıyor ve şöyle diyor: "Bana kız arkadaşınla yattığını söyledi. Bizim yatağımızda.
bir bebek için."

Jason'a bakar. "Sen aşağılık bir pisliksin. O sadece kardeşinin kız arkadaşı değil, aynı zamanda bir genç kızdı!"

"Öyle değildi, Gi. Lütfen, gitmemen için sana yalvarıyorum.
Ben."

Bana son bir kez baktı ve onu bekleyen Uber'e doğru koştu. Ama amına koduğumun kardeşi peşinden koşamadan onu boğazından yakalayıp evin içine attım. Kapıyı iterek tamamen açtığımda menteşeleri çatırdadı.

Sırt üstü yere düştü, ben de üzerine çıktım. "Siktiğimin pisliği."

Yumruğumu yüzüne indirmeye başladığımda konuşmaya fırsat bulamıyor. Parmak eklemlerim acıyla kavruluyor ama Stacey'nin boğazını emerkenki görüntüsü ona ne kadar sert vurduğuma dikkat etmemi engelliyor. "O benim kız arkadaşımdı! Senin benim kardeşim olman gerekiyordu!"

Yüzünü korumak için ellerini havaya kaldırdığında, ben ayağa kalkıp burnundan ve ağzından damlayan kanı görmezden gelerek ayağımı böğrüne saplamadan önce nefes almak için bile bir saniye bulamıyor.

"Kade," diye boğuldu. "Dur."

Gömleğinin yakasını tutuyorum, yumruğumu yüzüne bir kez daha indirirken Stacey'yi her yerinde hayal ediyorum, gözü anında şişiyor.

Giana şimdi geri döndü, beni sürüklüyor, durmamı söylüyor ama kulaklarımdaki uğultu ve kalbimin atış hızıyla etrafımdaki her şeyi görmezden geliyorum. Omuz silkerek ondan uzaklaşıyorum ve dizimi kalkmaya çalıştığında yüzü.

"Ne kadar zamandır?" Dişlerimi sıkıp "Ne zamandır kız arkadaşımı beceriyorsun?" diye bağırırken saçlarını tutuyorum.

Kan yüzünü kaplıyor, çenesinden damlıyor. "S-Stop."

"Lütfen dur, Kade. O buna değmez. İkisi de değmez!"

Giana kolumu çekiştiriyor ve Jason yere kan tükürüp tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında, daha fazla darbeyi engellemek için elini kaldırarak, "O olduğunu bilmiyordum," diyor.

Dizlerinin üzerine çökmüş, başı eğik, omuzları titriyor. Başını kaldırıp Giana'ya baktığında yüzü kanlar içindeydi. "Lütfen bebeğim. Lütfen gitme. Seni seviyorum."

"Peki dün gece bir gençle sevişirken beni seviyor muydun? Otuz yaşındasın, Jason. Öyle davran."

Kardeşim biraz daha yalvarmak için ayağa kalkmaya çalışıyor ama Giana beni arabama iterek uzaklaştırmayı başardı. "Evine git." Ona bakmadığım için yüzümü tuttu. "Evine git, Kade. O buna değmez. O buna değmez."

Ona bakarken dudağım titriyor. Görünüşe bakılırsa bir süredir ağlıyordu. "Eskiden buna değerdi."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum. Sadece... eve git. Lütfen. Aptalca bir şey yapma."

Başımı sallıyorum, garaj yolunda hıçkıra hıçkıra ağlayan, özürler mırıldanan ve Giana'ya kalması için yalvaran Jason'a ters ters bakıyorum, ama o Uber'in kapısını çarpıp ortadan kayboluyor.

Arabanın peşinden koşuyor, takılıp yere düşüyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Boğazımdaki yumruyu yutarak motorumu çalıştırıyorum ve onu orada bırakarak eve gidiyorum.

Stacey gitti. Şükürler olsun. Hiçbir yerde görünmüyor ve kapıdaki nöbetçi bir saat önce arabayla ayrıldığını söyledi.

Odama ulaştığımda uyuşmuş hissediyorum, köpekler kanlı ve parçalanmış ellerimi yalıyor.

Önceki mesajlarımıza baktığımda kendimi uyuşmuş hissediyorum.

Klibi tekrar izlediğimde ölüyormuşum gibi hissediyorum, numaraya mesaj atıp daha fazla ayrıntı istiyorum. Ama geri dönüyor - bu da kişinin beni engellediğinin bir işareti.

Milo ve Hopper, ben onun tüm eşyalarını toplayıp bir çantaya koyarken ve arabama geri dönerken odanın içinde beni takip ediyorlar.

Jason beni dört kez aramaya çalışıyor ve açmam için yalvaran bir mesaj gönderiyor ama onu engelliyorum.

Stacey'i henüz engellemedim.

Onun tarafını duymak istiyorum. Kendisi için söyleyeceklerini duymak istiyorum - bunun bir süredir devam edip etmediğini ya da tek seferlik bir şey olup olmadığını bilmek için.

Zaman meselesi. Sonucu değiştirmeyecek ama bilmem gerek.

Evinin sokağının aşağısına park ediyorum ve elimde eşyalarının olduğu bir çantayla yürüyüp dışarıda duran siyah cipi gördüğümde ciğerlerim tamamen sıkışıyor. Stacey yolcu tarafından çıkıp ön kapıya yöneldiğinde neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum.

Eşyalarını yere bırakıyorum ve Jason'ın arabasının uzaklaşmasını izliyorum.

Ve işte cevabım. Kalbimin kırıldığını söylemek hafif kalır. Daha önce hiç böyle hissettiğimi ya da bunu nasıl kontrol edeceğimi bildiğimi sanmıyorum.

Arabama biniyorum, bir şekilde eve doğru yol alırken hiçliğe bakıyorum. Onları her birlikte hayal ettiğimde göğsümdeki organ sıkışıyor.

Dudağımı ısırıyorum ve gözlerimdeki yanma beni neredeyse çökertiyor.

Babamın aşk yüzünden aklını kaybetmesine şaşmamalı. İnsanın hayatını emiyor. İstemediğim bir hayat.

İlaç dolabında olduğumu ya da içinde saklanan sayısız şişeyi elime aldığımı hatırlamıyorum. Durmak istiyorum.

başkası tarafından kontrol ediliyor. Ölmemi istiyorlar. Gitmemi istiyorlar. Aracıyı ortadan kaldırmak istiyorlar.

Herkes ölmemi istiyor.

Son hapı da içtikten sonra şişeleri bir kenara fırlatıyorum - su bardağı mutfakta yere düşüyor.

Sanki bir şeytan göğsümde oturuyor ve bana tekneye gitmemi, üzerinde uzanıp ayı ve yıldızları izlememi söylüyor.

Altımda sallanıyor.

Bulutlar yüzünden yıldızlar görünmüyor. Ay ağaçların arkasına saklanır.

Aklımdaki gerçekten bu değildi ama baş dönmesi ve mide bulantısı beni ele geçirmeye başladı. Uykuya dalacağım ve her şey bitecek.

O benim kız arkadaşımdı ve şimdi değil. O

benim kardeşimdi ve şimdi değil.

Beni suçlayacaklar. Luciella beni suçlayacak. Hep öyle yapar. Tıpkı babam gibi olduğumu söyleyecekler.

Herkes benim Tobias Mitchell'in kırık oğlu olduğumu düşünüyor ve ben de bunu, aşık olduğum kızla yattığını öğrendikten sonra kardeşimin ağzını burnunu kırarak kanıtladım.

Kaç saat oldu? Neden hala ölmedim?

Gözlerim kapanıyor ve uyumaya çalışıyorum. Uyumak yardımcı olacaktır. Belki kafamın içinde beni kışkırtan sesleri sakinleştirir.

Suya atla. Kimse seni

sevmiyor.

Her şeyi

mahvediyorsun.

Kendini boğ.

Onu tercih ediyor.

Bebeği kaybettiğin için seni suçluyor ve bu onun intikamı.

Ölmek.

Bunu hak

ediyorsun.

Bu senin hatan.

Hepsi senin suçun.

Sırt üstü yatarken kusuyorum. Tekne dönüyor ve ben kendimi yana yatırmak için mücadele ediyorum. Boğazımda daha fazla kusmuk birikip beni boğarken hava ciğerlerime ulaşamıyor.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda bacaklarım hareket etmiyor, omurgam dimdik ve kendi kusmuğumda boğulurken hareket ettirebildiğim tek şey sol kolum.

Nefes almak istiyorum.

Nefes almam lazım.

Ölemem ben.

Titreyerek telefonumu cebimden çıkarıyorum, kolum da vücudumun geri kalanı gibi uyuşuyor ve annemle sohbet kutusunu açıyorum.

Ona konumumu göndermeyi başarıyorum ve bir sonraki kusmuk beni boğmadan önce tükürebildiğim kadar çok kusuyorum.

Nefes alamamanın baskısıyla gözlerim yanıyor ve üstümdeki manzara birkaç saniyede bir kayboluyor. Nefes almaya çalıştığım her seferde vücudum geriliyor, safra yükseliyor ve ağzımdan kusmuk fışkırıyor.

Ayağa kalkmaya çalışırken içimdeki her şey yanıyor.

Eğer ben ölürsem, herkes acı çeker. Gitmiş olacağım ve ailemi harap halde bırakacağım. Stacey kendini suçlayacak. Jason da öyle.

Ciğerlerim yanıyor, oksijensizlikten büzüşüyor ve kaslarım gevşiyor, başımdaki basınç duruyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Eğer ölürsem, en azından meleğimle birlikte olacağım.

Annemin adımı haykırdığını duyuyorum, yaklaşıyor, yaklaşıyor, gözlerim kapanmaya başladığında daha da yaklaşıyor ve ciğerlerimi doldurma dürtüsüyle savaşmayı bırakıyorum.

Biri başımı tutup beni döndürüyor, parmaklarını boğazıma sokmaya zorluyor ama sonra ne olacağını bilmiyorum. Sanırım bu kadar.

OceanofPDF.com

28

KADE

I Yatağımda uyandım, Archie ve Bernie yanımda kaşıklaşıyorlardı. Gözlerimi ovuştururken görüşüm bulanıklaşıyor, elimdeki sızıdan irkiliyorum. Elimi çekip

Kanül, titreyerek ayağa kalkarken damlayan kanı görmezden geliyorum.

Ne oldu lan?

Pencereden baktığımda karanlık olduğunu görüyorum. Dijital saat sabahın dördünde yanıp sönüyor - ve tarih. Tanrım. Tam iki gündür dışarıdayım.

Hâlâ benim dairemdeyiz ve anahtarlarım şifonyerimin üzerinde duruyor. Stacey'e gitmem gerek. *Şimdi*.

Dizlerimin üstüne çöküp özür dilemek ve onu Bernie'den uzaklaştırmak için. Götürebildiğim kadar uzağa. Avustralya'da bir arkadaşım var - onu oraya götüreceğim ve bir şeyler bulana kadar saklayacağım.

Bana her ne verdilerse, bacağımı spor ayakkabılarımın içine sokmak için beş deneme yapmam gerektiğinden ve çıplak ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokmadan önce çoraplarımdan vazgeçtiğimden, beni altıya vurdular.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, yakın temas ettiğim her duvara çarparak odadan dışarı çıkıyorum. Korumaları hiçbir yerde görünmüyor. Boş odalardan birine baktığımda Cassie'nin yatakta uyuduğunu görüyorum.

Bisikletimden kaçıyorum ve onun yerine arabama düşüyorum. Garajımdan çıkıp caddeye doğru ilerlerken yakındaki ağaçların görüntüsü bulanıklaşıyor.

Kızıma gitmem gerek.

Kardeşimle isteyerek yatmayan ve onun tarafından tecavüze uğrayan kızım.

Uyuşturulduktan sonra birden fazla erkekle birlikte oldu. Onu istismar eden ve kızımızın ölümünden sorumlu olan ikinci bir erkek kardeşi var.

Sonuçlarını siktir et. O piçi kendi diliyle asacağım.

Dondurucu karıncalanmalar vücudumu ele geçiriyor, onları onun üzerinde tekrar gördüğümde midem çalkalanıyor. Direksiyonu yumrukluyorum, gözlerim sulanıyor. Elimin tersiyle siliyorum ama faydası yok. Gözyaşları çenemden üstüme damlıyor ve Stacey'nin telefonu her sesli mesaja geçtiğinde içimden biraz daha ölüyorum.

Birkaç kez neredeyse kaldırıma çarpıyordum ama bu beni hız yapmaktan alıkoymadı.

Fields'in malikanesi. Stacey'i uzaklaştırdıktan sonra oraya gideceğim. Nora'nın çatısı altında bunun olmasına izin verdiği için bir tekmeye ihtiyacı var - ve Kyle'ı da fark etmediği için yumruklayacağım. Ama ya Chris'i ele geçirirsem? Babamın hayatında yaptığı her şey yanında sönük kalır.

Sesli mesajı on ikinci kez çaldığında, telefonumu gösterge panelinden fırlatıyorum ve yolcu koltuğunun altına devriliyor.

Gözlerimi tekrar siliyorum, yıllar boyunca ona söylediğim her söz için pişmanlık duyuyorum. Onu terk ettim. Uyuşturulduktan, tecavüze ve tacize uğradıktan, bebeğimizi kaybettikten sonra kırık bir kalple onu terk ettim. İki ay sonra da babası öldü. Benimle birçok kez iletişime geçmeye çalıştı ve ben onu görmezden geldim.

Bana ihtiyacı vardı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu sevmesi, güvende hissettirmesi gereken kişiyi.

Ben bir bok parçasıyım ve o gerçekten daha iyisini hak ediyor.

Uzun ağaçlarla çevrili, ışıksız, dar ve uzun bir yola girdiğimde telefonum çalmaya başlıyor. Kendi kendime yemin edip almak için eğildim ama Bernie olduğunu görmek için kaldırdığımda tekerleğim kaldırıma çarptı, vücudum sarsıldı ve yuvarlanmaya başlamadan önce tüm arabayı yana savurdum.

Yere her çarptığında cam kırılıyor, kafam çerçeveye çarpıyor ve hava yastığım beni korumak için patlıyor. Yaklaşık altı kez takla atmış olmalıyım. Bir ağaca çarpmadan önce bayıldım mı yoksa zaman durdu mu emin değilim ama baş aşağı duruyorum, başıma kan hücum ediyor, kulaklarım acı içinde çınlıyor.

Adrenalinin acıyı bir kenara itmesiyle inleyerek boğuluyorum. Kemerimi açıyorum, telefonumu alıyorum ve kırık pencereden sürünerek çıkıyorum. Avuçlarım camı kesiyor, ayağa kalkmak için zorluyorum. Sol kolum mahvoldu - kemik

kaburgalarımı tuttuğum için topallıyorum. Başımdan yüzüme kan işiyor ama ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum.

Ona ulaşmam
gerek. Stacey'e
ihtiyacım var.

Kör edici acı, pişmanlık ve kalp kırıklığı gibi derin duygularla karışıyor ve yere yığılıp yakut kırmızısı öksürüğümü elime alırken tekrar ağlamaya başlıyorum.

Hayır. Devam etmem gerek.

Sırt üstü yuvarlanıyorum, nefesimi tutuyorum ve ayağa kalkıyorum - sadece tekrar düşmek için.

Bu yüzden sürünüyorum. Gerekirse Stacey'e kadar bütün yolu sürünerek giderim.

Görüşüm bulanıklaşıyor - yaşadığım tüm ilaç reaksiyonlarından daha kötü. Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalışıyorum. Her şeyi engellemeye. Ayağa kalkmaya ve yürümeye odaklanıyorum; hatta yapabilirsem koşmaya.

Ama bir kez daha sırtüstü düşüyorum ve ağaç tepelerinin arasından parlayan aya bakarak öylece uzanıyorum.

Bunu sevdim. Çimlere uzanıp yıldızları seyrediyoruz. Genelde huysuz bir pislik olursun. Hey! Şaka yapıyordum! Sadece rahatlatıcı demek istedim. Sanırım son nefesimi dışarıda verirsem, ayı görebilmeyi isterdim. Çok güzel bir şey.

Stacey'nin sesi kafamın içinde. Çoktan ölmedim değil mi?

Yine de çok üşüyorum.

Stacey'nin numarasını son bir kez çevirirken titreyen, kesik kesik açılmış bir el cebimden çatlak telefonumu çıkarıyor. Bunu hak ediyorum. Her şeyi hak ediyorum. Dayanılmaz acıyı, karmayı, yaralarımdan akan kanı ve kıpkırmızı bir sıvı birikintisinin içinde yatmayı.

"Merhaba, Stacey'i aradınız. Mesaj bırakın."

Tanrım, onun sesini özledim. Onu özledim.

Boğazım gergin, ama kan ve gözyaşlarımı yutuyorum ve söylediğim her şeyi anlayabilmesi için açık konuşuyorum.

"Hey, Çilli." Kaburgalarım yanarken dudağımı ısırıp yüzümü buruşturuyorum ve devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Çok özür dilerim. Neler yaşadığını bilmediğim ya da sana olanları açıklama şansı vermediğim için çok özür dilerim. Seni dinlemeliydim. Kalmalıydım. Ama dinlemen gerek." Yüzümü buruşturuyorum ve acı dolu iniltimi duymaması için telefonu kendimden uzaklaştırıyorum. "Senin kim olduğunu ve bizim ne olduğumuzu biliyorlar. "Kim olduğunu ve ne olduğumuzu biliyorlar.
Senin için geldim. Lütfen. Lütfen bebeğim, kaçman gerek. Koş ve sakın

geri dönmeye cesaret edemezsin. Hepsinden uzaklaş. Sen... beni duyuyor musun?" Gözlerim kapanıyor ve telefonum elimden kayıyor ama hemen tutuyorum.
"Lütfen saklan, lütfen."

Görüşüm kararıyor ve kemiklerimdeki titreme duruyor.

"Seni sevmekten asla vazgeçmedim." Kalbim çok ağrıyor ama bu son kısmı söylemem gerekiyor. Öleceğimi biliyorum. Ama endişelendiğim tek şey onun bu şeytani pisliklerden kurtulması. "Yapacağım... yapacağım
Seni her zaman seveceğim, Çilli. Git, hayatını yaşa ve özgür ol. Sana iyi davranacak biriyle tanış. Beni unut."

Hiçbir şey duyamıyorum, kalp atışlarımı bile.

"Lütfen... beni affet. Güvende ve mutlu ol. Seni seviyorum.
I..." Telefon tekrar kayıyor ve cümlemi bitirecek enerjim kalmıyor, ama onu sevdiğimi, benim için dünyalara bedel olduğunu, çok özel olduğunu ve onu mutlu eden her şeyi hak ettiğini bildiği sürece - o zaman söylemem gereken her şeyi söylemiş oluyorum.

Bir el yüzüme dokunuyor ama kafamdaki yaradan akan kandan gözlerimi göremiyorum.

Stacey mi? Sen misin?

Annem mi?

Ama kulağımdaki Bernie'nin sesi. Zayıf ama ne dediğini anlayabileceğim kadar. "Ah, ne aptalım. Stacey'nin kaçtığından bahsetmeyi unuttum mu? Ülke mi? Yeni telefon. KIMLIK. *Her şey*. Onu asla bulamayacaksın, ama tahmin et ne olacak? Ben bulacağım."

Gözlerimi bir bezle siliyor ve üzerimde gezinen bir doktoru seçebiliyorum.

Ben delinmiş ciğerlerime hava çekmeye çalışırken Archie yanıma çöküyor. "Biraz araştırma yaptım ve ikiniz arasındaki bazı mesajları ve onun takma adını buldum. *Çilli* mi?" Gülüyor ve ben hareket etmeye, ayağa kalkıp boynunu kırmaya çalışırken ağzımdan kan damlıyor. "Her birini oyacağım çilini çıkaracağım." "Seni

öldüreceğim."

Bernadette, "Yeter, Archie," diye çıkışarak onu yakasından tutup ayağa kaldırıyor.

Başka biri yanımda, başımdaki yarayla ilgileniyor.

"Nerede olduğunu bulacağım, Kade. Değerli küçük kız arkadaşının başına geleceklerden haberi yok."

Hayır. Kesinlikle hayır.

Utanç verici bir şekilde, gözyaşlarım hala akıyor ve göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Bu kabus içinde bir kabus. Bundan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Archie bana baktı. "Eğer daha önce eğlendiğimizi düşünüyorsan, bundan sonra çok eğleneceksin."

Gözlerim kapanmaya devam ederken Archie kıkırdıyor. "Arkadaşın müdahale etmeye çalıştı - bunu biliyor muydun? Geri tepti. Sebastian Prince elimizde."

Ne?

Gülümsüyor ve karanlık beni bir kez daha altına çekmekle tehdit ederken görüşüm bulanıklaşıyor. Karşı koyuyorum ama çok zayıfım - çok fazla kan kaybediyorum.

Bir sağlık görevlisi yüzüme bir fener tutuyor ve göz kapaklarımı geri çekiyor, ardından hâlâ kan fışkıran yan tarafımla ilgilenmeye başlıyor. Yüzüme bir oksijen maskesi yerleştiriyorlar. Sanırım bana morfin enjekte ediyorlar, çünkü acı biraz olsun azalıyor.

Bernie, Archie'ye parçalanmış arabamı göstererek, "Enkazı temizle," dedi. "Ve ailesine bir mesaj gönder. Herkesin bildiği kadarıyla Kade yurtdışında çalışıyor. Aynı şeyi Sebastian için de yap.
İkisi de bizimle Rusya'ya geliyor."

Panik beni ele geçiriyor - konuşmaya çalışırken ağzımdan oksijen maskesine kan fışkırıyor ve başarısız oluyorum. Sıcak bir acı dalgası içimi sararken nefes nefese kalıyorum.

Bernadette bunu fark ediyor ve bana doğru eğiliyor, kulağıma fısıldayarak görüşümün tekrar bulanıklaşmasına eşlik ediyor.

Archie camın temizlendiğinden ve tüm raporların silindiğinden emin olması için birine bağırıyor. Tek düşünebildiğim Stacey ve onu bu durumdan kurtarmak için ne kadar hayatta kalmam gerektiği. Nereye gitmiş olursa olsun, gizli kalması gerekiyor.

Ve babama ihtiyacım var.

Bernie parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "Ölmek için yalvaracaksın ama ölmene izin yok, tatlı oğlum. Seninle işim henüz bitmedi."

OceanofPDF.com

29

KADE

THE FINAL FLASHBACK

L bana ikinci bir şans verdi.

Annem beni teknede bulduktan sonra günlerce yanında tuttu ve Acil yardım çağırırken parmaklarını boğazıma soktu. Aslında, evden çıkmama izin vermedi.

Terapistim, ilk gün yatakta uzanıp sessizce duvara bakarken beni ziyaret etti.

Kimseyle konuşmazdım. Babamla bile.

Arkadaşlarım ne olduğunu bilmiyor ama Dez berbat durumda olduğumu biliyor.

Birkaç gün önce geldi ve yataktan kalkıp en azından yıkanmam gerektiğini söyledi, sonra beni duşa zorladı ve hazırlanıp onunla öğle yemeği yiyene kadar gitmeyi reddetti. Ona Stacey'nin beni mahvettiğini ve onunla işimin bittiğini söyledim ama hepsi bu.

Jason tek kelime etmedi ve annem bir yanlış anlaşılma olup olmadığını anlamak için onunla konuşmam için bana yalvarıp duruyor. Ona bakmayı bile reddediyorum. O da

Geçen gün alt kattaydı ve tek yapmak istediğim onu boğmaktı.

Ewan ona çok kızdı. Ne haltlar karıştırdığını ve ne kadar zamandır bir gençle yattığını sorduğunu duydum.

Stacey aramaktan vazgeçti, yani muhtemelen onun yanına yerleşti. Siktiğimin kaltağı.

Benden bu kadar.

"Hey, sik kafalı. Hiç dikkatini veriyor musun?"

Havaalanında oturmuş, büyükbabasının adamlarından birinin bize uçağımıza kadar eşlik etmesini beklerken Base'e bakıyorum. "Özür dilerim, dalmışım."

Dedi ki. "Sen babanı ziyaret ederken, ben de şu toplantıya gideceğim Yaşlı adam. Benden işlerinden birini devralmamı istiyor ve ben de bunu reddetmek istiyorum."

"O zaman reddet," diyorum, telefonuma bakıp sosyal medyada gezinirken. Hiç paylaşımda bulunmamış - hiçbir şeyde etiketlenmemiş ve Giana tüm hesaplarını tamamen sildi.

Telefonum titriyor ve bir mesaj çıkıyor.

Anne: Gitmek istediğine emin misin?

Ben: İyi hissediyorum.

Anne: Sana kendi alanını vermek istiyorum ama endişeleniyorum. Tüm çizimlerin yatağının üzerinde yırtılmış ve mektuplarından birini de mutfak tezgahının üzerinde bırakmışsın. Bana ne zaman taşınacağını söyleyecektin? Çalışma mı?

Seninle sonra konuşuruz.

Anne: Tamam, tatlım. Güvenli uçuşlar. Seni seviyorum.

Mesajları kapatıyorum ve Stacey'nin sosyal medya hesabına tıklayıp başparmağımı engelleme düğmesinin üzerinde gezdiriyorum.

Sonra ekranımı kapatıyorum.

Birinci sınıf uçağa binip Amerika'ya ulaştığımızda Base bir gece eğlenmek için can atıyor. Ben gitmek istemiyorum. Çok az konuştum ve yapmak istediğim son şey eğleniyormuş gibi davranmak. Ama doğum günü olduğu için denemek zorundayım.

Sessiz olduğumu fark etti, ama bana ne olduğunu sormak yerine ve beni ona bir cevap vermeye zorluyor, beni içkiler ve şakalarla neşelendirmeye çalışıyor.

Sonunda ona kız arkadaşımdan ayrıldığımı çünkü onun benden yaşça büyük bir adamla aldattığını söyledim, adını söylemekten kaçındım ve onun yanıtı şu oldu berbat ve sevişmem lazım.

Ben kesinlikle istemiyorum.

Otelde dışarı çıkmaya hazırlanırken telefonum titriyor ve kızgın olmam gerekirken onun adını gördüğümde kalbim duruyor

ve şimdiye kadar onu engellemiş olmalıydım. Kanımın kulaklarıma hücum ettiğini duyabiliyorum ve tıklamadan önce tereddüt ediyorum.

Çilli: Luciella taşınacağını söyledi. Nereye gidiyorsun?
Lütfen konuş benimle. Seni seviyorum.

Son bölümü okuduktan sonra, Base'in beni sürüklediği bir partide ilk kokainimi alıyorum ve vızıltı beni kıç üstü yere seriyor, Stacey'nin tüm düşünceleri
geçici olarak gitti.

Bir tane daha alıyorum. Ve bir tane daha. Saatler birbirine karışmaya başlayana kadar.

Çılgınlığımız dört gün sürdü - partiden partiye, kulüpten kulübe gitmekle geçen dört lanet gün. Gözümü bile kırpmadım. Bir sarışının düzgünce istiflediği bir başka çizgiyi alırken burnum yanıyor, ama bu sefer göğsüne başka bir çizgi koymaya çalıştığında ona siktirip gitmesini söylüyorum.

Luciella dördüncü gün beni arıyor ve söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemekte zorlanıyorum. Base iki kişiye sakso çekerken yatakta uzanıyorum, hareket edemeyecek kadar yorgun ve bitkinim, hatta telefonu göğsüme bırakıp uykuya daldığımda kız kardeşime kapatmasını bile söyleyemiyorum.

Beşinci gün ve neredeyse bir kızı öpeceğim ama yanlış hissediyorum. Minyon vücudunu benimkine bastırıyor, ama ben kendimi mazur görüyorum ve bağırsaklarımı
Kulübün ara sokağında.

Eğer ben onun ne kadar berbat olduğunu bile bile birini öpemiyorsam, o nasıl olur da aramız iyiyken arkamdan bunu yapar?
Birbirimize sonsuza dek söz verdiğimizi?

Arkadaşım sırtımı sıvazlıyor ve bir iki cigara içmek için Uber'e atlayıp otele gidiyoruz.

Base kendini bir tabakta sunuyor - yatakta uzanırken, ikimiz de kafayı bulmuşken ve gerçeklikle yeniden uyum sağlamaya çalışırken zihnimi meşgul etmek için kendini bana sunuyor. Bir anlığına, aslında bunu yapmayı düşünüyorum.

Base'in kafası göğsümdeyken bir şekilde uykuya dalıyorum, o bana kız kardeşime aşık olduğunu düşündüğünü ve onu aklından uzak tutmak için sadece seviştiğini, benim de aynısını yapmam gerektiğini söylüyor.

Neredeyse birçok kez geri mesaj atacaktım - sadece ne yaptığını düşünerek kendimi durduruyorum. Muhtemelen Jason'la.

Kuruma giderken sonunda onu engelliyorum ve bu beni hasta ediyor.

Babam ziyaret sırasında bana bakıyor, kan çanağına dönmüş gözlerime ve dağınık saçlarıma - kaç kez burnumu çekip başımı ellerimin arasına aldığıma.

Ona Stacey ve Jason hakkında her şeyi anlattım. Başını sallıyor ve bana sarılıyor ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. Uyuşukluk geri dönüyor ve zihinsel blok tamamen yerine oturuyor.

Stacey'ye birkaç gün önce isimsiz bir e-postayla kardeşimi becerdiği videoyu gönderdim. Çocukça bir hareketti ama ne kadar sıçıp batırdığını görmesini istedim.

Kim olduğumu sorarak cevap verince onu engelledim.

Babam beni sakinleştirmek için Stacey ile ilgili beş kural belirlememe yardım ediyor. Bunları yazıyoruz ve sonra bana yüksek sesle tekrarlatıyor. Tekrar, tekrar ve tekrar. Ta ki gözlerim öfkeden yaşarana ve kağıt avucumda buruşana kadar.

Birinci kural: Zehirli eski kız arkadaşından uzak dur.

Kural iki: Numarasının engelini kaldırma.

Kural üç: Eğer ikiniz de aynı odadaysanız, sakın ona bakmayın - bu bir tuzaktır.

Kural dört: Hiçbir koşul altında onunla cinsel ilişkiye girmeyeceksiniz.

Kural beş: Stacey Rhodes'u asla affetme.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o bunların çoğuna katılmıyor ama ben bu kurallara bağlıyım - onları asla çiğnemeyeceğim. Gerekirse onları derime dövme yaptıracağım.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Onu hâlâ seviyorum, bu yüzden tüm bunlar çok can sıkıcı. Piknik masasında karşısına otururken babama "Ondan nefret ediyorum," diyorum. "Ondan gerçekten nefret ediyorum."

"Ondan nefret etmiyorsun, evlat. Sadece ona kızgınsın."

Başımı kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Ne dediğimi duymadın mı? Jason'ı becerdi. Tanrı bilir ne kadar zamandır onu beceriyor."

"Dil," diye inliyor. "Bu şekilde davranmasının bir nedeni olmalı. Kimse bir gecede değişmez. Bu konuda ne dedi?"

"Söyleyeceklerini duymak istemedim. O benim için bir sürtükten başka bir şey değil."

Babam elini aramızdaki masaya vuruyor ama ben irkilmiyorum - sanırım hala vücudumda uyuşturucu var. "Hiçbir kadın hakkında bu şekilde konuşma.
Asla." Sessizce ona baktığımda konuşmaya devam ediyor. "Onu dinlemen gerek, Kade. Eğer onu seviyorsan, açıklamasına izin ver."

Sabrımı kaybediyorum ve o son sözünü bitiremeden masayı deviriyorum.

"Bunu senden duymak çok komik, sence de öyle değil mi? Sen Annemi mahvetmekten başka bir şey yapmadığın halde orada oturup bana berbat ilişkimle nasıl başa çıkmam gerektiğini söyleme küstahlığında bulunuyorsun."

Gözleri seğiriyor. "Bu kadar yeter."

Başımı sallıyorum, tiksintiyle ona bakıyorum. "Sen lanet olası bir delisin, lanet olası bir oksijen israfısın ve anneme yaşattıklarından sonra ölsen daha iyi olur."

Söylediğim anda pişman oluyorum ama tüm vücudum titriyor ve sözlerimi geri alamıyorum. Özür dilemek, oturmak ve başımı eğmek istiyorum - herkese bok gibi davranan sik kafalı oğlum.

Babam yavaşça ayağa kalkıyor, gözleri kıpkırmızı - yüzünde öfke birikirken gümüşle kaplı. "Haklısın. Annen hayattaki her şeyi hak ediyor ama beni de dahil et." Yanağından bir damla yaş süzülür. "Ne olduğumu kontrol edemiyordum
-"

"Bu yaptığın için bir mazeret olamaz!" "Oğlum,
lütfen-"

Sözünü bitiremeden yanından uzaklaşıyor, yapay parka doğru hışımla ilerliyor ve kartımı okutuyorum. Resepsiyona ulaştığımda, masadaki kadın bana mülke zarar verdiğim için üç ay boyunca ziyaretlerden men edildiğimi söylüyor ve ben de ona siktir olup gitmesini söylüyorum.

Annem aramaya çalışıyor ama duymazdan geliyorum. Dört arama cevapsız kalıyor ve her adımda göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Ama duramıyorum. Kızgın olmayı bırakamıyorum.

Base'in arabasına bindiğimde telefonum çaldı, büyükbabasının İş anlaşmasını kabul ettiği için ona daha önce verdiği cezayı - her zamanki gibi ailesi tarafından reddedilmesini. Kapıyı çarpıyorum ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum.

"İyi misin?"

Siktir git. Herkesin siktirip gitmesi gerek.

Başım titriyor ve kolumla gözlerimi silerek doğruluyorum. "Evet. Sadece sür."

"Kade," diyor Base beni dürterek. "Neyin var?"

Başımı ona çeviriyorum, gözlerim öfke dolu. "Sür dedim lan!"

Bir nefes üflüyor ve boşluğun dışına işaret ediyor. "Tanrım, tamam. Sakin ol dostum."

İşlek yola doğru vızır vızır ilerliyor ve hızlandıkça sırtım koltuğa yaslanıyor. Göğsüm kabarıyor ve burnumdan derin nefes alıyorum. Gözlerim yine doluyor. Kontrol edemiyorum - öfke, bir şeyleri parçalama ihtiyacı.

Direksiyonunu tutup kaza yapmamızı istiyorum. Hızlanmasını istiyorum ki kendimi arabadan atabileyim. Çığlık *atmak istiyorum.*

Ama ölmek istemiyorum, bu yüzden düşüncelerimin gitmesi gerekiyor.

Terapistim konuşmamı söyledi - her zaman konuşmamı. Sessiz ve kafanızın içinde kalmak, sizi doğru yolda tutacak kimse olmadan sadece kötü düşünceleri davet eder.

Base, 3Teeth'in "Pumped Up Kicks" şarkısını bangır bangır çalıyor, bir cigara yakıp parmaklarını direksiyonda gezdirirken çakıllı sözlere eşlik ediyor

Tekerlek. Tam aşağı çevirip boğazımı temizlediğimde bana ters ters bakıyor. "Ne oluyor lan?" diyor bir ciğer dolusu duman çekerek.

"İki hafta önce kendimi öldürmeye çalıştım."

Bir süre kaşlarını çatıyor ve arabayı kenara çekip dumanı camdan dışarı atıyor. "Bir daha söyle."

"Bunu garip hale getirme."

Nefesini içine çekiyor ve başını bana doğru eğiyor. "Garip mi? Az önce bana kendini öldürmeye çalıştığını söyledin, dostum. Ne yaptın?"

Çenem titrerken omuz silkiyorum. "Bir sürü hap yuttum." "Şu anda kıçına tekmeyi basmam kabul edilebilir mi?" Kuru bir kıkırdamayla idare ediyorum. "Muhtemelen olmaz."

Base başını sallıyor. "Bunu neden yaptığını biliyor musun, yoksa eskiden olduğu gibi kendinden mi geçtin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, iç çekerek. "Haplar beni mahvetmeye başlar başlamaz pişman oldum. Anneme yerimi bildirdim ve uyandığımda etrafımda bir sağlık ekibi vardı."

"Orada mıydın? Kız kardeşin neden bundan bahsetmedi?"

Ona kaşlarımı kaldırdım. Onunla yakın olduğunu biliyordum, ama bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

Böyle bir konuda ona güvenecek düzeydeydiler. Kız kardeşim hepimizin yanındayken ona baş belasıymış gibi davranır. "Bilmiyor."

Bugünlerde her şeyi kız kardeşimden saklıyor gibiyim. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Mırıldanıyorum ve aramızdaki paketten bir sigara çekiyorum. "Olur böyle şeyler. Hayatıma devam etmem gerekiyor, değil mi?"

Sırıtıyor. "Doğru. Beni yakaladın. Bir daha böyle bir şey yapmayı düşünürsen beni ara. Ve eğer bana eski sevgilinin kim olduğunu söyleme ihtiyacı hissedersen, ona memnuniyetle birkaç güzel söz gönderirim. Seni gerçekten mahvetti, değil mi?"

Gözlerimi indiriyorum. "Öyle de diyebilirsin.

Jason'dı." "Jason neydi?"

"Becerdiği adam."

"Ne oluyor lan? Ne oluyor lan? Jason mı? Onunla ilgilenmemi mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"İkisini de sik. Sen yakışıklı bir adamsın, zenginsin ve büyük bir sikin var. Kimi istersen elde edebilirsin." Sigarayı dudaklarımın arasından alıp pencereden dışarı fırlatıyor. "Şu sigarayı yak - dramatik olsun diye diğerini attım."

Arkadaşım hıyarın teki ama kendine has bir sevecenliği var. Belki Luciella kafasını kıçından çıkarırsa, sahip olduğumu sandığım kardeşimin yerine iyi ve sadık bir yedek olabilir.

Base arabayı çalıştırıyor ve etrafımda titriyor. Ailesinin Amerika'daki malikanesine gidiyoruz ve özel hangarlarına transfer edilmeyi bekliyoruz. O sırada

Base tüm uçuş boyunca votka içip uyuyor, ben de fotoğraflara ve videolara bakıp sosyal medyayı gözden geçiriyorum.

Tylar'ın hesabına tıkladığımda ve Tylar'ın yeğenleriyle birlikte bir panayırdayken Stacey'i kaydettiği on altı saniyelik bir klip bulduğumda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Eski sevgilim bir şeyler çiğnerken kıkırdıyor.

küçük kızın elini tutuyor. Arkadaşı yakınlaştırdığında avucunu kameraya bastırıyor.

Çok fazla izledim.

Gözlerim yine yanıyor, bu yüzden pencereden dışarı karanlığa bakarak ve dudağımdaki yarığı çiğneyerek dikkatimi dağıtıyorum.

Onunla konuşma ihtiyacı beni çok kızdırıyor. Stacey ile konuştum. bir yıl boyunca her gün. Ona sahiptim. Onu seviyordum ve onun da beni sevdiğini sanıyordum ama hepsi bir yalandı.

İlişkimiz lanet bir yalandı.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Jet merdivenlerinden piste inerken Base soruyor. Ailesinin bizi bekleyen bir arabası var ve şoförlerden biri Sebastian'*a selam vererek kapıyı açıyor. "Elbette,"*

diyorum.

"Luciella'ya tüm o uyuşturucuları aldığımı söyleme. Kokain kullandığım için bana kızıp duruyor ama ekstazi ve asit kullandığımı öğrenirse kendini kaybeder."

"Yani kız kardeşime yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Oldukça fazla. Buna karşılık ben de ona bunları senin yaptığını söylemeyeceğim."

Hıyar. "İkinizin birlikte olmadığını biliyorsun değil mi? Ne istersen yapabilirsin."

"Sevdiğin kızın senin ne kadar berbat biri olduğunu bilmesini ister miydin?"

Sessiz kalıyorum.

*Burnunun köprüsünü çimdikliyor. "*Blin, izvini."

Arabaya bindik ve Rusçasına kaşlarımı kaldırdım.

İngilizceye geri döner. "Özür dilerim. Söylediklerimi unutun. Şoförü çağırıp sizi evinize bıraktıracağım."

"Tamam. Luciella'ya söylemem. Kirli sırların benimle güvende."

"Belki seksten de bahsetmezsin. Sanırım sikim kurudu."

"Şimdi zorluyorsun."

Derin derin gülüyor ve pencereden dışarı gülümsüyor. "Sadece hayatın benden beklentilerini karşılıyorum. Ne de olsa ailenin en beceriksizi benim."

Araba hareket ediyor ve kasabamıza varmamız bir saat sürüyor. Küçük ama bütün evler kocaman ve aralıklı.

Stüdyonun önünden geçerken içimden aptalca, düşüncesizce bir ses konuşuyor. "Beni burada indir. Geri kalanını yürüyebilirim."

Üssün kafası karışmış görünüyor. "Buraya yakın bir yerde yaşamıyor musun?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Sorun değil. Biraz nefes alsam iyi olacak."

Base şoförüne talimat verir ve stüdyodan birkaç sokak ötede dururlar. Bavulumu aldım ve pencereye doğru eğildim. "Ailenin berbat çocuğu sen değilsin," diyorum. "Kendini küçümseme."

Başını sallıyor - bana ne kadar inanmadığını görebiliyorum. "İçeri girdiğinde bana mesaj at."

Arabanın üstüne dokunuyorum. "Tamam."

Kapüşonum yukarıda, sigaram parmaklarımın arasında asılı, yürürken stüdyo sessiz. Küçük valizimin tekerlekleri yol boyunca gürültüyle yuvarlanıyor ve dışarıda park etmiş araba olmadığına göre ders de yok demektir.

Perşembe günü saat gece 10. Hep geç saatlere kadar kalır. Belki kendisi içeridedir? Ya da belki kardeşim tarafından beceriliyordur?

İç çekip bir elimi yüzüme sürüyorum, içeri girip onunla yüzleşmek, lanet olası cevaplar talep etmek ya da onu terk etmesi, beni geri alması için yalvarmak fikrine karşı çıkıyorum.

Bir ayağım stüdyoya doğru ilerliyor ama duruyorum.

Hayır. Ona güven olmaz. İkisine de güven olmaz. İkisi de ilişkilerinde aldattı. Bir kere aldatan, her zaman aldatır. Eninde sonunda birbirlerini becerecekler.

Dönüp ters yöne doğru yürüyorum.

Yağmur yağmaya başladı. Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve birkaç dakika boyunca durup yukarı bakıyorum. Gök gürültüsü etrafımda homurdanıyor, ardından bir şimşek daha çakıyor ve bunu itiraf ettiğim için kendimden nefret ediyorum ama onu özlüyorum.

Stacey'i çok özledim.

Neredeyse onu affetmeyi düşüneceğim. Jason'dan uzak duracağına söz verirse, işleri yoluna koyabiliriz. Onsuz hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Stüdyoya doğru dönüp birkaç adım atıyorum ama yanıma bir araba yanaşıyor, camı açılıyor. "Kade Mitchell?"

Durup şarap kırmızısı saçlı ve güneş gözlüklü yaşlı kadına kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?"

"Benim adım Bernadette Sawyer. Yıllar önce babanızın davasında çalışmıştım. Sanırım ziyaret için serbest bırakılması için temyize gitmeye çalışıyorsunuz, doğru muyum?"

"İlgilenmiyorum." Siktiğimin muhabirleri ve sürekli benim ve ailem hakkında yazılar yayınlama ihtiyaçları. Dönüp yürümeye devam ediyorum. "Siktir git."

Gereksiz güneş gözlüklerini çıkarırken araba yanımda sürünüyor. "Buraya bir hikâye anlatmak ya da senden bilgi toplamak için gelmedim. Tam tersi. Elimde babanızın tamamen serbest kalmasını sağlayabilecek dosyalar dolusu kanıt ve tanık ifadesi var."

Ayaklarım durdu ve ona döndüm. "Bu dünyanın ihtiyacı olan son şey Tobias Mitchell'in tamamen serbest bırakılması."

"Bu konuda ikimiz de hemfikiriz. Ama diğer talepleri konusunda yardımcı olabilirim. Ailenizin kurum dışında birlikte biraz zaman geçirmesi iyi olur, değil mi?"

Ona bakıyorum. "Bunda ne var?"

"Yakalamak yok. Sadece eski dostuma bir iyilik yapıyorum. Görmek istersen tüm dosyalar evimdeki ofisimde duruyor."

"Saçmalamadığını nereden bileceğim?"

Sırıtıyor ve kimliğini çıkarıyor: İskoçya Polis Teşkilatı Başkanı, Baş Memur Bernadette Sawyer. "Ben aynı zamanda Scotland Yard için çalışan gizli bir dedektifim. Babana yardım etmek için çok fazla gücüm var, Kade."

Etrafımıza bakıyorum, sonra onun kullandığı beyaz Porsche'ye. Gözlerim orta yaşlı kadına kayıyor. "Babam burada bir enstitüye nakledilmeye çalışıyor - bunu ayarlayabilir misiniz?"

"Kesinlikle deneyebilirim. Haydi, içeri gir. Sana sahip olduğum her şeyi göstereceğim ve birlikte bir oyun planı üzerinde çalışabiliriz."

Tekrar etrafıma bakıyorum, uzakta stüdyoyu görüyorum. Orada olabilirdi - ne olduğunu bilmek istemem için bir fırsat, hala olup olmadığını bilmek için. Neden kalbimi kırma ihtiyacı hissettiğini bilmek istiyorum.

Yutkunuyorum ve gözlerimi stüdyonun kapısından ayırmıyorum. Sanki bana bir anda ortaya çıkıp ona gelmem için ağlayabilir. Ama sonra tekrar, Jason onunla olabilir.

Siktir et.

Bernadette valizimi atmam için bagajı açıyor ve arabanın yolcu koltuğuna tırmandığımda bana gülümsüyor. Üzerinde dar bir siyah elbiseli, topuklu ayakkabılarla araba kullanıyor ve aşırı parfüm kokuyor. Araba kullanırken elbisesi kalçalarına kadar iniyor ve iç çamaşırı ortaya çıktığında elbisesini geri çekmeye bile çalışmıyor.

Bakmıyorum - gözlerimi ileri dikip klasik müziğini dinliyorum.

Malikânesine geldiğimizde, onu malikâneye kadar takip ediyorum. Her yer beyaz mermer döşeli ve beyaz duvarlı. Uzun boylu ve sıska bir adam ana girişten girerken bizi izliyor. Evin diğer ucuna ulaştığımızda, kirli bir bakışla arkamızdan geldiğini fark ediyorum.

Durdu ve elini göğsüme koydu. "Bu Kade Mitchell, Archie. Sana bahsettiğim çocuk. Ona Tobias hakkındaki bazı dosyaları göstereceğim."

Gözleri parlıyor ve bana öyle bir bakıyor ki, ondan başka tarafa bakmasını isteyesim geliyor. "Babana benziyorsun."

Bunu herkes söyler.

Bernadette'in ince topuklu ayakkabıları yerde tıkırdıyor, saçları bir o yana bir bu yana savruluyor. Ofisinin kilidini açarken omzunun üzerinden bana bakıyor ve İçeri girdiğimde bana sırıtıyor. Kocası bizi takip etmiyor.

Sonra da kilitler.

Davayı tartışırken benimle flört ediyor. Flört ettiğinden eminim. Ses tonu ve her şeyi baştan çıkarıcı ve benim için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor. Ama elinde babamla ilgili bir sürü şey var, bu yüzden onun yaklaşımlarını görmezden geliyorum ve her dosyayla oturuyorum.

Ertesi gece beni tekrar çağırdı, bu sefer beni on sekiz yaşındaki kızı Cassie ile tanıştırdı. Ona başımı salladığımda kızardı ve Bernadette "birlikte iyi göründüğümüzü" söylüyor ama ben bu yorumu silkeleyip planın ne olduğunu soruyorum.

Sonraki üç hafta boyunca gecelerimin çoğunu Bernadette'in ofisinde, babamın buraya nakledilmesi için güçlü bir argüman oluşturarak geçirdim. Elinde kullanabileceğimiz en iyi avukatların bir listesi var ve her şeyi ayarladığımızda annemle bir görüşme yapacağını söylüyor. Şimdilik aramızda kalacak, bu yüzden onu umutlandırmayacağım.

"Asla serbest bırakılamaz," diyorum ona. "Yeterince uygun değil. Güvenlik altına alınması ve kontrol edilmesi gerekiyor. Eski yöntemlerine geri dönecektir ve kimsenin onu annemden uzak tutabileceğini sanmıyorum."

"Katılıyorum," diye yanıtlıyor yanımdaki masaya oturarak. "Bence ne kadar çok şeyi atlattığımızı kutlamalıyız. Bir şeyler içmek ister misin?"

Üç saat sonra, darmadağın oldum, hiçbir belgeyi okuyamadım. düzgün bir şekilde. Bernadette masada oturuyor, viskisini içerken elinin üzerine yaslanıyor. "Hayatında özel biri var mı?"

Kağıtlardan başımı kaldırdım. "Ne?"

"Bir kız arkadaş. Zevk ve eğlence için başvurduğunuz biri mi?"

Başımı salladım. "Hayır. O tür şeyler umurumda değil." Ve ciddiyim - sadece Stacey ile birlikteyken seks yapmak istedim. Başka biriyle sevişme fikri beni rahatsız ediyor.

Gülümsüyor. "Gerçekten babana benziyorsun, değil mi?"

Ve sonra eğiliyor, beni öpmeye çalışırken alkolle dolu nefesi yüzüme çarpıyor.

Geri çekiliyorum. "Ne yapıyorsun?"

İç çekerek masadan kalktı ve masasına doğru yürüdü. "Bağışlayın beni. Ben... Sinyalleri yanlış okumuş olmalıyım." İki içki daha doldurdu, sonra yanıma gelip bana bir tane uzattı. "Bir daha olmayacak."

"Güzel," diye cevap veriyorum, sert içkiden bir yudum alarak. "Çünkü ilgilenmiyorum. Sadece babam için buradayım."

"Oh, biliyorum."

Birkaç dakika geçiyor ve tenimde ter birikiyor. Kendime gelmem gerekiyor.

Kapüşonunu çıkar. Burası lanet bir fırın gibi. Görüşüm bulanıklaşıyor ve gözlerimi kapatmadan duramıyorum. Sonra bardak elimden kayıyor ve bayılırken başım sert bir yüzeye çarpıyor.

Yatakta doğrulmaya çalışırken vücudum sarsılıyor. Bernadette yanımda - çıplak - ve aletime bir prezervatif takılı, ellerim yatak çerçevesine zincirlenmiş.
Kocası Archie odanın köşesinde oturmuş, çakmağını ateşlerken bana gülümsüyor.

Başım bulanık ve ayağa kalkmak, konuşmak, onlara bağırmak istiyorum ama çok güçsüzüm ve yatağa geri düşüyorum.

Gitmeme izin vermiyorlar.

Bana dokunuyorlar. Beni ona dokunduruyor.

Beni zayıf tutmak için bana ilaç enjekte ediyorlar - aileme mesaj atıyorlar, benmişim gibi davranıyorlar, onlara iyi olduğumu ve endişelenmemelerini söylüyorlar. Bir proje üzerinde çalışıyorum.

Yıllardır ilk kez panik atak geçiriyorum ama kaçmaya çalışsam bile evden çıkmama izin vermiyor. Beni yakalıyorlar ve bayılana kadar dövüyorlar.
Bilinçsizce beni binaya sürüklediler.

Bana dokunmayı kesmiyorlar.

Ağrım var. Kafam karıştı. O adamı neden öldürdüm?

Ellerim titriyor. Kanı hala görebiliyorum.

Sonunda eve gidebileceğim, ama şimdi başımın üstünde bir cinayet tutuyorlar, bu yüzden
Beni bir şeyler yapmaya zorluyorlar. Beni binlerce yapan iğrenç şeyler. Uzaklaşarak onlardan kaçmaya çalışıyorum ama onlar beni buluyor.

Stirling'deki dairem Stacey ile asla karşılaşmayacağım kadar uzakta, ancak şeytani çiftten ne kadar para kazanırsam kazanayım, onlardan saklanmak için kaçabileceğim hiçbir yer yok.

Bernadette geliyor ve onu becermemi istiyor. Bazen izliyor.

Beni silahlar ve göğüs göğüse dövüş konusunda eğiten çok yetenekli ekiplerle çalışmam için başka ülkelere gönderiyorlar. Aylarca süren eğitim neredeyse beni öldürüyordu.

Parmak eklemlerim kalıcı olarak yara oldu.

Stacey bana bir daha ulaşmadı. Onu engelledim ama engelini kaldırmak ve benimle kaçması için yalvarmak istiyorum - kaçar ve asla arkama bakmazdım.

Kalbimi kırdı ama onu geri istiyorum. Onu özlüyorum. Onu seviyorum. Ellerime kramp girene kadar birini boğuyorum.

Letonyalı bir adam, gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadan önce durmam için bana yalvarıyor. İşimin bitmiş olabileceğini düşünüyorum - özgür olabilirim, ama ne kadar tahribat yaratırsam yaratayım, benden hep daha fazlasını istiyorlar.

Başka bir ölüm. Başka bir sikiş. Başka bir uyuşturucu.

Stacey'nin beni bir arada tuttuğu başka bir anı.

Hata yaptığımda cezayı ya babam çekiyor ya da ben.

Bernadette bana arkadaşlarını becermemi söylüyor ve onlar da bana para ödüyor. Bunu yapmak zorundayım yoksa ailemi hedef alacaklar, ama ne zaman birini itsem onu düşünmeye çalışıyorum.

Hep onu düşünüyorum.

Kafamda beni yerimde tutan tek anı o. Benim çapam.

Arkadaşlarım Stirling'de parti yaptığımı ve derslerime yoğunlaştığımı sanıyor - ama bunun yerine yavaş yavaş ölüyorum. Alt uzayda kapana kısıldım, düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum ve Stacey'nin beni yakalayacak elini bulamıyorum.

Sonraki iki yıl boyunca, olmak istediğim Kade Mitchell versiyonu bir hayalete dönüşene kadar her gün biraz daha ölüyorum. Ruhum paramparça oldu ve

Kırıldı ve tüm parçaları kaybettim, tekrar yapıştıramadım.

Şimdi bana bak, küçük prensesim. Baban gitti ve asla geri gelmeyecek.

OceanofPDF.com

30

STACEY

ON AY SONRA

"Wah! Bak ne kadar güzelsin!" Eva'nın saçına fırfırlı pembe bir fiyonk takıyorum ve üzerinde "*Ben annemin küçüğüyüm*" yazan önlüğünü düzeltiyorum.

Prenses.

Bebek ayakkabılarını ayağına geçiriyorum ve küçük ellerini siliyorum, bezi benden almaya çalıştığında kıkırdıyorum. Montumu giyip Eva'nınkini giydikten sonra bebek bezi çantasını kontrol ediyor ve çantamla telefonumun yanımda olduğundan emin oluyorum.

Eva kalçamdayken oturma odasına doğru yürüyorum ve banka kartımı alıyorum - dün gece Lisa ve Barry randevuya çıkarken internetten alışveriş yaptıktan sonra orada bırakmıştım.

Burası Barry ve Lisa'ya ait - şehrin dışında olduğu için çok özel bir yer ve ben de muhtemelen ortalama bir İngiliz evinden daha büyük olan bodrum katında yaşıyorum.

Lisa öğretmenliğe geri dönene kadar onun yatılı bakıcısı olsam da, Barry şu anda benim için çalışıyor, ama aslında her şeyi o yönetiyor. Banka hesabım, Kade sağ olsun, ne zaman kontrol etsem tüylerimi diken diken ediyor.

Kilidini açtığımda beyaz SUV bip sesi çıkarıyor, garajın ışıkları yanıyor. Eva'yı koltuğuna oturttuktan sonra çocuk arabasını katlayıp arabanın arkasına itiyorum. Tam ehliyetimi birkaç ay önce, sınavda üç kez başarısız olduktan sonra aldım. Hâlâ nasıl geçtiğimi bilmiyorum ama işte buradayız.

Lisa'nın Barry'yi kızlarını arabama almam konusunda ikna etmesi için büyük bir tartışma ve evliliklerini bitirme tehdidi gerekti. Deli gibi araba kullandığını düşünürsek, güvenlik söz konusu olduğunda bu adamın cüreti beni şaşırtıyor. Ama onu Tobias'ı görmeye götüreceğimi söylediğimde? Barry neredeyse kalp krizi geçiriyordu.

Lisa ona çenesini kapatmasını söyledi.

Sorunsuz bir şekilde garajdan çıktım ve neredeyse bir yıldır bu yolculuğu günde iki kez yapmama rağmen navigasyonu içgüdüsel olarak ayarladım. Diyor ki

Gideceğim yere yirmi yedi dakikada varacağım, bu yüzden yolda Eva'ya birkaç Disney şarkısı çalıyorum.

Bunu asla kabul etmez ama şarkı söylerkenki sesime bayılır.

Bazı insanların aksine.

Hayır, onu düşünmeyi reddediyorum. On aydır Kade'den tek bir kelime bile duymadım. Gözlerimin altını siliyorum ve direksiyonu kavrıyorum. Ağlamayacağım; neredeyse bir yıl önce o jetten indiğimden beri yaptığım tek şey bu gibi görünüyor.

Yeni bir pasaport verildiğinde ağladım. Banka ekstremdeki tüm parayı gördüğümde ağladım. Ve eski telefonumu bir nehre attığımda hüngür hüngür ağladım.

Barry beni köpekler hakkında bilgilendiriyor. Malikanenin

Onları personelle birlikte görmem için kameralar, Aria'nın Milo'ya koltukta sarılması

Ewan, Hopper ile oyun oynarken. Yürüyüşe çıkıyorlar ya da havuza giriyorlar.

Yine de seri takipçi oldum. Tüm sosyal medya hesaplarımı sildim. planladığım gibi sahte bir hesap açtım. Ama bunu sadece herkesin ne yaptığını izleyebilmek için yaptım. Stüdyo ve tüm kızlar gelişiyor ve iyi gidiyor. Kade'in hesabı ölü - Lu'nunki daha iyisini hak etmekle ilgili şeyler ve okul ödevlerinin resimleriyle dolu ve Tylar her zaman Dez ile tatilde - dünyayı geziyor. İkisi de tatilden zaman ayırıp

Yaşanacak bir hayat ve ben kıskanıyorum.

Base artık hiç paylaşım yapmıyor, bu çok garip. Arkadaşlarımla kurduğum her iletişimde, Base'in şu konuda söylediklerine rağmen, endişelerini dile getirdiler

Birçok kez Moskova'da ailesinin yanındaymış. Kade'in görüldüğü yerden çok uzakta değil ama bulduğum kadarıyla bir bağlantı yok.

Eskiden Lu'ya her gün mesaj atardı ama on aydır sadece iki mesaj atarak iyi olduğunu bildirmiş. Her ne kadar ilgisini kaybetmesini umursamadığını iddia etse de, aradığımda sesindeki incinmişliği duyabiliyordum.

Kade'in hala çalıştığını varsayıyorlar, ki bir bakıma öyle.

Arabamın gösterge panelinde bir mesaj beliriyor.

Barry: *Son kez söylüyorum, lütfen evden çıkarken bana haber verin. Üvey kardeşiniz en son iki kasaba ötede görüldü, yoksa Eva'm elinizdeyken beni erken bir mezara mı koymaya çalışıyorsunuz?*

Tamamen dikkatsiz değilim. Beni takip eden iki araba var ve araba izleniyor. Tesis güvenli - Chris bu şekilde korunurken benim için gelecek kadar aptal değil.

Belki de onun tacizlerine alıştığımdan ya da kraliyet ailesinden daha fazla korunduğum gerçeğinden, ama korkmuyorum. Chris hayatımı bir sefalete çevirdi.

Çocuğumu kaybedene kadar beni dövdü, şiddet uyguladı ve ayrıca insanların bana tecavüz etmesine izin verdi. Daha kötü ne yapabilir ki?

Tehlikeyle karşı karşıya kaldığınızda hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini söylerler. Her mutlu anın, varlığınızın en önemli parçalarının bir anlık görüntüsünü görürsünüz.

Benim için bu, aynı filmi tekrar tekrar izlemek ya da aynı şarkıyı tekrar tekrar dinlemekti. Benim için bu, aşık olduğum çocukla tüm ilklerimi yaşamaktı; bir şarkının ona olan hislerimi yansıttığını söylediğimde yüzünün aldığı ifadeyi izlemekti. Benim için bu, ebeveyn olacağımız gerçeğiyle yüzleşmekti. Dans etmek. Arkadaşlarla gülmek.

Köpeklerle vakit geçirmek. Ömür boyu sürecek anılar biriktirmek.

Ama o unutulmaz an, Chris tarafından her şeyimden koparıldı. Vücuduma zorla sokulan uyuşturucu ve alkol; ölümü dileyecek kadar istismar edilmek - yalancı, ketum, etrafında bulunulması zehirli bir insan haline geldim.

Çok korkmuştum. Uzun, çok uzun zamandır öyleydim.

Üvey kardeşim bana gözlerini diktiği andan itibaren hayatın zor olacağını biliyordum. Ama o yıl, onlu yaşlarımın sonlarında geçirdiğim o harika, görkemli yıl boyunca, tüm o kötü şeylere rağmen yanımda kalmaya değecek bir şeye, *birine* sahiptim.

Kade Mitchell'a sırılsıklam aşık oldum. En iyi arkadaşımın kardeşi. Ne zaman yanına gitsem benimle dalga geçen, sinirlerimi bozan adam.

Hem iyi hem de kötü yönleriyle. Üzüldüğümde gülümsememi, ağlamak istediğimde gülmemi ve çok üşüdüğümde ısınmamı sağladı.

Bana hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattı.

Kelebekler hiç yok olmadı. Bana ilk kez "Çilli" dediğinden ve beni düzeltmek ister gibi ruhuma baktığından beri oradaydılar. Sanki kırıkları görebiliyordu - her derin nefeste kalbimden yavaş yavaş düşen cam parçalarını. Sanki evde içinde bulunduğum tehlike yüzümün her yerine yazılmıştı ve Kade beni tüm bunlardan korumak istiyordu.

Ve bir yıl boyunca sahip olduğum şey buydu. O cehennem gibi evde olmadığım zamanlarda, onun kollarına sarılmıştım. Güvendeydim.

Ta ki ben olmayana kadar.

İhtiyacım olan her şey ve daha fazlasıydı, ama bitti. Bitti artık. Başıma gelen her şeyi kabullenmek için zamanım oldu ve dürüst olmak gerekirse, hiç konuşmadığım için kendimi affedebileceğimi sanmıyorum - Kade Kızımızın ölümünün gerçek nedeni ona söylenmeliydi - bu bilgiyi ona zorla vermeliydim.

Bencildim.

Kaybettiğim kızım, sahip olduğum hayatım ve benim her şeyim olan oğlum için yas tutuyordum. İki ay sonra babam öldü ve Kade gitti.

Herkesten uzakta olmak ne kadar zor olsa da nefes alabiliyorum. Lisa benimle yemek yapıyor. Alışveriş yapıyoruz. Barry kızıyla oynarken biz film izliyoruz. Biraz yaşamayı denemek istiyorum. Yakınlarda haftada bir ders verdiğim bir stüdyo var ama evdekine hiç benzemiyor. Fırsat buldukça spor salonuna gidiyorum, evde egzersiz yapıyorum ve sağlıklı beslenmeye çalışıyorum.

Bazen üşeniyorum ve *The Greatest Showman*'i sağlıksız sayıda tekrar izliyorum, yanımda bir küvet dondurma ve bir tabak sandviçler ve gözyaşlarımla dolu bir mendil. Ya da arabayla gezmeye çıkarım, etrafta korumalar varken parkta yürürüm ve sonra Barry bana defalarca menzil dışında olduğumu söylerken paket yemek siparişi veririm.

Bana karşı her zaman aklını kaybediyor ve bazen bu komik oluyor. Tobias Mitchell ile bir saat geçirdiğimde ne kadar endişelendiği gibi, ki bunu günde iki kez yapıyorum. Barry'nin dehşetine rağmen, kalbimi kıran çocuğun babasını ziyaret etmeyi hiç kaçırmıyorum.

Barry'den nefret ediyor - sanki beni en iyi kim koruyacak yarışına girmişler gibi, ama yine de sanırım herkesten nefret ediyor. Bana nasıl ısındığı hakkında hiçbir fikrim yok, konuşmadığı rastgele bir gün olsa bile ve biz

Ziyaret bitene kadar rahat bir sessizlik içinde oturuyorum. Aria ziyarete geldiğinde ondaki değişikliği her zaman fark ederim.
onlara huzur vermek için.

Onu dört kez gördüm ve her seferinde ben yıkılana kadar bana sarıldı. Sonra başımı öpüyor ve başımı dik tutmamı söylüyor. Ayrıca yirmi dört-yedi saat yanında olamadığı zamanlarda Tobias'ın yanında birinin olmasından mutlu olduğunu da söyledi.

Beni yanlış anlamayın, huysuz bir adam ama aylar boyunca neredeyse her gün burada olduğum için ona alıştım. Kendim için getirdiğim öğle yemeğini yiyor, aksanımla ve dövmelerimle alay ediyor - ama yine de onun huzurunda oturmak istediğimi düşünüyor.

Yani, biliyorum, ama bu konunun dışında.

OceanofPDF.com

31

STACEY

Ouruma vardığımda bebek arabasını açıp içine uyuyan Eva'yı yerleştiriyorum. Rozetimi gösterip resepsiyon görevlisine Eva'yı görmeye geldiğimi söylüyorum.
Tobias Mitchell.

Barry'nin gözlerine ve Lisa'nın sarı saçlarına sahip küçük kıza bakıyor ve Tobias odaya yerleştiğinde adımı söyleyeceğini söylüyor - her zaman buluştuğumuz özel oda, onu ilk ziyaret ettiğimde Kade konusunda yardım istemek için gittiğim oda. Birkaç ay önce bazı ipleri eline almayı başarmıştı çünkü Kade'le daha fazla mahremiyete ihtiyacımız olduğunu hissetmiştik. konuşmalarımızın konuları ve ikna edici görünüyor.

Ya da belki de buradaki işçileri tehdit eden vahşi bir piçtir?
Kim bilir?

Sahte adımı söylediğinde koridora yöneliyorum, bebek arabasını asansörden itiyorum ve bir gardiyan odanın kapısını açıyor. Tobias sessizce oturuyor, kollarını kavuşturmuş, masaya bakıyor, bacaklarını otuz yaş gençleşmiş gibi ayırmış.

Sesi derinden geliyor ve "Beş dakikadır burada bekliyorum" diyor.

İçimi çekip atkımı ve ceketimi çıkarıyorum. "Bunu her gün söylüyorsun."

"Çünkü bu doğru ve sürekli oluyor." Dönüyor, çocuk arabasını görünce yüzü aydınlanıyor. Ayağa kalkıyor ve Eva'ya gülümsüyor. "Merhaba küçük prenses."

Kimseye söylemeyeceğim ama Tobias çok güzel gözlere sahip, özellikle de gülümsediğinde. Mavi, neredeyse gümüş renginde ve ışık üzerlerine vurduğunda parlıyorlar. Kırklı yaşlarının sonunda olmasına rağmen formda ve yontulmuş yüz hatlarını, gamzelerini ve düz beyaz gülümsemesini korumuş.

Yirmi küsur yıl sonra bile Aria'nın onu neden hâlâ unutamadığını anlıyorum.

Eva sırıtıyor ve Tobias onu bebek arabasından kaldırırken bacaklarını tekmeliyor, masaya oturuyor ve ben aramızda satranç tahtasını kurarken beni görmezden geliyor.

On dakika boyunca Eva'yla birlikte benim varlığımı görmezden geliyorlar ve Eva'yı odanın içinde dolaştırıp kitaplıktan okuduğu kitaplarla ilgili anlamsız şeyler anlatmasını izliyorum.

Onu ne zaman getirsem bunu yapıyor ve hiç iş yapamıyoruz.
Adam Eva'nın üzerine titriyor.

Luciella her zaman babasının hastalığına ve yaşadığı zorluklara rağmen kendisine ve Kade'e karşı her zaman çok sevgi dolu ve şefkatli olduğunu söylerdi. Büyürken görebildikleri yanını görebiliyorum. Bu beni en iyi arkadaşıma karşı kıskandırıyor çünkü babam ben on dokuz yaşındayken ölmüş olmasına rağmen hiçbir zaman o ikisi kadar yakın olamadık.

Tobias ona eski bir kitaptan bir pasaj okumaya çalışırken gülümsüyorum, şimdiye kadarki en bebeksi sesle. Kitabı kapıp fırlatıyor, sonra onu gıdıklarken kıkırdamaya başlar.

Birkaç dakika sonra, Tobias ona bir melodi mırıldanırken kız onun omzuna sarılıyor ve uyuyana kadar sallanıyor, sonra onu dikkatlice bebek arabasına geri koyuyor. Arabayı kenara çekip kaputu yukarı kaldırarak onu lamba ışığından koruyor ve tüm dikkatini bana veriyor.

"Sanırım onun arkadaşlığını seninkinden daha çok seviyorum," diyor, kollarını başının üzerine uzatarak, beyaz bluzunu hafifçe yukarı kaldırarak, bu yaşında bile günlerce karın kaslarına sahip olduğunu gösteriyor. "Ama sen başımın belası olduğun için bu pek de bir rekabet sayılmaz."

"Kapa çeneni. Çünkü sana tahammül etmekten başka çaresi yok."

Tobias'a çenesini kapatmasını söylemek riskli ama benim için değil. Ona etmediğim hakaret kalmadı ama o hiç çekinmeden bana hakaret ediyor.

Homurdanıyor ve odanın köşesindeki tek kişilik yatağa uzanıyor - Aria'yı ziyaret etmek için hazırladığı oda - burada bir yatak olması beni çok sorgulatıyor ama çenemi kapalı tutuyorum. Bir kitabı kaldırıyor ve okuyormuş gibi yapıyor. Kollarımı kavuşturuyorum, sandalyeme yaslanıyorum ve ona ters ters bakıyorum.
Kade'in daha yaşlı versiyonu. "Sıranı alacak mısın?"

Satranç tahtasına bakıyor, sonra tekrar kitaba dönüyor. "Hayır. Hiç havamda değilim."

Gözlerimi deviriyorum, görmediğinden emin oluyorum. Gözlerimi devirdiğimde bunun kaba olduğunu söylüyor, ki bunu çok yapıyorum. "Neden burada olduğumu hatırlatır mısın? Beni kızdırıyorsun."

Kade'in babası mırıldanarak kitabının sayfalarını çeviriyor ve kolunu başının arkasında kavuşturuyor. "Ben de kendime her gün aynı soruyu soruyorum." Sonra daralan gözlerini bana dikiyor. "Ve lanet diline dikkat et."

Kafasına bir satranç taşı fırlatıyorum ve taş temas etmesine rağmen hiç irkilmiyor. "Ziyaret etmeyi bıraktığımı düşünsene? Sadece Aria ve Luciella ayda bir seni görmeye geliyor. Ve ben gelemeyecek kadar meşgul olduğumda üzülüyorsun."

Sırıtarak konuşurken gözlerini kaçırmıyor. "Hep geliyorsun ufaklık."

İnledim ve satranç tahtasına geri döndüm. Elini attığı diğer tüm masa oyunlarıyla birlikte bana da nasıl oynanacağını öğretmişti. "Aria yirmi yılı aşkın süredir seninle nasıl başa çıkabildi bilmiyorum. Ben seni boğmak istemeden ancak bir yıl dayanabiliyorum."

"Deneyebilirsin. Ama bu sapkınlık sadece ve sadece bir kadın için."

Başımı ona doğru salladım. "Onunla yatmayı bıraktığını söylemiştin. Yalan mı söyledin?"

"Yalan söylemiyorum. Oğlum bana geri çekilmemi söylediğinde, geri çekildim. Belki sen de aynısını yapmalısın. Senin de benden bir parça istediğini düşünmeye başlıyorum."

Ona hiç bakmadan parmağımı gösterdim.

Kıkırdıyor. "Çok olgunsun. O cipsleri yiyecek misin, yoksa sana hakaret etmişler gibi bakmaya devam mı edeceksin?"

Öyle olduğumu bilmiyordum ama Lays paketini alıp ona fırlattım. "Bu arada tüm öğle yemeğimi bana borçlusun."

"Yaşayacaksın. O paradan hiç harcadın mı?"

Dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum ama sonra duruyorum. "Geçen gün Starbucks'tan bir kahve aldım. Yine de kendimi kötü hissettim."

"Bankanızda sekiz-altı milyonunuz var ve bir kahve aldığınız için kendinizi *kötü mü* hissediyorsunuz?"

"Hey, en başından beri bir kuruş bile harcamayacağımı söylemiştim!" "En azından büyük bir kahve miydi?"

"Hayır, büyük olan paraya değmezdi."

"Sen hayatımda gördüğüm en kötü ziyaretçisin." "Yine
de favorinim."

Tek yaptığı cipsleri -ya da cips dediği şeyi- yerken lanet bir köpek gibi homurdanmak.

Eğer burada değilsem, beni gizli telefonundan arıyor. Bazen cevap veremiyorum, ama saplantılı tarafı ben cevap verene kadar sürekli aramasına neden oluyor.
aç. Zorba olmak istemediğini biliyorum, bu yüzden ona karşı olabildiğince sabırlı olmaya çalışıyorum.

"Bu gece döneceğim ama yarın kuaför randevum var, o yüzden gelemeyeceğim," diyorum, yanağımı avucuma yaslayıp dirseğimi masaya koyarak bacaklarımı sallıyorum. "Bensiz bir günü idare edebilir misin?"

"Bensiz bir gün geçirebilir misin?"

"Sorularıma soruyla cevap vermeyi kes! Tanrım, Kade'e sandığından daha çok benziyorsun. İkiniz de aptalsınız."

Tobias'ın tek yaptığı kıkırdamak ve okumaya devam etmek.

Tüm satranç taşlarını kutuya yerleştirip tahtayı katladıktan sonra çantamı alıp iki defter, bir iPad ve iki kalem çıkarıyorum.

Açtığım haritayı yakınlaştırıyorum ve bir bölgeyi daire içine alıyorum. "Tamam, son bulgularımıza göre Kade Rusya'nın batısında Uglich adında küçük bir kasabada. Barry gelecek aya kadar orada çalışacağını düşünüyor."

Bu Tobias'ın dikkatini çekti. Kitabı bir kenara bırakıyor ve masada bana katılıyor. Sandalyemin arkasında duruyor ve omzuma doğru eğiliyor. "Nasıl olduğundan bahsetti mi?"

"Hayır, sadece birlikte olduğu..." Bir yumru yutuyorum. "Bernadette'in bir kızı var ve onunla sık sık birlikte oluyor. Ayrıca, iki gün önce bilinmeyen bir kaynakla arasında iki milyonluk bir işlem oldu ve Barry'nin içeride tuttuğu adam bunun Kade'in patronunun haberi olmadan gizli iş yapmaya çalışmasının bir yolu olduğunu düşünüyor."

"Neden burada kalmak zorunda olduğumu hâlâ anlamıyorum," diyor kaşlarını çatarak ve masanın kendi tarafına doğru yürüyor. "Oğlumun yardımıma ihtiyacı var."

"Tam olarak ne yapacaksın? Onun koca bir ülkesi var ve senin bir pasaportun bile yok."

"Son yirmi iki yılımı hiçbir şey yapmadan geçirdiğimi mi sanıyorsun? Eğer gitmek isteseydim, bir saat içinde buradan ayrılabilirdim."

Ben de. "Hayır, kaçamazsın. Bırak Rusya'ya gitmeyi, nasıl kaçacaksın?"

Omuz silkti ve ben de cevabımı aldım.

"Barry üzerinde çalışıyor. Onu izlemeye devam edeceğiz."

Tobias dudağını çiğniyor, yüz ifadesini hüzün kaplıyor. "Oğlum kaç kişiyi öldürdü?"

"Bu ay mı? Sadece beş."

"*Sadece*." Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Bugün ayın on beşi. Aria bunları bilseydi dehşete düşerdi. Ona anlatmalıyım. Ona yardım edebilir."

"Onu tehlikeye atmış olursunuz."

"Biliyorum." Eva'ya bakıyor, sonra tekrar bana. "Ve hala tüm koruman sende mi? Christopher sana ulaşamıyor mu?"

Başımı sallıyorum - bunu bana her gün soruyor. "Bana yaklaşmak için birden fazla kurşun yemiş olması gerekir."

Tobias önümdeki koltukta kambur durmuş, kendi kendine düşünüyor. "Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Her zamankinden daha işe yaramaz."

"Kade'i izlemeleri için Rusya'ya yüz muhafız gönderdin - bunun faydasız olduğunu sanmıyorum." Hapiste olduğunu düşünürsek bu kadar becerikli olduğunu bilmiyordum. Ama görünüşe göre Tobias'ın bir sürü bağlantısı var.

"Hepsi bir gün içinde öldü," diye açık açık cevap veriyor.

"Ve Luciella üniversitedeyken ona göz kulak olması için birine para ödediniz."

"Ama ben orada değilim. Ben buradayım, bu lanet yerde..." Sesini alçaltıyor ve Eva'ya bakıyor. "Buradan çıkmam gerek."

"Aria seni asla affetmez."

"Oğlum daha önemli," diye karşı çıkıyor. "Benim çocuklarım daha önemli. Aria bununla başa çıkabilir."

Sessiz kalıyorum, çünkü anlıyorum. Çocuğunuzun Kade'in içinde bulunduğu durumda olduğunu bilmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak korkunç olmalı.

"Şimdi gitmem gerekiyor; iki dakikam kaldı. Eva yarın sabah benimle olmayacak, bu yüzden biraz veda kucaklaşması yapmak isteyebilirsin."

Eva uyanıp yüzünü tuttuğunda anında neşeleniyor. Ona yakında görüşeceklerini söylüyor, sonra da beni sıcak ve şefkatli bir kucaklaşma için yanına çekiyor. Ona sarılmayı seviyorum.
ondan sarılmalar. Her zaman sarılmıyor, o yüzden sarıldığında kollarımı ona sıkıca sarıyorum ve şakağımı ya da başımın üstünü öpüp bana siktirip gitmemi söyleyene kadar öylece kalıyorum.

"Bu akşamki filmimiz için sana çikolata ve patlamış mısır getireceğim," diyorum. "Bana bir koltuk ayırmayı unutma!"

Yatağımda uzanıp telefonumda gezinirken Kyle'ı aramaya çalışıyorum ama işte olduğunu ve işi bitince beni arayacağını söyleyen bir mesaj gönderiyor.

Barry ve Lisa Eva ile akşam yemeğine çıktılar - yakında film gecesi için tesise geri döneceğimden katılmayacağımı söyledim.

Ekranımı kapatıp telefonumu yatağın üzerine atıyorum, bir içecek almak ve çamaşırları katlamak için bodrumdan yukarı çıkıyorum. Evde her zaman yardım ederim. Sanırım onların alanında olmama alıştılar, öyle ki Lisa bazen beni kocasına tercih ediyor.

Evdeki hoparlörleri açıyorum. Saçlarımı at kuyruğu yapıp toplarken Moby'den "Porcelain" çalıyor. Bir battaniye, birkaç elbise ve Kayıp Balık Nemo pijamalarını katlayıp üst kata, Eva'nın odasına çıkarıyorum. Disney prenseslerinin odasını andırıyor - duvara adı yazılmış, oyuncakları sandığın üzerine yığılmış, oyuncak ayıları küçük kızak karyolasının üzerinde.

Onun odası bittikten sonra, bir toz bezi alıp evin her yerinde çalışmaya başlıyorum. Sürekli içinde olduğumuz için oturma odası muhtemelen en dağınık odadır.

İçeri girdiğimde orada duran birini görünce donup kaldım.

Toz bezi yere düştü.

Nefes nefese *hayır* dedim ve bir lambayı devirene kadar geri çekildim, tam o sırada

bana doğru koştu ve ağzımı kapattı. "Şşşt, bebeğim. Sessiz ol ve benimle gel."

Olduğum yerde donup kalıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, bekliyorum, Barry'nin adamlarının kapıdan içeri dalıp beni kurtarmasını istiyorum. Chris kolunu belime dolayıp beni oturma odasından çıkarırken ciğerlerim çalışmayı bırakıyor, dehşet içime doluyor.

Koridor boyunca boş yatak odalarından birine doğru sürüklüyor ve ben ona karşı ne kadar mücadele etsem de, bacaklarımı tekmeleyip dirsek atsam da, beni bir odaya çekerken bırakmıyor.

"Senin için geliyorlar, seni aptal kaltak," diyor, birkaç dolabı açıp kendi kendine küfrederek. "Bırakırsam çığlık atacak mısın?"

"Canın cehenneme," diye mırıldanıyorum avucuna karşı, dişlerimi eline batırıp kan çekiyorum.

Tıslադı ve beni yere fırlattı. "Beni duymadın mı lan?" Elindeki ısırık izini değerlendiriyor ve başını sallıyor. "Onlar

seni buldu. Saklanmalısın."

Gözlerim sulanıyor, çenem titriyor. "Buraya nasıl girdin?" Barry burayı çok iyi koruyor. Alarm sistemi. Kameralar. Güvenlik dışarıda. Her şeyi.

"Bernadette Sawyer seni buldu," diyor ve kalbim sıkışıyor. "Adamları şu anda senin için geliyor. Dışarıda iki araba var. Saklanmamız gerek."

Bana yaptığı her şeyi hatırladıkça yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Ondan özgürdüm ve şimdi bu özgürlük gitti. "Hayatımı mahvettin - söylediğin her şeyi dinleyeceğimi sana düşündüren nedir?"

"Çünkü seni bulurlarsa, sana işkence edecek. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, sahip olduğun tek şey benim."

"Ev korunuyor. Her yerde muhafızlar var."

"Boğazları kesilmiş ve boyunları kırılmış adamları mı kastediyorsun? Ben buraya geldiğimde onlar çoktan ölmüştü."

Ön kapı çarparak açıldığında ve bir grup adamın içeri daldığını duyduğumuzda ikimiz de korkuyla sıçrıyoruz.

Chris döşeme tahtalarını kaldırmaya başlarken onunla tartışmama izin vermiyor. Beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor, onları üstümüze yerleştiriyor. Çığlık atmak istiyorum ama ağzımı zorla kapatıyor ve tek kelime etmemem için beni uyarıyor - beni koruduğunu söylüyor.

Ağır ayak sesleri koridordan geçerken yaklaşıyor. İnce aralıklardan hepsinin siyah giyindiğini, kask taktıklarını, yüzlerinin kar maskelerinin altında saklı olduğunu görebiliyorum. İçlerinden biri odanın her tarafına ateş açtığında vücudum geriliyor, pencere kırılıyor, ayna parçalanıyor, mermi kovanları üstümüze düşüyor.

Döşeme tahtalarının altında titriyorum, benim için kimin daha tehlikeli olduğundan emin değilim - Chris mi yoksa bu silahlı davetsiz misafirler mi?

Chris ağzımı sıkıca tutarken daha fazla gözyaşı dökülüyor. İçlerinden biri farklı bir dilde konuşuyor ve sonra koridorda bir çift topuklu ayakkabı sesi duyuyorum.

"Kaçmış olmalı. Ormanlık alanı arayın ve arabasındaki takip cihazını değiştirin," diyor bir kadın ve bu şakıyan sesi daha önce de duyduğumu fark ettiğimde sinirlerim bozuluyor. "Onu öldürmemeye çalış, ama onunla uğraşabilirsin. Stacey Rhodes'un hafta sonuna kadar tesisimde olmasını bekliyorum. Tercihen canlı olarak."

"Evet, hanımefendi."

Şarap kırmızısı saçları dar siyah takım elbisesinin önünden aşağıya doğru kıvrılıyor, gömleğinin göğüs dekoltesini açtığı yerden göğüsleri dışarı taşıyor.

Ondan nefret ediyorum - bu korkunç kadından iğreniyorum. Dişlerimi gıcırdatıyor, tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. Bağırmak, ona pis bir kaltak demek ve saçlarını yolmak istiyorum. Eğer o ekibiyle buradaysa ve evimde açıkça ateş ediyorlarsa, karnıma bir kurşun sıkıp sıkmayacaklarını bilmeden, Kade nerede?

O burada mı?

Tekrar konuştuğunda içimdeki sorular cevaplandı.

"Neden burada olduğumuzu bilmesine izin verme. Bunun normal bir

sözleşme olduğunu sanıyor.

Christopher Fields'ı görürseniz, gördüğünüz yerde vurun. Veri dosyalarımızı çalmasının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim." Bir an sessiz kaldı, sonra ekledi, "Barry Lennox. Bu evin sahibi. Onu buldun mu? Karısı ve kızım?"

"Hayır. Onları aramak için emir vermek ister misin?" diye sorduğunda gözlerim açılıyor ama omuzlarım gevşiyor.

"Gerek yok. Sadece kardeşi öldür ve bana Stacey Rhodes'u getir."

Adam tekrar "Evet, hanımefendi," diyor ve kadın herkesin gitmesini emrediyor - belli ki mekânın boş olduğunu varsaymışlar.

Birkaç şeyin kırıldığını duyuyorum ve ortalığın sakinleştiğinden emin olunca Chris'in kaburgalarına dirsek atıp tahta çıtaları itiyorum. Kalkıyorlar ve ayağa kalktığımda arkamı dönüp burnuna olabildiğince sert bir yumruk atıyorum ve onu yerde açtığı deliğe geri düşürüyorum.

"Senden nefret

ediyorum!" "Lanet olsun,

Stacey, dur!"

Bu kadar çabuk kanamasından etkilendim ve beklediğim gibi bana vurmaya çalışmayınca, ona tekrar yumruk attım, yüzünü tokatladım ve tırnaklarını yanağına geçirdi.

Beni ittiği için geriye yuvarlandım.

Dudağındaki kanı siliyor ve bana ölümcül bir bakış atıyor. "Bu ne içindi lan?"

Dönüp bir yumruk daha atmaya çalıştığımda beni boğazımdan yakalıyor ve başımın arkasına vuracak kadar sert bir şekilde duvara doğru itiyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve baş dönmesi yerleşirken acı veren basınç inlememe neden oluyor.

"Seni bıraktığım için özür dilerim," diyor. "Onları durduracaktım ama yapamadım. Anlıyor musun? Sana bıçağı verdim. Onu kullandın mı? O geceden beri hiçbirinden haber almadım."

Yüzüne tükürüyorum. "Hayatımı cehenneme çevirdin," diyorum nefes nefese, gözlerim yaşla, acıyla ve yorgunlukla doluyor. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum." Chris çenemi sıkıca kavradı. "İster inan ister inanma, hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum, tamam mı? Seni korumama izin ver. Bavullarını topla ve seni korumama izin ver. Kaçmamız gerek Stacey. Yoksa seni öldürecekler."

OceanofPDF.com

32

KADE

Each günü bir korku filminin bir bölümü gibiydi ve ben ana karakterdim. Gereksiz ölümler. Dayanılmaz acılar almak ve vermek. İstenmeyen ve zorla seks. Damarlarıma enjekte edilen öldürebilecek ilaçlar. Beni parçalanmış arabamın yanında ölüme yakın bir halde bulduktan sonra iki hafta boyunca lanet olası bir komada kaldım.

Kaburgalarımda, kafamın arkasında yara izleri var, ön kolumda kalıcı bir çukur var ve bu saçmalıklara ek olarak kimse nerede olduğumu bilmiyor. Ailem derslerim için bir proje üzerinde çalıştığımı düşünüyor - Bernadette'in telefonumu imha ettirmeden önce anneme gönderdiği bir mesaj.

Neredeyse bir yıl - ama özgürlüğümün elimden alındığı bir ömür gibi geliyor. On dokuz yaşımdan beri Bernadette'e bağlıyım, ama en azından o zaman günler, bazen haftalarca ara veriyordum - şimdi o da yok.

Otel banyosunun aynasına bakarken ellerimi yumrukluyorum, camı kırıp bir atardamarı kesmekten ya da kendimi bir binanın tepesinden aşağı atmaktan başka bir şey istemiyorum. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak tükenmiş durumdayım.

Dudaklarımı ıslatıyorum, gözlerim taktığım markaya takılıyor - ağzımın köşesinden çeneme ve boğazıma kadar inen, tam kalbimin olduğu yerde duran derin bir yara izi. Her geçen gün daha az morlaşıyor ama yine de biraz kaşındırıyor. I

Keskin bıçağın derimi kesişini, ciğerlerime hapsolup dışarı atamadığım çığlığı hâlâ hissedebiliyorum.

Bernadette'in aptal oyunlarından biri daha. Base'e zarar vermek ya da bunu kendime yapmak arasında bir seçim yapmam gerekiyordu, ben de ikincisini seçtim. Çirkin, sinir bozucu bir şekilde fark ediliyor. Kapüşonumu yukarıda ve gözlerimi aşağıda tutuyorum.

İnsanlar yanlarından geçerken bana bakmıyorlar. Rus bir kadın çocuğunu korkutmamak için benden örtünmemi istedikten sonra bunu yapmaya başladım.

O artık ölü.

Öfkem beni ele geçirdi ve otelden gizlice kaçıp onu yakaladım, boğazını kestim ve bir nehre attım. Kalıntıları bulundu ve Bernadette bunu düzeltemeden haberlere çıktı. Beş yaşındaki oğluna kötü davrandığını öğrendim, sanırım ona bir iyilik yaptım.

Gerçek dünyada kalmaya çalışmak için, birkaç müşterimin telefonunu onlar uyurken gizlice aldım. Sosyal medyayı kontrol ettim - çoğunlukla. Luciella eve döndü ve final döneminin başlamasını bekliyor. Güvenli. Sürekli alıntı paylaşıyorum -

Ara sıra onun hakkında bir şeyler paylaşarak Base'e ulaşmaya çalışıyor.

Stacey'nin ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

hesaplarını kapattı ve ortadan kayboldu. Muhtemelen, umarım, benimle tanışmadan önce olması gerektiği gibi parti yapıyor ve hayatını yaşıyor. Umarım mutludur, dans ediyordur, hayat, aşk ve müzikle doludur.

Siktir, onu özledim.

Bernadette beni bir ay boyunca kendine sakladı ama insanlar ona daha fazla para teklif etmeye başlayınca pes etti ve beni tekrar müşterilerine sattı. Hayalperest amcık birkaç ay önce kendimi öldürmemi engelledi, ben gidersem onunla ailem arasında hiçbir şey kalmayacağını söyledi. Yani, evet. Hâlâ buradayım. Nefes alıyorum. Ama isteyerek değil.

Kapının çalınmasıyla omuzlarım gerildi. "Bir saat içinde uçuyorsun," diyor tiz ses. "Biraz yatağa gel."

Gözlerimi kapatıyorum.

Daha önce bir aileyi - karı, koca, on aylık küçük kızları ve bakıcıları - almamız için bir sözleşme geldi ve ben bundan kaçınmak için her şeyi deniyordum. Hatta bu sabah Bernie'yi görevden vazgeçirmek için manipüle ettim ve baştan çıkardım ama o bunu fark etti ve beni kızının odasına gönderdi.

Evlenmeye zorlandığım kızım.

Eğer sikimi kesebilseydim, keserdim. Ama Bernadette yine de benimle uğraşmanın bir yolunu bulurdu.

Karanlıkta şortumu arıyorum, Cassie'nin tekrar uykuya daldığını gördüğümde mümkün olduğunca sessizce etrafta dolanıyorum. Eğer onu uyandırırsam, boğarak öldürebilirim.

Evet. Lanet olsun. Cezbedici.

Giyinip kapıya doğru ilerledikten sonra ayağa kalkıyor ve battaniyeyi göğsüne bastırıyor. "Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, neredeyse robotik bir şekilde.

"Seni iş için kullanmayı bırakmalarını sağlayacağım. Eğer evleneceksek, seni başkalarının yatağında istemiyorum." Bunu daha önce de söylemişti ama Bernadette şimdiye kadar kabul etmedi. Gerçi bunun bir önemi yok.

"Seninle evlenmeyeceğim."

"Öylesin. Annem bunu yapmanı sağlayacak." Alt dudağını dışarı çıkararak yorganın göğüslerinin üzerinden aşağı kaymasına izin veriyor. "Beni çok özleme."

Boğazını kestiğim görüntüler zihnime sızıyor. Kendi kanında boğulurken çıkardığı sesler çok tatlı olurdu. Bunu gerçekleştiremeden çantamı kapıyorum ve çıkarken kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Uçakta, Base yanıma oturdu, göz bebekleri tamamen şişmiş, bacağı yanımda zıplıyor. "İyi misin?" diye soruyorum, sesim sadece onun duyabileceği kadar kısık.

"Harika," diye cevap veriyor, gözlerini kapatıp başını geriye atıyor. "Tek kelimeyle harika."

Parmağımı boğazımdaki yara izinde yukarı aşağı gezdiriyorum, kendimden geçiyorum. Parmaklarım titriyor. Titremeler giderek kötüleşiyor ve zihnim sık sık bulanıklaşıyor. Bazen bayılıyorum.

O boşluk girdap gibi dönüyor ve beni bütünüyle yutuyor ve bunu yaptığında ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu benim kaçışım. Hiçbir yerden daha iyi bir yer olabilir mi?

Mülke ulaştığımızda, ikinci dalga bizdik. Silahım ön kapıya odaklanmış halde patikadan yukarı çıkarken, çimenlerin üzerinde kafasından kanlar akan bir cesedin ve solumdaki bir diğerinin üzerinden geçiyorum.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum. Tutuyorum. Biraz daha tutuyorum, sonra yavaşça bırakıyorum. "Şimdi binaya giriyorum."

Herkes pozisyonunu alıyor. Kimse burada olmak istemiyor ama hepsi ailelerini korumak için erkekleri, kadınları ve çocukları öldürmeye hazır. Sonrasında ne kadar kusarlarsa kussunlar, kendilerinden nefret etsinler, Tanrılarından af dilesinler ve hatta kendilerine zarar versinler, her zaman sözleşmelerin altından kalkıyorlar.

Menteşelerinden sarkan kapıyı iterek açtığımda ışıklar titriyor. Büyük bir *gürültüyle* yere düşer.

Bir saniye bekliyorum, bir ağlama ya da küçük bir kızın yumuşak iniltisini dinliyorum ve sessizce burada kimsenin olmaması için yalvarıyorum. Onları öldürmeyeceğim. Öldürmeyi reddediyorum. Diğerleri sözleşmeyi tamamlamadan önce kaçmalarına yardım etmeye çalışacağım.

Ancak mekanın dağınıklığına bakılırsa, hayatta kalmış olma ihtimalleri düşük. Her yerde mermi kovanları var. İş çoktan bittiyse neden bizi gönderdiler?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, arkamdaki adamlardan biri telsizle hedeflerin ortadan kaldırılıp kaldırılmadığını soruyor. Bir saniye sonra, bir ses bize bebek bakıcısının hala hayatta olduğunu söylüyor. Koyu renk saçlı, kısa boylu bir kadına dikkat etmeliyiz.

Saklanıyor olacaklar - umarım bulunması zor bir yerde.

Yanımdaki diğer adamlara devam etmelerini işaret ederken kan görmemeyi umuyorum, ağır botların altındaki cam çıtırtılarını duyuyorum, nefes alıp veriyorum ve
Sola dönüp dar koridordan garaja doğru ilerlerken kulaklıktan nefes alış verişler, üniformaların fırfırları.

Sola doğru ilerliyorum ve tuvalete bakıyorum. Pembe bir battaniye yıkanmamış kıyafetlerle birlikte duruyor ve bir dizi önlük ve fırfırlı beyaz önlük bir rafta kurutuluyor.

Bir yumru yutuyorum. "Temiz."

Silahın namlusunu kullanarak garajın ana kapısını açıyorum, etrafımı araştırıyorum, sağa sola dönüyorum ve grubu arkamdan yönlendiriyorum. Bir SUV park edilmiş, tüm lastikleri kesilmiş, camları kırılmış ve bebek arabası etiketi yerde yatıyor.

"Temiz," diyorum tekrar, adamların yanından geçip tekrar hedef pozisyonu alıyorum.

Daireye dikkatli adımlarla girerken camlar botlarımın altında çıtırdıyor. Parçalanmış mobilyaları ve yırtılmış kanepeleri incelerken silahımın feneri zeminde ve duvarlarda parlıyor. Herhangi bir ses ya da başka bir yaşam belirtisi duymaya çalışarak dinliyorum. Ama her yer sessiz. Korumalara beni takip etmelerini işaret ediyorum.

Her yerde kurşun delikleri var - TV ekranları parçalanmış, sehpa ve süs eşyaları yok edilmiş.

Nişan alarak mutfağa giriyorum. "Temiz."

Dar bir koridora doğru ilerliyorum ve Base'e beni takip etmesini işaret ederken, diğer adamlar zemin katı aramaya devam ediyor. Bodrumun kapısını açıyoruz ve o da el fenerini yakıyor. "Aşağıda bir yatak odası var."

Dibe ulaşana kadar her seferinde iki adım atıyorum, silahımı indiriyorum ve ışığı açıyorum. "Burada mı saklanıyorsun? Sana zarar vermeyeceğim."

Sessizlik.

Rafları inceliyorum, gözlerim yığın yığın kitapları tarıyor, sonra görebildiğim tüm çekmeceleri çıkarıyorum. Bazıları boş.

Telsizlerimiz vızıldıyor. "Evin bir odasındaki döşeme tahtaları zemin kattaki yatak odaları. Biraz da kan var. Her yerde mermi kovanları var."

Taban olarak silahını yere atar ve yatağa oturup arkasına yaslanarak gözlerini kapatır. "Başım ağrıyor."

Gözlerimi deviriyorum ve yağmalanmış olan gömme dolaba yöneliyorum. Yatağın altına giriyorum, banyoya bakıyorum ve duş perdesini kenara çekiyorum, tekrar odanın ortasında dururken dudağımı çiğniyorum.

Base büyük boy yataktan atlayıp, elindeki yanındaki dolaptan bir resim çerçevesi çıkardı. Kaskını çıkarıp kulaklığını çektikten sonra resmi yüzüme doğru itiyor.

Neye baktığımı anlamam bir saniye sürüyor ve titreyen elimi kaldırıp ondan alıyorum. Stacey ile yatakta çekilmiş bir fotoğrafımıza bakarken gözümü kırpmıyorum. Yanlışlıkla kollarımda uyuyakaldığında çektiği ilk fotoğrafımız. Başparmağımı yüzünde gezdiriyorum, ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor.

Base parmaklarıyla beni tersliyor. "Neden bu evde Stacey ile senin bir resminiz var?" Sonra kaşlarını çatıyor. "Bekle, Stacey'i öldürecek miydik? Aile kim? Çocuk?"

Farkına vardığımda iri gözlerim arkadaşıma kayıyor ve nefes almayı kesiyorum.

Koşarken fotoğraf çerçevesi elimden kayıyor, merdivenleri hızla çıkarken bayılacak gibi oluyorum, oturma odasında parçalanmış bir aile fotoğrafı tuvali gördüğümde duruyorum.

Barry, Lisa ve bebekleri. Stacey yatılı bebek bakıcısıydı.

Barry onu İngiltere'den çıkarmış.

"Aile hakkında herhangi bir bilgimiz var mı?"

Adamlardan biri omuz silkiyor. "Sanırım elendiler." Kanım dondu. "Hayır."

Base beliriyor ve ona bakmamı sağlamak için kaskımı tutuyor. "Kendini topla," diye homurdanıyor. "Avlamamız gereken bir hedef var."

"Bebek odasında çok fazla kan var," diyor solumdan biri. "Orada bir katliam olmuş gibi görünüyor."

Birinci kata çıkarken muhafızlardan birini kenara itiyorum ve son yatak odasına ulaştığımda duruyorum. Kapıda *Eva* yazıyor ve
Her yerde Disney karakterleri var.

Kapıyı itip açar açmaz, yanan bakışlarım şifonyerin üzerindeki, hepsi kanla süslenmiş resimlere takılıyor. Barry, Lisa ve Eva. Ve başka bir
Biri Stacey, Eva omzunda, ikisi de kameraya sırıtıyor. "Lanet olsun, dostum.

Çok fazla kan var," diyor Base, kaskı düşüyor
yanımda yerde.

Zaten dizlerimin üstündeyim. Barry'i mi öldürdüler? Siktiğimin Barry'sini mi?
Karısı ve kızı mı?

Stacey hangi cehennemde?

Ellerimin üzerinde öne doğru eğilip başımı eğerek üçe kadar saymaya çalışıyorum. Ciğerlerimi nasıl dolduracağımı, başımdaki ve gözlerimin arkasındaki baskıyı nasıl durduracağımı bulmaya çalışıyorum.

Base bir elini omzuma koyuyor ve gözlerim yanarken irkilmeme neden oluyor. "Nefes al, dostum. Onu bulacağız. Burada birlikte yaşadığı insanları tanıyor muydun?"

"Evet. Barry. O benim... arkadaşımdı. Ölmüş olamazlar." Odaklanmaya çalışırken sesimi bastırarak telsizimdeki bir düğmeye basıyorum. "Diğer üç hedefin ortadan kaldırılıp kaldırılmadığını teyit edebildik mi?"

"Elimizdeki tek bilgi bebek bakıcısının hâlâ hayatta olduğu." Base omzumu sıktı. "Üzgünüm dostum. Biz... biz hala
Stacey."

Base ayağa kalkmama yardım ettiğinde titriyordum. Stacey ve Eva'nın resmini çerçeveden çıkarıp cebime koyarken ve bacak kemerimdeki tabancanın dolu olup olmadığını kontrol ederken konuşmuyor.

Base'in yanından geçerken içimdeki her zerrenin karardığını, duygularımın saf öfke dışında boşaldığını hissediyorum, aklımda cinayetten başka bir şey olmadan binadan çıkarken bazı adamlara omuz atıyorum. Base peşimden geliyor ve ben de
arabayı çalıştırın ve motoru çalıştırın.

Yolcu kapısı açılıp kapanıyor. "Nereye gidiyoruz? Görev henüz bitmedi. Gidersek bizi cezalandırır."

Sokaklarda hızla ilerlerken gözlerim seğiriyor, neredeyse defalarca kaza yapıyorum ama umurumda değil. "Görevin canı cehenneme."

OceanofPDF.com

33

KADE

Gideceğimiz yere - Bernie'nin kaldığı otele - ulaşır ulaşmaz frene basıp emniyet kemerimi çıkarıyorum.

"Bunu bir saniye düşün, Kade." Ben kapıyı açarken Base nefesinin altında küfrediyor. Başımı sallıyorum, yoluma devam ediyorum
otelin girişine doğru ilerliyordu. "Kade!"

"Bunu düşünmek için bir nedenim yok. Stacey'ye karşı lanet olası bir suikast düzenledi ve Barry ile ailesinin nerede olduğunu bilmem gerekiyor." Arabayı işaret ediyorum. "Tesise git. Bu işe karışmanı istemiyorum."

"Seni terk edeceğimi mi sanıyorsun?"

Resepsiyona giriyorum ve masanın arkasındaki kadın siyah üniformamı, savaş kıyafetlerimi, kurşun geçirmez yeleğimi, elimden sarkan çevik kuvvet kaskımı inceliyor - sonra gözleri diğer elimdeki tabancaya takılıyor.

Base tam kapı kapanırken asansöre koşuyor ve içeride bana katılıyor. Bizi çatı katına kadar götürecek. O ayak parmaklarının üzerinde
zıplarken ben ileriye bakıyorum - sinirli. O acımasız bir piç, ama yine
de
Yüzleşme söz konusu olduğunda gergindir. Bu yüzden kız kardeşimle tartışmayı asla kaldıramazdı ve ne zaman yanlış bir şey yapsa ortadan kaybolurdu.

"Öldüklerini mi düşünüyorsun?"

Gözlerimi kapatıp üçe kadar sayıyorum. Belki de ona. Onu parçalamak istiyorum. "Konuşmayı kes."

Öfkelendi. "Keyfin yerindeyken çok arsız bir piçsin." Sonra, daha da sinir bozucu bir pislik olmak için, "Stacey'nin nerede olduğunu sanıyorsun?" diye sorar.

Omuzlarım omuz silkmek için kalkıyor ama içten içe parçalanıyorum. Ne zaman birini sırtında hedef tahtası olan bir durumdan kurtarsam, bu genellikle ölü numarası yapmak anlamına geliyordu. Ve hayatlarının geri kalanında görünmez kalmaları gerekecekti. Barry bir ailesi ve normal bir hayatı olduğu için şanslıydı.

Benim için çalışmanın dışında, Bernadette'in müşterisinden aldığım düşük ücretli bir sözleşmeydi.

Tek gördüğüm bir dosyada yazılı olan ismi. Stacey Rhodes. Stacey Rhodes. Stacey Rhodes. Stacey Rhodes.

Son on aydır onu güvende tuttum. Bernadette'in istediği her şeyi yaptım. Her şeyi. Yüz askerden oluşan bir grup Moskova'daki üssüne sızdığında, Base'le birlikte onları öldürmek zorunda kaldık ve sonra bunun için beni suçladı. Bir hücrede bayat yemek ve ılık suyla haftalar geçirdim.

Bunun ne benimle ne de Base ile bir ilgisi vardı. Biz bize söylenen her şeyi yaptık. Acı ve ıstırabımız ailelerimize dokunulmayacağı anlamına geliyordu.

Zirveye yaklaştığımızda şarjörümü tekrar kontrol ediyorum - dolu. Sonra Base endişeden solgunlaşırken boynumu iki yana kırıp omurgamı dikleştiriyorum. Kokluyorum, omzumu döndürüyorum, susturucuyu çeviriyorum ve bekliyorum.

Kapı kayarak açılıyor ve silahını kaldıramadan muhafızın kafasına bir kurşun sıkıyorum, vücudu yere düşüyor. Base aynısını yaptığında ikinci muhafız da onu takip ediyor.

Damarlarımda ölümcül bir akıntıyla üzerlerinden geçiyorum, bıçağımı uyluk kayışımdan çekip son muhafızın boğazına saplarken adrenalin devreye giriyor. Yüzümden kan fışkırıyor ama irkilmiyorum.

Bernadette elinde bir kadeh şarapla dışarı çıktığında bir hayvan gibi düşer ve boğulur. Cesetlere ve kendisine doğrultulan silaha bakar. "Bir sorun mu var?" diye soruyor kaşlarını çatarak. Gözleri arkamda duran ve silahını hâlâ çekmiş olan Base'e kayıyor.

"Neredeler?"

Başını eğerken gözlerini ısıtmaya çalışarak bana sahte bir gülümseme veriyor. "Kim?"

Gözlerimde öfkeyle, nabzım hızla atarken, kulaklarımda kan uğuldayarak, "Benimle kafa bulma," diye bağırıyorum. "Hangi cehennemdeler?"

"Lennox ailesini kastediyorsun. Hiçbir fikrim yok-" Bernadette, ayaklarının yanındaki yere ateş ettiğimde bir gıcırtıyla sıçrıyor. "Kade! Hemen silahını bırak."

"Siktir git," diye karşı çıkıyorum. "Sana bir kez daha soruyorum. Bir kızları vardı, öldü mü? Öldüler mi?"

"Hayır," diyor. "Sözleşme yenilendi ve sadece Stacey Rhodes elenecekti. Bay Lennox ve ailesi zarar görmedi ve"
duvardaki saate bakar - "büyük olasılıkla aile yemeği randevularından eve dönüyorlardır."

Dişlerimi sıkarak ona nişan almaya devam ediyorum. "Bana yalan söyleme. Peki ya o kadar kan?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Gözlerini deviriyor ve kâğıtlarla dolu bir masaya doğru yürüyor. "Dramatik davranıyorsun."

"Stacey nerede?" Kanepeye oturup bacak bacak üstüne atarken nişanımı bozmuyorum. Devam ederken kelimelerimin kırılmasına izin vermemeye çalışıyorum. "Sen... sen... sen onu öldürdün mü? Stacey'i sen mi öldürdün?"

"Bir içki ister misin, Sebastian?"

"Hayır," diye homurdanıyor. "Lanet soruya cevap ver."

Silahı kaldırıyorum. "Kafanı uçurmama saniyeler kaldı Bernadette. Beni test etme."

Başını sallar ve ayağa kalkar. "Nişan almayı bırak, Kade. Beni vurmayacaksın."

"Eğer onun saçının bir teline bile zarar verdiysen..."

Bernadette sırıtıyor ve çenesini kaldırıyor. "Stacey uyuşturulup toplu tecavüze uğradığında onu bu kadar önemsememiş olman çok yazık. Bebeğini kaybettikten sadece haftalar sonra. Peki sen ne yaptın? Seni aldattığını düşünerek ondan uzaklaştın ve hikâyenin onun tarafını, yani gerçeği hiç dinlemedin.
Öz kardeşini dövdün, onu ve babanı evlatlıktan reddettin. Bana geldin. Sana yeni bir hayat verdim. Sana ihtiyacın olanı verdim ve şimdi sen de aynısını benim için yapacaksın. Stacey'i unut. Harika kardeşi Christopher'la birlikte. Büyük ihtimalle bacaklarını açıp-"

Onu susturmak için yumrukladım. Düşünmüyorum - silahı bırakıp sıkı bir yumruk atarken zihnim çalışmıyor ya da sonuçlarını düşünmüyorum
Yüzüne çarpıp onu yere düşürdüm. Şarap her yere sıçrıyor, camlar kırılıyor ve ben üzerine atılıp lanet yumruğumu yüzüne biraz daha indirmeden önce zar zor nefes alabiliyor.

Asansör çalıyor ve Base'in bir itiş kakış içinde olduğunu duyuyorum - bir silah sesi, ama guruldama sesi ondan gelmiyor.

Biri beni yakalıyor - sonra yan tarafımdaki bir şok tabancası beni donduruyor, yere düşüp karşı koymayı bırakana kadar vücuduma acı dolu sarsıntılar gönderiyor.

Doğrulmaya çalışıyorum ve Base'in iki muhafız tarafından tutulduğunu, bir kolunun arkasına gerilmiş olduğunu görüyorum.

Yanağındaki yarıktan akan kanı silerken adamlarına "Sebastian'ı buraya getirin," diye emrediyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Ayaklarının dibindeki zemini işaret ederek, silahı adamın kafasına doğrultuyor ve adam zorla yere yatırılıyor.

"Şunu açıkça belirtmeme izin verin," diye öfkeyle bağırıyor ve silahını çekip adamın alnına dayıyor. "Size sahibim. İkinizin de sahibiyim. Eğer bana bir daha yumruğunu kaldırırsan, kafatasını patlattıktan sonra beynini sana yediririm. Anladın mı?"

Ona ters ters bakıyorum, şok tabancasının etkileri hâlâ vücudumda dolaşıyor.

Ona siktir olup gitmesini, onu öldüreceğimi söylemek istiyorum ama Base'in gözlerindeki paniği görebiliyorum.

Yaşasam da ölsem de umurumda olmayabilir ama o, kız kardeşimle bir şansı olacağını umarak burada kalmaya kararlı.

Bu yüzden ona cehennemi yaşatmak yerine, "Anlıyorum." demeye zorladım.

"Dediğim gibi, Christopher Fields ile birlikte. Eğer acele etmezsek planım suya düşecek ve bunun acısını arkadaşınızdan çıkaracağım."

"Ne planı?"

Sırıtıyor. "Göreceksin." Sonra Base'den uzaklaşır. "İkiniz de bakın."

Archie odaya daldı - bize hiç dikkat etmeden düzensiz bir şekilde saçını çeker. "Siktir! Bernadette, siktir! Boku yedik!"

Ben ayağa kalkıyorum, Base de öyle. Archie'nin odanın içinde aceleyle dolaşmasını izliyoruz - karısı kollarını kavuşturmuş, yüzünde morluklar oluşmaya başlamışken televizyonun kumandasını buluyor.

"Bu önemli olsa iyi olur. Biraz eğlenmek üzereydik. Değil mi çocuklar?"

Yüzümü buruşturuyorum - onun eğlence anlayışı genellikle beni ve Base'i birbirimize zorlaması anlamına geliyor. İyi olacağız. Bunun ne olduğunu ve ne anlama geldiğini biliyoruz.

her zaman olur. Ya öyle olacak ya da başkası için dizlerinin üzerine çökecek.

Stacey bunu bilirse bana farklı mı bakar?

Paniklerinden faydalanmak, boğazlarını kesip kaçmak istiyorum. Onu bulacağım. Onu o pislikten uzaklaştıracağım ve adını unutana kadar ona işkence edeceğim.

Archie haber kanalını açıyor ve Bernie onun elinden kumandayı kapıp sesi açıyor, ben Base'in ayağa kalkmasına yardım ederken, bizden uzaklaşan diğer muhafızlara kaşlarını çatarak bakıyor.

"Üzgünüm dostum" diye mırıldanıyor ve başını öne eğiyor. "Onu ölene kadar dövmeliydin. Eminim kendi ölümüm buna değerdi."

"Kapa çeneni."

Genç haber sunucusu konuşmaya başladığında kumanda yere düşer.

"Acil bir duyurumuz var. Raporlar, Tobias Mitchell'in bu öğleden sonra kurumundan kaçtığını ve şu anda serbest olduğunu söylüyor. Katil ve psikopat, yirmi yılı aşkın bir süre önce ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı."

Ekranda babamın bir fotoğrafı beliriyor ve dudaklarım aralanıyor. Onu korkunç gösteren bir fotoğraf seçmişler - gözleri ekranda yanıyor.

"Herkese bu şahsın *son derece* tehlikeli olduğunu ve gerçeklikle bağının olmayabileceğini vurgulamak isterim. Ona yaklaşmayın. Nerede olduğuna dair herhangi bir bilginiz varsa lütfen yerel karakolunuzla irtibata geçin."

Bernadette'in gözleri kocaman. "Kahretsin."

Archie daha fazla solgunlaşamaz - başını sallayıp, "Bu iyi değil," derken yüzündeki tüm kan çekiliyor. Oğlu elimizde, Tanrı aşkına. Ya biliyorsa?"

Ekrana inanamayarak bakıyorum, annemin kalbinin kırılacağını ve dehşete düşeceğini biliyorum. Onu aramak, yanında olmak istiyorum. Köpekler ona eşlik edecek. Her gece onlara sarılacak. Ewan muhtemelen onu kendisinden saklamak için Avustralya'ya götürecek - muhtemelen onu tekrar kaçırmaya çalışacak.

Babam ilaçlarını almamış olabilir.

Elimi yüzüme sildim ve bir adım daha yaklaştım.

Sonra babamın görüntüsünün yerini üzerinde bir şeyler yazılı bir kâğıt parçası alıyor ve ben de okumak için bakışlarımı kısıyorum.

Kurtar onu. Kızı kurtar. Onları kurtar. Kurtar onu. Kızı kurtar. Onları kurtar. Kurtar onu. Kızı kurtar. Onları kurtar. Kurtar onu. Kızı kurtar. Onları kurtar. Kurtarın onu. Kurtar

Onu. Onları kurtar. Onu kurtar. Kızı kurtar. Kurtar onları. Kurtar onu. Kızı kurtar. Onları kurtar. Kurtar onu. Kızı kurtar. Onları kurtar. Kurtar onu. Kızı kurtar. Onları kurtar. Kurtar onu. Kızı kurtar. Onları kurtar. Kurtar onu. Kızı kurtar. Onları kurtar. Kurtar onu. Kızı kurtar. Kurtar onları.

OceanofPDF.com

34

STACEY

"S "En iyi dövüş benimle!"

Ondan uzaklaşmaya çalışırken kaval kemiğini tekmeliyorum, yüzüne tokat atıyorum ve burnuna kafa atmayı başarıyorum. Chris beni bileğimden ya da kolumdan çekmek yerine saçımdan tutup ayağa kaldırıyor ve bizi ormanın içine doğru geri çekiyor - eve doğru gelen daha fazla araba görebiliyoruz.

Muhtemelen ikinci bir dalga. Benim için avlanacaklar.

Barry'nin evinin yanındaki ormanın yarısına geldiğimizde beni yere fırlattı ve bir çalının altından bir torba çıkardı. Fermuarını açıp bir ip aldı ve ayak bileklerimle el bileklerimi birbirine bastırmamı emretti.

Bana doğru ilerlediğinde, yüzüne bir tekme atıyorum, çatırtı duyacak kadar sert ve kaçmaya çalışıyorum.

Ama nafile. Chris atletik ve hızlı, bu yüzden yere düşmeden önce sadece birkaç adım atabildim, bana arkadan vururken kanlı burnu yanağıma damlıyor ve dudağımın köşesini yarıyor. Çabucak bağlandım ve yürüyüşün geri kalanı için omzuna atıldım.

Elleri hâlâ kan içinde. Onunla ne yaptığını bilmiyorum ama ben toplanırken o Eva'nın odasındaydı.

Omzunda kıpırdanıyorum, başının arkasına dirsek atıyorum ama kıç yanağımı tuttuğunda donup kalıyorum. Kıkırdıyor ve elini tekrar

Kalçalarımın arkasına. "Çok kolay kontrol ediliyorsun. Eğer sen bana iyi davranmazsan, ben de sana iyi davranmam."

"Kelimenin anlamını bilmiyorsun."

"Ve sen *davranmanın* anlamını bilmiyorsun, o yüzden neden *davranmaya* başlamıyorsun ve beni kızdırmayı bırakmıyorsun?"

Başım sallanıyor. "Senden nefret ediyorum."

Formum vücudundan aşağı kayıyor ve Chris arabaya ulaştığımızda yüzümdeki saçları itiyor - sanırım çalıntı, sahte plakalı. O
Sanki ben de gülümseyecekmişim gibi bana gülümsüyor ve önümüzde uzun bir yol olduğunu söylüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Beni arabaya iterken soruyorum.

Sürücü koltuğuna geçip kapıyı çarpıyor. "Şehir dışında kalan bir arkadaşım var. Orada üstümüzü değiştirip yakındaki havaalanından uçacağız. Sahte pasaportunu aldım. İskoçya'ya geri dönüp pansiyonda kalacağız. Bir sonraki hamlelerini öğrenene kadar orada saklanabiliriz - bu kadar bariz bir yere gitmemizi asla beklemeyeceklerdir. Şu anda bizi arıyorlar-"
telefonunu kontrol ediyor. "Bernadette ve eski sevgilin bir otel odasında düzüşüyorlar ama diğerleri sahilde."

Gözlerim ona kaydı. "Ne?"

"Seviştiklerini bilmiyor muydun?"

"Öyle değiller," diye çıkışıyorum, ellerimi çekiştirerek bileklerimdeki iplerin çözülmesini istiyorum. "Onun gibi bir canavarla yatmazdı."

Chris dudağını çiğniyor, telefonunda bir şeye tıklıyor, sonra gözleri hala yolda, bana ekranı gösteriyor.

Kanım donuyor ve hızla başka tarafa bakıyorum. Onların görüntüsünü kafamdan atmaya çalışırken gözlerim yanıyor.

"Gördün mü?" Chris, binanın çığlığına katkıda bulunarak şöyle diyor. "Onu beceriyor. Gördüğüm kadarıyla kızını da beceriyor."

"Kapa çeneni," diye cevap veriyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor. "Sadece... kapa çeneni."

Kade istediğini yapabilir, biz birlikte değiliz. Ama bunu isteyerek yaptığına bir an bile inanamıyorum. Yoksa onlarla yatması için ona para mı ödüyorlar?

Kendimi hasta hissediyorum. Cassie çok güzel. Bir canavarın kızı olabilir ama çok güzel. Kade'in aksini düşünmesi için kör olması gerekir.

Kade dışında biriyle yatma fikri tüylerimi diken diken ediyor. Başka biriyle en fazla temas kurduğum zaman

Tobias'ın omzuna. Ve o zaman bile, beni kızgınlıkla dürttü ve gömleğine salya akıtmayı kesmemi söyledi.

Korkunç yolculuğun yarım saatinde ipleri çekmeye çalışıyorum ama yine etimi kestiklerinde tıslıyorum. Derim çiğ ve yanıyor
Çırpınıyor, pes ediyor ve gergin bedenimin arabanın yolcu koltuğunda sarkmasına izin veriyorum.

Ona korna çalan birine orta parmağını göstererek köşeyi dönerken benim tarafım kapıya çarpıyor.

Chris'in çirkin, eziyet eden, hastalıklı kişiliğinin yanı sıra yol öfkesi de var gibi görünüyor. Tobias'tan daha psikopat olduğunu da söyleyebilirim, ama isimlerini aynı cümlede kullanmak ve onları karşılaştırmak
suç gibi hissettiriyor.

Tobias en hafif tabirle alınacaktır.

Ayrıca, yirmi yılı aşkın süredir araba kullanmıyor, belki de nasıl kullanıldığını bile hatırlamıyordur. Aklıma gelmişken, onunla film gecesini kaçırıyorum, bu yüzden muhtemelen odada volta atıyor ve bana o derin Amerikan aksanıyla güneşin altındaki her ismi söylüyor.

Chris'ten uzaklaştığımda - çünkü uzaklaşacağım - özür dilemek için ona yavru köpek bakışları atacağım. *Her zaman* işe yararlar. Sonra bana sarılır ve Bir gece önce okuduğu bir kitap hakkında konuştuktan sonra daha iyi uykuya ve beslenmeye ihtiyacım olduğunu söyledi.

Her zaman istediğim, ihtiyaç duyduğum ve oğluyla olan konumum ne olursa olsun sonsuza dek sahip olacağım baba.

Ancak, bir ziyareti kaçırmanın sonunu asla duymayacağım. Muhtemelen bunu mezar taşıma kazıyacağım.

"Saçların çok güzel kokuyor. Bundan daha önce bahsetmek istemiştim. Bilirsin, bana vurmadan önce."

Chris parmaklarını direksiyona vurup kırmızı ışığın değişmesini beklerken dişlerimi sıkıp yumruklarımı sıkıyorum. Kaçmaya çalışmamın bir anlamı yok; zaten kaçtım. Kapılar kilitli ve sadece o açabilir. Ve dışarı çıksam bile, ayak bileklerim de birbirine bağlı. Eminim oradaki deri de çiğdir.

O gerçekten bir pislik.

Chris'e ters ters baktım. "Senden nefret ediyorum."

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Bunu zaten söylemiştin."

İç geçiriyor ve koltuğa çöküyor, şeytani, çirkin, sinir bozucu suratında kırmızı ışıklar hâlâ parlıyor. "Oldukça meşguldün

Kirli para, değil mi? Paraya ihtiyacın olsaydı sana sonsuz miktarda verirdim. Bunun için gidip Kade Mitchell'la yatmana gerek yoktu."

"Onun adını ağzına alma," diye çıkışıyorum, başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum. "Benden her şeyimi aldın, bu yüzden onun adını söyleme."

"Alacak bir şeyin yoktu," diye cevap veriyor ve ışıklar yeşile dönerken trafiğin içine giriyor. "Sen benimdin, onun değil. Yani teknik olarak benden her şeyimi almaya çalıştı ve fena halde başarısız oldu. Bebek onun muydu? Hiç sorma fırsatım olmadı."

"O bir kızdı ve ben on altı haftalık hamileydim. Ve sen onu öldürdün."

Gülüyor. "Seni bu kadar genç bir çocuk yetiştirme zahmetinden kurtardım. Gerçekten,
Stacey, ne düşünüyordun? Annem bunu asla kabul etmezdi. Sana kürtaj yaptırmanı söylerdi. Ben sadece senin işini kolaylaştırdım."

"Umarım Kade seni bulduğunda kafanı ezer."

"Demek onunmuş." Chris kıkırdıyor. "Önümüzdeki Pazar gününe kadar nabzı atan her şeyi sikse onu yine de ister miydin?"

Gözlerimi deviriyorum, içimde bir parça acı olsa da. "Konuşmayı kes Ben."

"Acaba yaşayan çocuğu var mı?" diyor düşünceli bir şekilde. "I buna bakmalı."

Ona bir yanıt vermediğimde, konuşmaya devam ediyor ve hızla akan trafiğe girip çıkıyor.

"Sistemlerini hackledim ve Bernadette Sawyer'ın planını buldum. Aylardır senin peşindeydi; nerede olduğunu ve ne yaptığını bu şekilde öğrendim." Başını bana çevirdi. "Oh, evet, hatırladığım kadarıyla. Lütfen bana babasını becermediğini söyle?"

"Hayır," diye karşılık veriyorum.

"Emin misin? Dr. Aria Miller'a yaptığı gibi seni de yatağa attı mı? Bizi biliyor mu?"

Öfkelendim ve onu görmezden geldim. *Biz* diye bir şey yok, psikopat.

"Birlikte yaşadığın o küçük kızın ondan olduğunu, seni tekrar hamile bırakmayı başardığını sanıyordum. Onu uykusunda boğacaktım... Ta ki onu gerçek annesiyle görene kadar. Şanslıydım, boynunu hızlıca kırarak onu denklemden çıkarmam an meselesiydi."

Kendimi solgun hissediyorum. O bir canavar değil, canavar *olan* o. "Sanırım Bernadette'in yanında kendimi daha rahat hissederdim."

"Aptal olma. Bernadette Sawyer seni öldürecekti," diye devam ediyor ve yolda biri önünü kesince dudak büküyor. "Seni öldüremezdim.

Bu. Benim peşimdeydi ve seni pazarlık kozu olarak kullanacaktı, şimdi sana sahip olduğuma göre, onun defterinde en çok aranan çift olacağız. Ne kadar heyecan verici?"

Adam deli. "Ve neden sana ulaşmak için pazarlık kozu olayım ki?"

Sanki kendisine "Dünyanın En Büyük Pisliği" sunulmuş gibi gülümsüyor. Ödülü'ne layık görüldü. "Elimde ona ve kocasına karşı suçlayıcı pek çok kanıt var ve bunların hepsini dosyalarımı ilk hacklemeye çalıştığımda bulduğu video ile takas etmek istedi. Ben de tabii ki hayır dedim."

"Ne videosu?"

Bana bir bakış attı. "İki saatten fazla masturbasyon malzemesi." Sonra kaşlarını çattı. "Ama artık başkalarının seni sikmesini izlemekten pek hoşlanmıyorum.
Özellikle de o lanet kardeş. Bunların hiçbirini yapmamalıydım. Kendimi savunmam gerekirse, o gecenin tamamı bulanıktı."

Ona ters ters baktım. "İnsanların bana toplu tecavüz etmesine izin verdiğin için özür dileme şeklin bu mu?"

"Ben de bir katılımcıydım, yoksa unuttunuz mu?"

Ona öylece baktığımda, kalbim göğsümde ağır ağır atarken, o gülüyor. "Sana ulaştığımda biraz kendinde değildin. Yakında hatırlatırım."

Hırladım. "Bana yaklaşamazsın." "Ama sana bir
ders verilmesi gerek bebeğim." "Ben senin
bebeğin değilim."

"Hayır, sen sadece *benimsin*. Şimdi kapa çeneni, bu şarkıyı seviyorum," diyor radyoda Calvin Harris'in "Feel So Close" şarkısı çalarken.

Gözlerimi kapatıyorum ve otoyola dönerken birinin arabaya çarpıp beni bu acıdan kurtarması için yalvarıyorum. Belki de çiğneyip
dilimi çıkarıp kendi kanımda boğulmak, bayılana kadar nefesimi tutmak ya da bir sonraki köprü atlayışımın başarılı olmasını sağlamak.

Avucunu bacaklarıma koyduğunda irkiliyorum. "Bırak beni." Bir talep - dişlerimin arasından tükürdüğüm bir emir. "*Şimdi*."

"Bana bir şeyi itiraf et," diyor dudaklarını yalayarak. "Kim daha iyi sevişirdi? Ben mi yoksa Jason McElroy mu?"

"Bunu düşünmektense parmağımı sokmayı tercih ederim. Ayrıca, eğer doğru hatırlıyorsan, beni uyuşturmuştun ve bana dokunduğunun bile farkında değildim, o acınası sikinle bana tecavüz etmen bir yana."

Tırnaklarımı eline geçirip arabayı döndürmesini sağlıyorum. Derisini yüzerken bırakmıyorum, parmak uçlarımda kan toplanıyor. Çekmeye çalışıyor

Elini çekti ama ben daha derine indim.

"Sen kızımı öldüren hasta bir tecavüzcüsün ve eğer bir an için bile seni affedeceğimi ve birlikte olduğumuz bu fantezi hayatına gireceğimi düşünüyorsan, başka bir şey düşünüyorsun demektir. Senden etkilenmiyorum ve asla da etkilenmeyeceğim. Bence çirkinsin ve kişiliğin de buna uygun. Seni *asla* sevmeyeceğim."

İyi bir önlem olarak, son beş kelimeyi tırnaklarımı daha da derine sokarak ve elini dizimden atarak noktalıyorum.

Elini yüzünün önünde esnetiyor. Tek söylediği "Beni çıldırttın".

"Gerçekler acıtır, seni psikopat sik kafalı."

Ağzımın ve öfkemin kontrolü ele geçirmesine izin veriyorum. Sonuçta, başka ne yanlış gidebilir ki?

Kanlı hilaller elini süslüyor ve damlacıkları emip son derece sessiz kalırken yaptığım işten bir parça memnun hissediyorum. Bir yumruk ya da tokat bekliyorum, belki de kafam arabanın camına çarpacak, ama o sanki sözlerimi duymamış gibi yoluna devam ettiğini gösteriyor.

Birkaç dakika sonra inledim. "Bu ipleri kesebilir misin?"

"Hayır," diyor bana bakmadan.

"Canımı yakıyorlar," diyorum, ellerimi kaldırıp ham, hassas derimi gösteriyorum. "Ve son derece gereksiz. Nereye gideceğim ben? Kilidi sıkıştırdın ve ayakkabılarımı çaldın."

Chris başını bir kez sallıyor, duygusuz, sanki burada olmadığımı hayal etmeye çalışıyormuş gibi. Dirseğini kapıya yaslıyor ve başının yan tarafını yumruğuna dayıyor, diğer eli direksiyon simidinde sıkı sıkı duruyor.

Öfkelendim ve tekrar koltuğuma yaslandım.

OceanofPDF.com

35

STACEY

"I Seni affediyorum," diyor bir saat sonra iki orman arasına sıkışmış bir yolda ilerlerken.

Şaşkınlıktan yüzümü buruşturuyorum. "Ne için?"

"Kade Mitchell ile yatmak. Bana istediğin kadar yalan söyleyebilirsin, ama ben
onun senin erkek arkadaşın olduğunu biliyordum. Aranızdaki mesajları gördüm ve çok sinirlendim ve inadına hareket ettim."

"İnadına hareket etti..."

Kalbi kırık görünüyor ama umurumda değil. İç çekip detaylandırana kadar onu izliyorum. "Artık bakire olmadığını ve bekaretini kimin aldığını öğrendiğimde, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayıp sağlamadığını görmek için biriyle yattım, ama sağlamadı."

Tam ona umurumda olmadığını söyleyecektim ki elini salladı.

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim. Sana yaltaklanmamalı ve seni sevdiğimi söyleyip sonra da başka biriyle seks yapmamalıydım. Benim hatamdı. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, sadece üç kişiyle seks yaptım-"

"Bana yaptığın gibi onu da zorladın mı?"

"Sana yemin ederim, başka kimseyle yatmayacağım. O sensin. Her zaman sendin, tatlım."

"Bu benim soruma cevap değil. Ona zarar verdiniz mi? Rızası var mıydı?"

Chris gücenmiş görünüyor. "Neden rızaya dayalı olmasın ki?"

Tanrım, bu göt herif hayal görüyor. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Düşündüğümden daha deliymişsin."

"Kendi rızamla oldu, söz veriyorum. Eğer bana inanmıyorsanız, elimde bir video var." Chris yüzünü hedef alan bağlı yumruklarımı yakalıyor ve bir kahkaha atıyor. "Şaka yapıyorum! Şaka yapıyorum!"

"Hapse girmeni ya da daha iyisi ölmeni bekleyemem." "Harap olurdun, yalan söyleme."

"Elde edeceğim huzuru düşündükçe kalbim kırılıyor" derken ses tonumu alaycılık dolduruyor.

Radyodaki müzik kesilir ve sabit bir ses devreye girer. "Acil bir duyurumuz var. Raporlar Tobias Mitchell'in kurumundan kaçtığını söylüyor."

Nefesim kesiliyor ve Chris bakışlarını telsize çeviriyor. "Katil ve psikopat yirmi yıl önce ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı."

Kısa bir duraklama oluyor ve Chris sesi açarken ben gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum.

"Herkese bu şahsın *son derece* tehlikeli olduğunu ve gerçeklikle bağının olmayabileceğini vurgulamak isterim. Ona yaklaşmayın. Nerede olduğuna dair herhangi bir bilginiz varsa lütfen yerel karakolunuzla irtibata geçin."

Aramızda ölümcül bir sessizlik var, kelebekler midemdeki mide bulandırıcı hissin yerini alıyor. İçimde bir nefes titreyerek kıpırtısız bedenime kan pompalamaya çalışırken kalbim yeniden atmaya başlıyor.

Tehlikeli, *ölümcül* ve *ateşli silah bulundurmak* gibi kelimeler Chris'le aramızdaki sessizliği dolduruyor, Chris daha dikkatli olmak için kenara çekerken motorun üzerinde yankılanıyor. Görünüşe göre, yatağında bir not bulmuşlar.

Onu, kadını ve onları kurtarmakla ilgili mantra ve uzmanlar Tobias Mitchell'in artık ilaçlarını kullanmadığı ve belki de bir süredir kullanmadığı sonucuna vardılar.

Ağlamak istiyorum - terapi ve davranış konusunda çok iyi gidiyordu. Aria ile bir daha asla çift olamayacaklarını bile kabullenmeye başlamıştı.

Bir süre için, birlikte mutlu, sakin ve kaygısız bir yaşam sürebileceklerine inanmıştı. Çocuklarının anne babaya dönüşmesini izleyebileceklerine. Torunları arazide çılgınca koştururken, onlara onların olmasını dilediği ama olmayan hikayeyi anlattı.

Yıllar boyunca ikizlerin fotoğraflarıyla ve Aria'nın ziyaret edemediği zamanlarda ona yazdığı mektuplarla dolu fotoğraf kitapları vardı. Bir keresinde bir tanesini okumama izin vermişti ve son yirmi yıldır onu ayakta tutan tüm övgü ve sevgiyle doluydu.

Ve şimdi kaydettiği tüm ilerleme yok oldu.

"Şahsın bu kaçışı uzun yıllardır planladığı ve bir süpürge dolabından kanalizasyonu kazarak bir kaçış rotası oluşturduğu düşünülmektedir."

Başımı sallıyorum ve yanan bileklerimin acısıyla dikkatimi dağıtmak için ipleri tekrar çekiştiriyorum. Chris sadece ona aşık olduğumu ya da aynı derecede çılgınca bir şey yaptığımı düşünecektir.

Hem dehşete kapıldım hem de hayal kırıklığına uğradım, ama ne beklemeliyim? Oğlu iğrenç bir kadın için çalışıyor ve ben hiçbir ziyareti kaçırmadım. Bir sorun olduğunu anlayacaktır.

İlk kontrol edeceği yer evim olacak ve tüm yıkımı görünce öldüğümü düşünecek. Ve ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok.
Belki Barry ve ailesinin iyi olduğundan emin olur, sonra da oğlunu bulmaya çalışır.

Chris elini yüzüne siler. "Aman Tanrım. Seni arayacak mı?"

Omzumu kaldırıyorum. Chris ölümcül derecede solgun görünüyor.

"Bana doğruyu söyle - onunla yatıyor musun?"

Alay ettim. "O benim eski sevgilimin babası ve benden yirmi yaş büyük - ne düşünüyorsun?"

"Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Kade'in kardeşini becerdin. Ama olsun. O zaman senin nerede olduğunla ilgilenmediğini varsayıyorum. Benim zaten
Bernadette Sawyer peşimde - onun da beni avlamasına ihtiyacım yok."

Radyo Tobias'ın kaçışıyla ilgili konuşmaya devam ederken tek kelime etmiyorum.

Adını hiç duymadığım rastgele bir kadın sunucuya Tobias ile yaşadığı deneyimlerden ve onun kötüye gitmeye başladığını gösteren işaretlerden bahsediyor. Bana göre bu ayrıntılar yayınlanamayacak kadar kişisel ve *yeterince uzun sürdüğü* için güldükleri için ikisini de tokatlamak istiyorum. O Aria'ya ulaştığını ama Dr. Miller'ın henüz yanıt vermediğini söylüyor.

Sonra geçmişleri hakkında büyük bir tartışmaya girerler.

Aria yıkılmış olmalı. Onu aramak, Lu'ya ulaşmak, yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormak istiyorum. Ama yapabilsem bile, her şeyi daha da kötüleştirmiş olurum.

Sesi kısıyorum, Chris de bana izin veriyor.

Tobias tehlikeli olduğu kadar savunmasız da. Bir keresinde ona büyük oyuncak ayım demiştim ve o da onu gücendirmeye çalıştığımı düşünmüştü. Kontrol altında olmadığında ve karanlık tarafının kontrolü ele geçirmesine izin verdiğinde serseri mayın gibidir, ancak çoğu zaman sadece kayıp aşkı hakkında konuşmak ve kitap okumak ister.

Aria'ya göre kötü kalpli bir orospu çocuğu olan karanlık tarafı - Tobias'ın Toby'si - onu kendine çekene kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir. Büyük olasılıkla onu arayacak, hatta belki Ewan'ın kafasına bir kurşun sıkacak ve sonra Aria'nın onu seçeceğini düşünerek kendini kandıracak - aynen yirmi yıl önce olduğu gibi.

Olan biten her şeyi göz önünde bulundurarak nasıl idare ettiğimi bilmiyorum ama başımı cama dayayarak uyuyakalıyorum.

"Telefonumu ver," diyorum, elimi uzatmış bekliyorum.

Chris bileklerimi çevreleyen yanık izlerini inceleyen arkadaşına bakıyor ve "Telefonun bende değil" diye yalan söylüyor.

"Nerede olduğumu kimseye bildirmeden seninle uçağa bineceğimi düşünüyorsan, bir daha düşünebilirsin."

Saçı sakalı birbirine karışmış adam bir adım öne çıkıyor. "Demek kız arkadaşın bu?"

Ben hayır diyemeden Chris başını sallıyor ve arkadaşı elini uzatarak ekliyor: "Memnun oldum. Ben Edgar."

O kadar sümüklü bir ruh halindeyim ki, onun adıyla alay etmek istiyorum, ama her türlü çocukça tepkiyi kendime saklıyorum. "Ver şu lanet telefonumu!" Ceketini giyip sahte pasaportlarımızın çantasında olduğundan emin olurken Chris'e bağırıyorum.

İç çekiyor. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi, regl döneminde."

Suratının ortasına bir yumruk indiriyorum ve Edgar görmemiş gibi yaparak oyun odasına geri dönüyor ve sessiz bir şekilde "İyi geceler" diye mırıldanıyor.

Ona tekrar yumruk attım ve boğazımı tutup beni duvara çarptı. "Bana vurmayı kes!"

Hırladım. "Tek yaptığım bu olduğu için şanslısın!"

İki saat sonra, İskoçya'ya giden bir uçakta kollarımı kavuşturmuş, Chris yanımda, söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemeyi reddederek oturuyorum.

Uçuşun çoğunda uyuyorum - ya da en azından uyuyor gibi yapıyorum.

Aile evine vardığımızda Chris elimi tutmaya çalışıyor - merdivenlerden çıkmama yardım etmeye çalışıyor ama ben onu itiyorum. "Siktir git."

İç çekiyor. "Bana kızmayı bırakmalısın."

"Asla çalışmayacağımızı kabul etmeli ve beni bırakmalısın, ama burada vardır."

Öfkeyle poşetleri yere atıyor. "Biraz terbiyeli olur musun?
Bir dakika için mi? Seni yakalamasını mı istiyorsun? Senin parlak zırhlı şövalyen olmayabilirim ama seni güvende tutabilecek tek kişi benim. Sana dokunmayacağıma dair söz veriyorum. Bunu düşünmeyeceğime bile söz veriyorum. Ama karşılığında, benimle savaşmadan seni saklamama izin vermeni istiyorum - tercihen bu süreçte seni hayatta tutmamı."

Öne doğru bir adım attı ve ben kaskatı kesildim.

"Bernadette ile bir anlaşma yapacağım. Birkaç gün içinde ulaşırım. Senin ve sen de güvende olacaksın. Kyle beni tehdit etmeyi bırakacak, ben de evime annemin yanına gidebileceğim ve dünyada her şey yoluna girecek."

"Neden?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Neden ne?"

"Neden beni korumaya çalışıyorsun?"

Dudağını çiğniyor, dişlerini sıkıyor ve başını sallayarak arkasını dönüyor. "Bernadette Sawyer'ın dosyalarına baktım. O şeytani, Stacey. Benim kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Bir daha asla bakmak istemediğim kayıtlar üzerine kayıtları var. Eğer seni ele geçirirse, seni yok eder ve seni bir daha asla göremem. Bana olan nefretine ve yapacağım aptalca hatalara rağmen.
seni seviyorum."

"Kızımı öldürdün ve bana tecavüz ettin. Bu aşk değil."

Sessiz kalır, elleri iki yanına düşer.

Devam ediyorum. "Güzel bir kızım olacaktı. Ve sen onu benden aldın. Beni kızımdan mahrum ettin."

"Bebek onundu. Çocuğumu doğurmanı istedim."

"Seninle tanıştığımdan beri beni avladın, reşit olmadığım zamanlarda bile. *Reşit* değildim ama yine de elinde sikinle duş alırken beni izledin. Hala yatağıma zorla giriyor ve uyurken sana sarılmamı istiyordun. Seni sevmediğim için, seni sevmek istemediğim için beni dövdün ve sonra sahip olduğum mutluluğun her zerresini aldın."

Kaşları çatıldı. "Ama izlememi istedin. Yatağına gelmemi istedin. Beni sevdiğini söyledin."

"O kelimeleri ağzımdan *zorla aldın*. Korkmuştum, Chris. Dehşete düşmüştüm çünkü daha on dört yaşındaydım ve bekaretimi alacağını söyleyen ve reddettiğimde beni boğan benden büyük yeni bir üvey kardeşim vardı."

"O zaman on beş yaşındaydın."

"Mesele bu değil!" Kulübeye doğru bir adım daha atıyorum ve duruyorum, dudağım titriyor ama gözyaşı dökmeyi reddediyorum. Derin bir nefes alırken gözlerimin arkasındaki sızıyı hissediyorum. "Seni gerçekten isteseydim ne yapardın?

"Bebek senindi ve birisi onların olmadığı için beni dövdü ve bebek öldü, öyle mi?"

Gözleri karardı. "Onları öldürebilirim."

Başımı salladım. "Kade'e neler olduğunu anlatmalıydım. Çocuğumuzu koruyabilirdi - bu benim suçum. Ama Kade'in çocuğunu almasını bekleyemem.

Senden intikam alacak. Kızını ondan aldın ve artık beni umursamasa bile, bunun için sana işkence edecek. Umarım sana cehennemi yaşatır."

"Kade'in beni ele geçirdiğini varsayalım," diyor çantalarımızla beni takip ederken. "Ona yardım eder misin, Stacey?"

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "O Tobias Mitchell'ın oğlu. Yardıma ihtiyacı yok."

OceanofPDF.com

36

STACEY

Chris teknoloji söz konusu olduğunda her zaman akıllı olmuştur, ancak tüm bilgisayar ekranlarına ve kutulardaki yanıp sönen ışıklara bakarken hiç
daha önce görmüştüm, sanırım onun ne kadar zeki olduğunu yanlış değerlendirmiş olabilirim.

Onu övmek istediğimden falan değil - o hala korkunç bir insan.

Bir hafta boyunca her iki saniyede bir iyi olup olmadığımı sorarak beni rahatsız ettikten sonra, sonunda yoruldu ve kanepede uyuyakaldı.
Kaybederdi.
Beni burada görürse çok kızar. Dün içeri girmeye çalıştım ama yüzümü duvara yapıştırdı ve bir daha girmeye çalıştığımı görürse pişman olacağımı söyledi.

Serseri mayın gibi - ve görünüşe göre aptalca - odanın ortasında durmuş, duvarları süsleyen tüm ekipmanlara ve resimlere bakıyorum.

Chris birkaç gün önce korkmadığını söylemişti. Bu odaya bakınca, yalan söylediği çok açık.

Tobias ve Kade'i izlemeye çalışıyor. Duvarda Kade'in hareketlerini takip eden kırmızı bir ip ve Tobias'ınkini vurgulayan mavi bir ip ile onların resimleri var. İlkininki oldukça uzun, Amerika, Rusya, İspanya ve İskoçya'nın her yerinde görülmüş.

Bakışlarımı Chris'in beni almaya geldiği günden kalma, Kade'in yüzüne bir eşarp ya da atkı bağladığını gösteren bir resme dikiyorum. O da aynı şeyi takıyor.

Evimi basan diğerleri gibi üniformalı. Saçları daha uzun - ve nedense daha uzun görünüyor.

Belki de onu neredeyse bir yıldır görmediğim içindir. Beni sikip attığından beri.

En son görülen fotoğrafta siyah bir cipten iniyor ve elini sarışına uzatıyor. Fotoğrafın altında dağınık bir el yazısıyla şöyle yazıyor: *Edinburgh, sabah 6:09, Cassie Sawyer - 23 yaşında. Nişanlısı mı? Potansiyel şantaj mı?*

İzler kaybolmadan önce Tobias sadece birkaç kez görülmüştür: Barry'nin evinde şapka ve güneş gözlüğü takmış, sonra da bir benzin istasyonunda arabaya binmiştir.

O zaman muhtemelen Barry ile birliktedir. Eğer öyleyse, umarım Lisa ve Eva saklanmışlardır. Umarım Tobias da iyidir. Umarım oğlunu bulmaya gidiyordur.

Benim ve diğerlerinin fotoğraflarıyla dolu plastik bir klasörü kaldırırken ellerim titriyor. Bazıları eski telefonumdan - benim ve Kade'in, benim ve köpeklerin, benim ve arkadaşlarımın resimleri. Chris, benimki hariç herkesin yüzünün üzerini agresif bir şekilde çizmiş.

Dizüstü bilgisayarlardan birini açıyorum ve ekran koruyucuyu görünce kanım donuyor.

Uyurken çekilmiş bir resmim çıkıyor. Kapattım ve masadan uzaklaştım.

CCTV sağ taraftaki duvardaki tüm ekranları dolduruyor. Görüntülerin bir kısmı kulübeden, Chris'in hala uyuduğunu görebiliyorum, bir kısmı da kasabamızın etrafındaki rastgele alanlardan, kulübeye giden yoldan. Üç tanesi Nora'nın malikanesinin çevresinde ve geri kalanı da tanımadığım bir yerde.

En yakınımdaki ekrana bakıyorum, siyah-beyaz bir görüntü

Steril görünümlü mobilyalar ve içinde iki kişinin uyuduğu sayvanlı bir yatak olan bir oda görüntüsü - bir erkek ve bir kadın. Adamın kolları kadına sarılmış ve gözlerim açılıyor. Yüzünü tanıdım. Bir yıl önce iskelede bize yaklaşan ve fotoğrafımı çektiğinde Kade'i çıldırtan oydu. O üç adamı öldürdüğüm gece oradaydı.

Archie Sawyer. Yani kollarındaki kadın Bernadette olmalı.

Daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum ve sanki baktığımı biliyorlarmış gibi, canavar çıplaklığını gizleme zahmetine girmeden doğruluyor. Kocasına bakıyor, ağzı hareket ediyor ama dudaklarını okuyamıyorum. Sonra ayağa kalkıyor, bir bornoz kapıyor ve kapıya doğru yürüyor.

Yandaki ekran onun koridorda yürüdüğünü gösteriyor, sonra bunun yanında ekranda belirir, bir kapıya vurur ve iterek açar.

Bir sonraki ekranda başka birinin yatağındaki yorganı kaldırırken görüldüğünde midem bulanıyor. Ve o kişi neler olduğunu görmek için arkasını döndüğünde, nefesim kesiliyor.

Üs.

Base'in orada ne işi var? Kade onun için çalıştığından da hiç bahsetmedi.

Lu haklıydı - Rusya'daki görünür işinde bir tuhaflık vardı. Ailesiyle birlikte hiç orada bulunmamıştı, değil mi? Kade gittiğinde Base de gitmişti.

Adam oturup başını salladığında, kadın parmağını dudaklarına yapışıp onu tekrar aşağı itiyor ve ben ağzımın şokla açılmasına engel olamıyorum.

Bornozunun düşmesine izin veriyor ve onun üzerine tırmanıp kalçalarını ayırarak boxerının üzerinden onu okşarken ağzımı kapatıyorum. A Birkaç dakika sonra, adam iki eliyle yüzünü kapatırken kadın onun üzerinde mide bulandırıcı bir şekilde hareket ediyor.

Chris bana benzer bir resim gösterdi. O ve Kade yatakta. Kocasını ikisiyle birden mi aldatıyor? Ama o... hayır dedi. Başını salladı. Ona tecavüz ediyor. Bu rıza dışı.

Elimin tersini ağzıma götürerek tiksintiyle döndüğümde, Chris'i omzunu kapının pervazına yaslamış, kollarını kavuşturmuş bana bakarken bulduğumda irkilmiyorum bile. "Hiç dinlemiyor musun?"

Uzun bir an boyunca düşüncelerimi kontrol etmeye çalışıyorum. Elimi yanıma bırakıyorum. "Sana mı?" Karşılık veriyorum. "Hayır."

Çenesiyle arkamdaki ekranları işaret ediyor. "Kade on ikinci ekranda. Sağ üst köşede."

Tekrar dönüyorum ve Cassie Sawyer kollarında, başı göğsünde, sırt üstü yatan Kade'i görünce kalbim yavaşça paramparça oluyor.

Sarı saçları yastığın üzerine yayılmış, cildi mükemmel - tamamen onun mürekkepli vücudunun tam tersi. Kusursuz, güzel, çarpıcı olduğunu ve Kade'e sahip olduğunu zaten biliyorum.

Kıskançlık içimi yakıyor.

"Her gece, hiç aksatmadan, aynı yatağı paylaşıyorlar. Bazen çocuk kendi odasına gidiyor ve annesi de ona katılıyor, ama henüz bir gece bile olmadı ki

en azından bir tanesinin içine girmemiştir. Düşünürseniz, bu biraz hastalıklı bir durum."

Bakışlarımı ekranda tutuyorum ve Kade'in gözlerinin açık olduğunu fark ediyorum. Tavana bakıyor ve kendisine sarılan kızla birlikte derin derin düşünüyor. Yine de kıza sarılıyor gibi görünmüyor.

Chris konuşmaya devam ediyor. "Kızıyla evlenmeyi kabul ettiğini bilmelisin. Bir çeşit anlaşma yapıldı - ne olduğu hakkında bir fikrim yok."

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımı durdurmak için dişlerimi yanağıma batırıyorum.

Eğer anne ve kızıyla yatıyorsa, Base gibi zorlanıyor mu?

Kade'i izlerken kendimi hasta hissediyorum. Ekranın içinden atlamak ve onu kendime çekmek, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. İstemiyorsa o kızla evlenmesine gerek yok.

"Onu sevdin mi?"

Başımı Chris'e çeviriyorum. "Ne?"

"Kade Mitchell. Ona aşık mıydın? Yoksa aptalca bir aşktı da yanlışlıkla hamile mi kaldın?"

İçimi dolduran nefret ve üzüntü karışımı bir yumruyu yutuyorum. "Neden bunlara erişimin var?"

"Benim soruma cevap ver, ben de seninkine vereyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Neredeyse bir yıldır benim erkek arkadaşımdı. Doğmamış çocuğumun babasıydı ve sen onu elimden almadan önce önümüzde bir hayat vardı. *Elbette* onu seviyordum."

Chris bana ters ters bakıyor, elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Peki ya şimdi? Onu bu hayatta izlemek." Elini ekranlara, Base ve Bernadette'e, şimdi kocası Archie'nin de eklendiği izleyicilere, sonra da diğer ekrandaki Kade'e doğru sallıyor. "Hâlâ aynı şekilde mi hissediyorsun?"

"Onu hala sevip sevmediğim gerçekten önemli mi?"

"Sizi temin ederim ki artık sizi sevmiyor."

Kollarımı kavuşturup yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Dört yıl oldu Ona aşık olmaya başladığımdan beri yıllar geçti. Beni umursamayabileceğini biliyorum ama onu *her zaman* seveceğim."

Yüzümü ekrana doğru çevirirken boğazımı sıkıca kavradı. "Ona olan aşkın değersiz. O aynı değil. Onun her bir klibini izledim. *Yüzlerce* - ama yüzlerce demek istiyorum - korkunç şeyler yaptığı videolarla dolu bir klasörü var. Elleri kirli." Yüzümü itiyor. "Deli babasınınkinden çok daha kirli, orası kesin."

Ne yaptığımın farkına varamadan yankılanan tokat kulaklarıma ulaşıyor. Ama misilleme yapmasını beklemiyorum - arkamı dönüyorum ve gözlerimi bir kez daha ekrana dikiyorum.

"Bana yine vurdun."

"Her zamanki gibi gözlem yeteneğin çok iyi. Tebrikler," diye cevap veriyorum, Kade'in bir sigara - ya da belki de esrar? almak için yana uzanmasını izliyorum. Sigarasını yakıyor, kolunu Cassie'nin başının altından kurtarırken onu uyandırmamaya çalışıyor.

İzlememem gerektiğini hissediyorum ama duramıyorum. Çok uzun zaman oldu - tam orada.

Oturur ve bir nefes çeker, dağılmadan önce yavaşça tavana yükselen bir duman bulutu üfler.

Yatağın başucundaki üniteden bir şey alıyor, çevirerek açıyor ve ağzının kenarından çenesine, oradan da göğsünün ortasına kadar bir çeşit krem sürmeye başlıyor. Videoda tam olarak seçemiyorum.
Düşük ışık.

Kade onu yerine koyuyor ve titrediği her halinden belli olan elini inceliyor. Keşke orada olsaydım da önünde diz çöküp ona her şeyin yolunda olduğunu söyleseydim. Babasının onu içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için geleceğini söyleseydim. Elimizden geleni yapacağız. Ona değer veriyoruz ve onu seviyoruz.

Biraz daha dayan. Lütfen.

Her ne kadar kalbimi birçok yönden kırmış olsa da, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Chris'in yapmak istediği anlaşmayı mahvetmek de dahil.
Bernadette ile yapmak. Güvenliğim yerine, Kade için onun istediği her şeyi takas edeceğim.

Başımı eğiyorum, onun ayağa kalkıp aynaya bakmasını ve parmağıyla krem izini tekrar takip etmesini izliyorum. Hala dramatik bir aptal gibi yanağını tutan Chris'i görmezden gelmeye devam ediyorum.

"Kıskandın mı?"

Kıskandım. "Git

başımdan."

Chris kıkırdar. "Bu odadaki sensin. Sana girmemeni söylediğim odadaki."

Arkamdan gelip çenesini omzuma dayadığında ve ellerini yanlarıma koyduğunda her tarafım geriliyor. Omuz silkmeye çalışıyorum ama ellerini parmaklarını kaburgalarıma soktu.

"İstersen ona aynı şeyi yaparken çekilmiş bir videomuzu gönderebiliriz. Biraz sarılmaktan zarar gelmez, tatlım."

"Ölmeyi tercih ederim."

Kade odaya şöyle bir bakar, sigarasını söndürür ve Cassie'yi uyandırmadan kıyafetlerini aramaya koyulur. Daha fazla dövmesi ve daha da fazla kası varmış gibi görünüyor.

Onu özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki bazen nefes almakta zorlanıyorum. Yatağımın başucunda bir resmimiz vardı. Her gece ona bakardım.

Uyumadan önce. İşimizin bittiğini düşünürsek biraz takıntılıydı, ama hiçbir zaman gerçekten devam edemedim.

Ve ben ve Kade arasındaki diğer her şey gibi, o da gitti.

Ama onu hala seviyorum.

Kade artık beni sevmiyor. Neden sevsin ki? Duygularına tutunmaya çalışan berbat kişi benim - o hayatına devam etti. Bir zamanlar bir Yunan sahilinde, bir mağaranın yanında kahkaha, mutluluk ve alkolle doluyduk ve Kade bana kalbini döktü. Beni o zaman sevmişti.

Kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan, göğsümü kabartan ve onunla sonsuza dek mutlu olabileceğime dair bana umut veren her bir kelimeyi hatırlıyorum. Gençtik ama ne istediğimizi biliyorduk.

"Sonsuza dek benim olacak mısın, Çilli?"

Onunla olmadıktan sonra sonsuzluk nedir ki?

Bana bunu sorduğunda sanki her şey yerli yerine oturmuştu. Gerçek aşka, arkadaşlarıma, dans tutkuma, tam arkamda duran hıyar yüzünden elde edeceğimi hiç bilmediğim bir hayat şansına sahiptim.

Her şeyim vardı ama Chris mahvetti.

Yapmam gerektiği gibi bıçağa koşup boğazını kesmek yerine omzumun üzerinden bakıp tekrar soruyorum: "Tüm bunlara nasıl erişebiliyorsun?"

Neyse ki gitmeme izin verdi ve dizüstü bilgisayarlardan birine doğru yürüdü, yüzümün başka bir ekran koruyucusunu ortaya çıkarmak için açtı ve doğum tarihimi girdi. "Bernadette'in veri tabanına sızdığımda, her şeyi, hatta kurduğu tüm CCTV'lerin kodlarını bile almayı başardım. Ama belli alanlarda izimi kaybettirmeye özen gösterdim, bu yüzden gerçekte ne kadar erişimim olduğunu bilmiyor.

var."

"Seni öldürecek."

"Hayır, sadece bende olanı istiyor, çünkü doğru ellere geçerse onu ömür boyu hapse atabilir. Ya anlaşmayı kabul edecek ya da her şeyi halkın görmesi için göndereceğim."

Kollarımı kavuşturuyorum. "O zaman seni öldürür." Umurumda olduğundan değil. Chris'in ölmesi hayatımı kolaylaştırırdı. "Neden hepsini serbest bırakmıyorsun?"

Chris umursamazca omuz silkiyor. "Benimle ilgili bildiklerini açıklayarak misilleme yapacaktır ve eğer kilit altında olursam seninle birlikte olamam."

Gözlerim kızın yatakta yattığı, Kade'in artık ortalıkta görünmediği on ikinci ekrana geri dönerken ona bir yanıt vermiyorum.

Diğer ekranları kontrol ediyorum ve Bernadette'in şu anda Base'i becerdiği odaya girdiğini görüyorum. Archie ona bir bardak viski uzatıyor, ama o
yaşlı adamı susturur ve öfkeyle Base ve Bernadette'i işaret eder.

Onlara bir şeyler söylüyor, bu da kızın sinirle başını geriye atmasına ve Base'in üzerinden inmesine neden oluyor. Seslerini yükselttiklerini anlayabiliyorum ama Base'in tek yaptığı yatağa uzanıp yorganı üzerine çekmek.
Kade silahını çıkarıp Archie'ye doğrulttuğunda hiç rahatsız olmaz.

Ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yok ve onlar bağırırken Chris'in dizüstü bilgisayarda yazdıklarını görmezden geliyorum - ta ki Kade onunla arasındaki mesafeyi kapatana kadar
Archie ve alnını onun yüzüne çarpıyor. Uzun boylu, sıska adam kanayan burnunu tutuyor. Hâlâ ne söylendiğini bilmiyorum ama Bernadette kocasının kolundan tutup onu odadan dışarı çekiyor.

Kapı kapanır kapanmaz Kade bir an donup kalıyor, gittiklerinden emin olduktan sonra Base'in yanına koşup aceleyle yüzüne bir tokat atıyor. Onu sarsıyor ve kusmaya başlayınca Bernadette'in ona ilaç vermiş olabileceğini anlıyorum.

Kade Base'i yan yatırıp parmaklarını boğazına sokarken gözlerim ekranda kalıyor.

"Bu nerede?"

"O kadar paniklemeyin - iyi olacak. Bernadette'in malikanesindeler," diye yanıtlıyor başını kaldırmadan. "Üç gün önce geldiler. Oradaki küçük arkadaşı Kade üzerindeki kontrolünün büyük bir parçası gibi görünüyor. Senin eski sevgiline bir şeyler yaptırmak için ona işkence ediyor. Bir keresinde Kade'in aletini emdiğine bile şahit oldum." Yalandan titriyor. "İzlemesi rahatsız ediciydi."

Sanırım yüzümdeki tüm kan çekildi.

"O iğrenç biri. Neden tüm bunları polise göndermiyorsun?"

"Çünkü hiçbir yere varmayacak," diye yanıtlıyor dizüstü bilgisayarını kapatırken. Omzuyla beni dürtüyor ve sırıtıyor. "Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, küçük aşık oğlunun nasıl bir dünyada olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kade'in arkadaşını banyoya sürüklemesini izlerken omuz silkiyor ve kapı kapandığında artık ne yaptıklarını göremiyoruz. "Biraz eğlenceli değil mi sence de? Her gece burada oturup onları izleyebiliriz."

"Biliyor musun? Umarım seni yakalar ve sonra Kade senin acınası bedeninden geriye kalanlarla ilgilenir."

Gözleri parlıyor. "Eğer beni elde ederse, seni de elde eder. Acaba bize birlikte ne yaptıracak?"

OceanofPDF.com

37

STACEY

Ormanlık alanın ortasındaki küçük kulübenin etrafına bir cin düşüyor ve Chris'in kafasına sert bir şeyle vurmak istesem de
ağır, bir telefon kap ve kaç, muhtemelen ormanda kaybolurum. Ama ayakkabılarımı çaldığı ve her yerde güvenlik kamerası olduğu için çok uzağa gidemem.

Sonuçları buna değmez.

İçeri giriyor ve mutfağı karıştırıyor, konuşuyor ve sonra kendi kendine cevap veriyor, sonra içeri giriyor ve neden bu kadar huysuz göründüğümü soruyor.

Beni rahat bırakmıyor.

Oflayıp puflayarak koltuktan kalkıyorum, battaniyeye sarınıp dışarı çıkıyorum ve arka verandada, ateş çukurunun önünde oturuyorum.

"Stacey?"

"Hayır," diye bağırdım. "Benimle konuşma."

Nefesinin altından huysuzluğumla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve ben de saçımı tutmasına ya da sıktığı yumruğuna hazır oluyorum.
alışkınım ama garip bir şekilde sonbahar soğuğunda özgürce yürüyorum. Korkusuzca. Zarar görmeden.

Chris buraya geldiğimizden beri beni tam olarak pataklamadı ama bana karşı sabrını yavaş yavaş kaybettiğini söyleyebilirim. Başka ne yapabileceğinden emin değilim.
beni kaçırdıktan sonra bekliyor.

Ateşte lokum kızartıp onunla aynı yatağı paylaşmam ve ona iyi geceler öpücüğü vermem zor, değil mi?

Yanıma gelmeye çalıştı, ama acınası hayatında bir kez olsun, ona ölüm perisi gibi bağırdığımda gitti.

Bu sabah ondan telefonunu çalmaya çalıştım ama bu, bileğimi kapıp beni üstüne çekmesiyle sonuçlandı, onu tokatlamadan ve banyoya koşmadan önce korkunç, istenmeyen sabah odununun üzerine.

Karnım gurulduyor ve rüzgâr hızlanıp yağmuru üzerime yağdırırken etrafımdaki battaniyeyi sıkıyorum. Soğuğu, kemiklerimdeki titremeyi, vücut ısım yavaşça düşerken burnumun kızarmasını memnuniyetle karşılıyorum.

Cehennemde olmadığımın tek göstergesi - üvey kardeşimin tecavüzcüsüyle sıkışıp kalmak daha kötü olsa da.

Bekliyorum. Ne için, bilmiyorum. Bernadette Sawyer ile bir anlaşma yapmak için ihtiyacı olan her şeye sahip; benim güvenliğim için onun dosyaları, ama anlaşmayı ona sunma konusunda oyalanıyor gibi görünüyor.

Belki de artık onlar tarafından hedef alınmadığım anda dünyanın öbür ucuna kaçacağımı ve kimsenin beni bulamayacağından emin olacağımı bildiği içindir.

Belki de Tobias Mitchell serbest olduğu içindir. Her ne kadar Chris'i benim için gelmeyeceğine ikna etmeye çalışsam da, geçen yıl kurduğumuz bağ göz önüne alındığında geleceğini biliyorum.

Tobias muhtemelen tek kelime etmesine izin vermeden boynunu kıracaktır.

Ve bunu teşvik ederim. Umarım önce Kade'e yardım eder. Gördüklerime bakılırsa, onun ve Base'in bu karmaşadan kurtulmaya benimkinden daha çok ihtiyacı var.

Chris ne kadar aşağılık olursa olsun, onunla başa çıkabilirim. O zaten en kötüsünü yaptı.

Yani, evet, önce Kade. Sonra, zamanları varsa, bu dengesiz sik kafalıyı hayatımdan çıkarabilirler.

Tobias kaçtığından beri Lu, Kade ve Aria tüm haberlere konu oldu. Malikane protestocular tarafından kuşatıldı ve ailedeki herkes sürekli olarak arabalar ve muhabirler tarafından takip edildi. Tobias'ın fotoğrafı sosyal medyada defalarca paylaşılıyor, ancak paylaşımların büyük bir kısmı onun iyi olduğunu ve habercilerden saklanmayı başardığını uman insanlardan geliyor.

yetkililer. Onlar aynı zamanda onun beyinlerini sikmesini isteyen insanlar.

Keşke Luciella'yı arayıp iyi olup olmadığını sorabilseydim. Umarım Tylar onun yanındadır ve tüm bunlar olurken aklı başında kalmasını sağlar. İlk Üs - Luciella'nın

artık aralarındaki farklılıkları umursamıyor ve onlara bir şans vermek istiyor - ve şimdi de babası hapisten kaçıyor.

Chris ateş çukurunun yanında beliriyor ve bana sıcak bir içecek ikram ediyor. Elindeki kahve fincanını yere düşürdüğümde bana ölümcül bir bakış attı. "Siktir git."

"Bir şeyler içmen lazım," diye dudak büküyor, oflayıp pufluyor ve elbisesinin önünü siliyor. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen tecavüz ilacıyla karıştırılmıştı.

Dizlerimi yukarı çekiyorum, kollarımı onlara sarıyorum ve gözlerimi ileriye dikiyorum. "Beni yalnız bırak."

"Peki. Seni bu konuya alıştıracaktım ama sanırım zor olmak istiyorsan ben de zor olacağım."

Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Telefonunu kaldırıyor, ekran parlak. "Anlaşma harekete geçti. Görünüşe göre Bernadette seçeneklerini tartışmaya fazlasıyla hevesli. Ona uyurken çekilmiş bir fotoğrafını göndererek seni elimde tuttuğumu ve elimdeki tüm kanıtları içeren USB bellek karşılığında seni rahat bırakmasını istediğimi bildirdim."

Yutkunuyorum. "Ne dedi o?"

Telefonu tekrar çaldığında mırıldanıyor. "Ah, bu eğlenceli olacak." "Ne?"

"Bu hafta sonu bir parti veriyor ve benim de katılmamı istiyor. Anlaşma orada yapılacak."

Umarım önce seni sonra da kendini vurur.

"Cevap vermesi için bir gün daha vereceğim. Onun terlemesini istiyorum." Ay'a bakarak telefonuyla bacağına defalarca vuruyor. "Belki de burada kalmalıyız. Oldukça güzel, değil mi? Sanırım kalbine girmenin bir yolunu bulabilirim."

"Buna gerçekten inanıyor olman korkutucu."

Sırıtıyor. "Ve sen de yapmalısın. Bunu bir düşün." Kolunu omuzlarıma atıyor, ben de kıllanıyorum. "Sen de ateşlisin, ben de... Çocuklarımıza aktaracak harika genlerimiz var. Sanırım annem bizi kardeş olarak gördüğü için buna kızacak ve Kyle da muhtemelen beni bir bavula koyacak, ama eninde sonunda bunu sorun etmezler."

Kaşlarımı çattım. "Bana yaptığın onca şeyden sonra gerçekten seninle oraya gideceğimi mi düşünüyorsun?"

O gerçekten dengesiz.

"Aletim zaten senin içindeydi. Seks yaptık, neden olmasın?"

Kaşlarım çatıldı ve ona ters ters baktım. "Bu seks değildi; bu tecavüzdü."

"Tomayto, tomahto." Bana bakıyor, bakışlarını ağzıma indiriyor. "Seni diğerlerinden ayırıyordum. Sana nazik davrandım."

İnanılmaz bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "İnanılmaz derecede hastasın." "Sahip olduğum tek hastalık seni istemek. Geri kalan her şey sadece
bir hataydı. O gece sana katılmamam gerekiyordu. Sadece sana bir ders vermem gerekiyordu. Sana yaklaşmalarına izin vermek sonsuza dek en büyük hatam olacak.
pişmanlık."

"Bunu zaten söyledin, ama bu bana tecavüz ettiğin gerçeğini ortadan kaldırmaz. Neden?"

"Neden ne?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Gah! Ondan nefret ediyorum ve ne kadar korkunç biri olduğunun farkında değil.
Be
n. "Neden bana tecavüz ettin?"

İç çekiyor ve saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalışıyor. Ona vuruyorum
Elimi çektim ve bana "Hiç rahatsız edici düşüncelerin kazanmasına izin verdin mi?" dedi. Onu ittim ve ayağa kalktım. "Benden uzak dur, seni canavar." "Seni kaç kere becerdiğimi sor."

Sessizliğim havayı dolduruyor ama kalp atışlarım hızlanıyor.

"Dokuz kez," diyor ve yüzüm düşüyor. "Seni uyuşturmak çok kolaydı. Yatağının yanında her zaman bir şişe su olurdu." Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor. "İstediğimi almak için fırsatlar gördüm, ben de yaptım. Seni tattım - bacaklarının arasını öptüm, yaladım, parmakladım." Daha da yaklaşıyor ve ben titriyorum. "Bir insanın uyuşturulmuşken de orgazm olabileceğini biliyor muydun? Amının sikimi kavradığını hissetmek daha fazlasını istememe neden oldu."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve bir şekilde nefes almayı başarıyorum. Kemiklerim titriyor ve gözümü ondan kaçırıyorum. Ben Kade'le birlikteyken bunu yapıyorsa, kızım onun muydu?

"Kade'le birlikteyken," diye zorlamayı başarıyorum. "Onunlayken bana uyuşturucu mu verdin?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Daha sonra oldu. Çok uzun süre bekledim - çok genç, küçük ve masumdun; seni incitmek istemedim. Ama çoktan içeri girdiğini öğrendiğimde artık beklemek için bir neden kalmamıştı. Beni sevmeyi öğreneceksin, Stacey. Ve öğrendiğin anda iyi olacağım. Söz veriyorum."

Saçlarımı ıslak gözlerimden uzaklaştırırken irkiliyorum.

"Beni zaten sevdiğini söyle." Hayal
ürünü. Kesinlikle hayal ürünü.
Cevap vermiyorum.
İç çeker ve elini bırakır. "Sana bir elbise almam lazım."
Söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında bu, listenin en alt sıralarında yer alıyordu. "Bir elbise mi?"
"Süslü bir tane. Kasabaya gidip bir tane bulacağım. Bedenini biliyorum. Bacaklarını benim usturamla tıraş etmen için sana güvenebilir miyim, yoksa ben mi yaparım?"
Yüzümü buruşturuyorum. "Ciddi misin sen?"
"En iyi halinle görünmeni istiyorum," diye cevap veriyor, parmak uçlarını kolumda gezdirmeye çalışarak. Kaşlarımı kaldırdığımda telefonunu çıkarıp bana Bernadette'in mesajını gösteriyor. Bir davetiye. "Bernadette'in doğum günü partisine gidiyorsun, tatlım."
Neredeyse boğuluyordum. "Neden ben?"
"Bu onun şartlarından biriydi. USB'yi bizzat senin teslim etmeni ve senin de izleyici olmanı istedi. Benim gitme iznim yok ama bana güvende olacağınıza dair söz verdi ve sizi bırakıp geri almam için izin verdi."
Ciddi olamaz. "Ve sen gerçekten onun bana bir şey yapmayacağına mı inanıyorsun? *Delirdin* mi sen? Hayır, yapmayacağım."
Sırıttı, sonra oturdu. "Ya öyle yapacaktı ya da e-postalarımı takip edeceğini, buraya geleceğini ve seni yine de alacağını söyledi. Onunla anlaştım.
Koşullar, Stacey. Sen gidiyorsun. Ayrıca" -dilini tıkırdatıyor- "Kade de orada olacak."

OceanofPDF.com

38

STACEY

Üvey kardeşimin zekasını çok abartmışım.

Zeki ve inek ama hiç sağduyusu yok. Bence on yaşındaki bir çocukta bile daha fazla sağduyu vardır. Bunun sarışın olmasıyla bir ilgisi var diyeceğim ama bu çok saçma bir klişe. En iyi arkadaşım sarışın ve çok zeki.

Chris sadece... *urgh.* Bir kadeh şarabımı içerken ofluyor ve bir bacağımı diğerinin üzerine atarak Yungblud ve Halsey'in "Eleven Minutes" şarkısının kulübenin her yerinde bangır bangır çalmasını engellemeye çalışıyorum.

Duşta şarkı söylüyor, sesi kara tahtadaki çiviler gibi cırtlak. Sonra kızın repliklerini söylerken tonu yükseliyor ve ben bardağımın geri kalanını hızlı bir ölüm ya da kulak zarımın patlamasını dileyerek içiyorum.

Mutfağa gidip kadehimi yeniden dolduruyorum. Daha önce sinirlerimi yatıştırmak için bana şarap şişesini uzattığında şişenin ağzının kapalı olduğundan emin olmak için kontrol etmiştim. Sinirleri alkolle öldürmek hem aptalca hem de gerçekten aptalca - ama işte buradayım, bir bardak daha içiyorum.

Gözlerim Chris'in genellikle yatak odasında tuttuğu çantaya takılıyor. Hâlâ duş alıp almadığını ve şarkı söyleyip söylemediğini kontrol etmek için bir saniye dinledikten sonra çantaya doğru hamle yapıyorum.

Telefonunun şifresi benim doğum tarihim, her şey için kullanıyor gibi görünüyor ve erişim sağladığımda heyecanlı bir ses çıkarıyorum, hemen kişiler arasında geziniyorum ve Kyle'ın adına basıyorum.

Dört kez çaldı ve sonra çok özlediğim bir ses: "Beni aramak için iyi bir sebebin olsa iyi olur."

Hıçkırığını avucumla kapatıyorum. "Merhaba.

Benim." "Stacey? Ne oluyor lan?"

Chris'in bana aldığı makyajı ağlayarak mahvetmemeye çalışırken bir saniyeliğine sessizlik çöküyor. "Bekle. Bekle. Bekle. Eğer onun telefonundan arıyorsan... bu demek oluyor ki... *Hayır*."

Alt dudağım titriyor. "Beni yakaladı, Kyle." Sesim onun ismiyle kesiliyor. "Chris beni yakaladı."

"Nerede?"

"Lo-"

"Onu ben alacağım," diye tersliyor Chris, telefonu elimden kapıyor. "Her zamanki gibi uslu durmuyorsun." Kulağına bastırıyor. "Nasılsın, ağabey. Senin için ne yapabilirim?"

Siktir et. "Kulübedeyiz!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağırıyorum, Chris bana başımı döndürecek kadar sert bir ters vuruş yaptıktan sonra yere vuruyorum, darbenin bağlandığı yerde yanağımı kesen yakıcı bir acı.

"Kapa şu lanet çeneni!" Telefonu kapatır ve bir kenara fırlatır. "Bunu neden yaptın? Neden hep onu bana tercih ediyorsun? *Neden*?" O boğazımı kavradı ve beni dizlerimin üzerine çekti. "Boku yedin."

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum, gözlerimin arkasında baskı hissediyorum ve kanın tadını alıyorum. Korkmam gerekirdi ama onun yerine yüzüne kan tükürdüm. "Siktir git."

Boştaki eliyle yüzünü silip avucunu yalayarak temizlerken yüzümü buruşturarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama parmakları boğazımı daha da sıkıyor. "Çok cazip ama geç kalacağız. Seni sonra beceririm."

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazımı sıkıca tutuyor. "Hayır, teşekkürler, göt herif."

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve dudakları benimkinin üzerinde gezinirken ona karşı savaşıyorum. "İyi olmaya çalışıyorum; bunu görmüyor musun? Sana pek çok şey yapmak, canını yakmak, seni *becermek* istiyorum ama sen de beni aynı şekilde isteyene kadar kendimi tutuyorum."

Tutuşunu bir nebze serbest bıraktığında havayı içime çekiyorum ve boğazımdaki tutuşu hala acı verici ve sert olsa da konuşmayı başarıyorum. "O zaman son nefesine kadar kendini tutacaksın. Seni *asla* istemeyeceğim."

Chris beni itiyor, kıçım tekrar yere çarpıyor. "Göreceğiz bakalım. Kalk lan ayağa. Gitmemiz gerek ve sen bok gibi görünüyorsun. Maskarayı temizle.

yanaklarını ve saçını düzelt. Sanırım kardeşim buraya doğru geliyor ve o gelmeden gitmemiz gerekiyor."

Umarım polisle birlikte.

Ama sonra, Bernadette polisi yönetir.

Bu bir felaket.

Büyük bir parçam Tobias'ın ormanda saklanıp boğazını kesmeye ve beni güvenli bir yere götürmeye hazır olmasını umuyor. Ama onun önceliği ben değilim. Ya Kade'i avlıyor ya da Aria'yı kazanmanın yollarını arıyor olacak.

Chris beni yatak odasına götürdü ve onunla oturmamı emretti.
O giyinirken ben de dinliyorum. Gözlerimin altındaki maskarayı dalgınca silerken ve saçımı düzeltirken boş bakışlarımı duvara dikiyorum.

Kasıtlı olarak çıplak dolaşıyor. Bana iyi büyüklükte bir siki olup olmadığını, taşaklarının yeterince düzgün olup olmadığını ve son yakınlaşmamızdan bu yana karın kaslarının daha belirgin olup olmadığını soruyor.

Son seferinde bilincim yerinde değildi ama yine de onu görmezden geldim.

Elbisemi tekrar yerine yerleştirirken bana "Göğüslerin bunun içinde harika görünüyor," diyor. "Onlara sahipsin, bu yüzden gösteriş yapmalısın. Tel onları gizleyecek.
orada da."

Urgh.

Bana aldığı elbise sinir bozucu bir şekilde gururumu okşuyor. Siyah ipek her kıvrımımı sarıyor, sağ bacağım kalçama kadar uzanan yırtmaçtan açıkta, ama her hareketimde hissettiğim çıplaklık artıyor.

"Bu arada Kade ile seks yaptığınız bir video gördüm. Beni deli etti."

Saç fırçası elimde dondu. "Ne?"

"Evet. Sana Amerika'da ne yaptığını bildiğimi söylemiştim. Bir kulübün arkasında. Görüntüler Bernadette'te de var. Onu öldürme isteğim biraz daha arttı."

"Onu öldüremezsin," diyorum dudak bükerek. "Sen sadece kadınlara vurursun." "Göreceğiz bakalım."

İki yıldır ilk kez seks yapmıştık. Ve ben bunu lanet olası bir gece kulübünün arkasında yapacak kadar aptaldım. Öpüşmedik bile. Yemin ederim, Kade'in yanındayken vücudumdaki her şey lapa gibi oluyor.

İlk kez gençken Londra'da bir otelde birlikte yatmıştık. Beni odaya götürmeden önce *The Greatest Showman*'in canlı versiyonunu izlemeye gittik ve o kadar saygılıydı ki

nazik davrandı ve iyi olduğumdan emin oldu. O zamanlar ona çoktan aşık olmuştum ama bunu itiraf etmem haftalarımı aldı.

Bu iki karşılaşma arasındaki fark çok büyüktür.

Chris sonunda kıyafetlerini giyer - gündelik kıyafetler, çünkü binaya girmesine izin verilmez. Aynada altın sarısı saçlarını düzeltiyor, ağzına nefes tazeleyici sıkıyor ve diş ipiyle dişlerini temizlemeye başlıyor.

Yüzümü kapatıyorum ve şarap bardağından içiyorum.

"Yine çok güzel görünüyorsun. Yanağındaki kızarıklığı gizlemen iyi olmuş. Sana bu kadar sert vurduğumu düşünmemiştim."

Ona ters ters baktım. "Umarım Bernadette beni kafamdan vurur." "Umut etmek için garip bir şey ama tamam. Hazır mısın?"

Başımı sallamadan ayağa kalkıp dışarı çıkıyorum, Chris de arkamdan geliyor. Kıçımı tokatlayıp ellemeye çalıştığında irkiliyorum ama elini itip ona dönüyorum. "Kes şunu. Yemin ederim Chris, bana dokunmayı bıraksan iyi edersin."

İki elini de kaldırarak gülümsüyor. "İyi! Saldırgan ve öfkeli olman hoşuma gidiyor. Tobias Mitchell'ın sana neden bu kadar ilgi duyduğunu anlıyorum."

"Oh, kapa çeneni."

"Hayır, ben ciddiyim. Neden sana bu kadar zaman ayırsın ki? Sen bir hiçsin. Sahip olduğun tek şey yakışıklılığın, harika göğüslerin ve güzel bir kalçan. Dansın beni sertleştiriyor, belki o da öyledir. Siktir, bekle. Kade'in babası için dans ettin mi? Benim için dans eder misin?"

"Hayalperest," diye mırıldanıyorum ve oturma odasına doğru yürüyorum.

Önümdeki sehpanın üzerinde duran küçük USB bellekte bu gece için ihtiyacım olan her şey var. Bernadette ve diğer pek çok kişinin yasadışı faaliyetlerde yer aldığı görüntüler, Chris'ten
Beni yalnız bırakıp Chris'le benim düğünümüze davet etti, görünüşe göre daha sonraki bir tarihte onaylanacak. Ayrıca Kade'i de yanında getirebileceğini söyledi.

Onu parçalara ayırmak istiyorum ama bunu son üçünde zaten yaptım.

Plan başarısız olacak.

Ya Kyle'ın hemen ortaya çıkmasına ihtiyacım var ya da hayatıma veda edip Bernadette'in benim için planladığı işkenceyi bekleyeceğim. O binadan çıkmama izin verme ihtimali kesinlikle yok.

Chris'ten nefret ediyorum.

Hâlâ her şeye erişimi olduğu için, her gece yatmadan önce bana Kade'i izlettiriyor. Beş gecedir bir sandalyeye bağlı oturuyorum,

onu Cassie ile yatakta izlemek zorunda kaldı. Bir gece Base'in yanında uyuyordu ve Bernadette de onlara katıldı.

O izledi. Üs izledi. Kade izledi. Ben izledim. Chris güldü.

"Pekâlâ, için bakalım. Gitme zamanı."

Chris'in boğazımdan zorla geçirdiği bir kadeh şarap ağzımda kötü bir tat bırakıyor, ya da belki de arabaya gitmemi söylemeden önce dudaklarıma kondurduğu istenmeyen öpücük - kim bilir? Tek bildiğim bu gecenin acımasız geçeceği ve güvende olduğumdan emin olmak için yerine taktığı kulaklıktan söylediği her şeyi yapmam gerektiği.

Burada artıları ve eksileri tartıyorum. Hangisi daha az kötü?

Küçüklüğümden beri beni taciz eden, bana tecavüz eden, doğmamış bebeğimi öldüren ve hayatımı mahveden Chris'i mi? Yoksa kılık değiştirmiş şeytan gibi görünen bu psikopat kadın mı?

Kararsızım.

Chris, tehlikeli bir şey görür görmez beni oradan çıkaracağını söyledi.

O partide bile değilken ve benim etrafım Bernadette ve korumaları tarafından sarılmışken bunun nasıl işe yarayacağından emin değilim ama başka seçeneğim yok. Gitmeyi reddedersem, ne olursa olsun benim için gelecek - ve hala hangisinin en iyi seçenek olduğundan emin değilim.

Ormandan çıkıp ana yola girdiğimizde, Kyle'ın zamanında yetişememiş olmasının moralimi bozduğunu hissediyorum. Yetişmiş olsaydı, kardeşinin ağzını burnunu kırar, beni güvenli bir yere götürür ve Bernadette bana asla elini süremezdi.

"Beni öldürüyorsun - umarım bunu
biliyorsundur." Gözlerini kısar. "Bana söz
verdi."

Bir "pffft" çektim ve pencereden dışarı baktım. "Ve sonra senin için gelecekler. Ya da Tobias gelir. Boku yedin." Sahte bir gülümsemeyle bakıyorum. "Bir sonraki doğum gününü göreceğinden şüpheliyim."

Sesli bir şekilde yutkunur ve radyoyu açar. "Kapa çeneni."

Yol bir saatten fazla sürüyor ve ağaçların arasından geçerek büyük bir malikaneyi ortaya çıkaran uzun, dar bir yola ulaştığımızda, hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Beyaz tuğlalar. Sütunlar. Çiçek tarhları ve parti ışıklarıyla dolu bir araba yolu. İçeride klasik müzik çalıyor ve çalışanlar kapıda durup isimlerimizi soruyor.

"Christopher Fields. Bayan Rhodes'u bırakmaya geldim." Telefonunun ekranını gösteriyor. "İşte arabamın ruhsatıyla birlikte davet e-postası."

Adam telefonu inceliyor. "Pekâlâ. Bırakmak için on dakikanız var, sonra gece yarısından on dakika önce geri gelin."

Chris büyük fıskiyenin etrafından dolanır ve kenara park ederek Parmakları direksiyonda, malikânenin girişinden duyabildiğimiz şarkının ritmine uyuyor. "Pekâlâ, bana planı tekrar anlat."

Öfkelendim. "Planın üzerinden binlerce kez geçtik. İçeri giriyorum, Bernadette'e kendimi tanıtacağım, USB belleği ona vereceğim, sonra ben şifreli cümleyi söylediğimde benim için geleceksin."

"Hangisi?"

Bu saçmalık karşısında dudaklarımı düzleştirdim. "*Stacey Fields*. Bu arada, sen bir çocuksun."

"Akıllı ve güzel," diyor gülümseyerek. "Seni duyabileceğim, bu yüzden o andan önce benimle iletişim kurmaya çalışmaktan endişe etme, tamam mı?" Öne doğru uzanır ve telin arasına gizlenmiş teli çekmeye çalışır.
Göğüslerimin dekoltesi. "Seni duyabileceğim ve nerede olduğunu bileceğim, böylece bir şeyler ters giderse seni bulacağım."

"Bu... rahatsız edici." Ellerimi kıpırdatıyorum, bacaklarımı çaprazlayıp açıyorum ve dudağımı çiğniyorum. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Başka bir seçenek yok mu? Bunu ona postalayabiliriz ya da saklanmama izin verebilirsin."

"Sen saklanıyordun ve o seni yine de buldu. Bunlar onun kuralları ve şartları, Stacey. Bunlara uymamız gerekiyor."

Dişlerim takırdıyor ve gözlerim yanma hissiyle doluyor. Korku. Kötü adrenalin. Dehşet. Yaklaşan ölüm ve kıyamet. Bu adamın ellerinde yıllarca travmaya katlandım - buna alışkın olmalıydım. Milyonlarca kez yaptığım gibi kendimden geçebilmeliyim.

Ama gırtlaktan bir ses çıkarmadan ciğerlerimi bile dolduramıyorum. "Gerçekten içeri girmek istemiyorum. Korkuyorum."

Şişmiş yanağımı avucunun içine aldığında irkiliyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, tamam mı? Radarın altında kal ve kimseyle konuşma.
Kalabalıktan uzak durun. Tanık olmadan size saldırabilecekleri hiçbir yere gitmeyin."

"Bunların hiçbiri yardımcı olmuyor."

"Eğer bu anlaşmayı yapmasaydım, senin için gelecekti. Geriye kalan tek seçenek bu," diyor başparmağıyla gözümün altını okşayarak. "İyi biri ol küçük kuzu ve beni dinle."

Titrerken başımı sallamayı başarıyorum, ne kadar korktuğum için hareket edemiyorum ya da ona bırakmasını söyleyemiyorum.

"Kimseye güvenme. Bu insanların hiçbirine..." Kirli sırıtışlarla malikâneye giren konukları işaret ediyor. "Hepsi kötü insanlar. Onlar *Onun* versiyonları. Onun çevresindeki kötü, aşağılık ve yozlaşmış. Anlıyor musunuz?
Bu normal bir parti değil. Bunun bir kutlama olduğuna bir an bile inanmıyorum."

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Daha fazla araba görünür ve Chris saatindeki saate bakar. "Gitmem gerek. Hemen dışarıda olacağım. Bana ihtiyacın olursa içeri girmenin yollarını biliyorum. Git hadi." Öne doğru eğilir ve kapıyı iterek açar. "Terbiyeli ol."

Dışarı çıktım ve esinti açıkta kalan tenimi yumuşatırken kendime sarıldım. İçinde USB belleğin bulunduğu katlanmış bir zarf ve küçük bir kutu biber gazı bulunan çantamı elime alarak titreyerek arabadan uzaklaşıyorum ve Avludan çıkarken onu görmezden gel.

Bana bir kadeh şampanya teklif ediliyor, ama Chris'in uyarısından sonra içkiyi nazikçe reddediyorum.

"Stacey?"

En iyi arkadaşımın sesini duyunca merdivenlerin yarısında donup kalıyorum, sonra arkamı dönüyorum, gözlerim kocaman. O burada *olmamalıydı*. "Lu?"

OceanofPDF.com

39

STACEY

W Vücudunu saran lacivert bir elbise giyiyor, saçlarını sarı saçlarıyla tutturmuş.

Saç telleri yüzünün kenarlarına dökülen Luciella, bana ulaşana kadar her seferinde iki adım atıyor. Başka bir şey söylemeden beni kucaklamak için kendine çekiyor ve ben de anında onun kollarında eriyorum.

Uzun zamandır en iyi arkadaşıma sarılmamıştım.

Ondan, Ty'dan ve diğer herkesten uzakta olmak zor ama gerekliydi. Onları düşünmeden bir gün bile geçirmedim. Pijama partileri, danslar ve dışarıda geçirilen günler. Grup sohbetleri, sosyal medya etiketleri ve gece geç saatlere kadar süren telefon görüşmeleri.

"Seni özledim," diye boğuluyorum, bu gece ikinci kez rimelimin akmasını engellemek için gözlerimi yelpazeliyorum. "Tanrım, seni çok özledim."

Beni önemseyen birinin kollarında olmak iyi hissettiriyor. Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım.

"Ben de seni özledim," diye cevap veriyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Neredeyse bir yıl oldu! Umarım mola işe yaramıştır." Ben homurdanırken o kıkırdıyor ve ikimiz de geri çekilip birbirimizin saçını düzeltiyoruz. "Hiç yaşlanmamışsın."

Gözlerimi devirerek kıkırdıyorum. "On ay oldu, on yıl değil."

"Öyle hissediyorum. Stüdyo duvarında senin bir resmin var. hatırlamak."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Şu lanet kızlar." Sonra geri çekiliyorum ve nerede olduğumuzu anlayınca yüzüm düşüyor. "Neden buradasınız?"

"Base gelmemi istedi." Lu şaşkınlıkla gözlerini bana dikiyor. "Bekle, seni de mi davet etti?"

Bildiğim kadarıyla, Chris ve onun burnunu sokması sayesinde, Bernadette hem Kade'in hem de Base'in telefonlarına sahip. Dış dünyayla hiçbir bağlantıları yok.

Onu davet edenin Base olduğunu sanmıyorum.

"Gitmelisin," diyorum sessizce. "Lütfen. Git. Burası güvenli değil."

"Ne? Ne demek istiyorsun?" Etrafına bakar, sonra malikanenin yakınına Girişte ellerinde içki tepsileriyle duran garsonlar vardı. "Babam yüzünden mi?"

Gözlerindeki hüzün karşısında ona tekrar sarılmak istiyorum ama zaman yok. Başımı sallıyorum. "Gitmen gerekiyor."

"Neden buradasın?"

Dudaklarımı düzleştiriyorum, Chris kulağıma bunu belli etmememi ve içeri girmemi söylüyor. Tek söylediğim "Davet edildim," oldu.

Sanki ağabeyimin bağırışlarını duyuyormuş gibi kolunu benimkine doluyor ve bizi girişe doğru çeviriyor. "En azından takılabiliriz. Ne zaman Yine mi gideceksin? Yoksa kalacak

mısın?" "Buraya nasıl geldin?"

Başını öne eğiyor. "Beni Jason götürdü. Rehabilitasyondan yeni çıktı."

Ona onu sormam, iyi olup olmadığını sormam gerekirdi ama bunun yerine "Seni almak için geri gelebilir mi?" diye sordum.

İç çekiyor. "Her şey yoluna girecek. Gidip Base'i bulalım."

Merdivenlerin geri kalanını birlikte çıkarken elbisemin kenarını tutuyorum. "Burası çok güzel, değil mi?" diyor.

Dikkatimi dekora vermeye çalışıyorum ama gözlerim her yerde uçuşuyor, aklımdan çıkaramadığım uzun boylu, siyah saçlı bir adamı arıyor. Hem kaçmak hem de ona doğru koşmak istiyorum. Benimle kaçması için ona yalvarmak istiyorum. Patronu şeytanın ta kendisi ve onun yanında ikimiz de tehlikedeyiz.

"Gerçi biraz tuhaf görünüyor... Önce Base'i görsem sonra gitsek olur mu? Onu aylardır görmedim. Beni görmezden geliyordu. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Sonunda duygularını itiraf mı ediyorsun?"

Ayaklarına bakıyor. "Dört yıl çok geç, değil mi?" "Neden

ona daha önce bir şans vermedin?"

Lu omuz silkiyor. "İstedim."

Bakışlarım toplanan kalabalığın üzerinde geziniyor, herkese garsonları takip etmeleri söyleniyor. "O zaman sen neden yapmadın?" Sinirlerimi bozmamak için konuyu dağıtmamam gerektiğini düşünerek soruyorum.

Bir koridorda yürürken iç geçiriyor. "Base'in büyük bir kişiliği ve çok baskın bir yaşam tarzı var. Yarın ölecekmiş gibi parti yapıyor ve
Nabzı atan herkes. Milyarder olmaya çok yakındır, büyük sorumlulukları olan bir aile servetinin varisidir. Büyükbabası bir
Onun için evlilik; benden çok daha fazlasını sunabilecek başka bir zengin adam ya da kadın. Ben... Ben Base için yeterince iyi değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Onu sadece aşağı çekerim ve o öyle bir adam değil."

Nefes alıp verirken ve koklarken onu dinliyorum. Bir bardak suyu kabul ediyor ama ben ondan alıp yakındaki bir pencere kenarına koyuyorum. "Bu gerçeklerden çok uzak, Luciella. Kendini asla böyle küçümseme."

"Ona gerçekten ne hissettiğimi söylesem bile, bundan bir şey çıkmaz. Onun için doğru kişi değilim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum, sonra Jason'dan ikimizi de almasını isteyeceğim." Bana ihtiyatla bakıyor. "Sorun olur mu? Sen ve Jason her şeyden sonra iyisiniz, değil mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. Hiç konuşmadık. Ne zaman malikâneye gitsem ve o da orada olsa, saniyeler içinde çekip gidiyordu. Kardeşiyle ilişkisini kaybetti, Giana onu terk ettikten sonra alkole yöneldiği için işi kötüye gitti ve Luciella'nın bana anlattığına göre kıvılcımını kaybetti.

İkimiz de mağduruz ama farklı şekillerde başa
çıkıyoruz. Zamanı geldiğinde konuşacağız.

Ana balo salonuna doğru yürürken Luciella kolunu benimkine bağlı tutuyor, ikimiz de girişte duruyoruz. "Bunun bir doğum günü partisi olduğunu sanıyordum?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde ve ben bayılacağımı düşünüyorum.

Bunun bir parti olmadığını biliyordum.

Bir platform ve arkasında büyük bir ekran bulunan bir sahneye bakan bir sürü koltuk sıralanmıştır. Daha fazla konuk odayı doldururken işçiler hazırlıklarını sürdürüyor, hepsi de ellerinde şampanya kadehleriyle kendi aralarında sohbet ediyor.

Dans pisti ya da DJ yok, balonlar ya da doğum günü pankartları yok. Bu bir parti değil. İnsanlar üzerlerinde numaralar olan kürekler tutuyor, kıyafetlerine numaralarıyla eşleşen çıkartmalar yapıştırıyor.

Hepsi çok zengin görünüyor.

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Base bu gece neden geleceğinizi söyledi mi?"

Başını yanımda sallıyor. "Hayır. Sadece beni görmek istediğini söyledi."

Konuklar yerlerini almaya başlar, klasik müzik susar, ışıklar söner. İşçiler dağılmaya başlar ve siyah takım elbiseli korumalar
her çıkışa, bazıları sahneye, birkaçı da etrafa dağıldı.

"Yerlerinize oturun hanımlar," diyor biri bize, oturmuş kalabalığı işaret ederek. "Beş dakika içinde başlıyor."

Lu ve ben birbirimize emin olmayan bir bakış atıyoruz. Alt dudağını ısırıp çıkışa bakarken yüzünde pişmanlık ifadesi var. Gitmeyecek. Base'i görmek istiyor. Bu noktada gerçekten gidebileceğimizden emin değilim.

"Beni duyabiliyor musun?" Fısıldıyorum, aslında kelimeleri soluyorum Luciella yerine oturur, çantasını sandalyenin altına koyar ve etrafına bakınır. "Chris?"

Hiçbir şey. Üzerimi örttüğü aptal aletler işe yaramıyor. Burada tek başımayım. Ya üzerimde kablo bulurlarsa? Ya düşünmeden saçımı yanlışlıkla kulağımın arkasına kıvırırsam ve kulaklığı açığa çıkarırsam?
Ana kapılar kapanırken gergin bir şekilde oturup çantamı kucağıma alıyorum.

Diğer çıkış kapıları kapanırken irkiliyoruz.

Müzik tamamen durduğunda Luciella elimi tutuyor. Göğsüm
uzun, sıska, sakallı bir adam sahneye çıktığında gerilir. Archie Sawyer. "İyi

akşamlar, bayanlar ve baylar. Burada olduğunuz için teşekkür ederim.
bu kadar kısa sürede."

Yutkunuyorum. "Kade onun için çalışıyor."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra kaşlarını çatarak sahneye bakıyor. "Gerçekten mi? O... yarım yamalak görünüyor."

"Öyle," diyorum sessizce. "Resmimi çekti, sonra da Kade beni apar topar ülke dışına çıkardı. Korkunç biri."

"Ne zaman?"

"Bir yıl önce hepimiz Amerika'ya gittiğimizde," diye fısıldıyorum.

"O kötü bir adam mı?" diye soruyor ve ben de yüzündeki ürkmüş ifadeye bakıyorum.

Bir kez başımı sallıyorum ve ikimiz de gözlerimizi ileriye çeviriyoruz.

"Karısı daha kötü."

Sahnenin yanındaki kapı açıldığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yaşlı kadın içeri giriyor, şarap kırmızısı saçları arkasından dökülüyor, göğüsleri beyaz elbisesinden neredeyse düşüyor, topuklu ayakkabıları tıkırdıyor, arkasından siyah takım elbiseli ve boş beyaz maskeli insanlar geliyor.

Yüz yok. Tasarım yok. Sadece beyaz. Nasıl görebildikleri ya da nefes alabildikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonra Bernadette'in daha küçük bir versiyonu beliriyor, sadece sarışın. Cassie. Gözlerimi kucağımdaki çantaya çeviriyorum. Şu maskeli insanlardan biri olmalı. Üs de.

Sahnede dururlarken annesine gülümsüyor, tüm maskeli insanlar arkalarında sıraya girmiş. Nikah parmağında kocaman bir taş var.
Bir nişan yüzüğü. Gözlerim yanıyor, baskı altında, ama tırnaklarımı avucuma batırıp Lu'nun elini daha sıkı tutarken çığlık atma ihtiyacına karşı savaşıyorum.

Bernadette Sawyer dişlerini emer ve odaya bakar.
Katılımdan dolayı kendisiyle gurur duyuyor. Ellerini çırpmasıyla kanım kaynamaya başlıyor, kulaklarımda çığlık atıyor.

O bir canavar. Chris'ten nefret ettiğim kadar ondan da nefret ediyorum. O bir tecavüzcü.
çok.

Gözleri üzerime dikilince betim benzim attı ve göz kırpıp masaya doğru yürüdü.
kürsüye çıkmadan önce kocasının kulağına bir şeyler söylüyor. "Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştık, değil mi? Uzun zaman oldu dostlarım, ama gereğinden fazla uzatmayalım. İlk dördünü getirin."

Maskeli kişilerden biri öne doğru itilirken gözlerim kısılıyor, maskesi yırtılıyor ve yüzü ter içinde, gözleri korkudan kocaman olmuş genç bir adam ortaya çıkıyor. Geri çekilmeye çalışıyor; bir gardiyan kolunu tutuyor ve onu ileri itiyor.

Ekran onun arkasında aydınlanır - aynı maskeleri takmış iki kişi daha bir ofiste durmaktadır, arkalarında silahını çıkarmış bir koruma vardır.

Açık artırma başlar başlamaz Luciella'nın nefesi
kesildi. Gözümü kırpmadım.

Düşündüğüm şey bu mu? Bir insan müzayedesi mi?

"Sakin ol," diyor kulağıma bir ses. Chris. "Ayağa kalkma. *Lütfen*. Anladıysanız bir kez başınızı sallayın."

Çenemi hafifçe indiriyorum.

"Güzel," diyor. "Kyle benimle. Seni oradan çıkaracağız.
Özür dilerim - bunun ne olduğunu bilmiyordum."

Aynı anda Kyle'ın ona vurduğunu ve şöyle dediğini duydum, "Orospu çocuğu. O neden orada? Seni almaya geliyorum, Stacey. Siktiğimin piçi. Şu anda seni yumruklamadığım için şanslısın."

Bir hışırtı duyulur ve ardından Chris'in mikrofonunun sesini kapattığını gösteren hiçbir şey duyulmaz.

Bu hiç iyi değil. Ve sadece ben değil, en iyi arkadaşım da burada.
Kade ve Base'in durumları hakkında hiçbir fikri olmayan biri

Geçen yıl boyunca yaşananlar. Kade'in yaklaşık üç yıldır yaşadıkları.

Normal nefes almaya çalışıyorum. Bernadette ve Archie'ye, et gibi açık artırmayla satılan maskeli insanlara, gardiyanlara ve tüm çıkışlara bakmamaya çalışıyorum.

Lu elimi sıkıca tutuyor ve ona baktığımda gözlerinin kızardığını ve çenesinin belirgin bir şekilde titrediğini görüyorum. *Korkuyorum*, diyor ağzından.

Biliyorum. Ben de biliyorum.

Archie ona bakmaya devam ediyor.

Dudaklarını yalayıp karısına gülümserken onu tokatlamak istiyorum. Dördünün de işi birkaç dakika içinde bitti ve sahneden indirildiler.

Dört kişi daha sahneye ulaştığında, platformlara çıkmaya zorlanırlar, böylece herkesten daha yüksekte dururlar.

Bir spot ışığı soldaki ilk kadını aydınlatıyor. Benim yaşımda görünüyor ve boğazının etrafında çürükler var. Dehşete kapılıyorum, etrafımızda oturan konuklar küreklerini kaldırıp yeni hayvanları için teklif vermeye başlıyorlar.

Archie'nin açıkladığı gibi bunlar gümüş paketler. Bu kızlar yalnızca belirli bir süre için mevcut olmak yerine, süresiz olarak tutulabilir.

Teklifler yükseliyor ve önümdeki kişi en yüksek teklifi verdiğinde, kafasının arkasına yumruk atmak istiyorum.

"Gitmek istiyorum," diyor Lu yanımda, gözle görülür bir şekilde titriyor, eli benimkini kavrıyor. "Lütfen. Kendimi hasta hissediyorum."

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama bileğinden tutup, fark edilmeden önce onu koltuğuna geri çekiyorum. "Çıkışları tutmuşlar. Buradan ayrılamayız. Dikkat çekemeyiz." Bizi zaten gördüler ama yaygara koparmak daha da kötüleştirir.

Ona bu USB belleği verip gitmek istiyorum.

"Oh Tanrım." Gözlerini kapatıyor ve izlemeyi reddederek başını eğiyor.

Sonraki bir saat boyunca, açık artırma devam ederken cehennemde oturuyoruz. Erkekler ve kadınlar sığır gibi satılıyor. İnsanlıktan çıkarıcı. Ölümcül. Şimdi Chris'in onun hakkında söylediği diğer şeylerle ne demek istediğini anlıyorum. O yozlaşmış, korkunç ve... bir canavar.

"Bu gece biraz farklı bir şeyim var. Hepiniz sunduğum hizmetlerin farkındasınız ve hepinize en değerli erkeklerimden bazılarıyla tam bir hafta satın alma şansı vermek istiyorum."

Muhafız içlerinden birini öne doğru iterek ekrana yaklaştırırken ekrana doğru bir işaret yapıyor. Her kimse zar zor ayakta durabiliyor

- biraz tökezliyor.

Maske çıkarılırken Lu "Hayır," diye nefes alıyor. Üs.

Lu ayağa kalkmaya çalışırken yavaşça elimdeki baskının azaldığını hissediyorum. Onu geri çekiyorum ve durması için yalvarıyorum ama o bana karşı koyuyor.

İnsanlar heyecanla ayağa kalkıyor, ona teklif vermek için kürekleri kaldırıyor.

İki sıra önümüzde bir kadın bir milyon teklif etti. Başka biri iki milyon teklif ediyor.

Ben kollarımı ona sararken Lu elinin içine hıçkırıyor. "Lütfen durdur şunu," diye ağlıyor. "Bunların hiçbiri gerçek değil. Bunların hiçbiri gerçek değil."

Açık arttırma beş buçuk milyonda sona eriyor. Satıldı. Satıldı.

Saçları terden sırılsıklam olmuş halde maskesini geri takmaya çalışırken Base'in aklı başında bile değil. Bir gardiyan onu kameradan uzaklaştırıyor ve diğeri de öne doğru itiliyor.

Kim olduğunu zaten biliyorum.

"Ayakta durma," diye emrediyor Chris kulağıma. "Durumu daha da kötüleştireceksin."

Konukların çoğu küreklerini hazırlayıp yerlerine oturuyor ama bazıları akbabalar gibi ayakta bekliyor. Onlardan birini almak istiyorum kürekler ve onlarla vurmak.

Onu bundan kurtaramam. Nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Çaresizim.

Beşinci denemede maskesini çıkarıyor ve Luciella kollarımda donup kalıyor.

"Ne?" daha fazla gözyaşı dökerken, yanımızda bize garip bakışlar atan evli çifti görmezden geliyor. "Neler oluyor? Neden bu oluyor?"

Hayatımın aşkının aşağılanmasını ve satılmasını izlerken sessizce "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Maskesini çıkarmış olsa da ağzını ve boynunu kaplayan siyah bir malzeme var. Saçları muhtemelen onunla ilgili normal olan tek şey. O da ter içinde, perçemi alnına düşüyor. Yanağında morluklar ve siyah bir göz var, ekrandaki kör edici ışığın altında gözlerini kısarken uyuşturulmuş bir bakışla bakıyor.

Luciella yanımızdaki kişiye "Lütfen ona teklif verin," diye yalvarıyor. "Teklif ettiğinizin üç katını vereceğim. *Lütfen*. Size yalvarıyorum. O benim kardeşim!"

Ona cevap vermediklerinde, sadece bir pislikmiş gibi pis bir bakış attıklarında, öndeki kişinin omzuna dokunur ve aynı şeyi söyler.

Chris kulağıma, "Sustur şu lanet çenesini," diye fısıldıyor.

"Bu kurallara aykırı," diye hırlıyor yaşlı bir kadın ve bluzunu siliyor. "Lütfen bana dokunmaktan kaçının."

Luciella arkasına yaslanmış, gözleri faltaşı gibi açılmış, ikiz kardeşine bakarken, o ayakta durmaya çabalıyor, ekranda sallanıyor. Base kamera görüntüsünün içine düşer ve gardiyan onu sürükleyerek yoldan çeker.

Kade gözlerini ışıktan korumak için elini kaldırıyor ama tamamen ıskalıyor, eli yana doğru uçuyor.

Onu bulup kucaklamak, sürükleyip götürmek, milyarlar teklif etmek istiyorum. Bana yeterince verdi ama elimde ne bir numara ne de bir pano var.

Bunun yerine elimi kaldırıyorum ve teklifler üç milyondan başlarken bir kez bile fark edilmiyorum. Dört. Beş. Sekiz milyona ulaştıklarında umudumu kaybedip elimi bırakıyorum.

Kade, gençken aşık olduğum, tüm ilklerimi gerçekleştiren ve bizim için koca bir gelecek planlayan çocuk, Chris bana cehennemi yaşatırken tüm dünyada beni ayakta tutan tek kişi, şu anda teklifler için sekiz milyonda oturuyor.

Sarışın kız ön tarafta annesiyle tartışırken yutkunuyorum ve ağzımı kapatıyorum, o da ihaleyi sona erdiriyor. Yaşlı, kilolu bir adam tahtasını Archie'ye uzatıyor.

Tam her şeyin bittiğini düşündüğümüz anda Bernadette bir kez daha podyuma çıkıyor, kalabalığa gülümsüyor ve "Bu gece iki özel konuğumuz var ve hepinizden paranızı ağzınızın olduğu yere koymanızı istiyorum" diyor. Bize doğru eliyle işaret ediyor ve spot ışıkları bize yöneliyor. "Ayağa kalkın, sandalye kırk dokuz."

Luciella önündeki sandalyeyi kavrıyor ve ben yutkunup etrafımıza bakıyorum. Herkes bakıyor, bekliyor ve bir gardiyan gelip Luciella'nın kafasına silah dayadığında nefesim kesiliyor, o da inleyerek ayağa kalkıyor.

Kade ve Base ekranın önündeki sandalyelere zorla oturtulur ve izlemeleri emredilir.

Ancak Base başını kaldırmayı başarıp kızın sahneye adım attığını gördüğünde ayağa fırlıyor. "Lanet olsun hayır!" Sesi bir hoparlörden geliyor. Kade bir muhafızla kavga etmeye başladığı sırada Base kameraya doğru adım atıyor. Kelimeleri geveleyerek ve zorlayarak söylüyor. "Bir anlaşma yapmıştık. Onu bırakacaktın, hemen şimdi. Ona karşılık ben, anlaşmamız buydu!"

"İşler değişti, Prens." Adamlarına başıyla selam verdi. "Onları tekrar oturtun."

Kade yumruğunu birinin suratına indirdi, ama silahın kabzası
Kafasının arkası onu dizlerinin üstüne çökertiyor ve ben bunun
uyanabileceğim bir kabus olmasını dileyerek irkiliyorum.

"Chris," diye fısıldadım.

Hiçbir şey.

"Sakın bana dokunma! Orada ne halt ediyorsun?" Onun
Sözler, gözyaşları içinde titreyerek duran Lu'ya yöneliktir. "Bu ne lan!"
Muhafızlardan birine yumruk atar ve Lu, namlu hâlâ kafatasına dayalıyken
öne doğru itildiğinde ellerini kaldırıp durur. "Tamam! Güzel! Güzel! İndir şu
lanet nişanını!"

Kade'in uyuşturulmuş bakışları tekrar kamerada. Gözlerindeki öfke...
Sessiz, bağırma işini Base'e bırakmış ama kızgın. Gerçekten çok kızgın.
ellerini yumruk yapar ve dişlerini gıcırdatır.

Ona ilaç vermişler, ikisine de. İkisi de isteksizce oturuyor.

Arkadaşım dehşete düşmüş görünüyor.

Bernadette başını eğince gardiyan silahını yanına indirir ve Luciella'yı öne doğru iter. "Ve kırk sekiz numaralı sandalye, lütfen ayağa kalkın."

"Stacey Fields," diye fısıldadım. "Stacey Fields. Stacey Fields. Stacey Fields," demeye devam ediyorum, bunu bir mantra gibi tekrarlıyorum, ama Chris'ten yanıt gelmiyor.

Görevli beni sürükleyerek sahneye çıkarıyor ve içinde USB belleğin bulunduğu çantayı göğsümde tutarak Luciella'nın yanında, bize bakan - bizi inceleyen - mide bulandırıcı yüzlerle dolu bir salonun önünde duruyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, gözlerimdeki ışıklar parlıyor, herkes Barbie bebekler gibi platformda konumlanmamızı izliyor.

Bir sandalye dağılırken ekran arkamda sustu ve ben
Omzumun üzerinden baktığımda Kade'in üç muhafızla mücadele etmeye çalıştığını görüyorum, o kadar sert bağırıyor ki yüzü kıpkırmızı, şakağındaki damarlar şişmiş. Ağzındaki ve boynundaki siyah örtü gitmiş ve orada bir yara izi görebiliyorum.

"Kade," diyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Yüzümü öne çevirdiğimde Cassie bana bakıyor. "O neden
burada?" "Sessiz ol," diye tersliyor Bernadette.

Cassie kalabalığın en önünde oturuyor, gözleri kızarmış ve şişmiş, ağzını kapatıyor. Muhtemelen Kade satıldığı için üzgün - buna sebep olan annesi olsa bile. Açık artırma başlarken bakışlarını bana dikmiş, beni inceliyor.

Odanın arka tarafında, yan taraftan birkaç misafir içeri giriyor, giriş izni için muhafızlara rozetlerini göstermişler. İsteksiz katılımcıların taktığı maskelerin aynısını takıyorlar. Sandalyelerin arkasında durup bekliyorlar.

Bernadette onları görünce sırıtıyor. "Ahh, şimdi elimizde milyarderler," diye fısıldıyor bana, sanki bu şimdiye kadarki en heyecan verici şeymiş gibi ve ben ona ters ters bakıyorum.

Milyarderlerden biri Luciella'nın açık artırmasını kazanıyor ve Archie onu ensesinden tutup benden uzaklaştırırken ona uzanıyorum. Ona gitmeye çalışıyorum ama başka biri beni tutuyor.

Ama sonra Luciella korkunç bir çığlık atıyor, gözleri arkamdaki noktaya dikilmiş, ellerini ağzına dayamış. Base'in dizlerinin üzerine çöktüğünü, göğsündeki yaradan kan sızdığını ve Kade'in öne doğru düşerken onu yakalamaya çalıştığını görmek için dönüyorum.

Sığ nefeslerle kalabalığa dönüyorum, yavaşça onları içime çekiyorum ve Chris'in ortaya çıkmasını diliyorum. Bernadette son açık artırmayı duyururken bir milyarder daha içeri giriyor. Uzun boylu, yapılı ve rozetini görevliye gösteriyor ama beni görünce adımlarını yavaşlatıyor.

Bernadette beni sergiliyor.

Sessiz kalma konusunda deneyimli, iyi kullanılmış bir oyuncak.

Sanırım hasta olabilirim.

"Sanırım benim için bir şeyiniz var," diyor bana doğru yürürken, Archie'nin her teklifi kaydetmesine izin veriyor. Çantayı elimden kaptı ve içindekileri boşaltarak USB belleği aldı. "Yazık. Sistemime girdiğine göre özel biri olmalı. Ekibimin değerli bir üyesi olabilirdi. Ama onu öldürsem umurunda olmazdı, değil mi?"

Beni buradan çıkardıktan sonra onu istediği kadar öldürebilir.

Kulağımda bir uğultu var, sanki Chris'le aramızdaki sinyal bozulmuş gibi. Tekrar konuşuyor, ama sesi bulanık, ismim umutsuzca kırık, ta ki kesilene kadar.

Gülümsüyor ve kolumu okşayıp iç çamaşırımı göstermek için elbisemi kalçamdan daha fazla açmak için elini indirdiğinde geri çekiliyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve o da elbiseyi serbest bırakıyor. "Benden uzak dur."

"Onun öldüğünü görmek istersiniz, değil mi? Ne de olsa doğmamış bebeğinizi öldürdü, size tecavüz etti - diğerleriyle birlikte - ve ilişkinizi mahvetti. Önemli değil, canım, senin çok sayıda bebek doğurmanı sağlayacağız.

Sen işe yaramaz hayatının geri kalanında koma halinde yatarken mümkün olduğunca çok piç kurusu."

Bir an, insanlar benim için teklif verirken heykel gibi duruyorum; sonra, Bernadette'i kendime doğru çekip alnımı burnuna çarparken elim kızıl saçlarına dolanıyor. Çıt sesi odadaki soluk seslerinden daha yüksekti ve kan anında fışkırarak elbisesinin içine doldu.

Eğildi ve ben de dizimi ona sokmak için bir fırsat yakaladım.
yüz.

Boğazıma dolanan bir el beni geri çekiyor.

Gülüyor ve korumalarına silahlarını indirmelerini söyleyerek onları cesaretlendiriyor

Herkes daha yüksek teklif verecek. Milyarder klanının en yeni üyesi beni doksan milyona kazandı.

Sürüklenip Lu'nun götürüldüğü yan kapıdan içeri itilirken Archie arkamdan gelip omzumu tutuyor. "Gitmeden önce onunla biraz zaman geçirmek istiyorum."

Bernadette uyarıyor. "Paketle oynamayı bırak. Onu yükleme odasına gönderin. O artık başkasına ait." Bana gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Sizinle resmen tanışmak çok güzeldi."

Sonra yüzüme bir tokat attı, acısı neredeyse Chris'in darbeleri kadar kötüydü. "Bu gece sahibinin yatağında yatarken, her zaman yaptığın gibi bacaklarını açarken, bu anı düşünmeni istiyorum. Özgürlüğünün son birkaç dakikasını."

Tekrar ona doğru gitmeye çalışıyorum ama muhafızlar saçımı sıkıca kavrayarak beni uzaklaştırıyor.

Kızı koridora geliyor ama Bernadette ona geri dönmesini, yakında onu almaya geleceğini söylüyor. Ben gardiyana karşı savaşırken bana kararsız bir bakış atarak dinliyor. Sanki bundan nefret ediyor ve yardım etmek istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyor.

Tek başıma bir asansöre itiliyorum ve metal kapılar ben onları yakalamaya çalışıp başarısız olduğumda kayarak kapanıyor.

"Hayır! Chris! Hayır! Hayır! Lütfen duy beni!"

Beni "yükleme" adlı bir kata götüren metal kapıları yumrukluyorum. Parmak eklemlerimin derisi yarılırken, sert yüzeye vurdukça vurdukça *vururken* gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. "Stacey Fields!" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum.

Tüm bu gecenin çaresizliği ve ahlaksızlığı bana bir anda saldırıyor ve bedenimi tekrar tekrar asansör duvarına fırlatıyorum.

"Stacey Fields!" diye bağırırken maskara yine yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Hiçbir şey duymuyorum. Kulağımda onun sesi yok, sadece parazit sesi var. "Stacey Fields," diye hıçkırıyorum, rastgele bir milyarder adamın görüntülerini görüyorum

Beni sahipleniyor, duvara zincirliyor ve uyuşturuyor. "Lütfen. Her şeyi yaparım. Lütfen, Chris. Lütfen gelip beni al. *Stacey Fields*." Asansör kapısını parmak eklemlerim çatlayana ve metalin üzerine kan sıçrayana kadar yumrukluyorum ve iki kelimeyi tekrar tekrar mırıldanırken asansör kapısına doğru kayarak yere çöküyorum.

"Stacey Fields. Stacey Fields. Stacey Fields."

OceanofPDF.com

ÇOK YAKINDA

Karanlığın Sınırında Üçlemesinin Son Bölümü

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Leigh Rivers, okuyucularını çılgına çevirmek için inişli çıkışlı hikayelerle karanlık, ahlaki açıdan gri karakterler yazma dünyasına giren İskoç bir Biyomedikal Bilim Adamıdır.

Okumadığı, dizüstü bilgisayarında yazmadığı ya da saçma saatlere kadar oyun oynamadığı zamanlarda, direk stüdyosunda dans ediyor, spor salonuna gidiyor ve iki oğlu ve kocasıyla birlikte dört köpeğini gezdiriyor.

Leigh hakkında daha fazla bilgi için BURAYA tıklayın

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.